

Xuyên Qua Chi Thú Nhân Quốc Gia

Contents

Xuyên Qua Chi Thú Nhân Quốc Gia	2
1. Chương 1: Nhân Viên Cứu Hộ Dã Ngoại Bạch Hạo	2
2. Chương 2: Xuyên Qua Thì Phải Làm Gì ...	5
3. Chương 3: Triển Khai Cuộc Sống Mới...	8
4. Chương 4: Có Cảnh Không Chắc Đã Là Chim	11
5. Chương 5: Đây Là Kê Đồng Ấp Giảng... (ông Nói Gà Bà Nói Vịt)	14
6. Chương 6: Hắc, Bộ Lạc Nguyên Thủy ...	17
7. Chương 7: Giống Đực? Giống Cái? Thú Hóa?	20
8. Chương 8: Lời “tỏ Tình” Bất Ngờ	23
9. Chương 9: Bàn Tay Vàng	26
10. Chương 10: Bắt Đầu Cải Thiện	29
11. Chương 11: Khoảng Cách Từ Gạo Nấu Thành Cơm	32
12. Chương 12: [Phiên Ngoại] Lý Cường Bi Thảm	35
13. Chương 13: [Phiên Ngoại] Tây Lợi Á Bi Thảm	38
14. Chương 14: [Phiên Ngoại] Kỳ Thật Bi Thảm Chính Là Bây Giờ Mới Bắt Đầu...	41
15. Chương 15: [Phiên Ngoại] Bi Thảm Kỳ Thật Cũng Bao Gồm Cả Quá Trình...	44
16. Chương 16: [Phiên Ngoại] Tây Lợi Á Khổ Cực	47
17. Chương 17: [Phiên Ngoại] Ta Là Cái Kết Cục Buồn Nôn...	50
18. Chương 18: Qua Mùa Đông Rất Phiền	53
19. Chương 19: Bạn Hạo Hạo Bị Đùa Giỡn	56
20. Chương 20: Bạch Hạo Phản Kháng	59
21. Chương 21: Kỳ Thật Là Vô Tâm Cầm Liễu...	62
22. Chương 22: Rèn Luyện Thân Thể, Hào Sóng	65
23. Chương 23: Học Được Làm Nũng Có Thịt Ăn	69
24. Chương 24: Bộ Lạc Lưu Vong Gia Nhập...	72
25. Chương 25: Lại Thêm Người Xuyên Đến	75
26. Chương 26: Thay Đổi Rất Nhỏ	78
27. Chương 27: Chiến Thắng	81
28. Chương 28: Vì Bộ Lạc	84
29. Chương 29: Mùa Đông Ăn Lẩu Là Sướng Nhất	88
30. Chương 30: Người Là Biệt Nữ Công, *thở Dài*	91
31. Chương 31: Cách Mạng Thành Công, Anh Hùng Tiếp Tục Cố Lên	94
32. Chương 32: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tiểu Cúc Hoa	98
33. Chương 33: Bạch Hạo Nhận Mệnh Khổ	101
34. Chương 34: Ngốc Tú Tài Học Nói	105
35. Chương 35: Miêu Đông Không Đáng Đề Xướng A	109
36. Chương 36: Gặp Lại Bạn Hữu	112
37. Chương 37: Làm Há Cảo Cùng Sinh Bánh Bao	115
38. Chương 38: Tiểu Bao Tử Nhanh Chóng Trình Làng!	118
39. Chương 39: Dưỡng Bánh Bao Cùng Tạo Tiểu Nhân	121
40. Chương 40: Có Dựa Vào, Mới Là Nhân Sinh Viên Mãn	125
41. Chương 41: Thú Nhân Kỳ Quái Màu Trắng	128

42. Chương 42: Cuộc Chiến Của Những Giống Cái	131
43. Chương 43: Người Chẳng Lẽ Không Muốn Sao?	135
44. Chương 44: Kiến Thiết Bộ Lạc Cùng Cầu Ngẫu Vũ	139
45. Chương 45: Cháy Rừng [Nhất]	141
46. Chương 46: Cháy Rừng [Nhị]	145
47. Chương 47: Không Cần Cùng Giống Cái Phát Giận	148
48. Chương 48: Chúng Ta Cố Gắng Sinh Bảo Bảo Đi	151
49. Chương 49: Bối Á Đặc – Âu Cảnh Thiên [Nhất]	154
50. Chương 50: Bối Á Đặc, Người Làm Sao Vậy?	157
51. Chương 51: Kẻ Vô Trách Nhiệm	160
52. Chương 52: Bối Á Đặc – Âu Cảnh Thiên [Kết Thúc]	163
53. Chương 53: Ngày Xưa Có Tú Tài Tên Gọi Vân Phi	168
54. Chương 54: Đúng Là Thú Nhân Tìm Bạn Lữ	171
55. Chương 55: Thích Ứng Trong Mọi Tình Cảnh Sinh Bách Bao	175
56. Chương 56: Bảo Bảo Nhà Bạch Hạo	177
57. Chương 57: Ta Chỉ Muốn Người	180

Xuyên Qua Chi Thú Nhân Quốc Gia



Giới thiệu

Thể loại: Xuyên việt, thú nhân, sinh tử, chủng diên văn, cường cường, 1x1, HEEdit: Cỏ ÚaBạch Hạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-chi-thu-nhan-quoc-gia>

1. Chương 1: Nhân Viên Cứu Hộ Dã Ngoại Bạch Hạo

Bạch Hạo, hai mươi lăm tuổi, từ khi mười tám tuổi đã tham gia quân đội, ở bên trong ngay người sáu năm thì xuất ngũ. Sau khi về đến quê hương, người nhà cho hắn quản lý một cửa hàng nhỏ. Hắn không thích làm, cảm thấy mỗi ngày cùng đám tiểu thương chơi trò “mèo vờn chuột” thật sự rất mất tình cảm. Cũng may, ngọn núi mà thị trấn dựa vào được khai phá thành điểm du lịch.

Bởi vì vùng này núi khá cao, địa hình phức tạp, nên bắt buộc phải có nhân viên cứu hộ dã ngoại. Dựa vào sáu năm kinh nghiệm làm lính, Bạch Hạo dứt khoát không làm quản lý nữa, một mực đi vào núi sâu làm nhân viên cứu hộ dã ngoại.

Bạch Hạo trước kia ở trong lục quân, thường xuyên có hành quân dã ngoại sinh tồn, cho nên với loại rừng núi đã được khai thác này, hắn như cá gặp nước, tự do tự tại.

Ngọn núi này gọi là Thanh Đầu Lĩnh, phía trên có mấy khối bia đá, một ngôi miếu nhỏ rách nát, theo truyền thuyết có vị tiên nhân nào đó tại nơi này thăng thiên. Đương nhiên đây có thể là mảnh lời của công ty du lịch. Tuy nhiên nơi này trước kia có thổ phỉ (cướp núi), quân đội tiến vào, về việc có tiên nhân hay không,

Bạch Hạo đã hỏi qua chú mình, ông cũng không rõ ràng lắm, bởi vì khi còn nhỏ, bà cô luôn nói trên núi có quỷ, để hù dọa không cho bọn trẻ lên núi đùa nghịch.

Mặc kệ trên Thanh Đầu Lĩnh đến tốt cùng là có thần tiên hay yêu tinh, dù sao, từ sau khi được khai phá trở thành điểm du lịch, hàng năm liền thấy một đám người lưng đeo ba lô đến đây leo núi. Bởi vì công ty khai thác quảng cáo “Cuộc sống tự nhiên, dã ngoại sinh tồn”, làm cho một đám thanh thiếu niên thành phố sống nhàn nhã phần khởi, nóng lòng muốn thử..

Ngọn núi này đối với Bạch Hạo mà nói, giống như khu vườn sau nhà, không dám nói có thể nhắm mắt chạy loạn, nhưng là một mình hắn có thể ở trên núi mười ngày nửa tháng không vấn đề gì, hơn nữa trên núi cũng có thức ăn, tùy tiện tìm một chút chẳng chết đói được. Tóm lại, trong mắt Bạch Hạo, mấy tên cứ cầm đầu leo lên đỉnh núi kia, đều là những kẻ có tiền khó tính.

Bạch Hạo từ nhỏ cha mẹ đã mất, đi theo người chú. Trong nhà chú cũng không có tiền, hơn nữa còn hai đứa con, cho nên sau khi hắn tốt nghiệp sơ trung (TQ trung học phổ thông học 6 năm gồm sơ trung và cao trung, khoảng 16, 17 tuổi) đã bị chú đưa đi bộ đội. Tuy hiện tại muốn đi lính là khó, nhưng chú hắn nói trong đó có một người đội trưởng trước là lính của ông. Khi đó Bạch Hạo mới biết được, thì ra chú mình cũng từng tham gia quân ngũ, còn làm hai năm đội trưởng.

Bởi vì không cha không mẹ, không nhà, không nghề nghiệp, mỗi ngày giống như con thú hoang, lang thang trong rừng, cho nên Bạch Hạo hai mươi lăm tuổi rồi vẫn chưa tìm được vợ. Trong thôn nhiều người ít tuổi hơn hắn, đều đã kết hôn.

Từ khi xuất ngũ trở về, Bạch Hạo cũng tham gia vài hôn lễ, làm phù rể mấy lần, cuối cùng chẳng hợp ý người nào. Chú hắn cũng sốt ruột, nhưng nếu có cũng không lấy đâu ra sính lễ, nên đành quên đi. Bạch Hạo khuyên chú hắn hết thấy tùy duyên, cuối cùng cũng chỉ là tiếng thở dài.

Thời điểm cuối xuân đầu hè là mùa du lịch phát triển nhất. Thanh Đầu Lĩnh có khi mỗi ngày đón hơn mười đoàn người, mang theo lều trại đến tìm hiểu dã ngoại sinh tồn.

Bạch Hạo không phải theo đội, bình thường đều mang theo bộ đàm ở trên lộ trình định sẵn, dựa vào lời hắn nói chính là: Đã là chuyên nghiệp, thì phải làm việc chuyên nghiệp.

Ngày hôm qua vừa có một trận mưa, đường đi trơn trượt, mỗi nhân viên đi theo đều cầm loa gọi: “Chú ý dưới chân, mọi người đến giúp đỡ nhau một chút ...”

Bạch Hạo ngồi trên mỏm đá giữa sườn núi cúi xuống xem, một đám tiểu cô nương ngực còn mang tính khí tiểu hài tử, ra vẻ trấn định ha ha hi hi cười nói, trong lòng cũng nhịn không được muốn cười. Còn chưa cười thành tiếng, liền thấy một đội ngũ nữa, tuy nhiên lại có ba, bốn đứa trẻ tám, chín tuổi. Hắn nhíu nhíu mày, phun ra nhánh cỏ trong miệng, hai ba bước liền đi xuống dưới, ngăn lại người dẫn đường: “Tiểu Trương, trong đội cậu sao lại có trẻ con.”

Leo núi rất nguy hiểm, nhất là vào những ngày sau mưa. Tuy rằng có quy định không đủ mười tám tuổi muốn lên núi phải có người lớn đi kèm, nhưng cũng không nên chọn vào ngày như này.

Tiểu Trương nhún nhún vai tỏ ý không sao cả: “Người nhà bọn họ cũng không quan tâm đâu, nói là để tiểu hài tử ra ngoài dạo chơi thăm thú một chút. Anh nghĩ em thích dẫn trẻ con đi sao, lú lú phiền chết được.”

“Không được, hiện tại đường núi rất trơn, tốt nhất là bảo bọn họ vài ngày sau hãy đi.” Lòng mày Bạch Hạo nhăn lại gắt gao, nhìn mấy tiểu hài tử hi hi ha ha, trong lòng cũng đem cha mẹ bọn họ mắng được vài lần.

Tiểu Trương vừa muốn nói cái gì, phía sau có mấy thanh niên chạy lên: “Ai ai, làm sao vậy?”

” Sau mưa đường rất trơn, tốt nhất đừng mang trẻ con lên núi.” Bạch Hạo cảnh cáo.

“Núi sau mưa mới đẹp đúng không? Không phải là ‘không sơn tân vũ hậu’ sao? (trích trong bài Sơn Cư Thu Minh – Vương Duy, ý là ngọn núi đối mới sau mưa). Chúng ta lại chẳng đến những nơi nguy hiểm, hơn nữa không phải còn có mấy người dẫn đường sao? Trên núi không có dã thú, chúng ta sẽ ở lại một buổi tối.” Thanh niên cực kỳ không kiên nhẫn, đẩy Bạch Hạo ra mà bắt đầu đuổi theo đội ngũ phía trước: “Nhanh lên, đừng la cà dọc đường, đi lên trước dẫn đầu.”

Bạch Hạo nhìn nhóm người đi qua trước mắt mình, trong đó có một nữ hài tử khi lướt qua còn hơi hừ một tiếng. Hắn chán ghét loại người lỗ mũi hướng lên trời này, cười lạnh một cái, sau đó bảo tiểu Trương chú ý an toàn của bọn trẻ, rồi vài bước lướt qua bọn họ, hướng lên phía trên đi trước.

Vào đêm, nhân viên cứu hộ quản lý nhóm báo cáo vị trí của đội mình, sau bắt đầu hướng dẫn dựng lều trại, nhóm lửa, dạy các kiến thức dã ngoại sinh tồn cơ bản.

Nhóm của tiểu Trương vừa đứng ở trong khu vực của mình. Bạch Hạo ăn xong cơm tối, đạt đạt tiêu sái đi qua xem, nhìn xem đám người mất cao hơn đầu kia làm thế nào chuẩn bị để qua đêm. Dù sao trước kia từng xảy ra trường hợp lều trại không cố định tốt, nửa đêm bị bung ra, cho nên Bạch Hạo hí hửng đến xem chuyện vui.

“Ai nha, Bạch Hạo, Bạch Hạo, anh tới thật đúng lúc, nhanh nhanh hỗ trợ.” Tiểu Trương loạn một đầu, kéo qua Bạch Hạo bắt đầu tố khổ: “Bọn họ như này làm sao gọi du lịch dã ngoại sinh tồn a, hoàn toàn là đến để vui chơi, còn muốn người ta hầu hạ.” Hắn liếc mắt về phía nhóm người bên cạnh lửa trại: “Thấy không? Lửa là em nhóm, lều trại là em dựng, thịt là em cắt ...Tóm lại em chính là làm bảo mẫu.”

Bạch Hạo có điểm vui sướng khi người gặp họa: “Xứng đáng !”

“Tới a!” Tiểu Trương đẩy hắn một cái: “Nhanh giúp em chuẩn bị lều trại cho tốt, nếu không chốc nữa đám thiếu gia cùng tiểu thư kia lại bắt đầu ầm ĩ.”

Bạch Hạo nhún nhún vai, tiếp nhận cọc gỗ trong tay hắn bắt đầu dựng lều trại. Tiểu Trương đem mọi thứ giao cho Bạch Hạo xong, hân hoan chạy đến đóng lửa bên cạnh bắt đầu điểm quân số.

Dựng lều trại kỳ thật cũng không khó, đặc biệt hiện nay mang đi dã ngoại đều là loại hình đơn giản, chỉ cần dựng được giá cố định là xong. Bạch Hạo nhanh gọn chóng đờ xong một cái, nhìn trang trí bên trên là hoa nhỏ màu phấn hồng mà lác đầu. Cái này nếu thật sự ở trong núi hoang, rừng già, loại lều trại này chỉ chừng cho đẹp, dã thế còn rất dễ thu hút sâu bọ hay thú hoang đến thăm.

Còn chưa bắt đầu dựng cái thứ hai, chợt nghe tiểu Trương bên kia hô to: “Ô? Tại sai lại thiếu mất hai người? Hai người họ đi đâu rồi? Cũng không ai nói với ta một tiếng?”

Một giọng nam tuổi trẻ truyền đến: “Hai người bọn họ đi tiểu, đi tiểu cũng phải báo cáo sao?”

“Đây là đương nhiên a!” Tiểu Trương gấp gáp: “Lúc trước không phải đã ký hợp đồng sao? Các người mặc kệ là làm gì đều phải có sự đồng ý của ta mới được, hiện tại rừng núi âm u, rất nguy hiểm đấy biết không?”

“Kháo, chúng ta đây là đi chơi hay vẫn bị quản lý a? Người tuổi còn trẻ sao lại nhiều chuyện như vậy?” Giọng nam kia cao đến tám phần: “Có chán hay không cơ chứ? Khu du lịch của các người còn có muốn mở cửa hay không a?”

Bạch Hạo bỏ lại lều trại trong tay, đi qua hỏi: “Làm sao vậy?”

Tiểu Trương mặt hắc gần bằng đáy nồi: “Có một thanh niên mang tiểu hài tử đi tiểu, xung quanh tối đen như vậy không biết là đi chỗ nào nữa. Mấy người này, ta lập tức đi báo lên trên, đừng để xảy ra chuyện cho ta.”

Bạch Hạo vỗ vỗ vai tiểu Trương: “Người xem chừng bọn họ, ta đi tìm.”

Nam nhân vừa nói chuyện thuận tay đưa tay chỉ một hướng: “Bọn họ đi qua bên kia kia, có lẽ lúc này đã trở lại, không phải đi tìm đâu.”

Bạch Hạo không nói lời nào, đi theo hướng y vừa chỉ, thân ảnh nhanh chóng biến mất trong rừng cây. Quanh vùng này địa thế không phức tạp, nhưng đi khoảng hơn mười phút về phía trước sẽ có một khe núi nhỏ, chỉ được chắn bằng đoạn dây xích thấp bé. Tuy rằng chỉ cao hơn tám mét nhưng nếu ban đêm trượt chân xuống dưới vẫn rất nguy hiểm.

Bạch Hạo đi theo hướng khe núi, vừa đi vừa dùng loa cầm tay, gọi to tên bọn họ: “Âu Triết, Âu Cảnh, có đó hay không?” Đi chưa được bao xa, bỗng thấy loạt xoạt phía trước thoát ra một người, là cái kia “Không sơn tân hậu vũ.”

“Nhân, nhân viên cứu hộ ...” Nam nhân kia có chút nói lắp: “Em trai của ta,... em trai của ta ngã xuống.”

“Ngã xuống? Như thế nào?” Bạch Hạo mày nhíu lại thành một cái ngật đáp (mụn đầu đinh, các U cứ nhăn mày thật chặt rồi sờ lên sẽ hiểu) :“Ngã xuống lúc nào? Tại sao không kêu cứu?”

“Ta sợ quá.....” Nam nhân giải thích lung tung.

“Đưa ta đến đó.” Bạch Hạo trực giác người này, có điểm không thích hợp, nhưng cũng không rõ ở đâu không đúng.

Nam nhân đưa Bạch Hạo đến cạnh khe núi, chỉ chỉ phía dưới: “Chính là ngã xuống nơi này.” Nói xong còn cúi đầu gọi vài tiếng tiểu Cảnh.

Bạch Hạo đột nhiên phát hiện chỗ nào không thích hợp, người này dường như không phải thật sự quan tâm đến hài tử bị rơi xuống kia, nếu là người khác, có lẽ lúc đầu đã la hét om sòm.

Bạch Hạo dùng bộ đàm thông báo cho những nhân viên cứu hộ ở gần đấy, sau đó cưỡi xuống dây thừng vẫn buộc bên hông. Hắn đem dây cột vào một gốc cây bên cạnh, sau đó chiếu đèn pin xuống, mơ hồ nhìn thấy phía dưới có một bóng dáng màu vàng không nhúc nhích: “Âu Cảnh mặc quần áo màu vàng?”

“A, đúng, đúng.....” Âu Triết tựa hồ có chút lo lắng: “Còn có thể cứu lên không?”

Bạch Hạo có chút phiền táo :“Người ở trên này trông chừng, ta đi xuống dưới xem xét, lát nữa nhân viên cứu hộ sẽ đến.”

“Ân.” Âu Triết đáp ứng .

Bạch Hạo đem một phần dây buộc chặt vào hông mình, từ từ leo xuống hướng đến bóng dáng màu vàng kia.

Chiều dài dây thừng vừa đủ, còn dư một chút. Bạch Hạo vũng vàng dẫm lên phần mỏm đá nhô ra, ôm lấy Âu Cảnh đang mắc trên nhánh cây, phát hiện nó đã ngắt xiêu. Hắn kiểm tra đơn giản, thấy đứa bé này quả nhiên mệnh lớn, trên người chỉ có chút trầy da, không gãy xương. Dem Âu Cảnh buộc vào trên người, sau đó dùng đèn pin hướng lên trên hươ hươ: “Kéo dây lên đi, ta muốn lên trên.”

Phía trên không có người đáp lại. Bạch Hạo mấp máy miệng, túm lấy dây bắt đầu trèo lên. Vừa lên được hơn một mét, dây thừng đột nhiên lung lay. Hắn dừng lại một chút, trong lòng nói không tốt. Còn chưa kịp đem móc câu bám vào vách đá, cả người lẫn tiểu hài tử trong lòng, cùng nhau rơi xuống dưới.

Ta sát ! Bạch Hạo chỉ kịp phát ra một câu cảm thán, ngay khi chạm đất liền hôn mê bất tỉnh.

2. Chương 2: Xuyên Qua Thì Phải Làm Gì ...

Cả người đau nhức đánh thức Bạch Hạo tỉnh dậy, mắt còn chưa mở đã phát ra một tiếng rên rỉ. Đau, toàn thân vô cùng đau, giống như có người đem xương cốt của mình đều nghiền nát, đau đến mức hắn muốn cắn người.

“Ca ca, ca ca, anh ổn không? Ca ca.....” Có cái gì đó ấm áp trên mặt hắn vuốt ve.

Bạch Hạo nhíu nhíu mày: Ca ca? Gọi ai a? Hắn cố sức mở hai mắt, đập vào là một đôi mắt to vô cùng lo lắng, là bầu trời trong xanh không gợn mây, là khu rừng xanh thẳm...

Tán cây rất lớn, rừng thật rậm rạp, bầu trời thật xanh..... Bạch Hạo cảm thán vài câu. Không đúng, trời xanh? Bây giờ là ban ngày??

Mạnh mẽ ngồi dậy, thân thể đau nhức làm hắn đổ một tầng mồ hôi. Bạch Hạo cố bỏ qua đau đớn, ngẩng đầu nhìn bốn phía — sau đó hoàn toàn choáng váng.

Đây là làm sao?

Xung quanh, một mảnh sắc xanh mênh mông, hoặc đậm hoặc nhạt. Tán cây rậm rạp cùng thân cây to lớn thấy thế nào cũng không giống Thanh Đầu Lĩnh, mà giống như khu rừng nguyên thủy nào đấy. Mà hẳn ngồi đây, có thể nhìn thấy rõ ràng trên cao có loài chim kỳ quái đang bay, cùng những động vật kỳ lạ chạy trên mặt đất....

Đều kỳ quái Tất cả đều không giống những gì mình đã biết. Bạch Hạo đem trong đầu học qua gì đó từng thứ đưa ra, sau đó thất bại phát hiện hẳn quả thật không biết những sinh vật sống này.

“Ca ca.....” Âu Cảnh có chút lo lắng nhìn hẳn, khuôn mặt nhỏ nhắn bần hê hê hơi hơi nhăn lại: “Ca ca, anh vẫn ổn chứ?”

Bạch Hạo đưa tay vỗ vỗ đầu Âu Cảnh: “Không có việc gì, chúng ta.....” từ đi thôi còn chưa nói ra, lại phát hiện địa phương mình đang ngơ ngẩn có chút kỳ quái. Cái này hình như không phải mặt đất, giật mình phát hiện thì ra bản thân đang ở trên đỉnh một cây đại thụ. Vô số cành cây to lớn hình thành nên một cái bục bằng phẳng tự nhiên, lá cây rộng thùng thình đã vững chắc giữ bọn họ ở phía trên.

“Trời ạ, đây đến tột cùng là nơi như thế nào ah”. Tuy luôn có thói quen che dấu hỉ, nộ, ái, ố, Bạch Hạo cũng nhin không được mà sợ hãi la lên.

Hắn kiểm tra thân thể của mình một chút, không phát hiện chỗ nào bị gãy xương, đau đớn là ở bên ngoài, mà từ sau khi xuất ngũ, cũng đã rất lâu không có phải chịu đau như vậy. Bộ đàm còn điện, sau khi mở ra lại chỉ nghe thấy âm thanh sần sật, chắc là đã mất tín hiệu, hoặc là cách bộ đàm khác quá xa. Lấy điện thoại di động ra nhìn, quả nhiên một chút tín hiệu cũng không có, nơi này hẳn là không được phủ sóng, chắc chắn do ở quá sâu trong rừng. Bạch Hạo giật giật chân tay, giảm bớt một chút đau đớn, bắt đầu tự hỏi đến tột cùng là như thế nào ban đêm rơi từ khe núi lại đến được trên tán cây vào ban ngày. Đáng tiếc hẳn nghĩ đến đau đầu cũng không ra được đáp án. Hiện tại, thật sự cần đối mặt là làm thế nào từ sâu trong rừng đi ra ngoài, hẳn không muốn mình biến thành dã nhân (người rừng), cùng Âu Cảnh sống ở đây cả đời.

Khi hẳn kéo Âu Cảnh đến bên cạnh người, nó không khóc không ầm ĩ, chỉ là im lặng nhìn Bạch Hạo. Vì thế Bạch Hạo trên lưng bám tiểu Âu Cảnh, sử dụng thùng cứu hộ leo xuống dưới. Mặt đất thập phần mềm xốp, mấy trăm năm thậm chí hơn nghìn năm lá rụng chồng chất một chỗ, hình thành một cái đệm thật dày, chân dẫm đi lên phát ra thanh âm sần sật, giống như dẫm trên thảm gai.

Bạch Hạo trải qua rất nhiều lần dã ngoại sinh tồn, đã từng cùng đồng đội vì theo dõi bọn buôn lậu thuốc phiện, mà theo chân vài tên trùm ở trong rừng rậm ngầy người hơn một tháng. Nhưng khu rừng đó so với khu rừng hiện tại trước mắt mình, quả thực là gấp phải sự phụ. Tuy vậy ít ra, khu rừng kia không có con thú nào lại to như con lợn con đi.

Bạch Hạo túm Âu Cảnh nhanh chóng nấp vào sau gốc cây, nhìn con thú có răng cửa màu xám thật lớn, vài bước nhảy nhảy qua trước mặt bọn họ, sau đó đối với thế giới không biết này, nghiêm nghị nghi vấn: Nó ăn cái gì lớn lên a?

Dã ngoại sinh tồn điều đầu tiên, chính là phải tìm một địa điểm có thể dừng chân. Bạch Hạo không biết bản thân tại sao lại rơi xuống nơi đây, cũng chẳng thể nào hiểu được khe núi phía dưới lại có thể cất dấu một “thế ngoại đào nguyên” như vậy. Hẳn cũng không phải là xuyên qua đi? Từ xã hội văn minh lạc vào rừng rậm nguyên thủy? Thời gian có phải cũng thay đổi? Hơn nữa lần này xuyên qua còn mua một tặng một. Nhìn tiểu Âu Cảnh trong lòng, Bạch Hạo không biết trong hoàn cảnh này, mang theo một đứa trẻ tám chín tuổi, phải sống sót như thế nào, mà hẳn cũng không có kinh nghiệm chăm sóc tiểu hài tử.

Bạch Hạo đem Âu Cảnh đặt trên mặt đất cho nó tự đi, Âu Cảnh nhu thuận nắm lấy gấu áo rằn ri của hẳn, nhắm mắt theo đuôi đi phía sau. Trong rừng hơi nước rất nhiều, trong chốc lát, quần áo trên người đã bị sương sớm cùng mồ hôi làm cho ướt đầm. Bạch Hạo còn tốt, quần áo rằn ri này chính là mặc khi lặn lội ngoài thao trường, chất lượng phi thường không sai đi. Nhưng tiểu Âu Cảnh có chút khó chịu, áo phông đã sớm bị cành cây cào rách, mà mồ hôi đem quần áo dính vào người, làm cho miệng vết thương ầm ầm đau. Nó chính là chỉ cảm môi dưới, không rên rỉ một tiếng đi theo phía sau Bạch Hạo.

“Em tại sao lại rơi xuống khe núi thế?” Bạch Hạo dùng dao găm chặt nhánh cây trước mặt mở đường, không biết nói gì hỏi.

“..... Không biết, em bị hấn đánh hôn mê.” Thanh âm non nớt của Âu Cảnh nắc lên, bên trong hàm chứa nồng đậm ý khóc. Dù sao nó vẫn chỉ là hài tử.

Bạch Hạo há miệng thở dốc, không biết phải nói tiếp như thế nào, chỉ là vươn tay trái nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Âu Cảnh, dẫn nó tiếp tục tiến về phía trước.

Bây giờ còn là ban ngày, ánh mặt trời xuyên thấu qua tán cây rậm rạp, chiếu xuống những cột sáng nhỏ, hình thành trên mặt đất nhiều vệt lốm đốm.

Đến nơi vệt lốm đốm thưa thớt, một con hươu mang trên đầu cặp sừng bèn nhọn đang đánh nhau với một con sâu thật lớn. Hươu này là bình thường, bởi vì Bạch Hạo thoáng nhìn một cái có thể nhận ra nó, thứ duy nhất không bình thường chính là sừng của nó, không giống trong trí nhớ của hắn về sừng hươu. Đó hai cái mọc ở gần đỉnh đầu, ước chừng khoảng 20cm, dài nhọn như của độc giác thú vẫn thấy trong tranh. Con hươu dùng cặp sừng bèn nhọn linh hoạt lật ngửa cự trùng, cúi đầu đâm xuống phần bụng, mở ra một lỗ hồng lớn, chất dịch đặc sệt màu xanh phun ra tung tóe. Cự trùng nổi giận, mở ra cái miệng rộng vô số răng nhọn, hướng con hươu kia lao đến.

Bạch Hạo nhìn đến cái miệng há to của cự trùng, toàn thân nổi da gà. Cái mồm kia há ra chỉ nhìn thấy toàn răng nanh, trừ bỏ răng nanh vẫn là răng nanh, nếu như bị nó cắn một ngụm, có lẽ không nhìn ra được khối thịt nào. Tiểu Âu Cảnh bị dọa cho sắc mặt tái nhợt, nhưng như cũ gắt gao cầm tay Bạch Hạo, đứng sát bên người hắn không kêu một tiếng.

Lá gan cũng lớn đấy, Bạch Hạo vui vẻ nhu nhu đầu tiểu Âu Cảnh, xoay người ôm nó lên, vô thanh vô tức men theo bên cạnh chiến trường hỗn loạn đi qua.

Khi trời còn chưa thật sự tối đen, Bạch Hạo rốt cục tìm được một cái hang nhỏ. Vị trí của nó thực ẩn dấu, mặc dù có chút mùi tanh, nhưng theo trình độ bám bụi bên trong, hẳn là rất lâu rồi không có sinh vật nào ở.

Một ngày này, Bạch Hạo thấy được rất nhiều kỳ quái gì đó.

Có đóa hoa thật lớn bắt những con chim bay qua để ăn, có loài bướm to như chậu rửa mặt, còn có rất nhiều loài động vật cùng côn trùng kỳ quái, thậm chí có loài dây leo có khả năng im lặng bám theo sau đánh lén, sau đó quấn lấy thân thể người, túm lên trên cao.

Tiểu Âu Cảnh còn gần bị nó túm đi, may mắn Bạch Hạo nhanh tay nhanh mắt, dùng dao găm chặt đứt, sau đó đem tiểu tử đang sợ run gắt gao ôm trước ngực.

Bạch Hạo đem tiểu Âu Cảnh sắp xếp ở tận cùng bên trong hang, hôm nay bọn họ chỉ ăn một ít hoa quả đoạt được từ mấy con chim, đã sớm đói không chịu được. Bạch Hạo còn có thể cố gắng, dù sao là người lớn, hơn nữa chịu đói hai ba ngày cũng không có gì. Nhưng Âu Cảnh mới chỉ là hài tử chưa đến mười tuổi, tuy rằng không kêu đói, nhưng cái bụng nhỏ đã sớm sôi lên.

Bạch Hạo không biết phải nói gì, hơn nữa đối với hài tử, hắn càng thêm không lúng túng, ở trong mắt hắn, chưa đến mười tuổi là phải ở trong vòng tay cha mẹ chăm sóc, nhưng Âu Cảnh lại bị anh trai đẩy xuống khe núi ...May mắn nạn không chết.

Bạch Hạo cúi xuống dao găm trên hông, nhét vào trong tay Âu Cảnh: “Giữ lấy cái này, anh ra ngoài xem có cái gì để ăn hay không.”

Tiểu Âu Cảnh cầm chặt dao, gật gật đầu.

Bạch Hạo ngẩng đầu nhìn nhìn sắc trời, chiều tà mặt trời đang xuống dần, chỉ chốc lát nữa thôi nơi này sẽ hoàn toàn tối đen. Ban đêm còn lang thang trong rừng rậm là vô cùng nguy hiểm. Hắn nhớ tới ngay từ lúc đầu đã nhìn thấy một con thỏ thật lớn, trong lòng hy vọng không biết có thể gặp lại nó hay không.

Đợi đến khi Bạch Hạo mang theo một con chim trĩ đã xử lý tốt trở về, bên trong hang đã được tiểu Âu Cảnh dọn dẹp thỏa đáng. Nó dùng một thứ cỏ dài buộc vào nhau, đem chỗ bằng phẳng quét dọn sạch sẽ, cành lá khô phía ngoài cũng được thu vào một đống. Sau đó, cầm dao găm Bạch Hạo đưa cho ngồi cạnh giữ bên trong, ánh mắt kiên định nhìn chăm chăm ra phía ngoài. Tận cho đến khi nhìn thấy bóng dáng Bạch Hạo, cặp mắt mở to kia mới ánh lên cảm xúc mà hài tử nên có lúc này – sợ hãi.

Bạch Hạo đem chim trĩ đưa cho tiểu Âu Cảnh, đem hoa quả tiện tay hái ở trên lưng xuống, sau đó xoa người đi ra ngoài động. Khi trời còn chưa tối, hắn thấy gần cửa hang có một gốc cây lớn chết héo, hiện tại đúng lúc có thể chặt vài cành về làm củi, đầu tiên là để sưởi ấm, rồi nướng thịt, thứ hai là để xua đuổi thú hoang. Đem mấy cành khô chặt được về, thuận tiện trên mặt đất ướm át đào chút bùn. Trước kia khi đi dã ngoại sinh tồn, để cho mình không bị đói, Bạch Hạo đã học được vài phương pháp nướng thịt đơn giản, dễ dàng nhất là làm kêu hóa kê.(gà bọc đất nướng, gà ăn mỳ)

Trong túi Bạch Hạo có gia vị, tuy rằng chỉ là muối ăn tự nhiên đơn giản, nhưng dưới tình huống như vậy, mùi chim trĩ nướng vẫn hấp dẫn một lớn một nhỏ chảy nước miếng. Hai người lang thôn hổ yển giải quyết bữa tối, sau đó ăn hoa quả giải khát. Tiểu Âu Cảnh chắc phải đói bụng lắm, ăn đến bàn tay cùng khuôn mặt nhỏ bé đều bóng nhẫy, cuối cùng cảm thấy thỏa mãn, đánh cái nấc.

Bạch Hạo đem ăn thừa gì đó tất cả cho vào trong đồng lửa. Nơi này độ ẩm lớn, mặc kệ là đã nướng chín hay hoa quả thực vật, đều không có khả năng lưu lại hoàn hảo đến ngày hôm sau ăn tiếp. Hơn nữa mùi thịt rất dễ hấp dẫn dã thú, cho nên tốt nhất là chôn đi hoặc thiêu hủy.

Ăn uống no đủ, Bạch Hạo mới phát hiện trên trán Âu Cảnh có chút tróc da, sưng đỏ, tuy rằng đã bắt đầu kết vảy, nhưng ở trên khuôn mặt trắng nõn như vậy, nhìn mà thấy ghê người. Hắn bảo Âu Cảnh cởi quần áo ra, quả nhiên trên thân thể nho nhỏ có nhiều chỗ bầm tím – có lẽ là do rơi xuống khe núi thì bị thương. Hắn lấy thuốc mỡ từ túi bách bảo, nhẹ nhàng xoa lên chỗ sưng đỏ kia. Hiện tại không có nước sát trùng, chỉ sợ ngày mai sẽ phát sốt. Âu Cảnh run lấy bầy, bên trong khớp hàm cắn chặt truyền ra đau đớn rên rỉ. Bạch Hạo thở dài, tay nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

3. Chương 3: Triển Khai Cuộc Sống Mới...

Âu Cảnh dù sao vẫn là tiểu hài tử, sau khi bôi thuốc xong bắt đầu mệt mỏi rã rời, ngồi dưới đất, đầu cúi xuống ngày càng thấp bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Bạch Hạo bảo nó nhanh đi ngủ, nhưng tiểu Âu Cảnh lại quật cường muốn cùng hắn trông đêm. Rốt cục, hắn phải cùng Âu Cảnh móc ngoéo, lại ấn đầu tay, nói để mình canh lúc đầu, đến nửa đêm lại để nó canh, mới đỡ được tiểu nam tử hán sớm trưởng thành này nằm xuống bên cạnh, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Bạch Hạo tựa vào vách đá, nhìn chằm chằm đồng lửa phía trước, trong đầu loạn thành một đoàn.

Hắn không biết Thanh Đầu Lĩnh có thể vì bản thân cùng Âu Cảnh mất tích mà rối loạn hay không, cũng không biết Âu Cảnh mất tích rồi thì ca ca nó sẽ chịu hậu quả gì, càng không biết ông chú mình khi biết tin hắn mất tích có thương tâm hay vẫn chỉ là thờ dài một tiếng.... Suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy chính mình hiện tại đã lâm vào hoàn cảnh như vậy. Mặc kệ Âu gia đến tốt cùng là như thế nào, khu du lịch Thanh Đầu Lĩnh có thể gặp rắc rối pháp luật nào không, hoặc chú mình có hay không nhớ đến đứa cháu này, tất cả cũng đã cách xa vạn dặm rồi. Trừ phi bọn họ có thể từ trong khu rừng nguyên thủy không một tín hiệu nào tìm được hai người, nếu không tất cả lo lắng cũng chẳng để làm gì.

Nghĩ đến đây, Bạch Hạo cười khổ một chút, bản thân đã hai mươi lăm tuổi, nay bị người khác hãm hại, rơi từ khe núi xuống đến địa phương không biết tên này, không biết là họa hay là phúc. Những kinh nghiệm dã ngoại sinh tồn trước kia bây giờ có cơ hội vận dụng triệt để. Nhưng mà từ xã hội người ăn thịt người đi vào xã hội thú ăn thịt người, không biết chính mình có thể thích ứng được hay không.

Hắn hướng đồng lửa đưa thêm củi, nơi này tất cả mình không biết rõ, rất nhiều thứ đều phải học lại từ đầu. Ngay cả ăn cái gì, cũng khó nhận ra được là có độc hay không. Hơn nữa, nếu mỗi ngày ăn uống không đầy đủ, dinh dưỡng sẽ thiếu hụt, sinh bệnh rồi càng thêm phiền toái. Hắn không phải Thần Nông, mặc dù mang tinh thần thường bách thảo (trong Thần Nông thường bách thảo: Thần Nông đã tự thử các loại cây cỏ để tìm tác dụng của từng loại), cũng có thể nhận ra loại cây cỏ nào trị cảm mạo, loại nào trị phát sốt, linh tinh. Nhưng nơi này thực vật cùng động vật ở ngoài tầm hiểu biết của hắn. Nga, nhận biết được thảo cũng không phải chuyện của Thần Nông, chắc là của Hoa Đà ...Bạch Hạo đột nhiên bắt đầu cảm thấy may mắn, may mắn mình là nhân viên cứu hộ dã ngoại, nếu làm quản lý lại gặp chuyện này, trong tay ngay cả

dây thừng cùng dao găm đều không có, đoán chừng càng khó sống sót hơn. Hắn hiện giờ có muối làm gia vị tạm thời, có dao găm, có dây thừng cứu hộ, có dược phẩm, tuy rằng không nhiều lắm, nhưng cũng chống đỡ được một khoảng thời gian.

Bạch Hạo thấy bản thân vào thời điểm này còn có thể vui vẻ, lên tinh thần thì vô cùng hài lòng, con người thôi, chỉ cần nhận rõ sự thật là có khả năng tồn tại.

Miên man suy nghĩ cả đêm, đến khi sắc trời có chút le lói, Bạch Hạo liền đem tiểu Âu Cảnh ngủ say kêu dậy. Khi hắn ở độ tuổi này, có thể yên ổn ngủ thẳng một đêm là rất xa xỉ, cho nên mới nói, rèn luyện đều phải bắt đầu từ khi còn nhỏ. Bạch Hạo không hề nghĩ rằng do người là hài tử mà được nghỉ ngơi nhiều đâu. Dù sao cuộc sống ở đây, hắn là chủ lực, cần nghỉ ngơi tốt hơn.

Âu Cảnh không phát sốt, ngủ cả một đêm làm cho khuôn mặt nó nhìn qua phần chán hơn rất nhiều. Nhìn đến bầu trời bắt đầu sáng tỏ, vì thế vội vàng đứng lên, đem dao găm ôm vào trước ngực, nhỏ giọng nói với Bạch Hạo: “Ca ca, ngại quá, em ngủ lâu lắm”

Bạch Hạo khoát tay, từ vách hang nằm xuống: “Không sao đâu, em canh chừng động tĩnh, lửa không cần phải đốt nữa, anh nghỉ một chút.” Thấy Âu Cảnh gật đầu, liền chìm vào giấc ngủ.

Đồng hồ sinh học của Bạch Hạo rất chuẩn xác, hắn ngủ đúng bốn tiếng đồng hồ thì tỉnh lại. Cho nên khi mặt trời còn chưa lên đến đỉnh ngọn cây, Bạch Hạo đã tinh thần phần chán đứng ngoài cửa hang.

Lại thêm một ngày mới .

Mặc kệ nơi này là cổ đại hay hiện đại, Bạch Hạo cũng chỉ có một ý niệm duy nhất là phải sống sót.

Chỉ cần còn sống, mới có thể cố gắng để thoát khỏi tình cảnh khốn đốn này, cũng chỉ có còn sống, mới tiếp tục hưởng thụ ánh sáng mặt trời mỗi ngày khác nhau.

Đáng nói là cuộc sống trong hang động đối với Bạch Hạo cũng không phải là chuyện quá to tát. Cho nên khi trời sáng hẳn, hắn liền mang theo tiểu Âu Cảnh bắt đầu tiến hành thăm dò thế giới mới.

Mỗi ngày, bọn họ đều ở trong tình trạng lo lắng.

Trong rừng rậm nguy cơ bốn phía, dường như chỉ cần không cẩn thận một chút, sẽ hoàn toàn biến mất trong màu xanh sâu thẳm nơi đây. Nhưng nam nhân bản tính, không biết bao nhiêu lần vẫn thích lao vào chỗ nguy hiểm, mặc kệ là đã trưởng thành, hay chỉ là nam hài.

Bạch Hạo tính ngày, bọn họ đi vào khu rừng rậm này gần một tháng, thời gian qua hắn đã nhận biết được địa phương nào nguy hiểm, chỗ nào có thể dễ dàng săn được thú, rau quả dại nào ăn được. Thậm chí, hắn còn tìm được một loại rễ cây có tinh bột, còn có một loại quả dại mang vị mặn. Điều đó khiến cho thức ăn trở nên phong phú hơn. Khi đã đến đây được nửa tháng, bọn họ đột nhiên đi ra được bên ngoài khu rừng, xuất hiện trước mắt không còn là rừng rậm xanh thẳm, mà là đại thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Quần áo của Bạch Hạo còn khá tốt, nhưng quần áo của tiểu Âu Cảnh sớm đã rách như xơ mướp. Hiện giờ, thứ nó mặc trên người là dùng da lông động vật đơn giản quấn thành váy, chính thức biến thành một tiểu dã nhân. Hơn một tháng trải qua cuộc sống trong rừng, tiểu Âu Cảnh thoát nhìn đã không còn gầy yếu đáng thương như lúc đầu, mà trở nên khỏe mạnh, giống như một dã hầu tử.(khỉ hoang)

Năng lực thích ứng của tiểu hài tử quả nhiên không thể xem thường, so với Bạch Hạo nó hiện giờ càng thích ứng cuộc sống ở đây hơn.

Khi Bạch Hạo còn chưa tìm nơi ở thích hợp, lại ngoài ý muốn phát hiện dưới gốc cây đại thụ phải mười mấy người ôm mới hết, có một thụ động tự nhiên.

Thụ động hướng đông, tuy rằng cửa động bị các loại dây leo cùng cành lá chặn hơn một nửa, nhưng bên trong hoàn toàn khô ráo.

Bạch Hạo vào trước xem xét một lần, không có phát hiện dấu vết có sinh vật ở lại, xem ra, thụ động này không bị động vật trong rừng phát hiện. Điều này đối với Bạch Hạo rất tốt, dù sao ở một nơi hoàn toàn nguyên vẹn, chưa có ai vẫn tốt hơn là mới có hai ban ngày đã bị chủ nhà đuổi đi. Bạch Hạo nhớ tới từng bị

một quái đản giống dơi lại mang áo giáp cứng rắn đuổi ra ngoài, nếu không phải bản thân chạy nhanh trốn được, không chừng hiện tại đã biến thành một đồng phân, tẩm bổ cho khu rừng này đi.

Thụ động rất lớn, Bạch Hạo ước chừng chiều dài chiều rộng phải được mỗi bên phải được gần 5m, tương đương với một gia phòng ngủ không nhỏ. Trong động phủ kín một tầng rêu khô ráo mềm mại, nằm ở bên trên cảm giác êm ái, thoải mái.

Cách thụ động không xa có một con sông nhỏ, chỉ sâu độ hai ba mét, nước rất trong, phía dưới còn có thể nhìn thấy những con cá rất lớn đang bơi qua lại. Có nước, lại gần thảo nguyên, thực vật tìm thấy càng nhiều, điều này đối với Bạch Hạo mà nói chính là được ở trong biệt thự rồi.

Không cần Bạch Hạo nói, tiểu Âu Cảnh liền bắt đầu dọn dẹp thụ động. Đầu tiên là đào hết rêu ở phía ngoài gần cửa động, sau đó thu dọn hết xác mấy con sâu nhỏ ra ngoài. Cuối cùng lấy lửa cẩn thận đem từng góc thụ động đều hun kĩ, làm cho mấy tiểu sâu còn ẩn bên trong chui ra, sau đó đốt cháy, dọn dẹp nốt.

Trong số những dụng cụ mới làm có mấy ống trúc lớn, là vừa mới hôm trước đi ngang qua một mảnh rừng trúc thì thêm vào. Hiện tại, có một ống trúc là đựng đầy loại trái cây ăn có vị mặn, bên trong một cái khác đựng đầy loại rễ cây ăn lên có vị giống khoai tây đã phơi nắng.

Dao găm của Bạch Hạo từ khi đi vào khu rừng này liền không ngừng được sử dụng, có khi dùng làm dao thái, hay chặt cái gì đó, so với số lần sử dụng trước kia cao lên mấy chục lần. May mắn đây là lễ vật đội trưởng đưa cho khi còn tham gia quân ngũ, chất lượng đỉnh cao, nếu không đã sớm bị mẻ mất vài chỗ, không thể dùng nữa.

Trên bờ con sông nhỏ Bạch Hạo tìm được một tảng đá bị nước mài mòn, lồm vào thành một cái hố nhỏ, vì thế hưng phấn mang vào thụ động. Cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề phải uống nước lã, hoặc dùng hoa quả để giải khát. Tuy rằng dùng nó để đun nước có vẻ lâu, nhưng còn hơn là vẫn phải uống nước lã.

Ở trong thụ động hẳn đào một cái hố to bằng chậu rửa mặt. Sau đó ra ngoài lấy mấy tảng đá xếp xung quanh, đem khối đá có vết lõm đặt lên trên, một cái bếp lò giản dị liền ra đời. Tiểu Âu Cảnh liền thừa dịp này mang theo ống trúc chạy đến sông nhỏ, múc đầy nước. Nhóm được lửa cháy lên, nước trong thạch nổi phát ra thanh âm sấp sôi xèo xèo, Bạch Hạo cảm thấy cuộc sống này vô cùng hoàn mỹ.

Có nồi thạch, bọn họ là có thể nấu một ít rau củ để ăn. Bạch Hạo đem rễ cây đã phơi nắng tốt cắt thành lát, còn cho thêm mấy cây nấm vào nấu. Lại đến bên sông bắt hai con cá, mổ sạch, dùng dao cắt thành khối cho vào nồi, cuối cùng bỏ thêm mấy trái cây có vị mặn mang theo.

Chỉ chốc lát sau, canh cá bay ra mùi ngon. Tiểu Âu Cảnh cầm bát trúc, ánh mắt không chớp nhìn chăm chăm vào trong nồi, nước miếng đều nhanh chảy đến trên mặt đất.

Bạch Hạo cảm thấy người nguyên thủy sơ dã có thể tiến hóa nhanh, cũng bởi vì bên có người thông minh giống hắn đi...

Sau một tháng, tiểu Âu Cảnh đã có tính cách đúng như một tiểu hài tử, tỷ như nó đối với Bạch Hạo làm nũng, có thể đối với những thứ mình thích thêm nhỏ dãi, bị ngã đau sẽ khóc, rõ ràng biểu đạt hỉ, nộ, ái, ố ra ngoài, mà không còn như lúc ban đầu, giống một ông cụ non.

Múc cho Âu Cảnh một bát canh cá, nhìn nó ăn từng ngụm nhỏ, trong lòng Bạch Hạo tràn ngập cảm giác “lần đầu tiên làm ba ba”, hoan hỉ vui mừng ... Thì ra nuôi hài tử cũng không khó.

Hôm nay, Bạch Hạo đang ở bờ sông thu thập bên trong cạm bẫy bắt được một con thỏ lớn như con lợn nhỏ. Hắn lột sạch da đem đi phơi nắng trên tảng đá, sau đó bắt đầu chuyên tâm lột thịt thỏ. Thời tiết có chút lạnh dần, hẳn nên chuẩn bị cho qua mùa đông. Hơn nữa hắn còn phát hiện loại quả mang vị mặn kia nếu đem phơi nắng rồi giã nát, có thể dùng để làm thịt muối, vì thế liền bắt tay vào lưu trữ đồ ăn.

Mùa đông ở đây so với thời điểm hắn vừa đến có vẻ tới khá sớm, Bạch Hạo nhớ rõ lúc mình lạc vào đây là khoảng tháng tư, tháng năm, nhưng hiện giờ nhìn thời tiết, hẳn là khoảng tháng tám, tháng chín rồi. Hoàn hảo tránh được cái nóng bức của mùa hè, nếu không vào mùa ẩm ướt trong rừng sẽ có rất nhiều chương khí (khí độc), cuộc sống của hắn cùng tiểu Âu Cảnh càng thêm gian khổ.

Đang chăm chú làm, vốn vẫn ở bên cạnh thụ động chơi đùa, tiểu Âu Cảnh đột nhiên khóc ô ô chạy đến: “Ca ca, ca ca....”

“Làm sao vậy?” Bạch Hạo vội vàng buông các thứ trong tay, xoay người nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc đến nở hoa. Âu Cảnh giơ lên tay trái: “Em bị ong đốt, đau quá a.”

Bạch Hạo cánh tay nhỏ kia, cũng không nhịn được, sưng lên giống cái móng nhỏ, vừa thô vừa to, nơi bị ong châm sưng to nhất, nhìn qua thực hãi hùng.

Bạch Hạo một bên an ủi tiểu Âu Cảnh, một bên lấy ra dao găm, cắt qua nơi bị ong đốt, lấy ra gai độc ở bên trong. Nếu là trước kia, sau khi bị ong đốt, có thể nhanh chóng đưa vào bệnh viện, nếu không chính mình cũng có thể tìm chút dược thảo đắp ở miệng vết thương tiêu sưng, hóa ứ. Nhưng là hiện tại, trừ ra còn một chút thuốc mỡ cho trường hợp khẩn cấp, Bạch Hạo không còn cách nào khác.

Hắn ấn cánh tay Âu Cảnh vào trong nước, làm cho dòng nước cọ rửa miệng vết thương, thanh tẩy đi nọc độc, sau đó lấy ra thuốc mỡ, nhẹ nhàng bôi lên miệng vết thương. Thuốc mỡ kích thích, đau đến tiểu Âu Cảnh dậm dậm chân

4. Chương 4: Có Cánh Không Chắc Đã Là Chim

Bạch Hạo biết gần thụ động trăm mét có một tổ ong lớn, nhưng thấy cũng cách xa nơi mình ở nên chỉ nói cho Âu Cảnh để nó không chơi ở gần đấy, về sau cũng không để ý nữa. Ai biết mấy con ong lớn lại tiến đến địa bàn của mình, còn đốt tiểu Âu Cảnh, điều này làm cho Bạch Hạo vô cùng tức giận.

Hắn sợ Âu Cảnh phát sốt, đưa nó nằm ở chỗ nước cạn, dùng nước để hạ nhiệt vết thương. Sau đó bản thân châm một cây đuốc, hùng hổ đi báo thù cho Âu Cảnh.

Tổ ong lớn cách mặt đất trên dưới ba mét, lại cao gần một mét, tà tà bám trên cây, mấy con ong thợ to như quả hạnh đào, vo ve bay qua bay lại.

Bạch Hạo quan sát một chút, loại ong này cái đầu tuy lớn một chút, nhưng vẫn rất giống ong mật, hẳn là độc tính không cao. Hắn kiểm tra hướng gió, hiện tại là giữa trưa, không có gió thổi, ánh mặt trời nóng bỏng thiêu đốt mặt đất. Bạch Hạo nhìn tổ ong cười lạnh, sau đó đi gom một đồng lớn nhánh cây ẩm ướt cùng lá cây mục, chất dưới tổ ong. Đốt nhánh cây trước, rồi đem lá mục cùng rêu ẩm để phía trên, nháy mắt nồng nặc khói đã bay ra, hướng thẳng về tổ ong.

Cành cây sau khi đem đốt phát ra mùi làm gay mũi, ban đầu Bạch Hạo cũng không biết, cho là nhánh cây bình thường cứ chất vào đốt. Sau đó hắn cùng Âu Cảnh bị hun khói nửa ngày đến khó thở, mắt không ngừng rơi lệ. Tuy nhiên, cũng bởi vì một lần đó, hắn đã phát hiện ra loại cây này có thể dùng để hun khói đuổi sâu. Mỗi lần dùng nó để hun toàn bộ thụ động xong, sẽ vài ngày không nhìn thấy sâu nữa.

Ong thợ bay bên ngoài tổ không chịu nổi loại tra tấn này, vài con liền giống như xay rượu, vòng vo bảy tám lượt cuối cùng cũng rơi vào đồng lửa chết cháy. Rốt cục, tất cả ong trong tổ đều bị khói phải bay ra, bay loạn xạ, đến khi không chịu được, một con lại một con rơi xuống.

Bạch Hạo đứng từ xa nhìn, thấy đàn ong không còn hoạt động được nữa, liền khoác một tấm da thú, rón rén trèo lên cây, dùng dao găm cố sức gỡ tổ ong xuống.

Khi tổ ong vừa rơi xuống đất, từ bên trong chảy ra thứ chất lỏng màu nâu. Bạch Hạo dùng mũi ngửi một chút, lại dùng ngón tay lấy một chút ném thử, mở to mắt ngạc nhiên, sau đó chạy phi thường nhanh về thụ động, đem mấy ống trúc lớn đến chỗ tổ ong.

Đây chính là mật a, ngọt ngào nồng đậm hương vị ! !

Cố gắng lật tổ ong lên, đem toàn bộ mật cho vào trong ống trúc, ống trúc to như cái phích vậy mà cũng đựng hết hai cái rưỡi, thu hoạch ngoài ý muốn này làm Bạch Hạo hưng phấn không thôi.

Khi còn nhỏ, Bạch Hạo cũng thường xuyên đi chọc tổ ong, mặc kệ là ong bò vẽ hay ong mật. Ong bò vẽ ngâm với rượu, nghe nói thứ này trị phong thấp rất được, mà bản thân lại không cần dùng đến, liền cho ông chú. Mà ong mật sẽ đem mật kấy ra, ong non thì lấy về rang lên ăn, thật ngon ah. Bởi vì tham ăn, cho nên không ít lần bị ong đốt, nhưng cũng học được khá nhiều kĩ xảo để trọc tổ ong. Hiện tại thấy một tổ ong lớn như vậy, vẫn là để cho hắn đến thu phục đi.

Dập tắt đồng lửa, đem ống trúc về thụ động cất kỹ, lại lấy hai ống trúc rỗng, sau đó kéo tổ ong ra bờ sông.

Âu Cảnh vẫn còn ngâm trong nước, cánh tay nhỏ nhìn qua đã khá hơn, không còn đáng sợ như lúc đầu. Nó nhìn thấy tổ ong lớn như vậy có chút sợ hãi. Bạch Hạo vỗ vỗ đầu nó: “Được rồi bảo bối, ca ca bảo thù cho em rồi, lát nữa làm món ngon cho em ăn.”

Nghe được có ăn ngon ba chữ, tiểu Âu Cảnh từ sợ hãi chuyển thành hưng phấn: “Ca ca, muốn ăn cái gì ạ? Ăn tổ ong này sao?”

Bạch Hạo cười hì hì gật đầu: “Đúng, đúng, rốt cục cũng có thể thay đổi một chút món ăn, ngày nào cũng ăn thịt, sớm muộn gì cũng táo bón.” Nói xong liền ngồi ở bờ sông, hưng trí bừng bừng lột con nhộng trong tổ ong ra.

Đạt Khắc Tư đã sớm phát hiện bên trong rừng rậm có dấu hiệu bị săn bắt. Bởi vì nơi này là phạm vi đi săn của bộ lạc bọn họ, trừ bỏ dã thú, các thú nhân khác không thể ở trong phạm vi của người khác đi săn. Nhưng bởi vì hiện tượng săn trộm cũng không phải quá nghiêm trọng, hơn nữa thú nhân trong tộc cũng rất ít khi đi săn xa như thế sẽ vào quá sâu trong rừng. Y cũng không để ý nữa. Nhưng hôm nay, từ xa đã phát hiện trong rừng có một cổ khói đặc bốc lên, trong lòng bắt đầu cảnh giác. Phải biết rằng, nếu rừng rậm cháy, như vậy tổn thất đối với bộ lạc bọn họ là rất lớn. Tuy rằng không đến mức phải di chuyển đi, nhưng thức ăn sẽ giảm rất nhiều. Y bắt đầu bán thú hóa, trên lưng trần bóng loáng, rắn chắc đột nhiên xuất hiện hai cánh chim lớn, xò ra mỗi bên cũng đến ba bốn mét. Nhẹ nhàng vỗ hai ba cái, thân thể Đạt Khắc Tư thẳng tắp bay lên trời xanh.

Đôi cánh lướt nhanh trên bầu trời, bên dưới nhìn lên, chỉ thấy giống như một con chim ưng thật lớn.

Đạt Khắc Tư bay về phía có khói bốc lên.

Nga, chờ một chút, y nhìn thấy gì? Đạt Khắc Tư quả thực không thể tin vào hai mắt mình!

Y cư nhiên nhìn đến một lớn một nhỏ giống cái ở bờ sông, đang lột một tổ ong rất lớn!

Đạt Khắc Tư nhận thức loại tổ ong này, bởi vì bạn lữ Tuyết Lai của y rất thích ăn bánh nướng mật, nhưng thứ này thật khó lấy được. Bởi vì dù có thú hóa hay không, đều sẽ bị ong đốt. Tuy rằng mình da dày thịt béo, nhưng cũng đau đến ba năm ngày.

Nhưng là, vì sao hai cái giống cái này có thể lấy được một tổ ong lớn như vậy? Chẳng lẽ bạn lữ của giống cái trưởng thành ở gần đây? Nhưng y không có phát hiện xung quanh đây có tung tích của thú nhân ...

Đạt Khắc Tư ở trên trời vòng vo trong chốc lát, quyết định trước đi đến nơi có khói xem xét, vạn nhất có lửa, phải nhanh chóng dập tắt, tránh cho hỏa hoạn đi.

Vài nhánh cây đã không còn lửa cháy, chỉ có khói mỏng càng lúc càng mờ nhạt chậm rãi thoát ra. Đạt Khắc Tư quan sát bốn phía một chút, khẳng định cái tổ ong kia nhất định là từ nơi này lấy xuống. Bởi vì trên cây còn có dấu vết của sáp ong, dưới tàng cây cũng có một chút mật, thu hút một đám kiến đen. Nhưng, Đạt Khắc Tư càng thêm nghi hoặc, bởi vì y phát hiện có mấy dấu chân hỗn độn của giống cái, theo độ lớn nhỏ thì là của cùng một người. Nhưng dấu vết của giống đực thú nhân lại một chút cũng không có.

Chẳng lẽ là giống cái kia tự mình lấy xuống tổ ong to đấy? Đạt Khắc Tư bởi vì suy nghĩ của mình mà cảm thấy khiếp sợ, y vội vàng lác đầu. Đây không phải sự thật! Giống cái a, mảnh mai lại trân quý, làm sao có khả năng gỡ xuống một tổ ong to như thế!!

Đạt Khắc Tư thu hồi cánh, khinh thủ khinh cước đi đến bờ sông, đứng ở nơi cách giống cái không xa tiếp tục quan sát. Y phát hiện tảng đá bên cạnh tổ ong trên đó đang phơi nắng bộ da lông xám trắng của hùng thỏ, bên bờ sông còn để mấy khối thịt thỏ.

Hùng thỏ tốc độ chạy trốn rất nhanh, hơn nữa nhảy cũng rất cao, chân sau thập phần có lực, thịt lại rất non mềm. Tuy đối với thú nhân mà nói bắt chúng là chuyện khá dễ dàng, chỉ cần đuổi theo, trên cơ bản con mồi không thể thoát. Nhưng đối với giống cái lại là chuyện khác, vô luận là tốc độ hay thể lực, dù đồng đảo cũng không có khả năng bắt được hùng thỏ, càng đừng nói chỉ có một lớn một nhỏ giống cái.

Bạch Hạo rất nhanh lấy hết nhộng ra, hẩn đem mấy con ngất xỉu bên trong ra cho cá ăn đi, ong non thì để trong ống trúc, chỉ chốc lát mà đựng đầy hơn nửa ống trúc. Nhìn ong non không công nộn nộn trong ống, Bạch Hạo cảm thấy nước miếng đều nhanh chảy ra.

Tổ ong đã lấy ra sạch sẽ, tuy Bạch Hạo biết đây cũng là thứ tốt, đáng tiếc tình hình hiện tại của bản thân không có cách nào xử lý được. đành lưu luyến để nó ở bờ sông, đem thịt thỏ cùng ống trúc đựng nhộng trở về thụ động.

Vết thương trên cánh tay Âu Cảnh đã không còn chảy máu, Bạch Hạo bôi cho nó một lần thuốc mỡ nữa, hiện tại đã không đau như lúc ban đầu. Khuôn mặt nhỏ của Âu Cảnh nhăn được chặt, cũng không kêu đau.

Đạt Khắc Tư nhìn một lớn một nhỏ giống cái đi vào nơi ở trong thụ động, liền từ nơi ẩn nấp đi ra. Y nhẩn mày, đi đến chỗ Bạch Hạo vừa dời khỏi, nhìn tổ ong lớn bị bỏ lại bờ sông cùng vết máu hùng thỏ mờ nhạt. Xử lý lấy máu động vật đều là công việc của giống đực thú nhân. Bình thường giống cái trong bộ lạc chỉ hái chút quả dại về làm mứt, hoặc nướng một ít bánh bột ngô, làm thịt muối. Không có giống cái nào lại tự thân động thủ giết con mồi, cho dù hẩn muốn làm, giống đực thú nhân cũng luyến tiếc.

Nhưng giống cái vừa rồi, chẳng những giết một con hùng thỏ, còn có thể gỡ xuống tổ ong lớn như vậy, hơn nữa còn không bị thương, thật sự làm cho Đạt Khắc Tư giật mình.

Hẩn cảm thấy nên nói chuyện này cho thủ lĩnh biết, nếu hai giống cái này còn chưa có bạn lữ, như vậy bọn họ càng cần phải thu lưu hai người vào bộ lạc, dù sao bộ lạc vẫn an toàn hơn so với rừng rậm.

Đạt Khắc Tư dang cánh đang muốn bay đi, lại nhìn dưới chân tổ ong, rất luyến tiếc mà vòng vo hai ba vòng, có lẽ giống cái kia không có khả năng xử lý cái này, vì thế cầm lấy nó, bay đi...

Nếu có thể, buổi tối sẽ được ăn bánh bột ngô kẹp tổ ong ...Mỹ vị a!!! (tổ ong có thể ăn sao????)

Màn đêm buông xuống, các thú nhân ra ngoài săn bắn đã trở lại, quảng trường trung tâm bộ lạc đầy lên lửa trại. Giống cái trong bộ lạc đều ra nghênh đón bạn lữ của mình, hoặc huynh đệ hay hài tử. Bọn họ mang ra bánh ngô tổ ong đã nướng chín. Giống đực thú nhân đem thịt săn đã được xử lý sạch sẽ ra, lấy đủ phần ăn hiện tại cho cả bộ lạc, đặt trên lửa nướng, còn đầu chia thành các phần nhỏ đưa cho mỗi giống cái đem về làm thịt muối.

Đạt Khắc Tư tìm thủ lĩnh Lôi Thiết Nhĩ, nói ra toàn bộ chuyện y đã nhìn thấy hôm nay.

Lôi Thiết Nhĩ là thủ lĩnh bộ lạc này, phụ thân y Khoa Thụy Tư cũng từng là thủ lĩnh, về sau bởi vì tuổi cao mà lui xuống. Từ trong những thú nhân còn lại bầu ra người đứng đầu thích hợp. Vì thế, Lôi Thiết Nhĩ đa số thẳng thiếu số được lựa chọn.

Y Lôi Thiết Nhĩ đang ăn bánh bột ngô tổ ong hương vị ngọt ngào, nghe Đạt Khắc Tư nói như vậy, ngay ngắn cả người: “Ý của ngươi là, có hai giống cái, khả năng là mẫu tử, bọn họ sống một mình trong rừng rậm Đồ Á? Không thấy có giống đực thú nhân?”

“Đúng vậy, ta quan sát không thấy có dấu hiệu của giống đực thú nhân.” Đạt Khắc Tư gật gật đầu.

“Bọn họ tự bắt hùng thỏ, còn có thể lấy đến tổ ong thật lớn?” Lôi Thiết Nhĩ tiếp tục hỏi.

“Đúng, chính là tổ ong làm bánh ngươi đang ăn, là do bọn họ bỏ lại, ta lấy về để Tuyết Lai làm bánh bột ngô.” Đạt Khắc Tư nhún nhún vai.

“Không có khả năng!” Lôi Thiết Nhĩ nhét nốt cái bánh bột ngô vào mồm, lấp bắp nói: “Làm sao có khả năng giống cái sẽ ở trong rừng rậm Đồ Á đây nguy hiểm chứ, cho dù là ở gần phía ngoài Hơn nữa, bọn họ làm sao có đủ sức để bắt được hùng thỏ?”

Đạt Khắc Tư buông tay: “Tuy rằng ta không chứng kiến được bọn họ bắt hùng thỏ như thế nào, rồi còn tổ ong. Nhưng mà ta tận mắt nhìn thấy hai người lột tổ ong ở bờ sông. Hơn nữa bên cạnh còn có thịt thỏ đã

xử lý tốt. Ta cho rằng không có giống cái sẽ làm những việc này.”

Lôi Thiết Nhĩ nhú nhú lông mày, vung tay lên: “Người cùng ta đi xem một chút, nếu bọn họ thực sự không có giống đực bảo hộ, liền đưa về bộ lạc... Nga, đúng rồi, tốt nhất mang theo cả Tuyết Lai nhà người, giống cái cùng giống cái có vẻ nói chuyện với nhau tốt hơn. Chúng ta liền lĩnh đến, vạn nhất có giống đực thú nhân, sẽ tạo thành hiểu lầm không cần thiết.”

Đạt Khắc Tư gật gật đầu, y cũng nghĩ như vậy: “Ta sẽ đi ngay bây giờ sao?”

“Đúng vậy.” Lôi Thiết Nhĩ đứng lên, thân hình cao lớn, cường tráng hữu lực: “Rừng rậm ban đêm quá nguy hiểm, ta không thể để giống cái ở nơi như thế!”

5. Chương 5: Đây Là Kê Đồng Áp Giảng... (ông Nói Gà Bà Nói Vịt)

Khi Lôi Thiết Nhĩ cùng Đạt Khắc Tư mang theo Tuyết Lai tới thụ động, Bạch Hạo đang dùng thạch nòi chiên nhộng cho Âu Cảnh ăn.

Ong non phì nộn non mềm dùng trái cây mang vị mặn chiên lên, rất có hương vị, giống như đậu phộng, tiểu Âu Cảnh ăn đến nét mặt vui vẻ. Dù sao mỗi ngày đều ăn thịt nướng, rất nhanh sẽ chán. Mặc dù tiểu Âu Cảnh không nói, nhưng chính Bạch Hạo cũng cảm thấy đầu lưỡi cùng dạ dày bắt đầu cự tuyệt hương vị thịt nướng.

Chiên một đồng lớn con nhộng, hai người ngồi ở cửa thụ động, vừa ngắm trăng vừa nói chuyện phiếm.

Trong khoảng thời gian này Bạch Hạo đã hiểu biết được phần nào thân thể của Âu Cảnh, nhưng mỗi lần nhớ đến nam nhân đã đẩy nó xuống vách núi chính là anh ruột, trong lòng lại không đành chỉ được thổn thức.

Làm con của gia đình có tiền thật sự không dễ dàng, làm con riêng của kẻ có tiền lại càng không dễ dàng. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Âu Cảnh so với lúc đầu sinh động, sáng sủa hơn rất nhiều, Bạch Hạo âm thầm xúc động.

Đang nói chuyện câu được câu không, trước mặt đột nhiên xuất hiện ba người xa lạ. Bạch Hạo cả kinh, rút dao găm ở thắt lưng làm ra tư thế phòng vệ. Mà ngay cả tiểu Âu Cảnh cũng tỉnh táo lấy ra dao găm Bạch Hạo cho nó phòng thân, trốn sau lưng hắn.

Trước khi Lôi Thiết Nhĩ hạ xuống, đã tra xét xung quanh một lần, xác định không có dấu vết của giống đực thú nhân. Nghi ngờ trong lòng dâng cao. Lại thấy hai giống cái trước mắt ở trong trạng thái phòng ngự, càng thêm nghi hoặc.

Hai giống cái này, thoát nhìn hắn là mẫu tử, nếu bọn họ sống một mình trong này, cũng có nghĩa giống đực thú nhân bảo hộ bọn họ đã chết. Nếu không giống đực thú nhân sẽ không để cho bạn lữ của mình trải qua cuộc sống nguy hiểm như vậy.

Bọn người Lôi Thiết Nhĩ xuất hiện thật sự đã hù dọa Bạch Hạo không nhẹ. Hắn vẫn nghĩ loại địa phương này chỉ có dã thú thường lui tới. Dù sao hắn đã vất vưởng ở đây gần hai tháng, không nhìn thấy một chút dấu vết cuộc sống của con người. Vốn đã muốn buông tha, cảm thấy thế giới này chỉ có mình và Âu Cảnh là nhân loại. Không nghĩ đến ý tưởng vừa mới tiếp nhận, lại đột nhiên xuất hiện ba người ... Không, không thể nói là con người, bởi vì hắn thấy rõ ràng hai cái cao lớn phía sau có cánh!! Tuy rằng vừa chạm đất đã nháy mắt thu vào, nhưng mà đôi cánh lớn như vậy, hắn vẫn là nhìn thấy nhất thanh nhị sở. (nhất thanh nhị sở: phân tích rõ ràng chi li từng chút)

Thiên sứ? Điều nhân (người chim)? Trong lòng Bạch Hạo một bên vừa phán đoán, một bên túm lấy tiểu Âu Cảnh chậm rãi lùi vào trong thụ động. Hắn không biết mục đích cùng lai lịch của ba người kia. Nhưng lúc trước hắn từng xem ti vi biết được nhiều bộ lạc nguyên thủy thực sự rất bài ngoại. Bắt được người sống,

sẽ giống như tóm được dã thú, ăn thịt. Hắn nhìn cách ăn mặc của ba người, trăm phần trăm xác định bọn họ là từ bộ lạc nguyên thủy nào đó. Nhưng kì quái là, trên địa cầu có người của bộ lạc nào có cánh sao??

Lôi Thiết Nhĩ nhìn giống cái ăn mặc quái dị trước mặt, lẽ ra nếu giống cái đơn độc khi nhìn thấy giống đực thú nhân, nhất định sẽ vui mừng. Dù sao giống đực thú nhân xuất hiện có nghĩa là nguy hiểm đã đi xa. Nhưng mà giống cái này lại đem bọn họ đề phòng như địch nhân, điều này làm trong lòng Lôi Thiết Nhĩ rất không thoải mái.

Tuyết Lai “thuyết khách” duy nhất được mang đến, lúc này bắt đầu phát huy tác dụng.

“Này, nhĩ hảo.”

Tuyết Lai từ phía sau Đạt Khắc Tư thò đầu ra, đối với Bạch Hạo chào hỏi.

Nhìn nam nhân bạch phát xinh đẹp dùng ngôn ngữ xa lạ, vẫy vẫy tay với mình, trái tim Bạch Hạo lại rơi xuống đáy cốc. Ngôn ngữ không thông đúng là đại phiền toái, có rất nhiều hiểu lầm do ngôn ngữ không đồng nhất tạo ra. Tuy rằng nam nhân xinh đẹp kia trên mặt luôn tươi cười giống như không có ác ý. Nhưng có ai bảo chứng rằng hai điều nhân bên cạnh hắn có đột nhiên xông lên xé hắn ăn luôn không.

Tuyết Lai nhìn giống cái thờ ơ trước mặt, buồn bực: “Xin chào, ngươi là người của bộ lạc nào? Bạn lữ của ngươi đâu?”

Bạch Hạo vẫn là không chớp mắt theo dõi hắn, thậm chí khi bạch phát nam nhân từng bước đi đến, bản thân cũng lùi dần từng bước về phía sau.

Đây là chuyện gì? Lôi Thiết Nhĩ cùng Đạt Khắc Tư đưa mắt nhìn nhau. Tuyết Lai vốn là giống cái xinh đẹp nhất nhì trong bộ lạc, hơn nữa tính tình vô cùng ôn hòa, cho nên bọn họ mới có thể mang hắn đến đây. Nhưng tình hình trước mắt nói cho bọn họ biết, giống cái xa lạ kia tựa hồ cũng rất đề phòng Tuyết Lai.

Tuyết Lai có chút uể oải chọc chọc Đạt Khắc Tư: “Làm sao bây giờ, hắn hình như không hiểu em đang nói cái gì.”

Nghe không hiểu? Chẳng lẽ thú nhân bọn họ còn có những bộ lạc khác không nói ngôn ngữ của thú nhân sao?

Đạt Khắc Tư vỗ vỗ bả vai an ủi Tuyết Lai: “Em thử nói thêm mấy câu nữa xem sao? Có thể là hắn đang sợ hãi thôi.”

Tuyết Lai gật gật đầu: “Nếu không hai người rời ra xa một chút, em cảm thấy hình như hắn rất sợ hai người đấy.”

Lôi Thiết Nhĩ hắc tuyến (└┐) |||, giống cái sợ giống đực? Có làm hay không a? Tuy rằng không tình nguyện, nhưng vẫn cùng Đạt Khắc Tư lui lại mấy bước về phía sau.

Tuyết Lai đối mặt với Bạch Hạo, phát phát tay: “Ngại ngần a, chúng ta không có ác ý ... Chính là cảm thấy mẹ con hai người ở đây thật sự cô đơn, cho nên muốn hỏi các người có muốn đến bộ lạc chúng ta ở lại hay không?”

May mắn hiện tại Bạch Hạo nghe không hiểu ngôn ngữ của thú nhân, nếu không hắn biết mình cùng Âu Cảnh bị trở thành mẫu tử, có lẽ sẽ phun huyết đầy mặt Tuyết Lai.

Bạch Hạo thấy hai điều nhân cao lớn lùi ra xa, trong lòng mơ hồ biết ba người này không có ác ý. Dù sao hắn cũng từng ở bộ đội, các loại nhiệm vụ đều đã thực hiện qua, cũng có trường hợp giống như hiện tại. Vì thế hắn gật gật đầu đối với bạch phát nam nhân kia: “Xin chào.”

Quả nhiên là ngôn ngữ không thông... Tuyết Lai có chút đau đầu, hắn mấy lần hoa tay nói: “Bạn lữ của ngươi đâu? Vì sao bỏ lại các người? Nếu y không ở đây, như vậy, ngươi cùng hai người, có nguyện ý đến bộ lạc của chúng ta ở không?”

Thấy Bạch Hạo vẻ mặt mờ mịt, Tuyết Lai buồn bực, nhưng vẫn không từ bỏ, tiếp tục hoa tay múa chân: “Mẹ con các người, ở trong này, quá nguy hiểm ... Không bằng theo chúng ta trở về, nơi đó có nhiều người, đến lúc đó người có thể tìm một bạn lữ mới bảo hộ người...”

Bạch Hạo nhìn bạch phát nam nhân xinh đẹp vui vẻ hoa tay múa chân, lúc thì chỉ chỉ chính mình, lúc khác lại chỉ chỉ Âu Cảnh, rồi lại làm động tác của loài chim, tóm lại ... hắn nhìn không hiểu gì

Tuyết Lai gấp, Bạch Hạo cũng gấp, hắn trộm nhìn hai điều nhân cao lớn phía xa, trong lòng bất an không yên. Chỉ sợ bạch phát nam nhân vung tay vung chân thấy chán, sau đó gọi hai người kia lại, sau đó ... Bạch Hạo mạnh mẽ lắc đầu, xua đi hình ảnh huyết tinh vừa xuất hiện trong óc. Cuối cùng nghĩ đến kế hoạch tiếp theo.

Tục ngữ nói rất đúng, bắt giặc bắt tướng trước. Chiều theo trước mắt này xem ra, nam nhân đầu bạc kia cấp bậc tựa hồ cao hơn hai điều nhân một ít. Hơn nữa xét về chiều cao cùng thể trọng, Bạch Hạo một mét tám so với hắn cao to hơn một chút. Điều đó chứng minh, nếu bắt lấy bạch phát nam nhân sau đó uy hiếp hai điều nhân làm cho bọn họ tránh xa một chút, không phải là không làm được.

Bạch Hạo nhìn nhìn thụ động phía sau, trong lòng tính toán. Hắn đối với nam nhân trước mặt cười cười, làm động tác mời vào: “Người có muốn vào trong không?”

Tuyết Lai cho là mình thuyết phục có hiệu quả, không khỏi hết sức cao hứng, nhìn động tác của Bạch Hạo hình như là muốn mình vào trong ngồi một chút, vì thế liền gật đầu đáp ứng.

Vào trong thụ động, Tuyết Lai mới phát hiện giống cái này đã làm nơi này trở nên vô cùng thoải mái. Dưới chân là rêu xốp, trong động có bếp lò, tựa hồ đang nấu cái gì, phía trên treo thịt muối đã xử lý tốt, còn có một dây nấm phơi khô cùng những thứ không biết tên khác. Khi bọn họ tới, hai mẫu tử này hẳn là đang ăn cái gì đó, bởi vì hắn thấy có một ống trúc đặt trên bàn đá thấp bé trong động, bên trong đầy những vật khô vàng tròn tròn. Nghĩ đến tổ ong mà Đạt Khắc Tư mang về, như vậy đó là ong non đã nướng chín. Nhưng mùi vị không giống như bọn họ vẫn làm, một mùi hương thơm phức khiến Tuyết Lai nhịn không được nhón lấy một con nhét vào miệng: “Ai nha, thật ngon a, người làm như thế nào vậy?”

Bạch Hạo nhìn nam nhân đầu bạc vừa bước vào thì hết nhìn đông lại nhìn tây, sau đó không đợi chủ nhà đồng ý đã ăn, cảm thấy thực sự không biết nói gì, hắn không sợ cái đó có độc sao, vạn nhất chết rồi làm sao bây giờ?

Tuyết Lai nhịn không được lại bốc thêm vài con nhộng, quay đầu thấy Bạch Hạo mặt nhăn thật chặt, trộm thè lưỡi: “Ách, ngại ngần, nhưng mà thật sự ăn rất ngon, ta nghe Đạt Khắc Tư nói người tự mình lấy được một tổ ong rất lớn, thật lợi hại a.”

Bạch Hạo vẫn là thờ ơ, cuối cùng là Âu Cảnh thấy bạch phát nam nhân này nhìn qua thực sự vô hại, lạch bạch chạy đến lấy mấy con nhộng nhét vào tay Tuyết Lai: “Cho anh ăn, ca ca làm đấy, ăn rất ngon.”

Bạch Hạo hắc tuyến: “Âu Cảnh, lại đây.”

Âu Cảnh lại lạch bạch chạy về, túm lấy quần áo hắn nhẹ giọng nói: “Em thấy đại ca đầu bạc này tốt lắm nha.”

“Cẩn thận hắn đem ngươi thành heo sữa quay.” Bạch Hạo hù dọa tiểu Âu Cảnh: “Gặp người lạ tốt nhất nên tránh xa một chút.”

“Nhưng mà em cảm thấy anh ta tốt lắm a.” Tiểu Âu Cảnh không rõ, tuy rằng trước kia cũng được dạy phải tránh xa người lạ, nhưng chính mình lại bị anh ruột hăm hại. Nghĩ đến đây, Âu Cảnh ngẩng lên khuôn mặt nhỏ nhắn, nói với Bạch Hạo: “Em cảm thấy anh ta còn tốt hơn cả Âu Triết.”

Bạch Hạo hết chỗ nói rồi, kỳ thật bản thân đối với Âu Cảnh cũng coi như là người xa lạ, nhưng so với Âu Triết kia, người lạ dường như còn an toàn hơn cả thân nhân.

Tuyết Lai không hiểu bọn họ nói gì, nhàm chán đứng một bên, luôn mồm ăn nhộng chiên. Hắn hất xì một cái rớt cục làm cho Bạch Hạo chú ý đến: “Người là heo sao?”

Ong non đều bị người ăn hết rồi! Ta cùng tiểu Âu Cảnh còn chưa có ăn no cơm tối đâu!

Tuy rằng không hiểu, nhưng nhìn sắc mặt cũng biết chủ nhân thụ động rất bất mãn với mình khi không ngừng ăn đồ ăn của người ta. Tuyết Lai ngượng ngùng cười: “Thực xin lỗi, ta nhịn không được...”

Bạch Hạo phán đoán lai lịch của mấy người kia, chính mình ở nơi này hơn nửa tháng, mới nhìn thấy vài cái sinh vật không giống người thường, hơn nữa lại còn những ba cái. Nếu như bảo bọn họ đến không có mục đích gì, chỉ là thăm hỏi, đánh chết Bạch Hạo cũng không tin. Vậy mục đích đến đây của bọn họ là gì? Ăn thịt mình? Nhưng nếu muốn giết mình, vì sao khi ở gần lại không động thủ. Bạch Hạo cũng nhận ra bản thân không thể thắng được ba đại nam nhân, hơn nữa trong đó còn có hai cái là dị nhân (X men?). Nếu không phải tới giết mình, như vậy bọn họ đến làm gì?

Bạch Hạo sửa sang lại ý nghĩ của mình, bắt đầu đặt câu hỏi: “Các người đang ở nơi nào?” Hắn chỉ chỉ hai điều nhân bên ngoài, lại chỉ chỉ Tuyết Lai, sau đó làm động tác đi ngủ.

Tuyết Lai hiểu lầm, tưởng Bạch Hạo hỏi là: “Hai người bên ngoài ai là bạn lữ của người?” Dù sao có thể cùng chính mình ngủ trừ bỏ thân nhân chỉ có bạn lữ. Hắn vui vẻ vẫy Đạt Khắc Tư lại đây, sau đó ôm cánh tay y: “Đây là bạn lữ của ta.”

Bạch Hạo nhìn bạch phát nam nhân đối với một điều nhân cao lớn làm ra động tác chim nhỏ nép vào người, trên người phát lạnh, da gà nháy mắt toàn bộ dựng đứng. Hắn cảm thấy người kia tuyệt đối là hiểu lầm ý mình, vì thế lặp lại động tác vừa rồi cùng câu hỏi.

Tuyết Lai buồn bực: “Anh ấy thật sự là bạn lữ của ta!

6. Chương 6: Hắc, Bộ Lạc Nguyên Thủy ...

Đạt Khắc Tư nhìn bạn lữ của mình cùng giống cái kia khoa tay múa chân nửa ngày cũng không nói rõ, cảm thấy cực kì hảo ngoạn, một chút không nhịn được, phốc xích bật cười.

“Anh cười cái gì a!” Tuyết Lai sinh khí, dùng sức nhéo mạnh lên cánh tay trắng kiện của bạn lữ hắn: “Chán ghét anh, không thấy người ta đang cùng hắn nói chuyện sao?”

“Hảo hảo hảo, anh sai rồi...” động tác của Tuyết Lai đối với Đạt Khắc Tư kì thực không đau cũng chẳng ngứa, y sờ sờ mái tóc dài của hắn: “Vậy mấy người nói chuyện được chưa?”

Nhìn cũng biết không có hiệu quả a! Tuyết Lai mân mê miệng: “Hắn hoàn toàn nghe không hiểu em nói gì, em cũng không hiểu được ý của hắn, vậy phải làm sao bây giờ?”

Đạt Khắc Tư hôn lên trán Tuyết Lai, giương mắt nhìn có chút hóa đá Bạch Hạo cùng vẻ mặt đại ra của tiểu Âu Cảnh: “Vậy em gọi anh vào đây làm gì? Hắn hỏi về chuyện bạn lữ sao?”

Tuyết Lai khoa tay múa chân làm lại động tác vừa rồi của Bạch Hạo: “Hắn làm như thế, chỉ hai người, lại chỉ em, sau đó làm tư thế ngủ, cái này không phải là hỏi ai cùng em ngủ sao? Cùng em ngủ đương nhiên là bạn lữ rồi.”

Đạt Khắc Tư nghĩ nghĩ, đúng là có chuyện như vậy, nhưng trực giác mách bảo, giống cái kia không hỏi vấn đề này.

Lôi Thiết Nhĩ thấy Tuyết Lai gọi Đạt Khắc Tư vào, nửa ngày cũng không kêu mình, vì thế nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh thụ động, nghe người bên trong rốt cục đang nói cái gì. Đồng thời, y xuyên thấu qua khe hở đánh giá giống cái kì quái kia.

Giống cái kia nhìn qua so với giống cái trong bộ lạc đen hơn, nhưng khỏe mạnh, tóc ngắn, tuy rằng không xinh đẹp như Tuyết Lai, tổng có thể xem là thanh tú, nhất là đôi mắt hẹp dài, con người đen bóng phản chiếu ánh lửa tỏa sáng, giống như những chấm nhỏ trên trời cao (sao đêm ấy ah)

Có thể nói, đây là một giống cái nhìn rất được. Lôi Thiết Nhĩ đột nhiên thấy bản thân sinh ra hứng thú với hắn.

Khi y nhìn thấy Tuyết Lai lặp lại động tác của giống cái kia, trong lòng vừa động, mở miệng nhắc nhở: “Không phải hắn hỏi chúng ta ngủ nơi nàoChính là nghỉ ngơi ở đâu?”

Y vừa nói, Bạch Hạo hoảng sợ, giơ lên dao găm chắn trước ngực, hung tợn nhìn về hướng phát ra âm thanh. Hắn cứ nhiên không nghe thấy người kia đến gần, rừng rậm ban đêm tuy rằng không an toàn, nhưng lại thực im lặng, hơn nữa trên mặt đất còn có rất nhiều lá khô, người kia đi đến hẳn phải phát ra tiếng động, nhưng hắn một chút cũng không nghe thấy!

Tuyết Lai nghe Lôi Thiết Nhĩ nói như vậy, bưng tỉnh đại ngộ: “A, đúng rồi, đúng rồi, cũng có thể là ý này a, ai nha ta thực bốn!” Hắn giơ lên nắm tay gỗ gõ đầu mình, lại bắt đầu một lần nữa khoa tay múa chân: “Chúng ta ở chân núi cách nơi này không xa, nơi đó ở giữa thảo nguyên, núi cao cùng rừng rậm. Chúng ta có rất nhiều người cùng một chỗ, thực náo nhiệt, hơn nữa thập phần an toàn.” Tuyết Lai cảm thấy nói chuyện mà cứ vung tay vung chân như thế quá khó khăn, hắn gấp đến độ xoay vòng vòng, đột nhiên nhìn đến một khối than củi dưới chân, nhân thần sáng lên.

Bạch Hạo nhìn nam tử đầu bạc lấy than củi vẽ cảnh mấy ngọn núi, còn có rừng rậm, ở giữa lại vẽ mấy hình tròn cùng hình vuông. Hình tròn cùng hình vuông xen lẫn vậy xung quanh một khoảng không.

Tuyết Lai dùng than củi chỉ chỉ tỏ tỏ: “Đây là phòng ở, đây là quảng trường, chúng ta thường xuyên ở đây nhảy múa, hơn nữa mỗi khi đến mùa thu hoạch hoặc có thành viên mới gia nhập, chúng ta còn có thể ở đây làm tiệc chúc mừng.”

Xem ra đây thật sự là một bộ lạc, Bạch Hạo hiểu rõ gật gật đầu.

Hiện tại là mùa thu, hái dã quả cùng đi săn động vật nhỏ vẫn có thể duy trì cuộc sống. Nhưng khi mùa đông đến, chỉ dựa vào thức ăn dự trữ tuyệt đối không có khả năng vượt qua được. Hơn nữa không biết mùa đông ở đây lạnh như thế nào, nếu rất lạnh, chỉ có hắn và tiểu Âu Cảnh không biết có thể sống sót được bao lâu.

Nhưng nếu có thể sống cùng đám người trong bộ lạc, như vậy sẽ dễ dàng vượt qua mùa đông.

Bạch Hạo không biết bản thân có nên tin tưởng ba người xa lạ này hay không, nhưng dù không tin, hắn cũng không có biện pháp nào tốt hơn.

Nếu đã như thế, vậy đi được một bước xem một bước, chỉ cần bọn họ không ăn thịt người, hắn là không có gì nguy hiểm...Nghĩ đến đây, Bạch Hạo gật đầu: “Ta đi với các người.”

Chương ngại ngôn ngữ thật là một vấn đề lớn! Bạch Hạo khoa tay múa chân hai lần, cuối cùng từ bỏ, cảm thấy cứ đứng đây mắt to trừng mắt nhỏ, không bằng trực tiếp hành động.

“Tiểu Cảnh, em cuộn hết da thú vào đi.” Bạch Hạo phân phó.

“Được a !” Âu Cảnh giắt dao găm vào hông, bắt đầu cuộn da thú trải trên giường: “Ca ca, cuộn da thú làm gì?”

“Chúng ta chuyển nhà, đi theo bọn họ.” Bạch Hạo dùng khoeo mắt quét qua ba người ngoài cửa: “Chỗ bọn họ có nhiều người, hơn nữa rất lớn, so với nơi này an toàn hơn.”

Âu Cảnh dù sao cũng là tiểu hài tử, nghe Bạch Hạo nói sẽ có rất nhiều người ở cùng một chỗ, hơn nữa nơi đó rất lớn lại an toàn, bắt đầu hưng phấn: “Có cả tiểu bằng hữu sao?”

“Sẽ có !”

“Có trường học sao?”

“Ách, cái này không biết.....”

“Kia, sẽ có ăn ngon sao?”

Bạch Hạo hắc tuyến: “Người là trư sao, chỉ biết có ăn thôi, chạy nhanh làm việc.”

Bạch Hạo dùng nhánh cây lấy hết mấy thứ treo phía trên xuống, bỏ vào túi da. Ông trúc đứng đồ thì dùng lá bịt lại, để ngoài cửa động. Hắn luyện tiếc những chiếc áo da thú tự tay mình làm, bát trúc, còn có nồi thạch. Vì thế đóng gói toàn bộ, để ở bên chân Lôi Thiết Nhĩ: “Được rồi, ta chỉ có mấy thứ này.”

Tuyết Lai thấy thế, cao hứng nhảy dựng lên, nắm chặt bàn tay Bạch Hạo hân hoan hỏi: “Người muốn đến ở cùng chúng ta đúng không? Tốt quá, vậy tối nay người ngủ cùng ta đi! Về sau ta ta sẽ dạy người nói ngôn

ngữ thú nhân được không? Người có thể dạy ta làm cái kia...” Nhãn châu chuyển động, nhìn trên bàn chõ nhộng vẫn chưa được chiên, hần vui vẻ chạy đến lấy lại đây: “Người dạy ta làm cái này được không? Thật sự ăn rất ngon!”

Bạch Hạo có thể nhìn ra Tuyết Lai rất thích ăn thứ này, hần đẩy ống trúc về phía trước: “Người thích thì ăn nhiều một chút ...” Sao nghe giống mấy lời quảng cáo quá!

Tuyết Lai cao hứng cầm lấy một con nhét vào miệng Đạt Khắc Tư: “Anh nếm thử, ăn ngon, là..... Ân.....” Lúc này, hần mới nhớ tới đến bản thân còn chưa biết tên của đối phương. Vì thế Tuyết Lai chỉ vào chính mình: “Tuyết Lai, Tuyết Lai, ta tên là Tuyết Lai, còn người?”

Động tác này Bạch Hạo rất quen thuộc: “Tuyết Lai?” Hần lập lại một tiếng.

Tuyết Lai cao hứng gật đầu: “Tuyết Lai, ta tên là Tuyết Lai.”

Bạch Hạo chỉ chỉ chính mình: “Bạch Hạo.” Lại chỉ chỉ Âu Cảnh đang cuộn da thú: “Âu Cảnh.”

“Bạch Hạo, Âu Cảnh..... Bạch Hạo, Âu Cảnh.....” Tuyết Lai cười khanh khách, không ngừng gọi tên bọn hần: “Bạch Hạo, Âu Cảnh, hi hi, tên các người thật lạ....”

Âu Cảnh quay đầu nhìn nhìn đại ca đầu bạc điên điên khùng khùng, nhún vai, tiếp tục cuộn da thú.

Bạch Hạo ôm Âu Cảnh, được đưa đến bộ lạc nguyên thủy trong truyền thuyết. Xung quanh là nhà đá hoặc tròn hoặc vuông, đường dưới chân cũng lát đá, trong lòng cảm thán trí tuệ của người nguyên thủy. Hần vẫn nghĩ bọn họ sẽ ở sơn động, không nghĩ đến cư nhiên cũng có thể làm nhà.

Sắc trời đã khuya, trong bộ lạc một mảng tối như mực. Lôi Thiết Nhĩ đem hành lý của Bạch Hạo đặt ở cửa nhà mình, sau đó đưa bọn họ đến nhà Đạt Khắc Tư.

Vì nghênh đón tân giống cái, Tuyết Lai trở về ngôi nhà nhỏ của mình cùng Đạt Khắc Tư, đốt đuốc lên, đem giường trải da thú làm cho mềm mại, xếp nhuyễn.

Bạch Hạo cùng Âu Cảnh cơm tối còn chưa ăn xong đã bị mấy người Lôi Thiết Nhĩ quấy rầy, hần có thể nhìn, nhưng bụng tiểu Âu Cảnh lại sôi ùng ục. Tuyết Lai an trí tốt Bạch Hạo, bỏ chạy ra ngoài, chỉ chốc lát sau bưng đến một khay bánh nướng cùng thịt nướng nóng hằm hập, còn phết cả mật nước dã quả.

“Các người ăn nhiều một ít, vẫn còn nhiều.” Tuyết Lai đem khay nhét vào trong tay Bạch Hạo, lại duỗi tay sờ tiểu Âu Cảnh: “Bản thân mang theo hải tử, nhất định không dễ dàng đúng không? Bất quá không sao hết, mọi người trong bộ lạc rất thích tiểu hải tử, hơn nữa tiểu Âu Cảnh khả ái như vậy, lớn lên chắc sẽ rất đẹp, đến lúc đó sẽ tìm được bạn lữ ưu tú nhất ...”

Tuyết Lai nói liên miên cắn nhai nửa ngày, Bạch Hạo chỉ nghe được hai chữ Âu Cảnh. Hần có thể thấy rõ Tuyết Lai rất yêu mến Âu Cảnh, cũng không nói gì.

Thịt nướng của bộ lạc bỏ thêm nhiều hương liệu mà Bạch Hạo không biết, nướng lên ăn rất ngon, còn bánh nướng kia, có vị ngọt ngào của mật, làm hần ăn được rất nhiều. Hai người một lớn một nhỏ ăn hết một mâm đầy, sau đó vừa lòng ngồi trên giường xoa bụng.

Tuyết Lai tắt lửa, bóng đêm lập tức vây quanh, quần áo Bạch Hạo còn chưa cởi, cứ thế cuộn trên giường ngủ.

Giấc ngủ này cực kì ngọt ngào, khi hần mở mắt ra, trước mắt vẫn là khoảng không tối đen, nhưng bên tai lại truyền đến âm thanh nói chuyện cùng tiếng cười đùa của tiểu hải tử.

Âu Cảnh hình như đã tỉnh từ sớm, thấy Bạch Hạo có động tĩnh, nhẹ giọng hỏi: “Ca ca, dậy rồi?”

“Ân.....” Bạch Hạo dụi dụi mắt, đã lâu không ngủ ngon như thế, trước kia còn trong rừng rậm, mỗi ngày ngủ thập phần cảnh giác, hơn nữa còn phải cùng Âu Cảnh thay phiên canh đêm. Bây giờ nghe thấy âm thanh bên ngoài, chắc là trời đã sáng.

Nhà ở trong bộ lạc không có cửa sổ, cửa chính kì thật là một tấm da thú lớn, bình thường thì cuộn lên, buổi tối buông xuống dùng tảng đá đè phía dưới. Hiện tại có vài tia nắng xuyên qua tấm da thú, chói lọi chiếu vào ánh mắt.

Bạch Hạo kéo lại quần áo nhún nhún trên người, cùng Âu Cảnh xuống giường, đi đến cạnh cửa nâng rèm lên.

Ánh mặt trời ấm áp chiếu xuống, bên ngoài chính là địa phương mà Tuyết Lai đã vẽ, xung quanh không có nhiều nhà cửa, ở giữa có rất nhiều nam tử tóc dài giống Tuyết Lai đang bận rộn làm việc.

Có người thấy bọn họ đã dậy, cười cười chào hỏi, sau đó quay đầu gọi to: “Tuyết Lai, Tuyết Lai, Bạch Hạo tỉnh.....”

Bạch Hạo nghe được hai cái tên Tuyết Lai cùng Bạch Hạo, phỏng chừng người nọ đang gọi Tuyết Lai. Quả nhiên vừa dứt lời, Tuyết Lai liền bừng đến một chậu nước, chậm chậm đi đến: “Bạch Hạo, Bạch Hạo..... Người tỉnh rồi?”

Tuyết Lai đặt chậu nước trước cửa, lấy ra một tấm da thú nhỏ, nhúng vào nước đưa cho Bạch Hạo, sau đó làm động tác lau mặt.

Bạch Hạo hiểu được, đây là để mình rửa mặt đi. Hắn cùng Âu Cảnh rửa mặt, xúc miệng xong. Tuyết Lai lại đưa ra hai bộ quần áo. Bạch Hạo lấy ra xem, quần áo là một lớn một nhỏ, chất vải nhìn qua thực thô ráp đơn sơ, nhưng sờ vào mềm mại. Quần áo làm rất đơn giản, chính là một mảnh vải, ở giữa khoét một lỗ lớn để chui đầu, dùng thắt lưng cố định ở eo. Vạt áo chỉ đến đầu gối, bất quá hai bên dùng chỉ khâu lại, nếu không với quần áo như vậy, ngay cả quần lót cũng không có, còn không phải vừa bước đi đã bị nhìn thấy hết?

7. Chương 7: Giống Đực? Giống Cái? Thú Hóa?

Bộ lạc nguyên thủy rõ ràng sẽ biết dệt vải, khó trách nhân loại đối với nghiên cứu cổ đại luôn tràn ngập nghi hoặc cùng mờ mịt, này đúng là chỉ số thông minh cao đi.

Nhìn Bạch Hạo mặc quần áo tử tế, Tuyết Lai lại nhét cho bọn họ vài cái bánh nướng cùng dã quả, sau đó lôi kéo Bạch Hạo đi dạo trong bộ lạc, làm quen cảnh vật xung quanh.

Những người trong bộ lạc thoáng nhìn cũng không quá bài ngoại, ít nhất khi thấy Bạch Hạo bọn họ đều gật đầu mỉm cười.

Tuyết Lai lần lượt giới thiệu: “Hắn tên Ngải Luân, đây là Ngải Thuốc, Ngải Thuốc là em trai của Ngải Luân. Người tóc dài màu nâu bên kia gọi An Cát Lạp, bạn lữ của hắn tên A Mạn Đạt, là một con sư tử thật hung mãnh. Vài người đang dệt vải là Cát Lợi Á, A Phổ Lý Nhĩ, Tạp Mễ Nhĩ cùng Khải Văn. Bọn họ dệt vải giỏi nhất bộ lạc, hơn nữa bạn lữ của họ cũng rất hùng tráng ...” Tuyết Lai lăm bầm lăm bầu, giới thiệu một vòng, nụ cười trên mặt Bạch Hạo cứng ngắc. Hắn nghe cái gì cũng không hiểu, chỉ nhớ nhất là Tuyết Lai nhấn mạnh tên mọi người. Kỳ thật Bạch Hạo cũng được coi là người có trí nhớ tốt, bất quá hiện tại hắn chỉ có thể nhớ tên và khuôn mặt của mỗi người đã gặp.

Lúc này, từ bên ngoài bộ lạc một đám hài tử âm ỉ chạy vào, nhìn qua khoảng chừng từ bốn năm tuổi đến mười tuổi. Bọn họ vây quanh Bạch Hạo cùng Âu Cảnh, chính là chỉ cười hì hì không nói.

“Ai nha, Hạ Đặc Lạc, Thiết Hi Nhĩ, .. Nga, các tiểu bảo bối, các người đi hái quả dại sao?” Tuyết Lai ôm vài tiểu hài tử, vừa hôn vừa nói, sau đó gọi mấy đứa lớn một chút cầm theo túi nhỏ: “Xem, các người có bạn mới nha, một tiểu giống cái xinh đẹp...Àn, ai đến chiều cổ hắn?”

Âu Cảnh nhìn tiểu hài tử cùng tuổi với mình, trong lòng thực kích động, nhưng ngôn ngữ lẫn môi trường xa lạ làm nó núp ở phía sau Bạch Hạo, chỉ dám trộm nhìn đám hài tử kia.

Một nam hài tử thoáng nhìn thực khỏe mạnh đi đến, giữ chặt tay Âu Cảnh: “Cùng chúng ta đi chơi đi, người tên là gì?”

Âu Cảnh mờ mịt nhìn đại nam hài, lại ngẩng đầu nhìn Bạch Hạo – nó nghe không hiểu đứa bé kia nói gì nha.

Tuyết Lai nghiêng đầu: “Nga, Bối Á Đặc, tiểu giống cái này tên Âu Cảnh, ân ...cháu về sau muốn chiếu cố hần sao?”

Bối Á Đặc đối với Tuyết Lai gật gật đầu: “Tuyết Lai thúc thúc, hần rất đẹp, về sau để hần làm bạn lữ của cháu được không?”

Tuyết Lai cười đến khom lưng: “Ai nha nha, cái này ta không thể làm chủ, hiện tại tiểu Cảnh nghe không hiểu cháu nói gì đâu, phải dạy hần nói chuyện rồi mới đến những chuyện khác.”

Bối Á Đặc gật gật đầu, sau đó trịnh trọng nghiêm túc hỏi Âu Cảnh: “Tiểu Cảnh, về sau cùng chúng ta đi chơi, ta sẽ dạy cho ngươi ngôn ngữ nơi này, sau đó ngươi làm bạn của ta được không?”

Âu Cảnh chỉ nghe được tên của mình, cảm thấy vô cùng mờ mịt. Bạch Hạo nhìn biểu tình đứa nhỏ kia, phỏng chừng là muốn tìm tiểu Cảnh đi chơi. Dù sao bọn nhỏ chưa hẳn là phải dùng ngôn ngữ mới hiểu nhau, đôi khi bọn nó hiểu nhau chính là vì “chơi cùng một chỗ” .

Bạch Hạo vỗ vỗ đỉnh đầu Âu Cảnh: “Đi đi, cùng bọn họ chơi đi.”

Âu Cảnh gật gật, thuận theo được Bối Á Đặc lời đi .

Tiểu Cảnh đáng thương không biết, cái gật đầu này của nó, chẳng khác nào tự định hứa hôn từ nhỏ cho mình.

Đi theo Tuyết Lai dạo một vòng quanh bộ lạc, Bạch Hạo đối với môi trường mới xem như có quen thuộc nhất định. Vị trí địa lý của nơi đây rất tốt, ba mặt vây quanh là núi, một mặt là thảo nguyên, thảo nguyên lại giáp rừng rậm. Loại địa phương này thực vật tương đối phong phú, có chim trên trời cá dưới nước, cùng rau quả dại, ba mùa xuân hạ thu cung cấp cho mọi người vô cùng phong phú.

Có người gọi Tuyết Lai, hình như là có chuyện gì. Bạch Hạo đối hần lắc lắc tay, ý là chính mình đi lại tùy tiện nhìn xem, hần bạn thì cứ đi làm đi.

Tuyết Lai tươi cười xin lỗi đi xa, Bạch Hạo ngồi ở tảng đá trước nhà hần, nhìn từng nhóm người trên quảng trường. Tiểu nam hài kêu Bối Á Đặc xem ra có vẻ rất là chiếu cố tiểu Âu Cảnh, có gì mới lạ đều xếp ở trước mặt nó, nó không thích mới đưa cho tiểu hài tử khác chơi.

Chắc chắn, không nhìn ra tiểu Âu Cảnh rất có mỹ lực nha. Bạch Hạo lắc đầu cười.

Đang miên man suy nghĩ , đột nhiên mẫn cảm phát giác có người đang đánh giá chính mình. Bạch Hạo nhìn trái nhìn phải, thấy một nam nhân tóc dài màu nâu đứng cách đó không xa, hai mắt mở lớn không hề chớp nhìn mình.

“Nhĩ hảo.” Bạch Hạo ngượng ngạo nói xong ngôn ngữ thú nhân vừa học

Nam nhân kia lại gần đây, đột nhiên tùy tiện hề hề nở nụ cười:

“Thiên vương cái hồ!”

“Bảo tháp trấn hà yêu!” Bạch Hạo theo trực giác nói ra câu tiếp theo.

“Mặt của ngươi sao lại đỏ?”

“Nét mặt toả sáng.”

“Vậy tại sao lại trắng?”

“Trời lạnh đông cứng...”

“Đồng chí a ! ! Thân nhân a ! !” Nam tử tóc nâu dâng nước mắt, mãnh liệt bỏ nhào lại đây: “Ta rốt cục có thể nhìn thấy thân nhân, ô ô ô...”

Bạch Hạo vẻ mặt hắc tuyến, nhìn người trước mắt rõ ràng có đặc thù của con lai Âu Mỹ lại dùng tiếng phổ thông khóc thét với mình, đột nhiên thực sự có cảm giác không chân thật: “Ngươi, ngươi cũng là người Trung Quốc?”

“Đúng vậy a...” Nam tử tóc nâu kia gạt gạt nước mắt: “Ta tên là Lý Cường, còn ngươi?”

“Bạch Hạo...” Hân cũng kích động lên: “Người như thế nào tới đây? Nơi này chỉ có người là người Trung Quốc sao? Chúng ta làm sao mới trở về được?”

Lý Cường xoa xoa cái mũi, thương hại nhìn Bạch Hạo: “Oa, hoan nghênh xuyên qua đến thú nhân quốc gia... Người đã đến đây, sẽ tìm cách quay về đi, ta thử qua rất nhiều biện pháp, căn bản không thể quay về a, nơi này cũng không phải địa cầu mà chúng ta quen thuộc!”

Bạch Hạo ghen hòng nhìn trần trời, ý nghĩ có chút theo không kịp.

“Bằng hữu, ta vừa thấy người là biết người hoàn chỉnh xuyên qua đi, không giống ta, thân thể của mình ở lại địa phương trước kia...Bất quá, thân thể rách nát cũng không cần nữa, là bị xe tải cán nát rồi, cho dù mang theo, cũng không gom được hoàn chỉnh...”

“Chờ, chờ một chút...” Bạch Hạo vội vàng ngăn lại người kêu Lý Cường đang lăm bầm lẫu bầu này: “Người nói cái gì? Cái gì xuyên qua?”

“Chính là xuyên qua, người không đọc tiểu thuyết cũng có thể xem trên TV a, không biết xuyên qua sao?” Lý Cường một bộ biểu tình “người là lão nông dân” nhìn Bạch Hạo: “Ngắn gọn lại, tóm lại, ký đến chỉ tắc an chi (đến thì đến rồi, dựa theo hoàn cảnh mà sống sót)... Người xem, ta ở nơi này một năm, cũng ổn thỏa sống sót, cho nên, người a, cũng đừng lo lắng. Ta cảm thấy nơi này không tệ, môi trường trong xanh, điều ngửi mùi hoa, không ô nhiễm, thức ăn toàn là thực phẩm xanh, tuyệt đối không có cái gì dầu cống ngầm hay phụ gia chất hóa học.”

“Ta không phải lo lắng điều này!” Bạch Hạo gần như đều muốn vỡ trán: “Đúng rồi, người mới vừa nói cái gì? Cái gì thú nhân quốc gia?”

“Nga, chính là quốc gia này, trừ bỏ dã thú chân chính, tất cả nhìn giống nhân loại, cơ bản đều là kết hợp giữa người và thú, gọi chung là thú nhân...” Nói tới chỗ này, Lý Cường lại cười tiện (hèn mọn) như vậy một chút: “Chẳng lẽ người chưa phát hiện sao? Nơi này không có nữ nhân.”

Nghe Lý Cường vừa nói như thế, Bạch Hạo mới để ý nơi này thật sự một nữ nhân cũng không có, hân thấy qua chỉ có nam nhân lớn lên thực khỏe mạnh cùng tương đối gầy yếu, ngay cả tiểu hài tử cũng không có bé gái nào: “Đây là cái gì?”

“Rất đơn giản a, nghe nói... Nghe nói... Truyền thuyết... Nơi này trước kia cũng là có nữ nhân, nhưng mà môi trường sinh tồn tương đối khắc nghiệt, hơn nữa sau vài lần tự nhiên biến đổi, nữ nhân dần dần biến mất. Hiện tại ở quốc gia này chỉ có giống đực cùng giống cái.” Lý Cường chỉ chỉ nam nhân cao lớn khỏe mạnh đang kéo một cây đại thụ đi trên quảng trường bộ lạc: “Đây là giống đực, sẽ hoàn toàn thú hóa.” Sau đó lại chỉ chỉ chính mình: “Ta, giống cái, sẽ sinh đứa nhỏ.”

Bốn chữ cuối cùng làm Bạch Hạo hoàn toàn tròn tròn mắt: “Đùa giỡn cái gì? Sinh đứa nhỏ? Người không phải nam nhân sao?”

Lý Cường cười gật gật đầu: “Giống cái ở đây, sẽ tương tự nữ nhân một phần là có thể sinh con...Có thể là sơ với nữ tính khỏe mạnh hơn, cho nên không bị thiên nhiên đào thải. Hơn nữa, giống cái cường tráng có thể bán thú hóa.”

“Bán thú hóa?” Bạch Hạo gần như biến thành một con vẹt lặp lại.

Lý Cường vươn một bàn tay, chậm rãi, bàn tay người bình thường rõ ràng dài ra lông tơ tinh tế cùng móng tay sắc nhọn: “Xem, đây là bán thú hóa... Đáng tiếc, hiện nay ngay cả giống cái bán thú hóa cũng không nhiều.” Tay Lý Cường khôi phục lại ban đầu, rút về, biểu tình có chút cô đơn: “Không biết vì sao, giống cái càng ngày càng nhỏ yếu, hơn nữa dù sinh ra đứa nhỏ, thì đứa nhỏ cũng rất suy yếu, trẻ con chết sớm rất nhiều. Cho nên giống cái có thể sinh đứa nhỏ chính là đối tượng để tất cả thú nhân bảo hộ...” Lý Cường vòng vo đảo mắt, biểu tình cô đơn chợt lóe rồi biến mất: “Nhất là giống cái như người mang theo đứa nhỏ còn có thể sinh tồn trong rừng rậm. Phỏng chừng là mơ ước thích hợp kết hôn của tất cả thú nhân độc thân nơi này đi?”

“Uy, uy! ! Ai là giống cái a?” Bạch Hạo buồn bực: “Đứa bé kia cũng không phải là con ta.”

Lý Cường cười hắc hắc: “Nhưng mà bọn họ không biết a, sáng sớm hôm nay ta nghe nói, ngày hôm qua thủ lĩnh bộ lạc mang về một đôi mẫu tử, vì thế ăn no thì chạy đến đây xem.”

Khóe miệng Bạch Hạo run rẩy: “Gi? Mẫu tử?”

Lý Cường không chút do dự gật gật đầu: “Đúng vậy, là mẹ con a!”

“Này, Tây Lợi Á, người đang nói chuyện phiếm cùng Bạch Hạo sao?” Tuyết Lai bê một cái khay khá lớn đi đến: “Chúng ta cùng nhau chọn dã quả đi? Hôm qua bọn Phỉ nhi hái về rất nhiều, nói là muốn trước khi mùa đông đến, tranh thủ làm cho mỗi gia đình đều có một hai bình mứt quả đi.”

Lý Cường nhận lấy cái khay lớn đặt ở mặt đất giữa ba người, sau đó ngồi xếp bằng: “Đúng vậy, ta phát hiện ta sẽ nói được ngôn ngữ bọn họ, nên cùng nhau tâm sự hàng ngày gì gì đó.” Hắn quay đầu đối với Bạch Hạo đang đại ra nói: “Bạn lữ của Tuyết Lai là Đạt Khắc Tư, ta nhớ không lầm thì ngày hôm qua người đã gặp...Đúng rồi, còn có ở đây ta tên Tây Lợi Á.”

Bạch Hạo còn đang tiêu hóa Lý Cường, cũng chính là Tây Lợi Á vừa nói giống đực, giống cái, sinh đứa nhỏ gì gì đó, đầu óc hỗn loạn thành một đoàn, miệng mở ra: “Như vậy, người đã từng sinh đứa nhỏ sao?”

Tây Lợi Á mặt đỏ lên: “Đương nhiên đã từng, còn là một thú nhân bảo bảo đáng yêu đâu!”

Bạch Hạo càng đại ra thêm, hắn nhìn chằm chằm cái bụng bằng phẳng của Tây Lợi Á, thật lâu không nói nên lời.

“Tốt lắm, đừng ngăn người, nhanh nhất trái cây! Quả nào bị dập nát thì bỏ ra, quả nguyên vẹn thì để lại làm mứt hoa quả.” Tây Lợi Á đẩy Bạch Hạo đang ngăn người: “Thân là giống cái, sẽ có giống cái giác ngộ thôi!”

8. Chương 8: Lời “tỏ Tình” Bất Ngờ . .

Chó má giống cái giác ngộ! !

Bạch Hạo tức giận không thôi, nhưng mà lại không thể động thủ đối với giống cái “mảnh mai” này. Đúng vậy, từ sau khi Tây Lợi Á nói cái gì là giống cái, Bạch Hạo liền cảm thấy bản thân cùng bọn họ không phải đồng loại, mặc dù trong mắt những người kia, chính mình cũng là một giống cái.

Nhặt trái cây trong chốc lát, Bạch Hạo đột nhiên hỏi: “Tây Lợi... Á, nơi này có nhà trống hay ...không?”

Tây Lợi Á trở mình cho hắn một cái xem thường: “Bạch a.. Hạo, người hỏi cái này làm gì?”

Bạch Hạo trều rút khóe miệng, đem một quả đại bị nứt vỏ cho vào miệng, than thở nói: “Còn có thể làm cái gì? Ta không thể cứ ở trong nhà người khác đi? Làm cho hai người phải ở riêng, ta thực không nhẫn tâm.”

Tây Lợi Á vòng vo đảo mắt, cười xấu xa: “Người tìm người ở cùng không được sao? Chờ mùa đông đến, còn có người ấm giường cho người.”

“Người cút đi!” Bạch Hạo phun ra hột quả: “Nghiêm chỉnh mà nói, ta phải tìm căn nhà nào sau đó còn phải sửa lại. Ta thấy nhà ở đây thật sự rất đơn sơ, như vậy, mùa đông đến thực khó khăn đi.”

“Như thế... Bất quá, người sẽ dựng nhà sao?” Tây Lợi Á nghe được từ mấu chốt: “Người biết sửa nhà?”

Vô nghĩa, ở nông thôn, nhà ai lợp ngói mà không phải chính mình tự làm, mà bỏ tiền ra mời người thì giá rất cao a! Bạch Hạo gật gật đầu: “Sẽ, ta chỉ kỳ quái là người đương nhiên sẽ không.”

“Ta tự nhiên sẽ không làm a! Người cho là xuyên qua đến đều là thần sao? Ta mà làm nhà được đã sớm làm, còn có thể ở nơi xơ xác như thế?” Tây Lợi Á giận, bóp nát một tiểu trái cây.

Tuyết Lai ban đầu còn cười tủm tỉm nhìn hai người nói chuyện, sau lại phát hiện có chút xu thế bạo lực, vội vàng lên tiếng: “Các người làm sao vậy? Sẽ không cãi nhau đi?”

“Như thế nào, tính tình ta tốt như vậy, mới không cùng người khác cãi nhau đâu.” Tây Lợi Á trang đáng yêu, sau đó khiêu khích liếc mắt nhìn Bạch Hạo nghe không hiểu cái gì: “Chỉ có người đã man đến từ nơi man rợ mới có thể cãi nhau.”

Bạch Hạo cảm thấy kẻ tên Tây Lợi Á kia sẽ không nói hay ho gì về mình, nhưng bất hạnh là cái gì cũng không hiểu, chỉ có thể đem tức giận nuốt vào bụng.

Tuyết Lai vừa cười vừa khuyên hai câu, sau đó bưng lấy trái cây đã phân loại xong đi rồi.

“Người dạy ta học nói ngôn ngữ nơi này.” Bạch Hạo cực kỳ buồn khổ

Tây Lợi Á đắc ý hắc hắc cười: “Có thể, không thành vấn đề, không phải chỉ là học nói thôi sao, người học được cũng tốt, đỡ lãng phí khi có người nói xấu mình người cũng không hiểu, ha ha ha.”

Ai sẽ nhảm chán giống người chứ! ! Bạch Hạo nhìn Tây Lợi Á có chút kiêu ngạo, cảm thấy kẻ tiểu nhân như vậy rõ ràng có thể xuyên qua đến đây, thực là một kỳ tích.

Buổi chiều, các thú nhân đi săn bắn đã trở lại.

Lần này không đốt lửa trại ăn tối ở quảng trường, chỉ đem con mồi phân chia cho mỗi gia đình một ít đem về.

Tây Lợi Á nói cho bạn lữ của hắn là A Tư Lan chuyện Bạch Hạo muốn có nhà ở, A Tư Lan lại truyền đạt cho Lôi Thiệt Nhĩ

Vì thế đêm nay, căn phòng nhỏ Tuyết Lai cho Bạch Hạo mượn phá lệ náo nhiệt.

Bạch Hạo nướng cho tiểu Âu Cảnh một cái đùi hươu phết mật, để nó cầm đùi hươu đi tìm tân bằng hữu Bối Á Đặc cùng chơi. Sau đó cùng Tuyết Lai xử lý đồ ăn được phân đến. Tây Lợi Á không biết đang cùng các thú nhân thảo luận chuyện gì, mặc dù nghe ra thực sự kịch liệt, hơn nữa nhất định có liên quan đến bản thân. Bởi vì Bạch Hạo phát hiện Tuyết Lai nhiều lần dừng tay nhìn mình .

Ngô, tên kia sẽ không nói xấu mình đi?

Một lát sau, Tây Lợi Á đi tới, tay phải khoát lên vai Bạch Hạo: “Hắc, bằng hữu, ta chính là mắt xích của chín trâu hai hổ mới đem đám người bảo thủ kia thuyết phục. Người có biết, nơi này rất ít khi để giống cái ở một mình một nhà, trừ bỏ mất đi bạn lữ phải sống một mình. Bất quá, cho dù lúc này phải sống một mình, cũng vẫn sẽ tìm bạn lữ khác.”

“Vì sao?” Bạch Hạo khó hiểu.

“Bởi vì không an toàn, còn nữa nếu không có bạn lữ, đồ ăn của người sẽ rất ít. Tuy rằng giống cái cực kì được hoan nghênh, nhưng dù sao thế giới này thực sự tàn khốc, người phải có chỗ dựa mới được.” Tây Lợi Á nghiêm túc nhìn Bạch Hạo: “Không có giống đực bầu bạn, chúng mình không có săn bắt năng lực. Không lao động thì không có ăn đạo lý này người hiểu đi.”

“Được rồi, ta không nghĩ được nhiều thế đâu, trước kia ở một mình, ta không phải cũng đi săn sao?” Bạch Hạo huy phất tay không cho là đúng: “Ta chỉ muốn biết, bọn họ có đồng ý hay không cho ta một gian nhà ở hoặc là có nguyện ý giúp ta dựng nhà hay không.”

“Đương nhiên là nguyện ý, ta đã xuất mã còn không được sao.” Tây Lợi Á cười hì hì nói: “Bất quá, nhà ở được an bài ở bên cạnh chỗ thủ lĩnh, bởi vì y độc thân... Nga, sai rồi, bởi vì thủ lĩnh sợ giống cái mảnh mai bị thương tổn, ngụ ở gần, dễ dàng chiếu cố ... Hắc hắc.”

“Chiều có cái rằm!” Bạch Hạo đối với cách gọi giống cái này một đầu lưỡng đại (đầu to gấp đôi): “Tùy y, ngày mai chúng ta bắt tay vào làm luôn đi, ta nghĩ khoảng chừng một tháng nữa là mùa đông đến rồi đi?” Nếu nhớ không lầm, thảo nguyên ở hướng bắc, dựa theo biến hóa của cây cối nhìn xem, mùa đông rất nhanh sẽ đến rồi.

“Đúng vậy, bắt quá người nói cho ta biết người muốn làm nhà ở như thế nào? Ta từ nhỏ chỉ ở nhà lâu, dựng nhà là ta đốt đặc cán mai nha.” Tây Lợi Á vẫn cảm thấy, loại chuyện xây dựng nhà cửa này nhất định phải tìm đội kiến trúc chuyên nghiệp.

Bạch Hạo cầm nhánh cây, vẽ trên mặt đất, giảng lại ý kiến của mình, sau đó để Tây Lợi Á phiên dịch cho thủ lĩnh Lôi Thiết Nhĩ nghe: “Nơi này không có sắt... Đừng hỏi ta sắt là cái gì, ta cũng không biết tìm quặng sắt! Dù sao ta muốn dùng gỗ lớn để làm xà nhà cùng nền...Àn, cơ bản là như thế này, sau đó ở giữa chèn đá, khe hở giữa các tảng đá thì bùn trộn cây cỏ trát kín. Cái gì? Vì sao muốn dùng bùn trộn cỏ... Vì làm tăng độ dai...Ồ, nói nữa người cũng không hiểu, dù sao chính là phải như thế, còn có như vậy như vậy...”

Nói nửa ngày, Tây Lợi Á phiên dịch đầu đầu, cuối cùng cũng đem các bước làm nhà ở nói rõ.

Thủ lĩnh Lôi Thiết Nhĩ gật gật nói ngày mai bắt đầu tìm nguyên liệu thích hợp. Nếu làm ra được nhà ở so với hiện tại tốt hơn, như vậy nhất định qua mùa đông trước tiên sẽ đem toàn bộ nhà trong bộ lạc sửa lại. Cải thiện cuộc sống của người dân trong bộ lạc của mình là chuyện thủ lĩnh nhất định phải làm được.

Lôi Thiết Nhĩ đi đến ngoài cửa, đột nhiên xoay người nói với Bạch Hạo một câu, sau khi nói xong, chính y cũng sốt vãi giấy, thì xoay người vội vã đi mất.

Tuyết Lai cười tủm tỉm nháy mắt với Bạch Hạo mấy cái, sau đó túm lấy bạn lữ của mình ra ngoài hẹn hò dưới trăng nói chuyện yêu đương. A Tư Lan cũng muốn túm Tây Lợi Á mang đi, kết quả hắn nói mấy câu, y chỉ đành rời đi một mình.

Bạch Hạo nhìn A Tư Lan không cam lòng mà trừng mắt nhìn mình, cảm thấy bản thân thực sự rất vô tội.

“Hắc, người có biết Lôi Thiết Nhĩ trước khi đi, nói với người cái gì không?” Tây Lợi Á cười tiện hề hề.

“Ta làm sao biết, nghe cũng không hiểu.” Bạch Hạo bắt đầu nghiên cứu y phục của mình, nghĩ xem có phương pháp nào có thể làm được vải tốt hơn.

Tây Lợi Á cười càng tiện: “Đây chính là một câu nói làm thương tâm rất nhiều giống cái a... Người có muốn biết hay không?”

Bạch Hạo bắt đầu dĩ phát phát tay: “Nếu người không nói, ta muốn biết cũng không có cách nào. Bắt quá, nói hay không tùy người, dù sao ta nghe không hiểu, cũng không hiểu kỳ.” Bạch Hạo dùng dao găm cắt thịt thành từng lát, xoa mật đặt trên lửa nướng.

Không hiểu kỳ? Như vậy sao được! Tây Lợi Á không nhịn được, ngừng lại trong chốc lát, thì nói ra toàn bộ: “Lôi Thiết Nhĩ hỏi người, có muốn ở cùng y không?”

Bạch Hạo tay run lên, thiếu chút nữa đem miếng thịt ném vào trong lửa: “Dựa vào, có ý gì a?”

Tây Lợi Á nhún vai: “Ý tứ gì a, không phải là ý tứ kia sao, bắt quá ta cũng kì quái, ánh mắt thủ lĩnh vẫn rất cao, tại sao lại coi trọng người?”

“Dựa vào, cút đi tìm chết đi, cái gì gọi là vì sao sẽ coi trọng ta? Ta rất kém cỏi sao?” Bạch Hạo phần nộ đánh trả, nói đến một nửa cảm thấy không thích hợp, lại chạy nhanh đem đề tài túm trở về: “Lão tử là thuần nam nhân, mới sẽ không tìm cái gì thú nhân đến giao cơ!”(abc...xyz)

“Được rồi, người rõ ràng biết hai chữ giao cơ, thì chứng minh người cũng không đơn thuần.” Tây Lợi Á vẽ mặt sáng rỡ vỗ vỗ bả vai Bạch Hạo: “Nói đi, người còn có thể làm cái gì, nói cho ta biết, cũng coi như vì tổ quốc cống hiến! Nói sau, thủ lĩnh đã tỏ tình với người rồi, chẳng lẽ người không cảm thấy gì?”

“Cút, cống hiến cái rắm! Cảm thấy cái rắm!” Bạch Hạo thật sự có chút tức giận, hắn đem miếng thịt đã nướng tốt nhét vào tay Tây Lợi Á: “Ta đi tìm Tiểu Cảnh về nghỉ ngơi.”

“Uy uy!” Tây Lợi Á vội vàng túm Bạch Hạo lại: “Chớ đi a, nói sau, Tiểu Cảnh nhà người đang cùng lão công tương lai giao lưu tình cảm nha.”

“Gi? Cái gì lão công tương lai?” Bạch Hạo gi .

Tây Lợi Á cắn một miếng thịt nướng mật, nóng đến thở ra khí: “Ai nha... Không phải là.. Ủ, cái kia... Bối Á Đặc nha... Người chẳng lẽ không nhìn ra? Chắc chắn, thịt nướng này thật không tồi, nướng cho ta một miếng nữa đi... Ai nha, đừng trừng ta, ta nhớ rõ ràng là chính người đem Tiểu Cảnh hứa gả cho nhà người ta thôi...”

“Ta đến tốt cùng vào thời điểm ngu ngốc nào đem Tiểu Cảnh gả đi ra ngoài a a a! !” Bạch Hạo nổi khùng: “Người nói, đám nhỏ kia mới mấy tuổi, người lại nói như vậy... Cái gì bạn lữ a! !”

“Bối Á Đặc người ta đã xem Tiểu Cảnh là vợ tương lai, nếu không sao có thể đối xử với nó tốt như vậy?” Tây Lợi Á ăn xong thịt nướng, liếm liếm ngón tay: “Bối Á Đặc rất tốt a, thật đấy.”

“Mặc kệ nó rất tốt!” Bạch Hạo thật muốn bóp chết kẻ đứng trước mặt này: “Nó tốt thế, sao người không đem con của người hứa gả cho nó?”

Tây Lợi Á ngoáy lỗ tai, thổi thổi ngón út: “Con ta là tiểu thú nhân, giới thiệu cho Bối Á Đặc, vậy thực thành giao cơ.”

Bạch Hạo không nói gì.

Kỳ thật hắn không biết, thời điểm Lý Cường vừa mới xuyên qua thành Tây Lợi Á, cũng có một khoảng thời gian lớn vô pháp tin chuyện này là thật. Nhất là càng không thể chấp nhận chính mình là thân nam nhân còn lớn bụng sắp sinh. Bất quá thời gian cùng tình cảm cũng là hai thứ kết hợp tốt nhất, tối thiểu đến bây giờ, trong lòng hắn tràn đầy hi vọng còn có thể vì bạn lữ mà sinh một tiểu giống cái.

9. Chương 9: Bàn Tay Vàng

Ngày hôm sau rất nhanh đã đến.

Lôi Thiết Nhĩ để một bộ phận thú nhân ra ngoài săn bắn, sau đó chính mình mang theo vài thú nhân triển khai hai cánh, đi tìm nguyên vật liệu thích hợp làm trụ cột nhà ở..

Tiểu Âu Cảnh trong tình hình không có trường học cùng áp bách của gia tộc liền dị thường hoạt bát. Trời vừa sáng liền leo khỏi giường, điểm tâm cũng chưa ăn đã thí diên thí diên chạy theo sau Bối Á Đặc đi xa.

Tuyết Lai cũng dậy rất sớm, khinh thủ khinh cước rửa mặt xong, không biết đi làm cái gì.

Bạch Hạo nằm ở trên da thú mềm mại, sờ sờ cái trán ra đầy mồ hôi lạnh của mình, bắt đầu dùng sức thở dài.

Hắn nằm mơ, phải nói là một cơn ác mộng.

Trong mộng Lôi Thiết Nhĩ cầm trong tay trường tiên (roi dài) đối với hắn nhe răng cười: “Tiểu nương tử.. ha..ha..ha xinh đẹp, nhanh ngoan ngoan nằm xuống, nếu không lão tử cho người biết tay!” Sau đó Bạch Hạo giãy dụa, giãy dụa, cũng không thoát khỏi đại chương thật lớn của thú nhân kia, cuối cùng bị lột trần như gà trụi lông (gà khỏa thân), sau đó tiểu cục hoa bị thăm bị bạo hànhĐến tốt cùng có bao nhiêu đau đớn, bản thân trong mộng không thể biết được. Nhưng cái loại cảm giác táo bón thống khổ này lại cứ quanh quẩn trong đầu, thậm chí đến cuối cùng, tiểu cục hoa đều bị thống đến thổ huyết, nhưng tên hỗn đản nào còn không có dừng lại, miệng còn nói: “Sinh hài tử cho ta, sinh hài tử cho ta! !”

Vì thế Bạch Hạo giật mình tỉnh lại .

Đây là điềm báo xấu! Bạch Hạo tổng kết xong, mệt mỏi đứng lên bắt đầu mặc quần áo.

Nước dùng rửa mặt sớm được Tuyết Lai đặt ngoài cửa. Bạch Hạo có điểm ngượng ngùng nhận hảo ý của Tuyết Lai, hắn cảm thấy từ khi bản thân đến ở trong bộ lạc này, có chút lười...Nếu bây giờ còn ở trong rừng rậm, như vậy hắn ...chắc chắn đang ngủ! Bởi vì phải gác đêm, Bạch Hạo đều là sáng sớm mới ngủ.

Tây Lợi Á ôm một khối lớn màu tuyết trắng từ xa chạy đến: “Hắc, quý lười!”

Bạch Hạo tức giận nhìn kẻ kia một cái, nếu không phải người này dạy cho mình cái gì khái niệm giống đực, giống cái, bản thân cũng sẽ không gặp loại ác mộng như thế.

“Tôi đây một chút đi, theo ta đi hoán sa!” Tây Lợi Á đưa sợi trắng trong tay cho Bạch Hạo: “Đi thôi, tân Tây Thi.” (hoán sa: giặt sợi)

“Lăn!” Bạch Hạo thấy Tây Lợi Á mà bắt đầu âm trầm: “Còn chưa ăn sáng đâu.”

“Có hoa quả, Ngải Thước cùng Ngải Luân đã đi rửa rồi. Chúng ta nhanh đem chỗ sợi này đi giặt qua, sau đó cùng nhau dệt vải, thừa dịp trước khi mùa đông đến làm nhiều một chút.” Tây Lợi Á túm Bạch Hạo hướng bờ sông nhỏ đi đến: “Con rể tương lai của người đang bắt cá đấy, giữa trưa là có cá nướng ăn.”

Bạch Hạo đều vô lực phản bác: “Vì sao mùa đông không thể dệt vải?”

“Bởi vì mùa đông bên ngoài rất lạnh a, hơn nữa dệt vải rất đau mắt.” Tây Lợi Á chỉ chỉ mấy người đang dệt vải trên quảng trường: “Phải có bốn người cùng nhau dệt mới được một tấm.”

“Vậy vì sao không học cách đan áo len? Dù sao sợi này cũng đủ thô.” Dừng que đan áo chỉ cần một người là có thể nha.

“Lại không ai biết làm.....” Tây Lợi Á vừa muốn nói người gốc a, đột nhiên nhãn thần sáng lên: “Đừng nói với ta, người sẽ biết đan áo!”

Hồi Bạch Hạo còn ngồi trong bộ đội, bình thường may vá sửa chữa quần áo đều tự bản thân làm, tay nghề đan áo này là cùng đội trưởng học đâu. Hắn thành thật gật đầu: “Ta biết, bắt quá ta chỉ biết một loại đan.”

“Ta dựa vào, người chính là thần xuyên qua trong truyền thuyết cộng thêm có bàn tay vàng!” Tây Lợi Á chỉ vào Bạch Hạo hô to gọi nhỏ: “Mau nói cho ta biết, cần những cái gì ta đi tìm người chuẩn bị! Sau đó phải nhanh chóng dạy mọi người đan áo! Mẹ nó, lão tử không bao giờ muốn mặc cái loại váy tứ phía gió lùa này nữa, ngay cả tiểu kê kê của ta cũng chưa có cái gì nhốt vào!”

Khóe miệng Bạch Hạo run rẩy, hắn thật không biết đến tột cùng tại sao A Tư Lan lại coi trọng loại người này. Vẫn là kẻ này bình thường giả dạng thuần lương rất giống, thế nên hắn mới lừa được cả đám người.

“Đúng rồi, ta còn chưa biết các người dùng phương pháp gì để kéo được sợi vải? Ta xem sợi này thực chắc chắn cũng thật mềm mại, nhưng chính là không nhìn ra được nguyên liệu là gì.” Bạch Hạo sờ sờ chỗ sợi trong tay, cảm xúc không quá tốt như quần áo hiện đại, có chút thô dính.

Tây Lợi Á cười ha ha: “Cái gì kéo sợi a, nơi đây còn chưa có làm được điều này, mà lấy cái gì để kéo a? Còn không có bông. Đây là tơ của Khắc Lỗ trùng dùng để tạo kén, cái kén của nó cao bằng nửa người đâu, chúng ta chính là dùng tơ này để dệt vải.”

“Khắc Lỗ trùng? Như người nói thì phải là tằm rồi?” Bạch Hạo tò mò, loại trùng có thể tạo thành kén cao bằng nửa người là có bộ dáng gì.

“Không phải tằm, lớn lên giốngân, ve sâu, người có biết đi?” Tây Lợi Á khoa tay múa chân: “Bộ dáng kiểu một con nhộng ve to như con voi.”

Nhộng ve? Bạch Hạo suy nghĩ nửa ngày: “Nga, người nói là tri liệu.....”

Tây Lợi Á phủi trán: “Là tri liệu,....Người là người phương bắc?”

“Ân, đúng, gần ranh giới giữa Hà Bắc cùng Đông Bắc, còn người?” Bạch Hạo gật đầu, các gọi tri liệu này chỉ chỉ có người phương bắc mới gọi.

“Ta là người phía nam chính cống, hắc hắc..... Bắt quá sau năm tuổi thì lớn lên ở phương bắc, đến năm hai mươi mới trở về nhà. Nhà cũ của ta ở Cảnh Đức trấn, người có biết không? Chuyên môn làm đồ sứ.”

“Ân, ta biết.” Bạch Hạo gật gật, đột nhiên quay đầu lại nhìn Tây Lợi Á.

Tây Lợi Á bị hoảng sợ: “Người sao phải nhìn ta như vậy? Ta nói cho người biết, ta tuyệt đối không chơi trò bách hợp với người!” (bách hợp: nữ x nữ)

“Cút đi!” Bạch Hạo trợn trắng mắt không còn khí lực: “Ta chỉ muốn hỏi, bọn họ nung đồ gốm có phải là học từ người.”

“Đúng vậy, đất trên núi này rất thích hợp để nung đồ gốm, hơn nữa cũng không cần quá tinh xảo, trên cơ bản ai cũng có thể làm, dù sao cũng là để dùng thôi.” Nói ra công hiến của mình, Tây Lợi Á ngược lại có chút thẹn thùng: “A, đã trễ rồi, nhanh nhanh đi thôi.”

Đến bờ sông, quả nhiên có không ít giống cái đang ngồi trên bờ hoán sa, bên cạnh còn có vài hài tử đang ở trong nước đùa nghịch.

Bạch Hạo liếc mắt một cái liền thấy tiểu Âu Cảnh ngồi ở bờ sông cạnh một cái chậu lớn, thân ảnh nho nhỏ như tiểu tức phụ chờ lão công bắt cá về. Bạch Hạo nhanh chóng lắc đầu, đem loại tư tưởng không hay này bay ra khỏi đầu.

Tây Lợi Á đem sợi tơ cho Tuyết Lai, nói lại với hắn Bạch Hạo biết một loại phương pháp một người có thể dệt vải, muốn nhanh chóng quay về nghiên cứu một chút.

Tuyết Lai tràn ngập tò mò đối với giống cái mới đến này, bởi vì ngày hôm qua khi bàn bạc chuyện nhà ở, những ý tưởng không giống bình thường của hắn thực làm người ta đại khai nhãn giới, thế cho nên Lôi Thiết Nhĩ mới động tâm.

Đến khi Lôi Thiết Nhĩ tìm được nguyên vật liệu thích hợp để dựng nhà trở về, nhìn đến chính là cảnh tượng như vậy....

Trên quảng trường, các giống cái ngồi vây quanh giống cái gọi Bạch Hạo kia, trong tay mỗi người đều cầm hai que nhỏ, trên đó quấn quanh bạch tuyến. Bạch Hạo giảng cái gì, bọn họ đều tập trung tinh thần lắng nghe.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn Bạch Hạo như vậy, thật sự càng xem càng vừa lòng. Y đối với vấn đề bạn lữ của mình quả thực thập phần đau đầu. Bởi vì bản thân không thể giống các thú nhân khác, y là thủ lĩnh, bộ lạc so với gia đình quan trọng hơn, cho nên y muốn chọn một giống cái có thể cùng chính mình sống vai cõ găng, hơn nữa hắn không thể quá yếu ớt....

Sau đó, Bạch Hạo xuất hiện .

Người kia có thể mang theo hài tử mà sinh hoạt trong rừng rậm, có thể tự săn bắn, có thể mang đến cái thiện cho bộ lạc của y... Lôi Thiết Nhĩ quyết định, hắn, sẽ là bạn lữ của mình!

Bọn người Bạch Hạo còn chưa có chú ý đến các thú nhân đã quay về, bởi vì Bạch Hạo tập trung tinh thần dạy, mà các giống cái tập trung tinh thần học làm thế nào điều khiển hai que trúc bóng loáng linh hoạt đan thành mảnh vải. Loại phương pháp này, so với dệt vải phải dùng đến bốn người kia, đỡ tốn sức hơn nhiều.

Bạch Hạo dạy lại hai lần, sau đó ngồi ở một bên nhìn nhóm giống cái đan sợi.

Nếu tình cảnh phát sinh ở thế giới của chính mình kia, phỏng chừng sẽ biến thành chuyện cười. Nhiều đại nam nhân như vậy ngồi một chỗ, học đan áo, truyền đi thật sự là sẽ cười chết người. Nhưng ở đây, những người này được gọi là giống cái, hàng ngày bọn họ cố gắng sinh hoạt, chăm sóc nhà cửa, làm mứt hoa quả, dệt vải, nướng bánh, hái quả dại, dạy dỗ hài tử... Vì để cuộc sống của mình tốt đẹp hơn một chút. Điều này làm cho Bạch Hạo không thể không nhìn họ bằng con mắt khác

“Đúng rồi, tiểu hài tử nhà ngươi đâu? Ta vẫn chưa thấy qua a.” Bạch Hạo đột nhiên nhớ đến Tây Lợi Á từng nói chuyện bản thân đã sinh một tiểu thú nhân. Nhưng đã đến đây hai ngày, cũng chưa từng thấy hắn mang hài tử ra ngoài ngoạn.

Tây Lợi Á sững sốt, ánh mắt vốn luôn vui vẻ có chút ám trầm: “Hài tử ở chỗ A Thụy Nhĩ, hắn là ca ca của A Tư Lan..... Năm ngoái bị liệt xỉ bạo long tấn công bộ lạc, hài tử của hắn bị cắn chết, bạn lữ cũng bị trọng thương, kéo dài được một tháng cũng ra đi... Về sau A Thụy Nhĩ bị đả kích, vẫn uể oải không phấn chấn. Cho nên ta để bảo bảo của mình cùng hắn, hắn thấy hài tử, cũng sẽ vui vẻ một chút.”

Bạch Hạo trầm mặc, dù sao đây cũng không phải thế giới của chính mình, nơi này tràn ngập nhục cực cường thực (cá lớn nuốt cá bé), hơn nữa y thuật cũng không phát triển, phỏng chừng thú nhân nào mà bị trọng thương chữa trị là rất khó khăn, kết cục chỉ có chết. Mỗi ngày bọn họ ra ngoài săn bắn, cũng là dùng

sinh mệnh để kéo dài bộ lạc này, làm cho bộ lạc sinh tồn về sau. Bạch Hạo đột nhiên cảm thấy, người nơi này thật sự đáng để tôn kính, tuy rằng bọn họ cái gì cũng thực lạc hậu, nhưng bọn họ lạc quan cùng có trí tiến thủ, so với cái thế giới kia của mình, mạnh hơn rất nhiều.

“A, là Lôi Thiết Nhĩ đã trở lại!” Có giống cái đột nhiên đứng lên, nhìn về phía bọn người Lôi Thiết Nhĩ đang đứng.

Tây Lợi Á có chút thương cảm dùng khủy tay đụng đụng Bạch Hạo: “Hắc, thấy người kia không? Tình địch của người a.”

“Tình địch của người a!” Bạch Hạo trừng mắt: “Ta đi qua xem bọn họ cầm nguyên vật liệu nào trở về, người có muốn đi hay không?”

“Đương nhiên muốn đi, ta nhưng là kim bài đại phiên dịch!” Tây Lợi Á để bạch tuyến đan được loạn thất bát tao sang một bên, vỗ vỗ quần áo đứng lên: “Đi thôi, đi thôi, đi qua nhìn xem.”

10. Chương 10: Bắt Đầu Cải Thiện

Lôi Thiết Nhĩ mang về vật liệu để làm cột trụ là một ít xương thú rất lớn, Bạch Hạo nhìn thú cốt dài đến bốn năm mét chặc chặc cảm thấy rất kỳ lạ.

“Đây là xương sườn kiếm xỉ long, có lẽ là bọn người Lôi Thiết Nhĩ lấy ra từ mộ địa của kiếm xỉ long về.” Tây Lợi Á đi phía sau Bạch Hạo, sờ sờ mặt ngoài xương cốt bóng loáng, lại gõ gõ mấy cái: “Nhìn qua thật rắn chắc.”

“Mộ?” Bạch Hạo hắc tuyến: “Quật mộ người khác là không tốt đi?”

“Ai nha, người đừng nghĩ nhiều.” Tây Lợi Á cười không nổi: “Không phải loại mộ mai táng, người biết voi không? Voi đến lúc già sẽ đi tìm được địa phương tổ tông bọn nó tử vong, sau đó lẳng lặng chờ chết. Bình thường loại địa phương này đều rất kín đáo. Kiếm xỉ long cùng voi không khác nhau mấy, bọn nó lựa chọn sơn cốc kia làm mộ tràng cho bản thân, đến lúc không được, sẽ đi đến đó chờ chết, cho nên mới gọi là mộ kiếm xỉ long. Người không cần lo lắng, Lôi Thiết Nhĩ sẽ không đi quật mộ, tìm vật bồi táng đâu.”

Lôi Thiết Nhĩ đi tới: “Người nhìn xem, thích hợp không?”

Tây Lợi Á phiên dịch cho Bạch Hạo nghe, hần gật gật đầu, làm bộ như chăm chú kiểm tra cốt thú, do đó tránh đi ánh mắt nóng bỏng của giống đực thú nhân kia. Hần thực chịu không nổi một nhóm đại nam nhân dùng loại ánh mắt này nhìn mình, nổi hết cả da gà.

“Cần bao nhiêu cái? Chúng ta sẽ nhanh chóng đi lấy thêm?” Lôi Thiết Nhĩ thoáng có chút mất mát, lần đầu tiên y cảm thấy hứng thú với một giống cái, đáng tiếc hần lại thập phần không cho y mặt mũi.

Bạch Hạo đi vào khu đất trước mặt được phân cho mình, dùng cước bộ đo đạc một chút, nói ra con số.

Lôi Thiết Nhĩ không nói hai lời, lại dẫn các thú nhân dời đi.

“Ai nha, người làm tổn thương trái tim thuần khiết của tiểu công người ta.” Tây Lợi Á có chút vui sướng khi người gặp họa: “Lôi Thiết Nhĩ nhìn qua rất thất vọng đi.”

Cái gì tiểu công đại công Bạch Hạo không hiểu, hần chỉ biết một chuyện chính là: Bảo trụ trình tiết phía sau của mình! Mặc kệ bản thân có phải gay hay không, đóa tiểu cúc hoa mảnh mai kia nếu như bị đại bồng của thú nhân xuyên qua, có lẽ mạng nhỏ của hần sẽ không còn.

“Lôi Thiết Nhĩ vẫn là xử nam thôi, sinh lực nhất định rất mạnh mẽ, chặc chặc, tư vị xử nam rất tiêu hồn đi, người xác định không muốn thử sao?” Tây Lợi Á cười không ra bộ dáng gì.

“Người muốn xác định sao không tự mình thử xem?” Bạch Hạo liếc trắng mắt, sau đó dùng cành cây phác họa sơ đồ phòng ốc trên nền đất.

Hắn muốn là loại phòng ở ba gian bình thường của người phương bắc: Ở giữa là đại sảnh cũng là phòng bếp, hai bên là phòng ngủ. Bất quá dựa vào tình huống nơi này không cần phòng khách (phòng cho khách ở lại), như vậy có thể để trống một phòng trong số đó làm nhà kho.

Chiều dài phòng ở khoảng mười lăm mét, rộng năm mét. Bạch Hạo còn vẽ ra vị trí giường sưởi cùng vị trí nhà bếp, nếu có thể được, còn có thể đắp vài cái bếp cũng thực không sai.

Tây Lợi Á nhìn Bạch Hạo vẽ một đồng ô vuông trên mặt đất, tuy rằng biết đây là cấu tạo bên trong nhà ở, nhưng là thứ này đến tột cùng dùng để làm gì, hắn cũng không hiểu được. Muốn để một người phía nam từ nhỏ liền trụ nhà lâu hiểu rõ cấu tạo nhà ở truyền thống của người phương bắc quả thật có điểm khó khăn.

Đến chiều, toàn bộ các thú nhân đã trở lại, sau khi phân phối hảo thức ăn, tất cả liền vây quanh cùng nhau xem xét cách Bạch Hạo dựng nhà mới đến tột cùng là như thế nào.

Bởi vì bắt buộc phải làm nền sâu đến một thước, Lôi Thiết Nhĩ cùng vài thú nhân khác hóa ra thú hình, bắt đầu ra sức đào.

“Hắc, nhìn xem, soái hay không a?” Tây Lợi Á nói với Bạch Hạo đang xem ngây người: “Có phải soái đến mức làm người chảy nước miếng?”

Bảo không rung động là không có khả năng. Bạch Hạo trừng to mắt nhìn mấy người kia đảo mắt đã biến thành dã thú thật lớn, tứ chi cường kiện, thân hình tao nhã lại tràn ngập sức mạnh, không ai không đẹp đến kinh người: “Rất soái” Bạch Hạo thì thào tự nói.

Nguyên hình Lôi Thiết Nhĩ vừa giống sư tử lại vừa giống loài hổ, phần lông xù phía đầu đen tuyền, cùng thân thể mang hoa văn màu bạc xinh đẹp, cái đuôi linh hoạt như trường tiên, làm Bạch Hạo nhìn đến choáng váng.

Giống đực thú nhân vốn đã rất cao, mỗi người đều hơn hai mét, nhưng sau khi biến thành thú hình lại càng to lớn, nhìn mấy mãnh thú dài hơn ba mét đang đào hố ... Được rồi, cảnh tượng trước mắt có điểm buồn cười, nhưng mà Bạch Hạo không dám cười. Phóng chừng móng vuốt to như chậu rửa mặt kia chỉ cần vỗ nhẹ, chính mình có thể trực tiếp đi Tây Thiên thỉnh kinh.

Năng lực làm việc của thú nhân quả thực không thể khinh thường, trời gần tối hẳn, mô hình phòng ở đã hình thành cơ bản.

Đầu thẳng của bạch cốt được chôn xuống đất, đầu cong cong còn lại hướng lên trên, mỗi cây dài trên dưới năm mét, lộ trên mặt đất chừng hơn ba mét gần bốn mét. Đáy nền phủ kín đá, khe hở ở giữa dùng bùn trộn cỏ khô trát kín, dưới chân các thú cốt chèn thêm đá để nó không lung lay.

Các thú nhân đều về nhà ăn cơm, tiểu Âu Cảnh cùng các bạn ngoạn điền một ngày trở về chào hỏi, lại bị Bối Á Đặc kéo đến nhà làm khách đi. Tục ngữ nói gả ra ngoài làm tức phụ người ta như bát nước hắt đi, đáng tiếc tức phụ này còn chưa có gả đâu, đã không nhìn nhà mình nữa..... (tức phụ: vợ, con dâu).

Bạch Hạo chuẩn bị làm bữa tối cho bản thân, lúc này Lôi Thiết Nhĩ vẫn đứng ở bên cạnh lên tiếng: “Có muốn đến nhà của ta, ăn cơm?”

Tây Lợi Á đã sớm bị bạn lữ A Tư Lan của hắn tóm đi rồi, phóng chừng chuyện hai ngày này hắn vẫn vây quanh Bạch Hạo làm A Tư Lan rất bất mãn. Đã không còn phiên dịch, Bạch Hạo không biết người này đến tột cùng đang nói cái gì.

Lôi Thiết Nhĩ hóa thành hình người, da thú bình thường vẫn quần bên hông không biết để ở đâu. Hiện tại người to lớn này liền cứ trần truồng như vậy đứng trước mặt Bạch Hạo, khoe ra khuôn ngực cường tráng cùng tứ chi còn đang chảy mồ hôi, còn có đại gia hỏa vẫn lẳng lặng núp trong bụi cỏ.

Bạch Hạo mặt đỏ, tả khán hữu khán chính là không nhìn y. (nhìn trái nhìn phải)

Lôi Thiết Nhĩ nghĩ hắn nghe không hiểu, vì thế bắt đầu khoa tay múa chân: “Đến nhà của ta, ta nướng thịt cho ngươi ănđược không?”

Bạch Hạo nhìn thấy da thú để tại một bên, vội vàng chạy đến nhặt lên đưa cho Lôi Thiết Nhĩ: “Cho ngươi, nhanh quần vào đi... ta sẽ dài lỗ kim.” (ai hiểu cái này ko? Giải thích hộ nhé!)

Lôi Thiết Nhĩ cũng nghe không hiểu, bất quá y hiểu được ý tứ trong đó, trước khi quần lấy da thú thì cúi đầu nhìn đại kê kê của mình, sau đó ha ha cười lộ ra bạch nha: “Thích không?” (__.__)!!!!

Bạch Hạo nghiêm mặt ngẩng đầu nhìn sao trời, sao thật nhiều thật sáng a, người nói xem vì sao lại nhiều lại sáng như thế? Dựa vào, da thú kia vậy cái da thú sao lại chậm như vậy? Có cái gì buồn cười sao? Ai, đại ca, người nói chuyện quả thực ta nghe không hiểu.

Lôi Thiết Nhĩ quần xong da thú, lại nói lại lần nữa bản thân muốn mời Bạch Hạo ăn cơm, cuối cùng có chút gấp gáp, lôi kéo Bạch Hạo hướng vào trong nhà mình.

“Hắc, người làm cái gì?” Bạch Hạo choáng váng, hần giãy vài cái, phát hiện khí lực không đủ để lay động da thú này, không khỏi hắc tuyến đầy mặt. Trước kia, dạng như hần cũng được coi là cường tráng, ai biết khi đến đây, chính mình cứ nhiên bị dường trở thành nữ nhân không nói, liền ngay cả khí lực cũng không địch lại thú nhân này. Hần lo lắng hóa tiểu cục hoa Lão thiên gia, không phải nói giống đực thú nhân chưa bao giờ ép buộc giống cái sao? Vì sao y kéo hần đến nhà y? Chẳng lẽ nhện không được tính xé hần ra ăn vào bụng? Nga! Hần còn muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai đâu!

“Hắc, buông tay, nếu không ta kêu cứu mạng!” Khí lực Bạch Hạo giãy dựa đối với Lôi Thiết Nhĩ mà nói liền giống như con gà con, y quay đầu đối với hần cười cười, sau đó liền đem Bạch Hạo đẩy vào một gian tiểu hắc ốc. (nhà nhỏ tối om)

Được rồi, đến buổi tối nhà ở bọn họ cơ bản đều tối om.

Bạch Hạo hoảng hốt, ngã trốn đến góc phòng sáng sủa. Dao găm của hần vì hôm nay đi chặt gậy trúc nên đã để ở nhà, hiện tại trên người phòng thân gì đó đều không có. Hơn nữa nhân sinh nơi này không quen, nói chuyện thì chỉ một người có thể nghe hiểu, cho dù kêu cứu mạng cũng không chắc sẽ có người đến cứu mình...Chẳng lẽ ngày này sang năm là ngày giỗ của bản thân? Bạch Hạo cảm thấy trên đầu mồ hôi lạnh tuôn ào ào.

Lôi Thiết Nhĩ cảm giác được Bạch Hạo khẩn trương, y ngượng ngùng sờ sờ mặt mình. Giống đực mạnh mẽ đem giống cái mang về nhà thật ra rất bình thường, chẳng qua trong bộ lạc đều tôn kính giống cái, dù sao hiện tại bọn họ vừa nhỏ yếu lại ít ỏi. Nhưng mà bản thân chỉ muốn cùng giống cái này ăn một bữa cơm, hần sao phải sợ hãi như vậy? Điều này làm cho y rất là thương tâm.

Trong phòng ánh lửa chớp động, Lôi Thiết Nhĩ châm lửa bắt đầu thịt nướng. Khi y nướng thịt, Bạch Hạo đã không còn khẩn trương nữa, hần nướng theo ánh lửa, bắt đầu đánh giá căn nhà nhỏ: Trên bốn vách tường treo đầy da thú, đây là triển lãm chiến công của một gã giống đực thú nhân. Bởi vì trên cơ bản bọn họ không dùng đến da thú, cho dù mùa đông lạnh giá, cũng chỉ quần quanh hông một tấm da. Da thú trong phòng đều để làm “sinh lễ” chuẩn bị cho giống cái, da thú càng nhiều, chất lượng càng tốt, chứng minh giống đực cường đại.

Ở góc phòng treo mấy khối thịt đã xử lý, bởi vì không có giống cái giúp đỡ, cho nên nhìn qua thực thô ráp. Trong thế giới này, chỉ có giống đực điều động nội bộ giống cái và cũng chỉ có bạn lữ của chính mình mới chuẩn bị thức ăn ngon miệng cho mình, dọn dẹp phòng ở ấm áp. Bởi vì ngay cả giống cái mẫu thân, sau khi giống đực hài tử thành niên thì buông tay mặc kệ.

Giống đực sau khi thành niên, chỉ biết tiếp nhận thân tình từ bạn lữ chính mình. Điều này là vấn đề thừa thói quen của động vật.

Nói tóm lại, đây rõ ràng là một gian phòng của người đàn ông độc thân: hỗn độn, đơn giản.

Lôi Thiết Nhĩ nướng thịt tốt lắm, gọi Bạch Hạo đến ăn.

Bạch Hạo nhìn nhìn bàn tay đầy bùn đất của mình, lại nhìn đến ngón tay đen tuyền của Lôi Thiết Nhĩ, nhú mày.

Không nói mất vệ sinh là tai họa ngầm gây bệnh lớn nhất cho mọi người, cái gọi là bệnh từ miệng mà vào, người dùng ngón tay đen xì này cầm lấy đồ ăn, cái gì vi khuẩn a, trứng giun a....Không được, không dám nghĩ, Bạch Hạo cảm thấy có chút ghê tởm, hần chỉ chỉ bên ngoài: “Đi rửa sạch chân tay ngay!”

Lôi Thiết Nhĩ nhìn ngoài cửa, lại nhìn Bạch Hạo, vẻ mặt mờ mịt. Y đem thịt nướng đẩy dầy hướng trước mặt Bạch Hạo, cười lấy lòng: “Ăn đi, ăn ngon lắm.”

Bạch Hạo phát điên! Hắn cầm lấy thịt nướng để sang một bên, sau đó túm lấy tay Lôi Thiết Nhĩ kéo ra ngoài.

Y mặc danh kỳ diệu đi theo hắn ra bờ sông, không biết giống cái này đến tột cùng muốn làm gì.

“Rửa sạch tay đi!” Bạch Hạo lặp lại, sau đó đem đại móng vuốt đen tuyền của Lôi Thiết Nhĩ ấn vào trong nước.

Các thú nhân không có chú ý như vậy, bọn họ bình thường ở bên ngoài săn bắn, thời điểm không trở về sẽ tìm một sơn động hoặc tán cây cao lớn nghỉ ngơi, đồ ăn cũng rất tùy tiện, sau khi về nhà mới hưởng thụ đến ẩm áp khi được giống cái cẩn thận chiếu cố. Bất quá, cho dù là giống cái, cũng không chú ý như người hiện đại, cái gì trước khi ăn phải rửa tay, ăn xong thì đánh răng, điều này đối với bọn họ thật xa lạ.

11. Chương 11: Khoảng Cách Từ Gạo Nấu Thành Cơm

Hai tay Lôi Thiết Nhĩ bị nhúng vào trong nước, nhưng y vẫn rất mờ mịt, chính là vẫn ngồi xổm xuống nhìn động tác của Bạch Hạo, dùng ánh mắt hỏi đây là muốn làm cái gì.

Bạch Hạo bắt đắc dĩ, hắn còn chưa từng giúp đệ đệ muối muối rửa tay. Ở đây vài tháng cùng Âu Cảnh, nó cũng chưa để chính mình phải quan tâm đến vấn đề vệ sinh. Cho đến khi gặp thú nhân to xác này, hắn đau đầu....

Suy nghĩ vì sức khỏe bản thân, Bạch Hạo nhận mệnh ngồi xuống, dùng nước sông rửa sạch tay cho Lôi Thiết Nhĩ. Móng tay nhét đầy bùn đất phải rửa sạch, các ngón tay cũng rất quan trọng, lòng bàn tay mu bàn tay đều phải rửa. Da tay Lôi Thiết Nhĩ thực thô ráp, vết trài trong lòng bàn tay vừa dày vừa cứng, vừa sờ đã biết là do thường xuyên làm việc nặng tạo thành. Bạch Hạo nhìn lòng bàn tay to lớn, trong bụng thầm than: Dựng xong nhà, phải dạy bọn họ một chút kiến thức vệ sinh cơ bản, bảo vệ sức khỏe.

Tay Lôi Thiết Nhĩ bị ngâm trong nước sông lạnh lạnh, mà ngón tay Bạch Hạo lại gây cho y từng đợt lửa nóng. Y cảm thấy từng ngọn lửa nhỏ bắt đầu lan tràn khắp toàn thân, sau đó tụ lại một chỗ, hướng đến địa phương kia. (đoạn này ta chém, vì thực ra ko hiểu lắm)

Bạch Hạo vừa rửa tay xong còn chưa đứng lên, đã bị Lôi Thiết Nhĩ kéo vào trong nước.

Không xong! Đây là ý niệm thứ nhất trong đầu Bạch Hạo: Dã thú kia muốn giết mình!

Đối với thú nhân trong bộ lạc nguyên thủy này, Bạch Hạo vẫn có chút e ngại. Mà khi thấy rõ đôi mắt lục sắc trong đêm tối ánh lên hỏa diễm của Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo liền nhận thấy hai chữ không xong hoàn toàn không đủ để hình dung tâm tình bản thân giờ phút này.

Trên mạng có câu nói như thế nào nhỉ? Giờ phút này trong lòng giống như có hàng trăm ngàn con hươu đang chạy qua như điên

Đúng, chính là như vậy. Cùng là thân nam nhân nên Bạch Hạo hiểu rất rõ ý tứ biểu đạt trong ánh mắt này: Lôi Thiết Nhĩ động dục !

Phía dưới hai người gắt gao dán với nhau, nước sông lạnh lẽo cũng không che dấu được nhiệt độ tản mát ra trên người thú nhân. Bạch Hạo nghe tiếng thở nặng gấp gấp bên cạnh, dưới đùi mẫn cảm nhận thấy có vật gì cứng rắn nóng rực đang chạm vào nơi nào đó. Hắn không dám nhìn vào mắt Lôi Thiết Nhĩ, chính là hai tay tay đẩy dầy bả vai dầy rộng: “Người, người đừng xúc động.....”, dưới loại tình huống này, ngay cả khí thể của bản thân cũng giảm rất nhiều.

Ở trong mắt Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo hiện giờ xinh đẹp nói không nên lời: Mái tóc ngắn trong nước, giống như lục bình trôi nổi; làn da màu rám nắng khỏe mạnh ở trong nước được ánh trăng chiếu sáng lóe lên

quang mang; Còn đôi mắt hần, trong suốt ướt át giống như những chấm nhỏ trên trời cao; Hai gò má đỏ ửng, cái mũi cao thẳng cùng đôi môi đầy đặn mà hồng nhuận..... (lục bình: bèo, hãy hình dung tóc anh Hạo giống rễ bèo trôi trong nước)

Lôi Thiết Nhĩ vươn đầu lưỡi, trên đôi môi của giống cái xinh đẹp này liếm một chút, mềm lạnh lạnh. Y có chút không chế không được bản thân, kỳ thật từ lần đầu tiên nhìn thấy giống cái cường hãn này, Lôi Thiết Nhĩ đã không thể điều khiển được trái tim mình nữa.

Bạch Hạo bị dọa sợ, hần muốn chạy trốn, muốn tránh thật xa. Nhưng mà hiện tại hần muốn động cũng không được, cũng không dám. Hần biết rõ dã thú rất thích nhìn biểu hiện của con mồi, con mồi càng giãy dụa, dã thú càng hưng phấn.....

Nhưng hần không biết, dã thú có thể biến thành người kia, có phải cũng như vậy hay không.

Ngay lúc Bạch Hạo đang ai điều cho mạng nhỏ của mình, đột nhiên có một tiếng rên rỉ kỳ quái truyền đến.

Lôi Thiết Nhĩ cũng nghe thấy, y đứng thẳng thân thể, nghiêng đầu, chú ý đến một vị trí ở bờ bên kia.

Bạch Hạo cũng theo ánh mắt y nhìn qua.

Ban đêm hai bờ sông cực kỳ yên lặng, cho nên khi thấy bụi cỏ sột soạt rung rung, bên trong truyền ra một tiếng gần như quát to, còn có thanh âm nỉ non như có như không, rõ ràng truyền vào tai Bạch Hạo.

Nếu không có nghe lầm, tiếng rên rỉ kia hẳn là Tây Lợi Á, nhưng hần ở trong bụi cỏ làm gì? Chẳng lẽ... Bạch Hạo đột nhiên đỏ mặt, hần biết tên kia đang làm gì. Nếu đoán không lầm, hần nhất định là cùng bạn lữ của mình đang làm cái chuyện ân ái ái ái kia đi.

Lôi Thiết Nhĩ phát hiện vẻ mặt Bạch Hạo không được tự nhiên, đột nhiên nở nụ cười, vươn đầu lưỡi liếm liếm khoe miệng, sau đó vừa lòng nhìn biểu tình không biết làm gì của Bạch Hạo: “Làm bạn lữ của ta đi.” Lôi Thiết Nhĩ cúi xuống bên tai hần nhẹ giọng nói.

Hai ngày này Bạch Hạo đã biết hai từ bạn lữ nói như thế nào, hiện tại thần kinh hần khẩn trương cao độ, hai tay không tự giác bám lấy bả vai Lôi Thiết Nhĩ. Bạn lữ? Cái gì bạn lữ? Bạn lữ làm sao? Hần không muốn biết, thậm chí muốn thoát khỏi bầu không khí khiến người ta khó khăn này.

Hần chẳng qua chỉ dẫn người ta ra đây rửa tay, vì sao sẽ rửa đến ngay cả trình tiết cũng gặp nguy hiểm a ! !

Lôi Thiết Nhĩ đối với biểu hiện bối rối của Bạch Hạo một trăm hai mươi lần không hài lòng, nhưng y không có cách nào cưỡng cầu một giống cái không hiểu ngôn ngữ có thể trả lời cái gì. Vì thế chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài, bàn tay to vuốt ve hai má Bạch Hạo: “Đến bao giờ người mới nghe hiểu lời nói của ta? Bạch Hạo.....”

Nghe thanh âm trầm thấp nỉ non đầy từ tính gọi ra tên của mình, Bạch Hạo cảm thấy toàn thân chấn động, thậm chí bắt đầu nóng lên.

Nhất định là thế giới kỳ quái này mê hoặc mình, nếu không tại sao nghe thấy thanh âm nam nhân lại có một cảm giác mạc danh kỳ diệu! (khó hiểu)

Bạch Hạo mạnh mẽ đẩy người phía trên, cứ nhiên đem Lôi Thiết Nhĩ đẩy ra. Hần vội vàng đứng lên, hướng nơi an toàn chạy đến. Với hần, cái gọi là địa phương an toàn, chính là nơi hôm nay vừa được phân chia cho mình, căn nhà dựng tạm tối om.

Chạy không vài bước, đã bị một bàn tay to chặn ngang bề lên.

Tiếng kinh hô bị Bạch Hạo ức chế trong cổ họng, với hần một gã nam nhân có tôn nghiêm chính là: Không thể việc gì cũng hô to gọi nhỏ!

Bạch Hạo cái khó ló cái khôn, đưa tay bầu vào cánh tay nặng nề đặt bên hông. Chủ nhân cánh tay dừng lại một chút, sau đó thay đổi cách ôm, tiếp tục đi về phía trước.

Bạch Hạo tuyệt vọng.

Trở lại nhà Lôi Thiết Nhĩ, y chính là hai ba lượt lột sạch quần áo ướt đầm của Bạch Hạo, cầm lấy da thú đem hần bao kín, đặt hần lên trên giường trải cỏ khô cùng da thú.

Bạch Hạo nắm chặt da thú, cả người khấn trương buộc chặt cơ thể.

Lôi Thiết Nhĩ chỉ cười cười, xoay người hôn lên trán hắn một cái, sau đó quay đi nhóm lại đồng lửa đã tắt, trong phòng ảm áp sáng ngời. Y đem quần áo ướt của Bạch Hạo để cạnh đồng lửa, thuận tay cầm lấy thịt nướng bị Bạch Hạo bỏ lại một bên, tiếp tục nướng.

“Cho người, ăn thịt nướng.” Lôi Thiết Nhĩ đem thịt có chút nguội nướng lại lần nữa, đưa cho Bạch Hạo. Người được hương thơm thịt nướng, hắn mới phát hiện bản thân đang rất đói bụng.

Ăn uống no đủ, Lôi Thiết Nhĩ không có tiếp tục hành động làm cho Bạch Hạo trong lòng run sợ, y chỉ đưa quần áo đã hong khô cho Bạch Hạo mặc vào, ôm lấy hắn đưa về phòng: “Ngày mai gặp lại.” Ngón tay Lôi Thiết Nhĩ ma sát qua đôi môi của hắn, nhìn giống cái kia như con thỏ nhỏ đang sợ hãi mà trốn vào nhà của mình, bật cười không thôi.

Trong phòng, tiểu Âu Cảnh đã về, nó nhìn thấy Bạch Hạo chập vật lủi vào, cười hì hì hỏi: “Ca ca, anh đi hẹn hò sao?”

Bạch Hạo giận, nhe răng hung tợn hướng về phía tiểu Âu Cảnh: “Ai nói cho người như thế? Đừng nói lung tung!”

Trong khoảng thời gian này lá gan tiểu Âu Cảnh lớn lên không nhỏ, nó vừa cười vừa lăn lộn trên giường: “Vừa rồi khi Bối Á Đặc đưa em về, em thấy một nam nhân cao lớn ôm anh vào trong phòng y.”

Bạch Hạo cảm thấy mặt mình đều nhanh bốc cháy, hắn xông lên néo néo khuôn mặt tiểu Âu Cảnh: “Ăn? Người không biết cái gì kêu phi lễ chứ thị sao? Còn có, ta xem trong khoảng thời gian này người đều ngoạn điên rồi đi? Mỗi ngày chơi đùa không nhớ đường về nhà? Có phải sau này muốn gả cho Bối Á Đặc kia làm vợ ah?”

Tiểu Âu Cảnh giãy thoát móng vuốt của Bạch Hạo, ôm khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên án: “Là ca ca để em cùng bọn họ chơi đùa mà, hơn nữa, em cùng Bối Á Đặc đều là con trai, cái gì làm vợ không làm vợ a?” Tâm tính tiểu hài tử còn rất đơn thuần, nó chỉ đơn giản cho rằng Bối Á Đặc đối tốt với mình bởi vì bọn họ chơi với nhau rất tốt, về phần làm vợ với không làm vợ gì đó, cũng không phải là chuyện nó nghĩ bây giờ. Hơn nữa, thế giới này không có nữ nhân cũng không làm nó hoang mang, đối với một hài tử chưa đến mười tuổi, có bạn cùng chơi, đối tốt với mình, đã thực thỏa mãn.

Bạch Hạo vô cùng buồn bực, bởi vì giờ đây hắn đã nhận thức được cảm giác buồn rầu trong lòng mà không biết thổ lộ cùng ai. Hắn biết rõ bản thân là nam nhân, là thuần nam, yêu thích nữ nhân. Tuy rằng hắn không có yêu cầu thê tử tương lai có cái gì bộ ngực lớn, chân dài eo nhỏ, nhưng hắn cũng không hi vọng thê tử lại biến thành nam nhân giống mình, mà so với bản thân còn cao lớn khỏe mạnh hơn, chủ yếu nhất là...nam nhân kia muốn thương hắn!

Bạch Hạo không phải chưa từng tiếp xúc qua đồng tính yêu nhau, thời điểm lúc trước còn ở bộ đội, cũng đã gặp qua vài chiến hữu tương thân tương ái nhau. Nhưng khi đó bản thân là người đứng xem, hiện tại chẳng những biến thành người trong cuộc, hơn nữa ngay cả quyền lợi lựa chọn cũng không có!

Chó má giống đực chó má giống cái! Hắn không cần bị người ta cưỡng bạo tiểu súc hoa a!

Âu Cảnh đùa một đã sớm cuộn vào một góc giường ngủ say. Bạch Hạo nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, đột nhiên cảm thấy dùng thân phận quả phụ (vợ góa) này để thoát khỏi đám thú nhân kia, thật là không còn chuyện gì tốt hơn.

Hắn không tin, chính mình là người hiện đại trải qua hơn một nghìn năm văn minh, còn có thể bị dã thú nguyên thủy nắm mũi dắt đi sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Hạo đắc ý nở nụ cười, hắn nhếch chân lên bắt chéo nằm trên giường, bắt đầu suy nghĩ muốn dùng lý do gì để khuyên lui được nhóm đại gia hỏa chuẩn bị tấn công kia.

Ban đêm, Bạch Hạo lại bắt đầu nằm mơ, trong mộng Lôi Thiết Nhĩ ôn nhu nhìn hắn, sau đó thâm tình hôn lên khóe miệng của hắn: “Người..... Ta..... bạn lữ.....”

“Cái gì? Gió lớn quá, ta nghe không rõ.....” Bạch Hạo tựa hồ cảm thấy câu nói kia rất trọng yếu.

“..... Bạn lữ.....” Lôi Thiết Nhĩ lại mỉm cười đem câu nói kia lập lại một lần, sau đó xoay người bước đi.

“Uy, dừng đi, người nói cái gì? Ta nghe không rõ lắm.....” Bạch Hạo sốt ruột đưa tay muốn nắm lấy, nhưng cái gì cũng không có, lại mạnh mẽ tỉnh dậy.

Trong mộng hết thấy trở nên mơ hồ, chỉ có nụ hôn trên khóe môi vẫn rõ ràng như cũ...

12. Chương 12: [Phiên Ngoại] Lý Cường Bị Thảm

Lý Cường tốt nghiệp trung học, làm một thợ học việc trong xưởng gốm.

Bất quá sau khi học xong ba năm, sư phụ nói với hắn, hắn có thể từ học việc thành thợ lành nghề..

Sau khi thăng chức, tiền lương cũng tăng lên trăm hai, Lý Cường thập phần cao hứng, điều này cho thấy hắn rất cục có thể mua một ít đồ dùng xa xỉ nào đó, tỷ như quần áo thể thao giảm giá của Metersbonwe chẳng hạn. (một nhãn hiệu thời trang nổi tiếng của TQ)

Phụ thân Lý Cường là người phương Bắc, mẹ là cô gái sinh sống từ nhỏ ở đây. Năm đó cha hắn đến đây đầu tư, liếc mắt một cái liền coi trọng cô gái thanh tú này. Mẹ hắn ít học văn hóa thấp, nhưng lại dị thường yêu nam nhân này.....

Vì thế, quá trình tốt đẹp, kết cục là cầu huyết.

Mẹ hắn theo nam nhân đi phương Bắc, hai năm sau bởi vì khó sinh mà qua đời. Lý Cường từ nhỏ liền sống với bảo mẫu, mãi cho đến năm tuổi, rốt cục bị chính thất của nam nhân kia phát hiện, cả ngày khóc nháo đòi đuổi tiểu tử này về quê cũ..

Nam nhân để lại cho bà ngoại Lý Cường chút tiền, liền bước đi vô tung vô ảnh.

Lý Cường vẫn sống cùng bà ngoại, năm ấy khi mùa đông vừa bắt đầu, bà ngoại vì không chịu nổi thời tiết quá âm lạnh, bỏ lại tiểu Lý Cường ra đi.

Tiểu Lý Cường không khóc, hắn cũng không biết mình nên khóc vì cái gì. Khóc vì phụ thân vô tình? Mẹ khờ dại? Vẫn là cho bà ngoại trong lòng đầy chua xót? Bà ngoại bởi vì mẹ hắn ra đi, mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt, lão nhân gia rốt cuộc cũng được giải thoát rồi.....

Tiền mà nam nhân được xưng là phụ thân kia lưu lại không nhiều lắm, lo xong tang sự cho bà ngoại, cũng không còn mấy.

Người trong thôn trấn thấy Lý Cường đáng thương, giúp hắn kiên trì học hết ba năm trung học, ăn mặc cơ hồ đều là đồng một nhà cấp cái gì tây một nhà cho cái gì. Đáng tiếc Lý Cường ăn bách gia cơm mà lớn lên, cũng không được quá mạnh khỏe.

Sau khi tốt nghiệp, hắn nhận thức một sư phụ đối với mình như thân sinh nhi tử.

Sư phụ là người làm đồ sứ ở đầu thôn trấn, y nhận Lý Cường, tận tay chỉ dạy, đem toàn bộ hiểu biết của mình một chút cũng không giữ lại truyền thụ hết cho hắn.

Về sau, Lý Cường mới biết, sư phụ là thanh mai trúc mã với mẹ hắn, mẹ hắn chết đi, đã kích rất lớn đến y. Y vẫn nghĩ bản thân vô năng mới không có cách nào giữ lại mẹ Lý Cường, cho nên khi vừa nhìn thấy Lý Cường, liền cảm thấy, nó cũng có thể là hài tử của mình, y sẽ nâng đỡ đứa trẻ đáng thương này.

Chuyện tình cầu huyết tiếp tục kéo dài.

Phụ thân Lý Cường không có con trai, chờ đến khi chính thất của hắn rốt cuộc thỏa hiệp, hưng phấn vội vàng trở lại trấn này, muốn đem Lý Cường về phương Bắc.

Lý Cường không muốn, hắn cảm thấy mạng sống của mình là dùng tính mệnh của mẹ đổi lấy, hắn không thể đi cùng nam nhân này.

Nam nhân lái xe đưa hắn đến nhà hàng tốt nhất trong trấn ăn cơm, vừa ăn vừa khóc, nói bản thân không phải với mẫu tử hai người.

Lý Cường rất bình tĩnh, mấy năm nay hắn xem không ít phim truyền hình, xú nam nhân bên trong đều diễn một vở này, không cần phải cảm động hay khóc than cho bọn họ.

Cơm nước xong, nam nhân muốn đến viếng mộ phần của mẹ Lý Cường.

Lý Cường không ngăn cản, đây là điều tất nhiên phải làm, đều đã hơn hai mươi năm, hắn thế nhưng mới đến viếng một lần.

Mộ phần của mẹ Lý Cường thật đơn sơ, trên bia mộ thô kệch để ảnh của nữ nhân đáng thương kia. Vẫn tuổi trẻ xinh đẹp như trước, khóe miệng mỉm cười nhìn tất cả phía trước.

Nam nhân khóc không thành tiếng, gào lên anh rất xin lỗi em, anh rất xin lỗi em.

Lý Cường cảm thấy có điểm mất mặt, rất xin lỗi có tác dụng gì? Có thể cải tử hoàn sinh sao? Người hiện tại biết khóc, vậy sao trước kia không làm gì đi?

Khóc xong nam nhân như bị lập tức rút đi sinh lực, cả người già đi rất nhiều. Lý Cường đi đến phía sau hắn, phát hiện ra nam nhân này đã không còn như ấn tượng ban đầu, hắn đã già rồi.

Nam nhân lái xe đưa Lý Cường về nhà, trên đường đi đụng phải một cái xe tải chở cát đá.

Một khắc trước khi Lý Cường ngất xỉu, trong đầu thầm nghĩ: “Tháng này lão tử còn chưa lĩnh lương đâu!”

Lần nữa tỉnh lại, Lý Cường cảm thấy cả người bủn rủn, bụng có chút đau. Hắn rên rỉ muốn nhắc người lên, lại bị một bàn tay lớn đè xuống bả vai: “Tây Lợi Á, Tây Lợi Á người tỉnh rồi?”

Tây Lợi Á? Đầu óc Lý Cường một mảnh hỗn loạn, hắn giãy dụa mở to mắt, nhìn nam nhân thân trần trước mắt râu tóc lộn xộn, hốc mắt thâm sâu quá nửa đang kinh hãi hô lớn: “Tây Lợi Á tỉnh rồi, cảm tạ ông trời, hắn rốt cục cũng tỉnh!”

Lập tức có rất nhiều người đi vào phòng, có vài hán tử cao lớn trắng kiện cùng vài nam nhân nhìn qua thực bình thường.

Lý Cường đột nhiên cảm thấy không thích hợp, bởi vì hắn phát hiện, nơi này..... hoàn toàn không quen thuộc, hơn nữa những người này mặc đến tột cùng là cái gì a! Da thú? Lưới đánh cá? Ta ngất!

Vì thế Lý Cường lại một lần nữa lâm vào hôn mê.

“Không có việc gì, hắn chỉ đang ngủ thôi.” Tuyết Lai sờ sờ hai má Lý Cường, đối với nam nhân đỏ hồng hai mắt gật đầu: “A Tư Lan, người không cần tự trách, đây không phải lỗi của người....Tóm lại, người đi tắm rồi nghỉ ngơi một chút. Đến chàng vạng Tây Lợi Á có thể tỉnh lại, hắn nhất định không muốn nhìn thấy người như thế này.”

Nam nhân cao lớn tên A Tư Lan ứng thanh, cố gắng đứng lên đi ra ngoài..

Tuyết Lai thở dài, ngón tay vuốt ve mái tóc dài của Tây Lợi Á: “May mắn không xảy ra chuyện lớn, may mắn vẫn bảo vệ được hài tử, ai.....”

Lý Cường bị mùi thịt nướng thơm phức dụ tỉnh.

Hắn cố sức khởi động thân mình: “Nước.....”

Nam nhân cao lớn kia vội vàng đứng dậy, chạy ra bên ngoài, chốc lát sau cầm bát thạch tiến vào, thật cẩn thận nâng Lý Cường dậy: “Đậy, uống chậm một chút.”

Lý Cường uống nước xong, đầu óc cũng dần dần thanh tỉnh, hắn đánh giá xung quanh trong chốc lát, phát hiện nơi này căn bản không phải là thế giới mình nhận biết Nhớ đến tai nạn xe lúc trước, Lý Cường cũng tự hiểu được rõ ràng: Dựa vào, tmd chính là xuyên qua a!

Uy Lý Cường uống xong nước, nam nhân cao lớn lộ ra tươi cười: “Tây Lợi Á, nữa không?”

Tây Lợi Á? Lí Cường nhìn bàn tay của mình, sờ sờ mặt mình, lại cho lần này xuyên qua một câu: Đây tmd chính là hồn xuyên! ! !

“Ta, nữa.....” Từ ngữ không quen lại sắp hàng trong miệng thuần thực nói ra. Lí Cường minh bạch đây vốn không phải là ngôn ngữ mà mình biết, nhưng không rõ bản thân vì sao lại có thể nghe hiểu được, còn có thể nói. Có thể là trí nhớ thân thể này lưu lại đi.

“Được thôi.” Nam nhân kia ôn nhu ôm Lí Cường vào lòng, bàn tay to lớn vuốt ve lưng hắn: “Ta sợ, thật sự sợ ... Lúc ấy ta thiếu chút nữa điên rồi, may mắn người không có việc gì, may mắn.....”

Lí Cường nháy mắt mấy cái, phát giác ra nam nhân này hẳn là một nửa còn lại của chính mình. Vì vậy chính mình xuyên qua nhập vào thân xác nữ nhân? Lí Cường vô cùng buồn bực, hắn vụng trộm sờ tay xuống phía dưới sờ sờ, lại đụng đến một cái bụng tròn to, đương nhiên, còn có phía dưới bụng nhuyển đất đất cái kia.....

Lí Cường sẽ không sờ lắm, hắn vẫn là nam nhân, nhưng cái bụng này đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra???

Nam nhân cao lớn đem da thú cuộn lên đặt ở phía sau Lí Cường, làm cho hắn dựa thoải mái: “Tây Lợi Á, người nhất định đói bụng rồi? Tuyết Lai nói người đến chạng vạng có thể tỉnh lại, không nghĩ đến người thật sự đã tỉnh, ta thật cao hứng, ...Ta bắt một con lợn rừng nhỏ, người rất thích ăn thịt lợn rừng nhỏ, vừa bắt đầu nướng, người đợi một chút.”

Nam nhân vừa nói, bàn tay cũng không ngừng nghỉ.

Lí Cường còn chưa từ trong khiếp sợ tỉnh lại, trong tay đã được đưa đến một miếng thịt bọc trong lá cây. Nhìn ánh mắt chờ đợi của nam nhân, hắn cười cười, cúi đầu cắn một ngụm.

Thịt nướng tươi mới ăn rất ngon, gần như nuốt chửng. Lí Cường cũng do quá đói bụng, lang thôn hổ yến ăn hết miếng thịt nướng to, ánh mắt còn chăm chú nhìn vào chỗ thịt đang nướng trong đồng lửa.

Nam nhân thấy hắn ăn hết, thật cao hứng: “Tây Lợi Á, người không thể ăn nữa, Tuyết Lai nói người tỉnh dậy có thể ăn một chút, nếu vẫn còn đói thì ăn thêm hoa quả. Cảm tạ trời đất, người không xảy ra chuyện gì nguy hiểm.” Trong lòng nam nhân tựa hồ còn dư âm: “Tây Lợi Á, người tuyệt đối không thể lại xảy ra chuyện, nếu không ta sẽ chết mất.”

Định nghĩa của xuyên qua đến hoàn cảnh hoàn toàn xa lạ, chính là không thể để lộ bản thân không phải là người ban đầu trong thân xác này. Nhất là loại địa phương rất nguyên thủy này. Lí Cường cảm thấy nếu nói mình không phải Tây Lợi Á mà là một linh hồn xa lạ, như vậy kết cục sẽ giống như miếng thịt nướng bên cạnh đồng lửa kia, bị thiêu sống.

Trên ti vi vẫn thường chiếu như vậy, người lạ đến bộ lạc nguyên thủy, nếu không được hoan nghênh, sẽ bị coi là giáo đồ tà ác đưa lên giàn hỏa thiêu.

Lí Cường bo bo giữ lấy mình.

Ăn xong hoa quả lại uống chút nước, Lí Cường sợ hãi nhìn nam nhân kia đem toàn bộ chỗ thịt nướng còn lại ăn sạch, sau đó dùng lá cây khô lau tay cùng lau miệng, liền đi về phía giường.

Lí Cường có chút cứng ngắc, hắn không biết nam nhân này muốn làm cái gì.

Nam nhân giúp đỡ Lí Cường nằm xuống da thú mềm mại, sau đó chính mình cũng nằm bên cạnh, đưa qua cánh tay ôm lấy thân mình hắn, bàn tay to lớn đặt trên cái bụng cao ngất: “Tây Lợi Á..... Con của chúng ta, không có việc gì.....”

Con của chúng ta, con của chúng ta, chúng ta Hài tử????? Lí Cường thạch hóa, hắn mặt đầy hắc tuyến vuốt bụng của mình: Nơi này, có hài tử???? Có nhầm không? Ta không phải là nam nhân sao? Ta có kê kê a! Đứa nhỏ này từ đâu đến? Ta xuyên qua đến tột cùng là thế giới quái quỷ nào??

Nam nhân phát giác người trong lòng cứng ngắc, tưởng hắn vẫn còn sợ hãi, vì thế cần thêm ôn nhu hôn lên bả vai Lí Cường: “Tây Lợi Á, người đừng sợ, không có việc gì, đều đã qua..... Không có việc gì”

Lí Cường hoàn toàn choáng váng.

Lý Cường dần dần ngậy người hai ngày, mới đem địa phương này hiểu rõ ràng.

Đó là một nơi hoàn toàn bất đồng với thế giới mà chính mình quen thuộc, nơi này tuy cũng có núi có cây có con người, nhưng cư dân ở đây cư nhiên có thể thú hóa! Hơn nữa nghe người tên Tuyết Lai ... giống cái kia nói, bản thân Tây Lợi Á cũng có thể bán thú hóa, xem như giống cái hy hữu khỏe mạnh trong bộ lạc. Cho nên hẳn có thể nhanh chóng hoài thai hài tử... Nhưng bởi vì thời gian trước các thú nhân ra ngoài săn thú, liệt xỉ bạo long đến đánh lén, làm cho bộ lạc tổn thất nghiêm trọng. Tây Lợi Á vì bảo hộ hài tử cùng A Thụy Nhĩ, là ca ca của A Tư Lan, kết quả bản thân ngã bị thương, động thai khí. Sau khi A Tư Lan trở về gấp đến mức sắp điên rồi. Bất quá lần xung đột này thương vong thảm trọng, hài tử của A Thụy Nhĩ bị liệt xỉ bạo long cắn chết, ngay cả Kiều, bạn lữ của hắn cũng bị trọng thương, không biết có qua được mùa đông năm nay hay không.

“Cho nên người nhất định không được có chuyện gì....” Hốc mắt Tuyết Lai có chút hồng.

13. Chương 13: [Phiên Ngoại] Tây Lợi Á Bi Thảm

Lý Cường không biết nên biểu đạt tâm tình đau khổ của chính mình như thế nào.

Hắn xuyên qua, xuyên đến một bộ lạc nguyên thủy kỳ quái, nhập hồn vào một nam nhân, hơn nữa nam nhân này còn có thể bán thú hóa, còn có thể mang thai... Hơn nữa đối tượng của nam nhân này là một kẻ cường tráng có thể biến thành dã thú, cũng chính là lão công, bộ lạc này gọi là bạn lữ.

Lý Cường vụng trộm sờ sờ tiểu cúc hoa của mình: Mềm mại co dãn nhanh... Loại địa phương này cư nhiên có thể bị gì đó, nhưng lại có thể hoài thai hài tử... Lý Cường vô cùng hỗn loạn.

A Tư Lan chiếu cố hắn rất cẩn thận, sợ hắn xảy ra chút sơ xuất nào.

Hiện tại là mùa đông, bên ngoài thường xuyên có đại tuyết như lông ngỗng. Đối với người đến từ phía nam như Lý Cường, trải nghiệm này quả thực vô cùng mới lạ. Hắn chưa từng thấy nhiều tuyết như vậy, tuyết đọng dày như vậy. Đương nhiên còn có thời tiết lạnh như thế.

Hắn lấy da thú bao kín bản thân, ngồi ở cạnh đồng lửa nhìn ra bên ngoài.

Tuyết Lai là y sư duy nhất của bộ lạc, trong khoảng thời gian này cũng luôn ở bên cạnh chiếu cố Lý Cường.

Nga, hiện tại Lý Cường đã không còn được gọi là Lý Cường, hắn có tên gọi khác, kêu Tây Lợi Á.

Tây Lợi Á muốn ra ngoài chơi, nhưng hắn không có giày cùng quần áo ấm áp.

Thú nhân nơi này cực kỳ có khả năng chịu lạnh, đại mùa đông cũng chỉ quấn một khối da thú bên hông, hai chân trần, dẫm trên nền tuyết thành từng dấu từng dấu chân lớn. Giống cái thú nhân cơ bản chỉ ngồi ở trong nhà, mùa đông là thời gian giống cái nghỉ ngơi lấy sức. Bọn họ ở trong phòng đơn giản may quần áo da thú, ủ mứt hoa quả, cùng thân nhân hoặc bạn lữ nói chuyện phiếm. Vượt qua mùa đông lạnh giá.

Tuyết Lai đem bàn chân đông lạnh đến đỏ rực đặt vào gần đồng lửa, tính ngày sinh của Tây Lợi Á: “Thân ái, còn một tháng nữa là ngươi có thể sinh tiểu bảo bảo rồi, nga, rất chờ mong đâu, qua một tháng nữa, mùa xuân cũng đến rồi.”

Một chút cũng không chờ mong được không? Tây Lợi Á vẽ mặt hắc tuyến vượt cái bụng lớn của mình, bên trong thực sự có cái gì đó đang hoạt động, có phải đang đá mình hay không, làm cho ngay cả ngủ cũng không yên.

“Cho nên trong khoảng thời gian này, ngươi hảo hảo bồi dưỡng thân thể, a, đúng rồi, ngươi cũng phải cùng A Tư Lan ân ái nhiều một chút, nếu không bảo bảo sẽ rất khó sinh ra đến a.” Tuyết Lai nói xong, mái tóc dài màu bạc dưới ánh lửa ánh lên sắc vàng lóng lánh.

Ân ái? Tây Lợi Á thiếu chút nữa không bị nước miếng sặc chết, hắn cùng nam nhân cao lớn trắng kiện kia ... ân ái? Thiên a, sẽ chết người! Hắn đỏ mặt: “Không ân ái có được không?”

“Không được! Nhất định phải ân ái, nếu không nơi đó không thể biến mềm mại, hơn nữa ân ái nhiều lần sẽ phân bố nhiều chất lỏng trơn trượt, đến lúc sinh bảo bảo sẽ không quá đau...A, ta nhớ rõ có người không cùng bạn lữ ân ái, kết quả đến lúc sinh bảo bảo đau đến gần ba ngày đâu...”

Mặt Tây Lợi Á hóa xanh. Hẳn biết đau đớn khi sinh được liệt vào đau đớn cấp mười, làm không tốt sẽ chết người a, nhất là ở xã hội nguyên thủy y học không phát triển này, phỏng chừng một chút cảm mạo hay phát sốt đều có thể trí mạng. Hẳn đau đầu không thôi, lý trí dao động giữa ân ái hay đau đớn.

A Tư Lan sẵn bần trở về, buông con lợn rừng nhỏ trên vai xuống, đem một chuỗi quả trong suốt sáng màu đặt vào trong lòng Tây Lợi Á: “Người ăn thử đi, quả tuyệt tình, chỉ khi mùa đông có tuyết mới mọc đâu.”

Tây Lợi Á tiếp nhận quả tuyết tinh, nhìn làn da màu đồng của A Tư Lan đông một đạo vết thương, tây một đạo vết thương, cái mũi không khỏi lên men.

Ở trong trí nhớ của hắn, chỉ có bà ngoại đối tốt với hắn, có cái gì ăn ngon đều cho mình trước, có tiền cũng để mua cũng quần áo cho mình, giờ bà ngoại đã ra đi nhiều năm, không nghĩ đến bản thân khi xuyên đến đây, lại có thể gặp được người đối với hắn tốt như trước.....

Đột nhiên, Tây Lợi Á dâng lên cảm giác mất mát, hẫng biết, nam nhân này là đối tốt với bạn lữ của y, mà bạn lữ của y khi bị liệt xỉ bạo long đánh lén đã muốn chết rồi, hiện tại, chính mình ti bỉ vô xỉ chiếm cứ thân thể này, hưởng thụ ân nhu của nam nhân này.

Hắn nghĩ muốn đem tất cả nói cho nam nhân biết, nhưng lại sợ hãi, sợ hãi bản thân bị vứt bỏ ở địa phương xa lạ.

“Tây Lơi Á, ngươi làm sao vậy?” Bàn tay ấm áp của A Tư Lan vuốt ve mái tóc của hắn: “Sao lại mất hứng?”

Hắn ngẩng đầu, nhìn biểu tình lo lắng của A Tư Lan, quyết quyết miệng: “Ta lo lắng cho người, nhìn người bị thương, ta thực không thoải mái.”

A Tư Lan cười ha ha: “Tây Lợi Á, chẳng phải trước kia người nói vết sẹo là vinh quang của thú nhân đầu, giờ cũng học được lo lắng cho ta sao?”

“Nói cái gì a! Ta không thể lo lắng sao?” Tây Lôi Á mất hứng.

“Không có, ta chỉ là rất cao hứng” A Tư Lan loan thất lừng, hôn lên trán Tây Lợi Á: “Ta đem thức ăn đi rửa, người ngoan ngoãn ở nhà chờ ta.”

Đêm đó, ăn uống no đủ, Tây Lôi Á ở trong lòng A Tư Lan uyển chuyển thân

[hà cua] ngâm

[illegible]

Hắn dùng tâm cảm thụ được tình yêu mãnh liệt của A Tư Lan đối với mình, bên trong mãnh liệt mang theo cảm giác ôn nhu che chở, làm cho Tây Lợi Á rơi lệ đầy mắt.

“Đừng khóc, Tây Lợi Á, đừng khóc.....” A Tư Lan yêu thương hôn lên khóe mắt bạn lữ, liếm khô dòng nước mặn chát: “Ta sẽ vĩnh viễn thủ hộ ngươi, đừng khóc.....”

A Tư Lan, nếu người biết trong thân xác này không phải là người cũ, người có thể vẫn đối tốt với ta sao?
A Tư Lan, ta, ta đột nhiên luyến tiếc người

Tây Lợi Á tâm tình không tốt, mọi người đều có thể cảm nhận được. Tuyết Lai đem điều này quy kết cho là chứng u buồn tiền sinh sản: “À Tư Lan, người không cần lo lắng quá, mỗi giống cái trước khi sinh bảo bảo sẽ có một khoảng thời gian tâm tình không tốt.”

A Tư Lan nhìn Tây Lợi Á càng ngày càng gầy yếu, tâm như dao cắt: “Nhưng Tây Lợi Á gầy quá lợi hại, làm sao bây giờ? Ta mỗi ngày cho hắn ăn thật tốt, hắn vẫn gầy đi.”

Tuyệt Lai cũng không biết làm sao bây giờ, chỉ biết đề nghị A Tư Lan bồi Tây Lợi Á nhiều một chút, để hần vui vẻ hơn.

A Tư Lan vì Tây Lợi Á, ba ngày mới đi săn một lần, mỗi lần đều đánh một con mồi lớn đem về. Hơn nữa người trong bộ lạc nghe nói tâm tình Tây Lợi Á không tốt, đều đề nghị A Tư Lan ở bên làm bạn với Tây Lợi Á, chuyện săn thú sau đó liền giao cho các thú nhân khác đi.

“Chúng ta sẽ kiếm về những thứ Tây Lợi Á thích ăn, người không cần lo lắng.” Đạt Khắc Tư vỗ vỗ bả vai A Tư Lan: “Hiện tại chủ yếu là làm cho thân thể Tây Lợi Á mau mau tốt hơn, sau đó cho bộ lạc thêm một tiểu bảo bảo khỏe mạnh xinh đẹp.”

A Tư Lan cười khỏ gật gật đầu: “Ân, cảm ơn các người.....”

Ngày sinh nở rất nhanh đã đến, Tây Lợi Á đau đớn nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, Tuyết Lai cùng A Thụy Nhĩ ở bên cạnh giúp đỡ. A Tư Lan nôn nóng, vòng vo đảo quanh phòng.

Tây Lợi Á cảm thấy đau đớn cấp mười còn là nói nhẹ, hẳn hiện tại hận không thể chia thân xác thành hai mảnh, hạ phúc truyền đến đau đớn làm hắn cảm thấy ngay cả đến hô hấp cũng khó khăn.

“Tây Lợi Á, cố lên..... Nga, sắp nhìn thấy đỉnh đầu bảo bảo rồi, dùng sức cố lên a.” Tuyết Lai nhuấn cái bụng cứng ngắc của Tây Lợi Á, thấp ra một đầu đầy mồ hôi.

A Thụy Nhĩ cầm tay Tây Lợi Á, không ngừng dùng nước làm mềm môi hắn: “Tây Lợi Á, muốn uống nước hay không? Cố lên, người dùng sức một lần, bảo bảo liền đi ra.....”

Làm sao có nhẹ nhàng như vậy a! ! ! Trong cổ họng Tây Lợi Á phát ra thống khổ hò hét, ngay sau đó ngoài phòng cũng truyền đến tiếng hô: “Tây Lợi Á, Tây Lợi Á..... Không sinh được không? Tây Lợi Á! ! !” A Tư Lan đã muốn nói năng lộn xộn, táo bạo, y bị Đạt Khắc Tư cùng Lôi Thiết Nhĩ giữ chặt, y bán thú hóa đã muốn cào ra trên nền đất bằng phẳng vài cái hố.

Không sinh? Tây Lợi Á cười khỏ. Đây là thứ duy nhất mà Tây Lợi Á người yêu để lại cho người, nếu không hảo hảo sinh hạ, ta cũng không thể tha thứ cho chính mình....

Đau suốt một ngày, tiểu tử ma nhân kia rốt cục dùng tiếng khóc rõ to nhắc nhở các đại nhân: Hẳn khỏe mạnh đi đến thế giới này.

A Tư Lan vọt vào phòng trước tiên, bỏ nhào đến bên người Tây Lợi Á, vuốt ve hai má cùng mái tóc ướt của hắn: “Tây Lợi Á, ta yêu người..... Ta yêu người, Tây Lợi Á.....”

Tây Lợi Á nhắm mắt lại, yên lặng chảy dài hai hàng nước mắt.

Bảo bảo là một tiểu thú nhân, có mái tóc rậm nắng quăn quăn giống Tây Lợi Á, đôi mắt to xanh biếc cực kì giống A Tư Lan. Trên vai tiểu bảo bảo có hoa văn uốn khúc ám chỉ về sau hắn cũng là một thú nhân có cánh, lớn lên thú hóa sẽ có một đôi cánh xinh đẹp.

Thú nhân bảo bảo trước ba tuổi giống như giống cái bảo bảo, sau khi ba tuổi bắt đầu học thú hóa, năm tuổi là có thể học đi săn đơn giản. Trên cơ bản sau mười tuổi có thể phối hợp cùng đại nhân đến địa phương có chút nguy hiểm để săn thú.

Thú nhân bảo bảo mới sinh thập phần mảnh mai, bởi vì bọn họ không có sữa ăn, chỉ có thể dựa vào nước quả cùng nhựa cây để sống, mãi cho đến khi được bốn tháng tuổi nhú răng non, mới bắt đầu chậm rãi ăn thịt như cùng hoa quả rau cỏ gì đó.

Cho nên, lúc bảo bảo chưa được một tuổi, là đối tượng bảo hộ trọng điểm của bộ lạc. Cơ hồ các thú nhân có nhiệm vụ ra ngoài đi săn, đều tìm kiếm hoa quả bảo bảo có thể ăn.

Thời tiết dần dần ấm áp, mùa xuân đến rồi.

Kiều, bạn lữ của A Thụy Nhĩ sống qua mùa đông, đến mùa xuân vết thương chuyển biến xấu mà qua đời.

Mất đi hài tử cùng bạn lữ, A Thụy Nhĩ mỗi ngày lấy lệ rửa mặt, cơ hồ đều phải khóc chết đi sống lại.

Vì trấn an A Thụy Nhĩ, Tây Lợi Á đem bảo bảo của chính mình cho A Thụy Nhĩ chiếu khán, cũng vì cuộc sống của hắn thêm chút động lực. Có bảo bảo, trên mặt A Thụy Nhĩ rốt cục xuất hiện vẻ tươi cười.

“Bảo bảo kêu Đạt Tây được không?” A Tư Lan ôm ái nhân của mình, chớp mũi ở trên cổ hắn cọ đến cọ đi.

“Được.....” Tây Lợi Á miêu tả ngũ quan tuần mỹ của A Tư Lan, trong lòng âm thầm phát đau. Tiểu Đạt Tây về sau có A Thụy Nhĩ chiếu cố, như vậy, nếu như sau khi A Tư Lan biết chân tướng không muốn thấy bản thân, hoặc là...Kia tối thiểu, chính mình đem tình yêu cuối cùng của Tây Lợi Á để lại đầy đủ cho y.

Các thú nhân nơi này lớn lên nhìn rất được, tựa hồ đều mang theo dòng máu hỗn huyết (con lai), nhất là A Tư Lan, Tây Lợi Á cảm thấy thể nào cũng đều xem không đủ.

Một đêm nhiệt tình, làm cho tâm Tây Lợi Á càng đau.

A Tư Lan tựa hồ có chút không rõ, vì sao bạn lữ của mình vẫn cau mày, giống như có chuyện tình vô cùng thương tâm, khi hỏi hần, hần không nói, chỉ mỉm cười qua loa.

A Tư Lan ần ần cảm thấy, khả năng sẽ có sự tình gì phát sinh, một sự kiện liên quan đến bản thân, khả năng là một chuyện rất đáng sợ....

14. Chương 14: [Phiên Ngoại] Kỳ Thật Bi Thảm Chính Là Bây Giờ Mới Bắt Đầu...

Trong lòng Tây Lợi Á rất mâu thuẫn, hần hận không thể đem toàn bộ sự tình nói hết cho A Tư Lan nghe, phương diện khác lại tham luyến sủng ái cùng ấm áp A Tư Lan cho hần. Thật sự không được, chờ bảo bảo bắt đầu mọc răng sẽ nói ra tất cả..... Tây Lợi Á âm thầm nắm chặt tay thề.

Tây Lợi Á đu bảo bảo trên lưng đi theo vài giống cái lên núi hái quả dại.

Bộ lạc này ở gần núi, mùa xuân vừa đến, những lùm cây dưới chân núi sẽ mọc ra rất nhiều quả dại màu đỏ hoặc vàng, chua chua ngọt ngọt rất ngon, là đồ ăn vặt mà nhiều giống cái ưa thích. Hơn nữa chân núi cũng khá gần bộ lạc, không có dã thú to lớn, thập phần an toàn.

Tây Lợi Á chỉ mang hài tử ra ngoài giải sầu. Tiểu Đạt Tây rất được hoan nghênh, vừa đến đã có người muốn ôm một cái. Hơn nữa mang theo tiểu Đạt Tây, A Thụy Nhĩ cũng có thể đi theo ra ngoài hoạt động một chút, cả ngày thương tâm ngốc ở trong phòng, sớm muộn gì cũng sinh bệnh.

A Thụy Nhĩ lưng đeo giỏ, hai tay linh hoạt trên lùm cây hái những quả màu đỏ lớn nhất. Những dã quả này hần không nở ăn, cơ hồ toàn bộ đều cho tiểu Đạt Tây. Tiểu Đạt Tây được A Thụy Nhĩ sủng đến nhanh biến thành một tiểu trư, cả ngày hết ngủ lại ăn, ăn xong lại ngủ..

Tây Lợi Á đi đến thế giới này, đây là lần đầu tiên lên núi, cảm giác cũng không khác gì những ngọn núi ở quê nhà của hần. Duy nhất không giống chính là có rất nhiều thực vật hần không biết tên, cũng có rất nhiều loại động vật xa lạ.

Các giống cái không để Tây Lợi Á làm việc, kết quả hần chỉ có thể ôm tiểu Đạt Tây dựa vào vách đá ngăn người. Tiểu Đạt Tây không chịu ngồi yên, giãy dụa thoát khỏi ôm ấp, ở trên cỏ mềm lăn qua lăn lại, thấy một tiểu sâu liền cao hứng cả buổi. Tây Lợi Á cảm thấy hài tử thú nhân đều nuôi dưỡng rất dễ dàng, không cần mua sữa hay quần áo đắt tiền, thậm chí ngay cả món đồ chơi đơn giản cũng ít, chỉ cần cho hần ăn no, để lên trên giường, hần cứ thể vui vẻ chơi một mình.

Tây Lợi Á nhàm chán đông đi một chút tây nhìn một cái. Đột nhiên phát hiện bùn đất phía dưới vách núi vô cùng quen thuộc.

Đó là? Tây Lợi Á cầm lên một chút bùn đất cẩn thận nhìn, đột nhiên bật cười. Đây là đất cao lạnh, còn gọi là đất thó, là thứ mà hần dùng để kiếm tiền ở thế giới kia, thật quen thuộc.

Nơi này cư nhiên có đất thó, không phải chứng minh có thể làm đồ gốm sao?

Trở lại bộ lạc, Tây Lợi Á lập tức đem ý nghĩ của chính mình nói cho A Tư Lan.

A Tư Lan có chút ngạc nhiên, y không biết cái gì gọi là đất thó, cái gì là nung đồ gốm, y cũng không phải không biết xấu hổ mà hắt nước lạnh, vì thế gật đầu đồng ý sẽ thương lượng với thủ lĩnh một chút.

Lôi Thiết Nhĩ đối với điều này cảm thấy rất hứng thú, chỉ cần có thể giúp bộ lạc, y đều cảm thấy hứng thú..

Địa điểm để nung đồ gốm dưới sự chỉ đạo của Tây Lợi Á rất nhanh liền hoàn thành, hắn dùng da thú bọc lấy một đồng lớn đất thó, bắt đầu chậm rãi cân nhắc, nơi này không có bất cứ công cụ gì, nên làm thế nào để có được đồ gốm đơn giản dùng sinh hoạt.

Tự nhốt mình trong hầm trú ẩn vài ngày, ngay cả A Tư Lan cũng không thể đưa bạn lữ của mình ra ngoài. Tây Lợi Á sau khi bị thương liền có chút kỳ quái: Cổ chấp, có tâm sự, không thích nói chuyện..... Thậm chí ngay cả khi ân ái, đều nhiệt tình hơn trước rất nhiều.

Đương nhiên, điều cuối cùng làm A Tư Lan cảm thấy thực thỏa mãn.

Đến khi Tây Lợi Á cầm một cái bình thô từ hầm trú ẩn mệt mỏi đi ra, A Thụy Nhĩ bế theo tiểu Đạt Tây đã đợi ở bên ngoài thật lâu .

“Nhìn xem.” Tây Lợi Á đem bình nhỏ đưa cho A Thụy Nhĩ: “Người cảm thấy thế nào?”

A Thụy Nhĩ cầm lấy cái bình tròn tròn, miệng mở lớn: “Thiên a, đừng nói với ta đây là người dùng loại bùn đất kia làm ra nha, rất khá a, có thể đựng được rất nhiều thứ đi? Bên trong cũng bóng loáng nhẵn nhụi.....”

Chén gỗ thô ráp cùng bát bằng đá tự nhiên không thể so sánh. Tây Lợi Á nói toàn bộ quá trình nung chế đồ gốm cho Lôi Thiết Nhĩ, biết được đây cũng không phải là việc gì quá nặng nhọc mệt chết người, vài thú nhân lớn tuổi đã bắt đầu nóng lòng muốn thử.

Tuổi của thú nhân rất dài, về cơ bản đều sống đến trên dưới một trăm năm mươi tuổi, nghe nói có người sống thọ đến hơn hai trăm tuổi. Nhưng giống đực thú nhân khi qua một trăm tuổi, năng lực săn bắn giảm xuống, tuy vậy không muốn nhân rồi trong bộ lạc chờ tuổi trẻ thú nhân nuôi sống. Vì thế có thú nhân lựa chọn mang theo bạn lữ rời khỏi bộ lạc, tùy tiện tìm một chỗ vượt qua cuối đời; Có thú nhân sẽ cùng được sư trong bộ lạc học hái thuốc, cho dù không thể săn bắn, cũng nên vì bộ lạc cống hiến một chút, đây là nguyên tắc của các thú nhân.

Hiện tại lại có công việc có thể cải thiện bộ lạc, đối với các thú nhân lớn tuổi, đây là một chuyện tốt.

Tây Lợi Á bắt tay vào dạy họ chế tác phôi gốm như thế nào, làm sao để nung được đồ gốm. Không quá vài ngày, các thú nhân thông minh đã học thành thạo. Hơn nữa tùy theo sở thích mà làm ra các loại bát gốm, bình gốm, hay chậu gốm.. thậm chí có người còn nặn ra cả tiểu động vật, sau đó đưa cho tiểu Đạt Tây chơi.

Cống hiến của Tây Lợi Á khiến tất cả mọi người trong bộ lạc kính nể vài phần, ngay cả A Tư Lan cũng cảm thấy giống như đột nhiên được người khác tôn kính, vì thế đối xử với Tây Lợi Á càng tốt hơn.

Kỳ thật, Tây Lợi Á nghĩ rất đơn giản, hắn muốn làm một việc gì đó, để người khác cảm thấy hắn hữu dụng. Cho dù về sau thân phận mình sáng tỏ, cũng không bị cho là yêu quái mà thiêu cháy hay đuổi đi.

Mỗi lần nghĩ đến khả năng khi bản thân khi nói ra sự thật sẽ bị đối xử như vậy, cả người Tây Lợi Á liền rét run.

Tiểu Đạt Tây đã hơn hai tháng, lớn lên phi thường khỏe mạnh, hắn tuy rằng chưa mọc răng, nhưng đã có thể dùng lợi cắn nát hoa quả, sau đó nuốt lấy nước trái cây.

Theo thời gian từng ngày từng ngày trôi qua, trong lòng Tây Lợi Á càng khó chịu, nhất là thời điểm được A Tư Lan sủng ái. Quả thực Tây Lợi Á cảm thấy bản thân chỉ là kẻ ăn trộm, hắn trộm lấy tình thân, tình yêu nguyên bản không phải của mình.

A Tư Lan không thuộc về hắn, tiểu Đạt Tây cũng không phải của hắn, khi hắn nằm mơ thấy A Tư Lan mang theo tiểu Đạt Tây nói muốn đi tìm Tây Lợi Á chân chính, mà bỏ lại bản thân, Tây Lợi Á đau lòng đến gần khóc.

Lúc A Tư Lan đi săn hơi không yên lòng, thiếu chút nữa bị sừng của hươu sừng nhọn đâm bị thương cánh tay. Lôi Thiết Nhĩ một cước đá bay hươu sừng nhọn, mặc danh kỳ diệu (ko hiểu gì) nhìn về mặt mờ mịt của A Tư Lan.

“Ta không biết Tây Lợi Á đến tột cùng là làm sao nữa.....” Thời điểm nghỉ ngơi, A Tư Lan uể oải hướng đồng bạn của mình tổ khổ. Hắn cùng Lôi Thiết Nhĩ, Đạt Khắc Tư là bằng hữu từ nhỏ đến lớn, cơ hồ không có chuyện gì không nói cho nhau biết.

Lôi Thiết Nhĩ chưa có bạn lữ, nên không hiểu hết được loại tâm tình này, Đạt Khắc Tư gãi gãi đầu, tỏ vẻ đối với biến hóa gần đây của Tây Lợi Á cũng thấy rất kỳ quái.

Tây Lợi Á vốn là một giống cái yếu đuối, mang chút kiêu ngạo, hơn nữa hơi ham chơi. Sống cùng A Tư Lan ba năm mới hoà thuận. Từ sau khi có bảo bảo Tây Lợi Á trở nên tùy hứng, mỗi ngày ép buộc A Tư Lan làm cái này cái kia, khiến y mỗi ngày khổ trung mua vui, nhưng lại yêu thương hắn không ngừng. Lần trước liệt sĩ bạo long đánh lên bộ lạc, Tây Lợi Á vì bảo vệ A Thụy Nhĩ mà bị thương hôn mê, cơ hồ đều không có nhịp tim cùng hô hấp, nhưng lại có kì tích xảy ra. Trong khoảng thời gian này, A Tư Lan gần như điên rồi, hàng ngày ngồi bên giường Tây Lợi Á không đi, mãi cho đến khi hắn mở mắt ra

“Nhưng mà, Tây Lợi Á chưa từng nói hắn có thể chế tác đồ gốm.....” Đạt Khắc Tư phe phẩy tay: “Tây Lợi Á là A Tư Lan mang về từ bộ lạc khác, mấy ngày hôm trước ta đến bộ lạc đó nhìn xem, cũng không phát hiện bọn họ làm đồ gốm, bọn họ thậm trí còn không biết đất thó là cái gì.”

A Tư Lan càng thêm phiền não, y không ngừng vò đầu: “Ta mặc kệ ... Ta chỉ muốn biết Tây Lợi Á đến tột cùng là làm sao, các người không biết, mỗi lần ta thấy hắn nằm mơ rồi khóc, trong lòng nhói đau, nhưng hắn không hề nói cho ta biết là vì sao!” Y chua chát vỗ vỗ mặt mình: “Tây Lợi Á có việc giấu ta, không nói cho ta biết ...Hắn trước kia không như vậy!”

“Tâm tư giống cái đều rất tinh tế phức tạp.” Lôi Thiết Nhĩ ngậm nhánh cỏ dựa vào thân cây. Y thân là tân thủ lĩnh bộ lạc, đã sớm qua tuổi tìm bạn lữ, nhưng vẫn kiên trì cô độc, làm cho giống cái thích y trong bộ lạc đều ủ rũ thối lui. Kì thật Lôi Thiết Nhĩ cũng không biết chính mình muốn tìm bạn lữ như thế nào, chỉ cảm thấy bạn lữ của mình nhất định không được yếu ớt, mới có thể cùng bản thân xây dựng bộ lạc này. Đáng tiếc, các giống cái trong bộ lạc đều không vừa tâm ý y.

“Không được, ta nhất định phải hỏi rõ ràng Tây Lợi Á đến tột cùng là làm sao, hắn khó chịu, ta cũng sẽ khó chịu a.” A Tư Lan không sản thú, đem hai con hươu sừng nhọn vừa bắt được vác lên vai: “Ta đi về trước .”

Nhìn bóng dáng A Tư Lan nháy mắt đã chạy xa xa, Đạt Khắc Tư cùng Lôi Thiết Nhĩ không hẹn mà thở dài.....

Giống cái a, thật sự rất khó hiểu.

A Tư Lan về đến bộ lạc, biết được Tây Lợi Á lên núi hái quả dại còn chưa về, nhìn nhìn bầu trời có chút âm u, vì thế bỏ lại hai con hươu sừng nhọn, cũng không ngoảnh lại nhìn đã hướng lên núi.

Quả dại ở chân núi đều bị hái hết, A Tư Lan đi theo mùi của Tây Lợi Á, phát hiện ra hắn đang ở khe núi. Tây Lợi Á chính là đang ôm giỏ hoa quả mới có một nửa, ngồi dưới đất ngắm người.

“Làm sao vậy? Người bị thương?” A Tư Lan vội đi lên, ôm lấy Tây Lợi Á tỉ mỉ quan sát.

Tây Lợi Á bị hoảng sợ, đến khi thấy rõ là ai mới nhẹ nhàng thở ra: “Ta không sao, chỉ mệt một chút, nghỉ ngơi là được rồi.”

A Tư Lan hơi mất hứng trách cứ: “Sao người lại đi một mình đến đây? Nơi này cách chân núi rất xa, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?”

“Ta chỉ muốn hái nhiều hoa quả một chút thôi, bắt tri bắt giắc bước đi xa.” Tây Lợi Á đem giỏ nhét vào trong tay A Tư Lan: “Người cầm đi.” Nói xong xoay người đi trở về.

“Tây Lợi Á!” A Tư Lan bắt lấy cánh tay hắn: “Người có tâm sự, vì sao không nói cho ta biết?”

Thân mình Tây Lợi Á hơi dừng lại, chậm rãi mở miệng: “Ta không có tâm sự gì, người suy nghĩ nhiều.”

“Không có khả năng, người chính là có tâm sự, ta đã vài lần thấy người khóc khi đang ngủ.” A Tư Lan kéo Tây Lợi Á vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của hắn: “Người có chuyện gì, không thể nói với ta sao? Ta không muốn người khó chịu..... Tây Lợi Á.....”

Tây Lợi Á nhắm mắt lại: Muốn nói cho hần? Nếu nói cho hần, chính mình chỉ là một linh hồn đang chiếm lấy thân thể Tây Lợi Á, y sẽ cảm thấy rất khủng bố đi? Cảm thấy bản thân hần rất ghê tởm? Y còn có thể ôm lấy hần như vậy không?

Tây Lợi Á lẳng lặng đẩy A Tư Lan ra: “Người thật sự muốn biết?”

“Ta muốn biết !” A Tư Lan bức thiết nói: “Để cho ta và người cùng nhau chia sẻ tâm sự, được không?”

Tây Lợi Á giật giật khóe miệng, cuối cùng bài trừ một tia cười khổ: “Được, ta nói cho người biết.....”

15. Chương 15: [Phiên Ngoại] Bi Thảm Kỳ Thật Cũng Bao Gồm Cả Quá Trình...

Nhìn biểu tình không thể tin của A Tư Lan, tâm Tây Lợi Á dần dần trở nên lạnh lẽo.

“Ta thật sự không phải Tây Lợi Á, Tây Lợi Á đã sớm chết rồi..... Người hần là biết, ta không giống Tây Lợi Á. A Tư Lan, ta.....” Tây Lợi Á muốn đưa tay nắm lấy cánh tay A Tư Lan, A Tư Lan lại mạnh mẽ lùi về phía sau.

“Không có khả năng! Tây Lợi Á, người đến tột cùng là đang nói bậy bạ cái gì?” A Tư Lan có chút mất kiểm soát.

Cái gì thế giới của hần? Cái gì Lý Cường? Cái gì là cô hồn dã quỷ? Cái gì ... đã chết rồi... Không, không có khả năng, Tây Lợi Á vẫn đứng trước mặt mình, tại sao hần lại nói bản thân đã chết được? Nhưng là..... Nhưng là.....

Tây Lợi Á thở dài, dùng ngôn ngữ của mình nói một câu tự làm bậy không thể sống.

“Đây là ngôn ngữ nơi đó của chúng ta, khi ta tỉnh lại, thật sự khiếp sợ, thậm chí không dám tin..... Thân thể Tây Lợi Á lưu lại một chút trí nhớ trước kia, tỷ như người rất tốt, còn có ngôn ngữ nơi này.” Tây Lợi Á thở dài, hần nhìn nhìn bàn tay mình, đây là hai bàn tay có thể thú hóa: “Mặc kệ người có thể chấp nhận hay không, ta quả thật không phải Tây Lợi Á người mà người ...người yêu nhất, không phải bạn lữ của người, tuy rằng thân thể này đúng là, nhưng mà ta...ta không phải...ta sẽ biết làm đồ gốm, Tây Lợi Á sẽ không, ta dùng da thú làm giày, Tây Lợi Á sẽ không. Ta luôn muốn tìm cơ hội, tìm cơ hội nói cho người biết sự thật, nhưng lại sợ người không chịu nổi....”

“Vậy vì sao hiện tại người lại nói cho ta biết? Vì sao người không cứ mãi gạt ta! !” A Tư Lan không thể nhận hết lên, Tây Lợi Á y yêu nhất, đã không còn..... Điều này làm sao y có thể chịu được!

“Ta.....” Tây Lợi Á cắn cắn môi: “A Tư Lan, ta không cố ý, người.....” Hần không nghĩ đến sẽ nhìn thấy A Tư Lan bị phần như thế, nhìn không được muốn đi lên an ủi y.

“Cút! !” A Tư Lan mạnh mẽ đẩy ra Tây Lợi Á, đôi mắt vì phần nộ mà đỏ lừ: “Ta không muốn nhìn thấy người, cút! !”

Tây Lợi Á chật vật đứng lên, sau lưng bởi vì va đập mà co rút đau đớn: “A, A Tư Lan.....” Quả nhiên không thể tha thứ cho ta được sao?

A Tư Lan nhìn Tây Lợi Á bị thương, trong ánh mắt toát ra mờ mịt, bị thương, tức giận các loại cảm xúc, cuối cùng mạnh mẽ xoay người, bay đi

Y muốn bình tĩnh một chút, khi nhìn thấy Tây Lợi Á bị ngã sấp xuống, tâm đều đau, nhưng y sợ, y sợ bản thân không khống chế được khí lực, lại xúc phạm tới Tây Lợi Á..... Không, đó không phải là Tây Lợi Á, kia chỉ có thân thể Tây Lợi Á, linh hồn bên trong không phải là Tây Lợi Á Nhưng mà, vì sao khi nhìn thấy hần bị thương, bản thân lại vẫn khổ sở như thế.....

"A !!!!!!!!!!!!" Rừng rậm truyền ra âm thanh rống giận của A Tư Lan, Tây Lợi Á gắt gao nhắm mắt lại, nước mắt theo khóe mắt tràn ra, dính ướt hai gò má.

A Tư Lan..... Kỳ thật, ta nguyện ý so với Tây Lợi Á, càng yêu người nhiều hơn..... Nhưng, tất cả đều trở thành bọt nước, A Tư Lan, thực xin lỗi.....

Mây càng ngày càng dày, rớt cục không chịu nổi áp lực, hạ xuống mưa to, co rửa toàn bộ đại lục.

Tây Lơi Á nhìn xuống đầu đôn sau lưng, lắc lắc lắc lắc đi vào sâu trong rừng rậm.

Dù mưa có lớn hơn nữa cũng vô pháp trôi đi bi thương cùng đau đớn của hắn, Tây Lợi Á biết, A Tư Lan sẽ càng thống khổ hơn bản thân rất nhiều.

A Tư Lan là bi Lôi Thiết Nhĩ cùng Đạt Khắc Tư kéo trở về bờ lạc.

Bởi vì phần nộ cùng thương tâm lung tung đi lại nên lạc vào sào huyệt của hỏa điều long, cùng điều long bên trong đánh loạn một đoàn. Nếu không phải Lôi Thiết Nhĩ nghe thấy âm thanh, phỏng chừng A Tư Lan sẽ bị hỏa điều long đang tức giận xé thành từng mảnh nhỏ uy hài tử.....

A Tư Lan một thân là huyết nằm trên giường hôn mê bất tỉnh, trong miệng thì thảo lặp lại một cái tên: Tây Lợi Á.....

“Tây Lợi Á ở đâu?” Giúp A Tư Lan lau miệng vết thương trên người, A Thụy Nhĩ nhìn đệ đệ bị thương thành cái dạng này, cực kì thương tâm: “Tây Lợi Á không ở cùng một chỗ với A Tư Lan sao? Ta nhớ rõ buổi chiều A Tư Lan có đi tìm Tây Lợi Á Chẳng lẽ.....” A Thụy Nhĩ không dám nghĩ xuống dưới..... Tây Lợi Á nhất định sẽ không có việc gì !

Tiểu Đạt Tây ngồi ở bên giường, nhìn phụ thân thương tích đầy mình, đôi mắt to ngập nước: “Nha nha..... Đau.....”

Tuyệt Lai đem thuốc cao điều chế tốt đưa cho A Thụy Nhĩ, sau đó ôm lấy tiểu Đạt Tây dỗ dành: “Lôi Thiết Nhĩ đã mang các thú nhân vừa trở về ra ngoài tìm kiếm... Y không thấy Tây Lợi Á ở phụ cận sào huyệt của hỏa điều long.....” Không phải bởi vì Tây Lợi Á, vậy tại sao A Tư Lan lại chạy tới đánh nhau cùng hỏa điều long? Bọn họ cùng hỏa điều long cơ hồ là nước giếng không phạm nước sông, dù sao thịt mấy loại dấy cũng không thể ăn được.

“Tây Lợi Á..... Tây Lợi Á..... Không..... Tây Lợi Á.....” Nhiệt độ thân thể A Tư Lan tăng cao, miệng như cũ vẫn không ngừng gọi tên Tây Lợi Á.

A Thụy Nhi khóc khóc không thành tiếng, hẩn nhớ đến bạn lữ của mình, thân thể run run: “A Tư Lan, van cầu người, nhất định phải kiên trì trụ vững, trăm ngàn lần đừng gặp chuyện không may..... Tây Lợi Á sẽ nhanh chóng quay về, A Tư Lan.....”

Lôi Thiết Nhĩ mang theo các thú nhân ở bên ngoài tìm kiếm một đêm, cuối cùng đều tay không trở về.

Tuyết Lai kéo Đạt Khắc Tư lo lắng hỏi: “Tây Lơi Á đâu? Không tìm thấy hấn sao?”

Đạt Khắc Tư nhìn giỏ trái cây đã rách nát trong tay, mày nhăn đờ đẫn: “Không tìm thấy người, chỉ tìm thấy cái này..... Trận mưa lớn đã xóa hết mùi của Tây Lợi Á, không biết hắn đi đường nào nữa.” Lời Đạt Khắc Tư nói có vẻ nhẹ nhàng, nhưng một giọng cái vào ngày mưa to biến mất trong rừng rậm, bất luận kẻ nào cũng biết lành ít dữ nhiều, loại thời tiết này, ngay cả thú nhân cũng không muốn đi vào rừng rậm.....

“Không có khả năng! Tây Lợi Á sẽ không gặp chuyện nguy hiểm Nếu, nếu hắn đã xảy ra chuyện gì, A Tư Lan sẽ điên mất Không có khả năng.....” A Thụy Nhi khóc cơ hồ muốn hôn mê bất tỉnh: “Ta đã mất đi nhiều lắm, không cần A Tư Lan cũng giống ta, cũng mất đi ban lữ, không cần.....”

Các thú nhân đội mưa đứng ngoài phòng, nghe tiếng khóc than của A Thụy Nhĩ, trong lòng đều vô cùng bi thống.

Bất cứ thú nhân nào, cũng không muốn mất đi bạn lữ của mình, cái loại thống khổ này giống như sinh mệnh của bản thân bị cướp đi mất.

A Thụy Nhĩ thực kiên cường còn sống, nhưng A Tư Lan..... A Tư Lan cũng sẽ kiên cường như vậy sao?

Sáng sớm, mưa tạnh. Mưa đem toàn bộ rửa sạch ánh lên màu lục sắc, giọt nước trong suốt còn đọng trên lá, giống như đêm qua bất quá chỉ là một giấc mộng.

A Tư Lan tỉnh lại, hai mắt chung quanh nhìn xem, nhưng không nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, yết hầu y phát đau, thanh âm khàn khàn: “Tây Lợi Á.....”

“A Tư Lan? Người tỉnh rồi? Thật tốt quá.....” A Thụy Nhĩ đang cho tiểu Đạt Tây ăn gì đó, cao hứng nhảy dựng lên: “Người rốt cục tỉnh, thiên a..... Đúng rồi, A Tư Lan, Tây Lợi Á đâu, hắn không ở cùng một chỗ với người sao?”

Biểu tình A Tư Lan biến đổi, thanh âm có chút cứng ngắc: “Không, không cùng một chỗ..... Hắn ở đâu?”

A Thụy Nhĩ sắc mặt ảm đạm xuống dưới: “Không cùng một chỗ? Thiên a..... A Tư Lan..... Tây Lợi Á hắn.....”

A Tư Lan tựa hồ không muốn nghe đến cái tên này, vội vàng dời đề tài: “A Thụy Nhĩ, ta đói bụng.....”

A Thụy Nhĩ ôm tiểu Đạt Tây, cao hứng đi ra ngoài tìm thứ gì đó cho A Tư Lan ăn: “Được rồi A Tư Lan, cám tạ trời đất.” Hắn từ trong tay Tuyết Lai nhận đến một khay bánh nướng: “Như vậy có thể biết Tây Lợi Á rốt cuộc là đi đâu, thật tốt quá.”

Tuyết Lai tựa hồ cũng không vui vẻ, hắn đi theo phía sau A Thụy Nhĩ vào phòng A Tư Lan, nhìn vẻ mặt cô đơn lòng mảy mủn chặt của y, cảm thấy có chút kỳ quái: “A Tư Lan, ngày hôm qua người đi tìm Tây Lợi Á, vậy người đâu?”

A Tư Lan quay đầu, không muốn nói chuyện.

“A Tư Lan, Tây Lợi Á đâu?” A Thụy Nhĩ nhìn cái dạng này của A Tư Lan, cũng bắt đầu buồn bực.

A Tư Lan có chút phiền muộn: “Đó không phải là Tây Lợi Á, hắn không phải là Tây Lợi Á !”

Tuyết Lai cùng A Thụy Nhĩ đều ngậy ngẩn cả người, nhìn nhìn nhau, Tuyết Lai mở miệng: “Cái gì không phải Tây Lợi Á, A Tư Lan, hắn làm sao?”

A Tư Lan đem tất cả lời nói của kẻ giả Tây Lợi Á nói ra hết, cuối cùng phần nộ hét to: “Hắn chiếm thân thể Tây Lợi Á, hắn nói Tây Lợi Á đã chết rồi, hắn không không phải Tây Lợi Á, hắn...hắn...hắn đáng chết!”

“A Tư Lan!” A Thụy Nhĩ lớn tiếng ngăn lại A Tư Lan nói: “Ý của người là, người để Tây Lợi Á một mình trong rừng rậm?”

A Tư Lan há miệng thở dốc, cuối cùng nản lòng cúi đầu: “Ân.....”

“A Tư Lan, người làm ta cảm thấy thật sợ hãi!” A Thụy Nhĩ rốt cục cũng sinh khí: “Người nói hắn không phải Tây Lợi Á, chẳng lẽ trong khoảng thời gian này, hắn đối tốt với người đều là giả dối? Hắn nấu cơm cho người, mỗi ngày chờ người trở về, chiếu cố hài tử, chiếu cố cái gia đình này, may quần áo cho người, chẳng lẽ đều là giả?” Hắn thuận thuận khí: “Cho dù hắn không phải Tây Lợi Á, nhưng hắn hiện tại là giống cái, người cứ như thế bỏ mặc một giống cái trong rừng rậm?”

“Ta nghĩ đến, ta nghĩ đến hắn sẽ tự trở về! Lại nói, đó không phải Tây Lợi Á, hắn, hắn chính là thứ kì quái gì đó, có lẽ là ma quỷ.....” A Tư Lan vì chính mình biện giải.

A Thụy Nhĩ cười lạnh: “Tây Lợi Á vì cứu ta, té bị thương, đập đầu xuống đất..... Chúng ta đều nghĩ đến hắn sẽ không sống được, bởi vì có đoạn thời gian, tim hắn thậm chí không đập nữa Sau lại đâu, Tây Lợi Á sống sót, hơn nữa còn sinh tiểu Đạt Tây cho người..... Hắn dạy cho chúng ta làm giày, để mùa đông chúng ta đi ra ngoài, chân cũng sẽ không bị tổn thương do giá rét, hơn nữa khi leo núi cũng không sợ bị cành cây hòn đá cào xước. Hắn dạy chúng ta làm thế nào chế tác đồ gốm, đã nhốt bản thân trong hầm vài ngày, ...Hắn thường xuyên an ủi ta, làm cho ta không cần thương tâm, nói cho ta biết cuộc sống về sau sẽ càng ngày càng tốt đẹp ... Hắn thậm chí còn nói nếu ta không muốn tìm bạn nữa, liền sinh một bảo bảo cho ta làm mục mục..... A Tư Lan, nếu người như thế là ma quỷ, vậy người chẳng phải so với ma quỷ còn không bằng!”

Tuyết Lai đem giỏ trái cây rách nát đưa đến trước mặt A Tư Lan: “Bọn Đạt Khắc Tư đã ra ngoài tìm cả đêm, chỉ tìm được cái này. Hôm qua mưa một ngày một đêm, mùi của Tây Lợi Á đều biến mất.....”

“Không.....” A Tư Lan ôm lấy đầu, y đến tột cùng đã làm gì, y thương tổn giống cái thiện tâm kia, đó là bạn lữ của y, tuy rằng ... nhưng A Tư Lan nghĩ đến đoạn thời gian bọn họ ở chung một chỗ, tâm càng thêm đau: “Ta đi tìm hần !”

A Thụy Nhĩ vẫn cười lạnh như cũ: “Người đi tìm hần? Người toàn thân bị thương, phải tìm hần như thế nào? Cho dù tìm được rồi, người làm sao khuyên hần trở về? Trong cái bộ lạc này, chỉ có người cùng tiểu Đạt Tây là thân nhân của hần, người không cần hần, hần còn có thể trở về sao?”

“Không, không! !” A Tư Lan nghiêng ngả lão đảo nhảy xuống giường, hướng ra ngoài phòng: “Hần sẽ trở về , hần, hần luyện tiếu..... Hần hần là luyện tiếu hài tử, hần.....”

“A Tư Lan, ta cảm thấy người nên suy nghĩ kỹ lại đi, Tây Lợi Á đến tột cùng là có yêu người hay không.” Nói xong, ôm tiểu Đạt Tây đang mờ mịt, đi về phòng mình. Hần không muốn nhìn thấy A Tư Lan như vậy, hần cảm thấy khổ sở.....

Tây Lợi Á, rốt cục người đang ở đâu?

16. Chương 16: [Phiên Ngoại] Tây Lợi Á Khổ Cực

Tây Lợi Á cảm thấy bản thân rất bị thảm, nhiều năm hần rửa chén, kết quả để bản thân cũng biến thành cái bàn trà.

Bất quá chỉ sợ tình tiết tiểu thuyết Quỳnh Dao con bà nó cũng chỉ như thế đi..... Tây Lợi Á sờ soạng nước đọng trên mặt, lạnh lạnh là mưa, ấm áp là nước mắt. Cười khổ lắc đầu, bản thân vô tình biến thành nữ (nam) nhân vật chính đau khổ trong tiểu thuyết tình cảm, loại cảm giác này con mẹ nó thực khó chịu!

Mưa to trong rừng rậm có vẻ âm trầm khủng bố, hần không biết chính mình phải đi đâu, đã không thể trở về bộ lạc, hần sợ sau khi trở về, chờ đợi hần là một hồi cực hình hoặc là vô tình xua đuổi, như vậy không bằng tự bản thân rời đi sẽ tốt hơn.

Nghiêng ngả lão đảo đi sâu vào trong rừng rậm, Tây Lợi Á nhìn xung quanh, muốn tìm một địa phương có thể trú mưa. Nơi này chỗ nào cũng là đại thụ che trời cùng lùm cây rậm rạp, hần sợ đột nhiên có thứ gì đó lao ra, hoặc một đạo thiên lôi đánh xuống, làm cho chính mình hoàn toàn thần hình tiêu tán.

Kỳ thật như vậy cũng tốt..... Tây Lợi Á tự giễu, cái gì đều không có, cũng không cần phải lo lắng điều gì.

Đi tới đi tới, đột nhiên trên lưng căng thẳng, cả người nhẹ nhàng bị nâng lên.

Tây Lợi Á bị dọa hét to một tiếng, phát hiện bản thân bị mấy dây leo quấn lấy, mắc ở giữa không trung lơ lửng, mà ở phía dưới, cứ nhiên xuất hiện một loài cây kỳ quái. Nhìn qua giống như hòn đá bán đây rêu xanh, nhưng hiện tại lại xò ra tám cánh hoa phủ đầy gai nhọn, đang chờ mong thức ăn mĩ vị.

Ta dựa vào a! ! Tây Lợi Á dùng sức giãy dụa, hần tình nguyện bị sét đánh chứ không muốn làm mồi ngon cho quái vật! ! Dây càng quấn càng chặt, Tây Lợi Á càng giãy dụa càng tuyệt vọng: A Tư Lan..... Tiểu Đạt Tây..... A Thụy Nhĩ..... Tuyết Lai..... Hẹn gặp lại. A Tư Lan, kỳ thật ta rất thích người, chưa từng có ai đối với ta tốt như người, còn có tiểu Đạt Tây, con ta..... Ta rốt cuộc không được nhìn thấy bộ dạng hóa thú của người, thật đáng tiếc.....

Tây Lợi Á không giãy dụa nữa, nhắm mắt lại: Chết thì chết đi, dù sao sớm muộn gì cũng chết, chỉ khác nhau là chết ngoài ý muốn hay chết già mà thôi!

Chính là miên man suy nghĩ, dây đột nhiên chấn động, Tây Lợi Á phát hiện mình được ôm chặt vào trong một khuôn ngực ấm áp.

“A Tư Lan?” Hần kinh hỉ mở hai mắt, trước mặt lại là một thú nhân xa lạ: “Người, người là ai?”

“Chắc chắc, nơi này cư nhiên có một tiểu giống cái, ta thật may mắn.....” Thú nhân cao lớn kia có một đầu tóc vàng xoăn, con người màu ngân hôi (xám bạc) tràn ngập thú vị nhìn giống cái trong lòng mình: “Uy, người là người của bộ lạc nào lại chạy đến đây?”

“Không cần người quản!” Tây Lợi Á không thích bị giống đực xa lạ đến gần, hắn dùng lực chống lên bả vai thú nhân, để y buông mình xuống.

“Hắc, ta là ân nhân cứu mạng của người a, người đối đãi ta như vậy sao?” Thú nhân kia buông tay, sau đó vuốt cằm mình bĩ bĩ cười (cười đều): “Người không phải là thất tình đi? Như thế nào? Cái kẻ tên A Tư Lan không cần người ? Vậy không bằng đi theo đi ta thế nào?”

“Không tốt lắm!” Tây Lợi Á phần hận trừng mắt liếc y một cái, người này, thật sự là thế nào hồ nháo không ra thể thống gì: “Còn có, cảm ơn người đã cứu ta, nhưng mà ta không biết làm thế nào để báo đáp người.”

“Làm bạn lữ của ta là được.” Tuổi trẻ thú nhân nhún nhún vai: “Ta là đi ra ngoài du lãm, thuận tiện mang bạn lữ trở về, đúng lúc gặp được người.....”

“Ta thật may mắn, nhưng mà không được.....” Tây Lợi Á có điểm uể oải: “Ta không thích người, ta đã thích người khác.”

“Dù sao y cũng không muốn người thôi.....” Âm cuối biến mất trong ánh mắt bi ai của Tây Lợi Á: “Được rồi, được rồi, người có muốn ta đưa người trở về bộ lạc không?”

“Không cần!” Tây Lợi Á hạ mi mắt, hắn biết bản thân hiện tại rất chật vật, hơn nữa có chút vụng đầu: “Người không phải cũng có bộ lạc sao? Ta có thể đi với người không?”

Tuổi trẻ thú nhân bắt vò tóc, tò mò nhìn giống cái không được tự nhiên trước mặt: “Người thật phiền toái, vì sao không quay lại bộ lạc của mình? Người theo ta trở về, sẽ bị người khác cho là bạn lữ của ta.”

“Vậy quên đi.....” Tây Lợi Á quay đầu bước đi: “Dù sao đã như vậy, ta vốn cũng không nghĩ có thể tiếp tục sống sót.”

“A uy!” Thú nhân thất bại, y vội vàng túm lấy bả vai Tây Lợi Á: “Người tại sao lại như vậy? Các giống cái ta gặp đều rất ôn nhu a.” Y bắt đầu nóng nảy: “Người rất cục cựa cùng cái kẻ kêu A Tư Lan kia làm sao vậy? Bất kì giống đực thú nhân nào cũng sẽ không để giống cái một mình đi vào địa phương nguy hiểm như vậy, y khả năng rất không đáng tin, thú nhân như vậy tuyệt đối không có tư cách có bạn lữ nha.”

“Người câm miệng, người cái gì cũng không hiểu, không được nói lung tung!” Tây Lợi Á không cho phép có người nói xấu A Tư Lan, y là bạn lữ rất tốt, chính là, bản thân hắn Hắn che mặt, cảm giác trong mắt lại có dòng nước nóng bỏng chảy ra: “Y rất tốt, y so với bất kỳ kẻ nào cũng tốt, chính là bản thân ta rất xấu, ta là kẻ ti bỉ, ta đoạt hạnh phúc của y.....” (ti bỉ =ti tiện +thô bỉ)

“Ách, người đừng khóc a..... Ai ai, đừng khóc Được rồi được rồi, ta đưa người đến bộ lạc của ta chơi.” Tuổi trẻ thú nhân thỏa hiệp, y công Tây Lợi Á đang khóc ở trong rừng rậm chạy như điên, vượt qua rất nhiều địa phương nguy hiểm: “Bộ lạc của người là ở phương bắc đi? Ta nhớ ở phương bắc có một bộ lạc rất được, bộ lạc của ta ở phía tây, không có nhiều cây như vậy, nhưng lại gần đại thảo nguyên xinh đẹp, so với nơi này tốt hơn nhiều.....” Y đột nhiên dừng lại cước bộ, chui vào một huyệt động: “Trú mưa trước đã, đợi tạnh mưa, ta mang người bay về.”

“Người cũng biết bay sao?” Tây Lợi Á nhìn thú nhân này, hắn vẫn nghĩ chỉ có thú nhân trong bộ lạc của mình mới biết bay.

“Đương nhiên, ta là thuộc tộc có cánh.” Tuổi trẻ thú nhân làm tư thế ta rất cường đại. Y dừng một chút, trên mặt lộ ra một tia thần sắc tò mò: “Bên ngoài, có thú nhân đang bay..... Hình như là đang tìm cái gì, người nói, có phải tới tìm người hay không?”

Tây Lợi Á hoảng sợ, hắn vội trộm nhìn lên trời xem xét, quả nhiên phát hiện có thú nhân đang bay phía trên, nhưng mà khoảng cách quá xa, không thấy rõ ràng là ai, cũng không biết có phải A Tư Lan hay không..... Bọn họ muốn tìm mình làm gì? Chẳng lẽ muốn mình giao ra thân thể Tây Lợi Á? Vẫn là..... Tây Lợi Á cắn cắn môi, cúi đầu lúi vào trong: “Dù sao ta cũng không quay lại được, cũng không muốn trở về.....”

Hắn ngẩng đầu nhìn thú nhân cầu xin: “Cái kia, người không cần đem ta giao cho người trong bộ lạc của ta, ta tình nguyện chết cũng không muốn trở về!”

Tuổi trẻ thú nhân há miệng thở dốc, kinh ngạc nói: “Người thật sự là giống cái kỳ quái.....”

Trong sơn động lại im lặng đứng lên.

Tây Lợi Á tới gần vách núi, rét lạnh phát run. Tuổi trẻ thú nhân thấy thế, từ sau lưng biến ra đôi cánh, đem Tây Lợi Á vây lại chặt chẽ.

Mặc kệ bao nhiêu lâu, mỗi lần nhìn thấy các thú nhân từ sau tấm lưng bóng loáng rần rần chắc biến ra cánh chim to lớn, đều làm cho Tây Lợi Á giật mình không thôi, đây thật sự là một chủng tộc kỳ dị.

“Cám ơn.....” Tây Lợi Á tham lam hưởng thụ loại ấm áp này: “Ta còn chưa biết tên người.”

Tuổi trẻ thú nhân ôm cánh tay ngồi ở động khẩu nghênh diện phong: “Ta? Ta gọi Khắc Lợi Tư, còn người?”

Tây Lợi Á suy nghĩ một chút, quyết định nói một cái tên giả: “Ta, ta gọi là Tạt La.....” Tạt La là tên một tiểu thú nhân trong bộ lạc, hẳn chính là mượn đến dùng. Nếu không trở về được, hẳn cũng không muốn dùng tên trước kia của mình, cũng không muốn dùng cái tên Tây Lợi Á.

“Tạt La? Được rồi, Tạt La..... Mưa sắp ngừng, tuy rằng trời đã rất tối, bắt quá ta mang người bay cả đêm là có thể rời khỏi rừng rậm này, qua ba bốn ngày nữa là có thể đến được bộ lạc của ta, như thế nào? Thật sự muốn theo ta trở về?” Khắc Lợi Tư nhìn giống cái kia cau mày vẻ mặt đầy tâm sự.

“Ân! ta trở về cùng người.....”

Bộ lạc Khắc Lợi Tư cũng rất lớn, ở trên thảo nguyên rộng bao la, phòng ở phân bố từng cụm như những ngọn núi nhỏ. Nơi này không có núi, không có nhiều đại thụ, chỉ có thảo nguyên mênh mông vô bờ.

Tây Lợi Á biết Khắc Lợi Tư bay rất nhanh, nhưng mà nhanh như vậy đã không nhìn thấy rừng rậm kia, làm cho trong lòng hắn thoáng có chút mất mát.

Tây Lợi Á đến bộ lạc Khắc Lợi Tư được nhiệt liệt hoan nghênh, rất nhiều người nghĩ hắn là bạn hữu mà Khắc Lợi Tư mang về, sau khi y nói rõ, mới biết được đây là giống cái độc thân.

Giống cái độc thân a, này là cỡ nào đại dụ hoặc đối với độc thân giống đực trong bộ lạc! Hơn nữa hiện tại vừa vào mùa xuân, là thời khắc các loại xuân tình nhộn nhạo, vì thế có rất nhiều giống đực độc thân đều chạy đến tỏ tình cùng Tây Lợi Á, làm hắn đỡ khóc đỡ cười.

“Ngượng ngùng, ta đã thích người khác, thật sự....” Tây Lợi Á chống đỡ.

Các thú nhân không cam lòng: “Tạt La, người thật sự có người trong lòng rồi sao? Nhưng mà y không thích người đi? Nếu không người đã không cùng Khắc Lợi Tư đi đến bộ lạc của chúng ta đúng không?”

Tây Lợi Á cười khổ: “Đúng, bởi vì ta tổn thương y, nhưng cho dù như vậy, ta vẫn thích y, rất xin lỗi.....”

Các thú nhân đều thất vọng ly khai, chỉ để lại Khắc Lợi Tư vui sướng khi người gặp họa: “Hắc, Tạt La, người làm thương tâm các thú nhân trong bộ lạc chúng ta.”

“Thật xin lỗi.....” Tây Lợi Á không biết phải nói cái gì cho tốt.

“Quên đi, quên đi.....” Khắc Lợi Tư không có hứng thú đùa giỡn một giống cái thương tâm: “Người liền ở đây đi, đây là phòng ở của đệ đệ ta, hẳn đã cùng bạn hữu chạy đi nơi khác ở..... Ân, hy vọng người có thể vui vẻ ở đây, nếu có thể nên quên cái kẻ kêu A Tư Lan kia đi, lựa chọn một thú nhân trong bộ lạc của chúng ta là được rồi.” Y vẫn như trước mang bộ dáng bỉ bỉ: “Ta đi xem xem có gì cho người ăn không, đúng rồi, lát nữa ta bảo A Phù đến chiếu cố người, hình như có điểm phát sốt, dù sao một đường đi đến cũng quá mệt mỏi... A Phù là tiểu được sự, người yên tâm đi.”

Tây Lợi Á cảm kích gật gật đầu.

Một đường này, tuy rằng vẫn là Khắc Lợi Tư công minh, nhưng tổng thể thoải mái an ổn như trong bộ lạc, hơn nữa ngày đó hẳn gặp mưa, này vừa buồn lòng xuống, có thể cảm thấy phi thường không thoải mái, bắt quá Khắc Lợi Tư rất cẩn thận, y vẫn phát hiện hắn không thích hợp.

Tây Lợi Á đem bản thân chôn trong da thú mềm mại, âm thầm an ủi chính mình: “Để cho tất cả đều qua đi, quên A Tư Lan đi..... Y đã không thuộc về mình, cũng sẽ tìm được một giống cái có thể chiều cổ y làm bạn lữ ... A Tư Lan, thật xin lỗi.....”

Tiểu Tây chính thức bỏ nhà theo giai nha!!

17. Chương 17: [Phiên Ngoại] Ta Là Cái Kết Cục Buồn Nôn...

Bên này Tây Lợi Á cố gắng làm cho chính mình thích ứng cuộc sống mới, nhưng mà bên kia A Tư Lan đi tìm người muốn tìm đến điên mất rồi.

A Tư Lan hối hận, hận không thể giết chết chính mình, thời thời khắc khắc lo lắng Tây Lợi Á ở trong rừng có thể bị thương hoặc là bị Y quả thực không dám tưởng tượng !

A Tư Lan mỗi đêm mỗi đêm đều gặp ác mộng, y mơ thấy Tây Lợi Á tùy hứng khả ái trước kia, cùng Tây Lợi Á ổn trọng ôn nhu sau này, hai người hợp cùng một chỗ, tránh y :“A Tư Lan, rất xin lỗi.....”

Khuôn mặt đầy lệ thoáng hiện trong mắt A Tư Lan, y cảm thấy bản thân sẽ hồng mắt.

Về sau lại có thú nhân ngửi thấy mùi của Tây Lợi Á cùng một thú nhân xa lạ trong sơn động, vì thế vội vàng trở về nói cho A Tư Lan.

Sau khi Lôi Thiết Nhĩ biết, bình tĩnh trấn an A Tư Lan đang xao động không ngừng, sau đó phái một tổp thú nhân đi xung quanh bộ lạc tra xét. Vài ngày sau có thú nhân trở về báo cáo nói bộ lạc phía tây có một giống cái mới đến, bất quá hẳn không tên Tây Lợi Á, gọi là Tạp La.

Tạp La? Lôi Thiết Nhĩ đầu tiên là nghĩ đến một tiểu thú nhân trong bộ lạc của mình, tiểu thú nhân kia không lớn hơn tiểu Đạt Tây bao nhiêu, cũng mới học được ăn thịt mà thôi, đã từng được Tây Lợi Á ôm vào ngực so sánh với tiểu nhi tử Đạt Tây của mình... Y đột nhiên nở nụ cười: “Tạp La kia, rất có thể là Tây Lợi Á đâu.”

“Ta đây đi tìm hắn, ta muốn dẫn hắn trở về!” A Tư Lan nghe Lôi Thiết Nhĩ nói như vậy, càng thêm kích động.

Lôi Thiết Nhĩ vỗ vỗ vai A Tư Lan: “Người xác định Tây Lợi Á sẽ theo người trở về? Hẳn thế nhưng lại cùng một thú nhân xa lạ đi đến bộ tộc xa lạ, kỳ thật hẳn hoàn toàn có thể yêu cầu y đưa mình về đây.”

A Tư Lan cả người chấn động như bị sét đánh: “Không, không có khả năng..... Tây Lợi Á..... Như thế nào sẽ..... Nhất định là thú nhân kia ép buộc hắn, nhất định thế!”

“Không có thú nhân nào sẽ ép buộc giống cái đúng không?” Lôi Thiết Nhĩ nhìn bộ dạng này của hảo bằng hữu, cảm thấy vừa buồn cười vừa đáng thương: “Có lẽ là Tây Lợi Á đối với người nào đó đã tuyệt vọng, cho nên nói không chừng quyết định đi tìm bạn lữ mới đâu.”

“Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng !” A Tư Lan bị lời nói của Lôi Thiết Nhĩ bức diện rồi: “Tây Lợi Á sẽ không như vậy, hắn tuyệt đối sẽ không như vậy!”

Lôi Thiết Nhĩ cũng không phải không biết chuyện tình giữa A Tư Lan cùng Tây Lợi Á, y nói ra: “Nhưng đây là Tây Lợi Á khác, hẳn không giống Tây Lợi Á trước kia, người xác định hắn vẫn giống như trước yêu người sao? Người xác định khi người để mặc hắn trong rừng sâu, hẳn còn nguyện ý làm bạn lữ của người sao? A Tư Lan, người không phải tiểu hài tử , có rất nhiều chuyện không nên quá tùy hứng, người phải dùng tâm để suy nghĩ.”

“Nhưng mà ta thương hắn a !” A Tư Lan bi phẫn rống to: “Mặc kệ đây là Tây Lợi Á trước kia hay Tây Lợi Á hiện tại, ta đều yêu ! ! Mỗi ngày ta không dám ngủ, bởi vì ta sẽ mơ thấy hắn bị thương, mặt hắn

đầy máu, sau đó nói với ta rất xin lỗiLôi, người không biết, khi đó ta chỉ muốn giết chết chính mình, ta hận bản thân hận đến không xong! ! Tây Lợi Á yêu ta, hằn đối với ta tốt như vậy, vậy mà ta lại

Lôi Thiết Nhĩ nhìn hảo hữu lệ rơi đầy mặt, thở dài: “Được rồi, người thương hấn, cho nên, bây giờ người phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút, ngày mai ta cùng người đi đón Tây Lợi Á về..... Điều kiện tiên quyết là bản thân hấn phải nguyện ý quay về.”

Bởi vì nhận được tin tức của Tây Lợi Á, A Tư Lan hưng phấn đến cả đêm không ngủ, y nằm trên giường lăn qua lộn lại tưởng tượng, bản thân phải cầu xin Tây Lợi Á thế nào để hấn tha thứ Tiểu Đạt Tây cũng đã vài ngày không thấy mụ mụ, luôn khóc nháo không thôi, ừ, còn có mứt hoa quả Tây Lợi Á ủ, cũng nên ăn được rồi.... Ừ, còn có.....

Sáng sớm còn chưa ăn điểm tâm, Lôi Thiết Nhĩ đã bị A Tư Lan lôi ra khỏi phòng: “Nhanh lên, nhanh lên, chúng ta đi đón Tây Lợi Á trở về.”

Khóe miệng Lôi Thiết Nhĩ run rẩy, nếu không nhìn bộ dáng A Tư Lan ái ân suốt ruột tiêu tụy, y thật muốn cho người này một đấm.

Công đạo một chút sự vụ trong bộ lạc cho Đạt Khắc Tư, Lôi Thiết Nhĩ liền mang theo A Tư Lan xuất phát.

Khi Tây Lợi Á đang dạy cho giống cái trong bộ lạc mới chế tác giày da thú, A Tư Lan liền như vậy từ trên trời giáng xuống.

Đến khi bị vây lâm trong một cái ôm ấm áp, Tây Lợi Á còn cảm thấy bản thân mình đang mơ, chính là giấc mộng này không khỏi có chút quá mức chân thật.

A Tư Lan từ rất xa đã nhìn thấy Tây Lợi Á, y từ trên cao lao xuống dưới, một phen ôm lấy bạn lữ vào trong ngực. Tây Lợi Á không có bị thương, hấn còn sống, hấn có thân thể ấm áp, có nhịp tim... Tất cả đều làm A Tư Lan khó lòng không chế bản thân, nước mắt nhanh chóng chảy ra.

Giống cái xung quanh hoảng sợ khi thấy giống đực thú nhân xa lạ từ trên trời giáng xuống, lại đến khi thấy một kẻ trong đó ôm lấy Tạp La mà khóc, trong lòng hiểu rõ hoàn toàn. Tuy rằng giống cái mới đến này không thích nói chuyện, nhưng bọn họ từ miệng Khắc Lợi Tư đã biết rõ sự tình, chính là giống cái này giận dữ với bạn lữ của mình nên mới bỏ nhà đi... Hiện tại bạn lữ người ta rốt cục tìm đến cửa, cũng không dễ dàng đi .

“A Tư Lan.....” Tây Lợi Á vuốt ve khuôn mặt mà mình yêu thương, hốc mắt cũng có chút nóng lên: “A Tư Lan, sao người lại tới đây?”

“Tây Lợi Á..... Tây Lợi Á.....” A Tư Lan chính là không ngừng gọi tên bạn lữ của mình, y rốt cục cũng tìm lại được ái nhân rồi!

Tây Lợi Á cắn cắn môi, một phen đẩy ra thú nhân đang ôm mình: “A Tư Lan, ta không phải Tây Lợi Á, người biết mà.”

A Tư Lan nhìn ôm ấp trống không, có chút mờ mịt, y còn thật sự đối Tây Lợi Á nói: “Người là Tây Lợi Á.”

“Không, ta không phải!” Tây Lợi Á hung hăng lắc đầu: “Ta đã nói rồi, Tây Lợi Á của người đã chết rồi, ta không phải hấn!”

“Không, là người!” A Tư Lan lại kéo hấn ôm vào trong ngực: “Chính là người, ta biết người muốn nói cái gì, nhưng là bất luận như thế nào, ta cũng sẽ không buông tay. Mỗi lần nghĩ đến những việc bản thân đã làm, ta đều hối hận đến chết đi được... Tây Lợi Á, về sau ta sẽ không bao giờ buông tay ra nữa, không bao giờ!”

Tây Lợi Á không ngừng giãy dụa, hấn đột nhiên nảy lên một loại tình cảm tuyệt vọng: “A Tư Lan, người bình tĩnh một chút, ta không phải Tây Lợi Á, Tây Lợi Á đã chết rồi, người nói đúng, ta chỉ là ma quỷ, ta chiếm cứ thân thể Tây Lợi Á.... Nếu, nếu người muốn giết ta, muốn lấy lại thân thể Tây Lợi Á, ta , ta cũng đồng ý, A Tư Lan, ta..... Ngõ.....”

Miệng bị thô lỗ chặn lại, một nụ hôn thô bạo trôi qua, lại biến thành ôn nhu triền miên.

Các thú nhân vây xem xung quanh đều lặng lẽ tản đi, Lôi Thiết Nhĩ đứng xấu hổ một bên được vài tiểu thú nhân kéo đến phòng của thủ lĩnh nghỉ ngơi.

Nụ hôn nóng bỏng của A Tư Lan dừng lại bên tai Tây Lợi Á: “Tây Lợi Á không có chết, là người thay thế hắc sủng..... Nếu không có người, ta sẽ mất đi hài tử của mình...Tiểu Đạt Tây sẽ vĩnh viễn không gọi ta là ba ba..... Người chính là Tây Lợi Á của ta, mặc kệ người như thế nào xuất hiện, cũng vẫn là Tây Lợi Á của ta, ta yêu người, hy vọng người cũng yêu ta.... Đương nhiên, người nhất định là yêu ta, nếu không sẽ không khóc..... Ngày đó, là ta đáng chết, ta không nên để người ở lại một mình trong rừng rậm, Về sau, mưa lớn đã xóa hết mùi của người, tìm không thấy người, ta đã thực sự muốn chết, nếu người chết đi, ta nhất định không sống nổi..... Tây Lợi Á, Tây Lợi Á của ta..... Cho dù người không yêu ta, ta cũng van cầu người, hy vọng người có thể yêu ta, chúng ta là bạn lứa, là muốn làm bạn cả đời..... Người chính là Tây Lợi Á, là mẹ của Đạt Tây, là người ta yêu nhất.....” Bởi vì kích động, A Tư Lan nói năng có chút lộn xộn, y chỉ muốn nói rõ, mặc kệ trong thân thể này là ai, đều là người y yêu. Nhưng lại không biết phải nói như thế nào.

“Vậy Tây Lợi Á trước kia phải làm sao bây giờ? Người cứ như thế quên hắc sủng sao?” Tây Lợi Á khóc không thành tiếng: “Trong mắt người ta là ai? Ta không giống Tây Lợi Á trước kia, người có thể cảm nhận được sao?”

“Ta có thể cảm nhận được..... Các người không giống nhau.” A Tư Lan vuốt ve lưng hắc sủng, giống như vuốt ve thứ bảo vật vô cùng trân quý yếu ớt: “Người không giống hắc sủng, hắc sủng có chút tùy hứng, giống như hài tử lớn xác, nhưng người lại rất ôn trọng, rất ôn nhu. Hắc sủng không biết làm rất nhiều thứ, nhưng hắc sủng cho ta một mái ấm gia đình, người lại biết làm rất nhiều thứ, nhưng mà người cũng cho ta một mái ấm gia đình..... Ta không có khả năng quên hắc sủng, nhưng mà, ta lại không thể rời bỏ người, Tây Lợi Á, người hiểu chưa?”

Tây Lợi Á cảm thấy chính mình sống lại, hắc sủng rốt cục có thể bỏ xuống bóng dáng của Tây Lợi Á, dùng chính bản thân mình mà sống.

“Chúng ta về nhà đi.....” A Tư Lan bức thiết muốn bạn lứa cùng mình trở về nhà nhỏ ấm áp kia .

Tây Lợi Á xoa xoa nước mắt, lộ ra khuôn mặt tươi cười: “Ân, không được.”

“Vì sao?” A Tư Lan không vui: “Chẳng lẽ người thật sự có người khác? Ân? Thú nhân mang người đi là kẻ nào? Có phải y bắt buộc người đến đây? Người thích y?”

Tây Lợi Á hắc tuyến:“Người nói bậy bạ gì đó? Khắc Lợi Tư không phải là loại người như người tưởng!”

“Nguyên lai y tên Khắc Lợi Tư, ta muốn cùng y quyết đấu!” Lãnh địa của thú nhân là không được xâm phạm, A Tư Lan nháy mắt bạo phát!

“Cái gì quyết đấu a! Không phải y bắt buộc ta, là ta tự nguyện đi cùng y đến đây!” Tây Lợi Á có chút đau đầu, đại gia hỏa vẫn mang thú tính trong người này một khi khơi dậy thật sự là nhất định phải xuống tay.

“Cái gì? Tự nguyện? Chẳng lẽ người thật sự thích y? Ta nhất định phải cùng y quyết đấu, ta sẽ giết y!” Ý chí chiến đấu của A Tư Lan sục sôi.

“.....” Tây Lợi Á không nói gì, hắc sủng thái dương, vừa muốn mở miệng khuyên A Tư Lan không cần xúc động, chợt nghe có người bỉ bỉ tiếp lời.

“Nga? Quyết đấu phải không? Vậy đến đây đi..... Một cái giống đực ngay cả bạn lứa đều chiếu cố không tốt cư nhiên cũng biết cái gì gọi là quyết đấu, thật sự là buồn cười a.” Những lời này của Khắc Lợi Tư như lửa đổ thêm dầu, A Tư Lan nháy mắt thú hóa, mạnh mẽ nhào thẳng đến.

Khắc Lợi Tư cũng không chút nào sợ hãi, ngửa mặt lên trời hét dài, thú hóa biến thành một hùng sư (sư tử) uy vũ, bộ lông màu vàng dưới ánh mặt trời lấp lánh phát sáng.

Đại hắc báo cùng cự sư màu vàng ở trên thảo nguyên đánh thành một đoàn, một đám vây xung quanh xem náo nhiệt.

Một giống cái tên An Kỳ ý cười trong suốt tiêu sái đi đến: “Ngượng ngùng, Tạp La, ta sợ gặp chuyện không may, tìm người kêu Khắc Lợi Tư đến.... Ách, dù sao bọn họ đi săn thú cũng sắp xong rồi, phỏng chừng một lát nữa tất cả đều trở về, nếu người không muốn cùng cái tên kia rời đi, ta sẽ để cho bọn Khắc Lợi Tư hạ gục y.”

Tây Lợi Á sờ gáy: “Cứ để bọn họ đánh đi, An Kỳ, ta tiếp tục dạy các người làm giày, ân chờ các người học được, ta cũng nên đi.”

“Người thật sự trở về cùng y?” Ánh mắt trong sáng của An Kỳ nhìn về phía chiến trường tả tơi thành một đoàn.

Tây Lợi Á gật gật đầu: “Ân, cùng y trở về, chúng ta không phải là bạn lữ sao?”

An Kỳ ôm bả vai Tây Lợi Á nở nụ cười: “Đúng vậy, bạn lữ là phải ở cùng nhau cả đời, về sau đừng giận dỗi nữa, đúng rồi, ta biết người không phải tên là Tập La đúng không?”

Tây Lợi Á ngưỡng ngừng gật gật đầu: “Ta gọi là Tây Lợi Á.”

“Tốt, Tây Lợi Á,” An Kỳ cười thực vui vẻ: “Kia về sau, nói không chừng ta sẽ đến bộ lạc của người tìm bạn lữ đâu, giống đực trong bộ lạc của ta toàn là một đám không có đầu óc..... Ai nha, đến lúc đó người nhớ giới thiệu cho ta vài giống đực tốt a.”

“Được, không có vấn đề..... Chỉ sợ ba ba mẹ mẹ người lo lắng thôi.” An Kỳ là hài tử của thủ lĩnh bộ lạc, lại là giống cái, quả thực trở thành bảo bối của toàn bộ lạc.

“Kia thì sao a, dù sao một năm nữa là ta thành niên rồi.”

Hai người nói nói cười cười tiêu sái đi xa, đem các thú nhân nhiệt huyết bỏ lại phía sau.

Đến khi A Tư Lan chấm dứt chiến đấu, thân mình đầy vết thương, mới phát hiện bạn lữ của mình cùng Lôi Thiết Nhĩ đã đi về trước rồi.

“Tập La..... A, là Tây Lợi Á, hần nói: Để cái kẻ không có đầu óc kia dưỡng thương tốt mới được trở về! Ách, cho nên, người phải lưu lại dưỡng thương.” Tiểu A Phù nghiêm trang thuật lại lời Tây Lợi Á nói.

A Tư Lan khóc rống: “Không cần, ta muốn về nhà!”

Kết quả bị Khắc Lợi Tư dẫn một đám thú nhân ép lên trên giường, không thể động dậy.....

Muốn về nhà? Vậy dưỡng thương trước đi!

Khắc Lợi Tư sờ sờ cằm, quyết định cũng muốn thành thật đi tìm bạn lữ..

18. Chương 18: Qua Mùa Đông Rất Phiền

“Cho nên, ta thấy người thích ứng với cuộc sống nơi này nhanh như vậy cảm thấy vô cùng kinh ngạc.....”

Phòng ở của Bạch Hạo chỉ mất một tuần liền hoàn thành: Nhà mái vòm ba gian làm bằng đá, hai gian là phòng ngủ, trung gian là phòng khách, cũng là phòng bếp kiêm nhà ăn. Nhà làm bằng đá có cửa sổ, dùng bộ phận trong mắt khắc lỗ trùng để thay thế thủy tinh. Theo đề nghị của Tây Lợi Á, khi Lôi Thiết Nhĩ đưa Bạch Hạo đi nhìn khắc lỗ trùng, hần kinh ngạc cực độ, bản thân chưa từng gặp qua loại ve nàolớn như thế ... Xác khắc lỗ trùng rất mềm, nhưng bộ phận trong mắt lại thập phần cứng rắn, bất quá hoàn hảo Bạch Hạo có dao găm. Thứ vũ khí tiên tiến này ở trong bộ lạc nguyên thủy có vẻ khá thần kỳ cùng hoàn hảo. Lôi Thiết Nhĩ từng cầm nghiên cứu nửa ngày, còn suýt chút nữa cắt phải móng tay mình. Sử lý tốt xác trùng rồi dùng một loại dây leo làm cho dẻo dai buộc trên cửa, nhìn qua cực kỳ đẹp.

Cửa phòng dùng gậy trúc buộc chặt, một khối da thú bịt kín, lợi dụng nguyên lý trục xoay được đặt trên cổng tò vò, trừ bỏ khi quần lên có chút lao lực, còn lại tuyệt đối an toàn cùng ấm áp hơn thời điểm chỉ có một khối da thú che lấp như trước. Gian phòng cũ lúc trước được chuyển thành phòng bếp độc lập, đắp một cái bếp để bình thường sử dụng, nếu không mùa hè mà dùng bếp sưởi sẽ rất nóng.

Bạch Hạo đang cùng tiểu Âu Cảnh thu dọn nhà mới của mình, Tây Lợi Á cũng chạy đến hỗ trợ, hai người tán gẫu đến tán gẫu đi, đề tài cơ bản đều xoay quanh thế giới kỳ quái này.

Tây Lợi Á đối Bạch Hạo nhả khí nhún nhún vai nói: “Nếu ngày đầu tiên ngươi đến đây, phát hiện ra không phải bản thân, còn mang thai, phỏng chừng sẽ so với ta càng thích ứng nhanh hơn.”

Bạch Hạo không trả lời gì, dù sao hẳn không có kinh nghiệm gặp phải loại chuyện này [được rồi, ai cũng không có loại kinh nghiệm này được không?], hơn nữa mùa đông nhanh đến rồi, các thú nhân bắt đầu tích cực chuẩn bị thức ăn dự trữ qua mùa đông.

Từng cặp thịt các loại để ở ngoài cửa, đều đã được tẩy rửa sạch sẽ hơn nữa còn được cắt thành từng khối nhỏ, giống cái thú nhân chỉ cần đem thịt ướp muối tốt rồi phơi khô là được. Bạch Hạo nghe Tây Lợi Á nói mùa đông nơi này phi thường dài, tuyết rơi liên tục ba bốn tháng. Hắn cũng không hi vọng mỗi ngày sẽ có thịt tươi ăn, dinh dưỡng không cân bằng là dễ dàng sinh bệnh nhất.

Bạch Hạo cùng tây Lợi Á thương lượng một chút, sau đó gọi tới Tuyết Lai. Dù sao Tuyết Lai là được sư nơi này, hơn nữa đối với các loại thực vật có thể ăn được cũng có chút quen thuộc.

Tuyết Lai thuộc như lòng bàn tay liệt kê các loại thực vật có thể dùng lá, rễ hay quả có thể ăn vào mùa đông, sau đó cau mày nói mấy thứ kia cũng không dùng tốt vào mùa này, lá cây thì dễ dàng héo úa. Rễ cây cũng thế, để một đoạn thời gian liền nảy mầm, cho dù không nảy mầm cũng mọc meo. Trái cây thì không cần phải nói, không có nước quả rất dễ dàng héo úa, trừ phi làm thành mứt hoa quả, nếu không không thể cất giữ.

Bạch Hạo trong lòng có tính toán: Nhiệm vụ năm nay của hắn rất trọng yếu, hiện tại đã có nhà, việc nơi ở cơ bản giải quyết. Nhưng nhân sinh trên đời cần ăn mặc, ngủ nghỉ, chỉ giả quyết nơi ở vẫn là chưa được. Hắn lưu giữ củ lửa, trọng yếu hơn là cần lưu trữ rau củ.

Nhà cũ Bạch Hạo ở phương bắc, lưu trữ rau củ vào mùa đông trừ bỏ tủ lạnh, còn có một biện pháp càng thông dụng hơn, chính là hầm chứa.

Thu thập tốt nhà ở, Bạch Hạo tìm vài mảnh cốt thú cứng rắn có thể dùng làm xềng, sau đó ở phía sau nhà bắt đầu đào hầm chứa.

Chuyện đào hầm này đối với Bạch Hạo rất dễ dàng, tuy rằng hành động của hắn khiến cho Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á thập phần tò mò, nhưng mà vẫn chủ động hỗ trợ. Đối với Tây Lợi Á, Bạch Hạo là bàn tay vàng, theo hắn, có thịt ăn. Tuyết Lai lại là tò mò, bởi vì hắn cũng muốn biết đào một cái hầm lớn như vậy đến tột cùng là dùng để làm gì.

“Phía nam không có hầm trữ đồ ăn sao?” Bạch Hạo vừa đào hầm vừa hỏi.

“Không có, dù sao ta chưa từng thấy..... Nhưng mà nghe nói, thứ này dùng để cất giữ rau củ đi? Bất quá nơi chúng ta ở một năm bốn mùa cũng không thiếu rau ăn, thời điểm ta vừa đến, mỗi ngày ăn thịt cũng thấy ngán, nhưng lại không biết có biện pháp nào để dự trữ rau củ.” Tây Lợi Á ra sức đào mấy nhát, giờ phút này mặt đỏ hồng hộc.

Bạch Hạo nói ra ý nghĩ của mình: “Hầm này có thể dự trữ rau củ, còn có thể để một ít hoa quả. Hơn nữa nhiều loại rau củ có thể phơi nắng tốt rồi cất trữ, càng phương tiện lưu lại.”

“A nha, vậy thật tốt quá, như thế mùa đông cũng có thể có đồ ăn! !” Tây Lợi Á hưng phấn đem lời nói của Bạch Hạo phiên dịch cho Tuyết Lai nghe, Tuyết Lai cũng cao hứng không thôi: “Vậy để Bạch Hạo dạy chúng ta làm thế nào để đào hầm trữ thức ăn đi, sau đó cất giữ nhiều rau củ một chút. Mùa đông chỉ ăn thịt quả thực không tốt, rất nhiều hài tử vào mùa đông dễ dàng sinh bệnh, nhưng lại không có thứ gì tốt cho bọn nhỏ ăn.”

Hầm trữ đồ ăn rất nhanh liền làm xong, Bạch Hạo dùng đá vụn còn lại sau khi làm nhà lát xuống dưới nền, lại trải một tầng chiếu, cửa dùng cành cây cùng chiếu che lại, chỉ để lại cửa nhỏ cho một người đi. Bởi vì không có thang, nên Bạch Hạo dùng đá tảng làm cầu thang ở bên trong, tiện cho việc lên xuống.

Khi các thú nhân săn thú trở về, Tuyết Lai đem ý tưởng của Bạch Hạo nói cho mọi người, vì thế rất được hưởng ứng. Các thú nhân bởi vì năng lực nhìn trong bóng đêm rất tốt, nên ăn xong cơm tối liền xăm xăm đi đào hầm trữ ở phía sau nhà mình, chỗ nào không hiểu thì đi hỏi Bạch Hạo, đem Bạch Hạo gấp xoay vòng quanh.

Lôi Thiệt Nhĩ yên lặng đi theo phía sau Bạch Hạo, nhìn hần gáp gáp, sau đó yên lặng tản ra khí tức chó có lại gần, cho thấy đây là giống cái ta nhìn trúng, những kẻ khác thỉnh không cần tư tưởng. Đáng tiếc đường sự lại hoàn toàn không để ý, trải qua ngày đó xấu hổ ở chung, Bạch Hạo vì an toàn trình tiết của chính mình, liền hoàn toàn đưa Lôi Thiệt Nhĩ vào sổ đen .

Dưới sự chỉ đạo của Bạch Hạo, những loại quả đơn giản dùng qua mùa đông đều đưa vào hầm trữ, hần còn dạy các giống cái thú nhân làm thế nào để phơi nắng làm hoa quả khô. Hơn nữa hần còn tìm được một loại rễ cây thực vật ăn không khác khoai lang là mấy, vô cùng cao hứng, kết quả là trên quảng trường được phơi nắng rất nhiều khoai lang. Giống cái ngồi ở một bên đan áo, nhân tiện trông nom khoai lang đang phơi sẽ không bị một ít tiểu động vật tha đi.

Tiểu Âu Cảnh mỗi ngày đều chơi cùng Bối Á Đặc, nhất là hiện tại đại nhân đều bận rộn, không có thời gian chiếu cố đến nhóm tiểu hài tử này, khiến bọn nhỏ đùa vô pháp vô thiên. Bối Á Đặc thậm chí tổ chức đưa tiểu thú nhân cùng tiểu giống cái chạy vào rừng rậm thám hiểm.

Tiểu Âu Cảnh cùng bọn Bối Á Đặc ở trong rừng rậm ngoạn, thường xuyên kiếm trở về nhà vài thứ này nọ: Dây leo bị chặt đứt còn có thể vận vẹo, loại sâu hai đầu không biết tên, trái cây nhìn qua vô cùng tiên diệu (sắc sỡ, xinh đẹp...) lại không thể ăn..... Bọn họ thậm chí đào một cái tổ hùng thỏ, ôm về vài tiểu hùng thỏ lông xù.

Bạch Hạo vốn tưởng nó muốn nuôi thỏ, ai biết tiểu Âu Cảnh ôm con thỏ nhỏ hưng phấn nói: “Nuôi lớn, nướng ăn !”

Bạch Hạo nháy mắt cảm thấy đứa nhỏ này đã bị các thú nhân đồng hóa

Vách tường bên ngoài giường sưởi dựng một cái chuồng, đem con thỏ nhỏ bỏ vào. Tiểu hùng thỏ hiện tại chỉ lớn bằng bàn tay, nhưng mà phỏng chừng cũng không dùng được bao lâu, cái chuồng này không thích hợp với nó. Tưởng tượng đến khi tiểu ngoạn ý khả ái này lớn lên to gần như một con lợn, Bạch Hạo có cảm tưởng vài hắc tuyến..

Chuyện này ngay từ ban đầu khi Bạch Hạo biết đã hết sức khẩn trương, sợ tiểu Âu Cảnh gặp chuyện không may, Lôi Thiệt Nhĩ buồn cười an ủi hần: “Bối Á Đặc đã gần đến tuổi có thể đi ra ngoài du lãm săn bắn, hơn nữa bọn nó chỉ là ở ngoài bìa rừng ngoạn ngoạn, không có việc gì, không cần sốt ruột.....”

Sau khi đến bộ lạc này hai tháng, Bạch Hạo đã cấp tốc vận chuyển đầu óc, đào móc tiềm lực học tập của bản thân, đem ngôn ngữ thú nhân học được thất thất bát bát. Bây giờ tuy nghe hiểu được hết, nhưng phương diện biểu đạt vẫn có chút khó khăn: “Kia cũng không được... tiểu Âu Cảnh nó, không giống với các người Vận nhất gặp chuyện không may.....” Càng sốt ruột càng vận dụng ngôn ngữ không tốt, đem Bạch Hạo ghen đỏ bừng cả mặt.

Lôi Thiệt Nhĩ ha ha nở nụ cười, đem tóc mái không dài không ngắn xoa trước mặt Bạch Hạo đưa đến sau tai: “Bọn nó lớn rồi, không thể bảo hộ mãi, hơn nữa bọn nó sẽ chịu trách nhiệm với giống cái mang ra ngoài, điều này người không cần quan tâm.” Cảm giác có thể câu thông thật tốt, Lôi Thiệt Nhĩ hận không thể mỗi ngày ở bên cạnh Bạch Hạo nói y thích hần, ý định muốn hần làm bạn lữ của mình.

Bạch Hạo vội vàng lùi nhanh về phía sau, Lôi Thiệt Nhĩ này quá lưu manh đi. Bản thân mặc kệ là trong lời nói hay hành động vẫn đều biểu hiện cho y thấy lão tử không thích nam nhân, y thế nào vẫn không vứt bỏ ý niệm này??? Trong bộ lạc cũng không phải không có giống cái khác, sao cứ phải mỗi ngày đi theo phía sau móng mình??

Bạch Hạo chỉ cần nhất nghĩ đến nếu gật đầu, sẽ phát sinh loại sự tình gì, liền cảm thấy cúc hoa đauNga lắm rồi, không chỉ cúc hoa đau, mà là cả người đều đau!

Bất quá Lôi Thiệt Nhĩ nói cũng làm cho Bạch Hạo phóng khoáng tâm, dù sao địa phương này cũng không thể so với nơi ở của mình ngày trước. Tiểu hài tử nơi này từ nhỏ đã lớn lên trong hoàn cảnh đó, tự nhiên cũng so với tiểu hài tử lớn lên trong thành thị hiểu biết rất nhiều. Bất quá Bạch Hạo ba lần bốn lượt nói không được kiếm cái gì về nhà, nếu ngứa ngứa chân tay, vậy đi nhặt củi cho ta, cắt cỏ cho thỏ cũng được!

Có lý do này, tiểu Âu Cảnh càng vui vẻ chạy ra ngoài.

Mùa đông tựa hồ trong một đêm liền kéo tới.

Gió bắc thổi một đêm, sáng sớm ngày hôm sau, bông tuyết liên tục bay hạ xuống.

Tây Lợi Á rất ít khi nhìn thấy tuyết, hưng phấn ở trong tuyết vui chơi, đã bị A Tư Lan tóm trở về phòng nhỏ.

Bạch Hạo chất không ít củi, trong phòng để một ít, phía sau nhà chất hai đống cao cao. Lúc này hắn bắt đầu nhóm lửa sưởi, làm cho phòng ốc ấm áp lên.

Phía trên bếp đặt một cái nồi lớn, nấu khoai lang cùng các loại lương thực không biết tên được nghiền nát thành bột, còn dùng một âu sành nhỏ trộn một ít rau tươi.

Thời điểm trời vừa sáng, Bối Á Đặc đã chạy đến kêu tiểu Âu Cảnh ra ngoài chơi, Bạch Hạo lấy da thú làm quần áo bao kín nghiêm cẩn tiểu hài tử nhà mình, mới đem tiểu Âu Cảnh như gấu nhỏ thả ra ngoài đi chơi.

Trên quảng trường tràn ngập tiếng nói cười của tiểu hài tử.

Mùa đông tuyết rơi, đối với người trưởng thành mà nói là thời điểm thời tiết xấu không thể đi kiếm thức ăn, nhưng đối với tiểu hài tử, cũng có thể là một ngày rất tốt để chơi đùa vui vẻ. Bạch Hạo cũng không ngăn tiểu hài tử nhà mình đi ra ngoài chơi dưới thời tiết đại hàn như vậy, đối với hắn, loại thời tiết này vừa vặn có thể rèn luyện thân thể, so với nhện ở nhà vẫn tốt hơn.

19. Chương 19: Bạn Hạo Hạo Bị Đùa Giỡn

Tây Lợi Á lôi kéo Tuyết Lai cùng một vài giống cái khác lạnh đến răng va lập cập tiến vào phòng, vừa vào liền ấm áp muốn rơi lệ. Tây Lợi Á lại thét chói tai bỏ nhào lên giường sưởi, hưng phấn thẳng lẫn lộn: “Hảo ấm áp a hảo ấm áp a, a a a ta cũng muốn có, buổi tối ta không quay về, ta muốn ngủ ở đây! !”

Bọn người Tuyết Lai đối với giường sưởi cũng tràn ngập lòng hiếu kì, thật không nghĩ đến đồng dạng là tảng đá đắp thành giường, vì sao cái này lại ấm như vậy, mà ở nhà bọn họ lại lạnh như thế.

Ngải Luân cùng Ngải Thước hai huynh đệ lại đối với cửa sổ sáng ngời tràn ngập hứng thú, trong miệng không ngừng tán thưởng: “Thứ này gọi là cửa sổ sao? Thật tốt quá, trong phòng thật sáng a. Nếu nhà ta cũng có cửa sổ như thế, là có thể ở nhà dẹt vải, nhưng trong phòng tối đen, hảo chán ghét a.”

“Hiện tại không thể làm nhà ở sao? Dù sao mùa đông cũng không có gì làm thôi.” Tây Lợi Á dùng da thú trên giường quần bản thân thành một quả cầu, thỏa mãn thở dài.

“Không được, mặt đất mùa đông bị đóng băng, không tốt đào nền, phải đợi đến mùa xuân sang năm mới có thể.” Cháo trong nồi tràn ra hương thơm, Bạch Hạo dùng trúc làm thìa khuấy cháo, tránh để đông đặc lại: “Các người muốn uống chút hay không?”

Bọn Tây Lợi Á tuy rằng ăn qua điểm tâm mới đến, nhưng mà hiện tại ngửi được hương chút ngọt ngào, bắt đầu chảy nước miếng tí tách: “Muốn uống, muốn uống.”

Tuyết Lai tuy rằng không như Tây Lợi Á không kiêng nể gì, nhưng mà cũng đỏ mặt cho thấy bản thân cũng nghĩ muốn nếm thử

Bạch Hạo múc cháo, đặt ở tảng đá giữa phòng khách dùng làm bàn: “Các người chạy đến chỗ này của ta, mấy vị trong nhà kia đồng ý sao?” Giống đực thú nhân độc chiếm dục đều rất mạnh, A Tư Lan đã từng tỏ ra không cao hứng khi Tây Lợi Á cùng chính mình quá thân cận, bắt quá hoàn toàn bị Tây Lợi Á không để ý đến.

“Bọn họ đang sửa lại nóc nhà.” Tây Lợi Á cô lỗ uống chút, vẻ mặt biểu đạt hạnh phúc: “Nóc nhà cần phải gia cố, nếu không sẽ bị tuyết áp sập.... Ô ô ô, Bạch Hạo cũng là phòng ở nhà người tốt hơn, thấy thế nào cũng chắc chắn Chút này cũng hảo uống a, khoai lang thực ngọt thực nhuyễn.....”

Bạch Hạo xuyên thấu qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, chính thấy Lôi Thiết Nhĩ vỗ cánh đứng trên phòng ở của mình, đem tuyết đọng quét xuống dưới, dùng cành cây cùng hòn đá gia cố nóc nhà.

Bạch Hạo nhìn đôi cánh xinh đẹp kia, có loại hâm mộ cùng ghen tỵ. Làm thú nhân thật tốt, vỗ vỗ cánh muốn đi đâu làm gì cũng được, cái gì máy bay xe lửa cũng không cần ngồi, nhiều tiện lợi a.

“Như thế nào, xem mê mẩn đi?” Tây Lợi Á tắc hề hề thấu lại đây: “Có phải bị thân ảnh cường tráng kia mê đến chảy nước miếng? Ta nói với người nga, Lôi Thiết Nhĩ không chỉ một đôi cánh đâu.....”

Bạch Hạo thu hồi suy nghĩ của mình, trắng mắt liếc hẩn một cái: “Cánh nhiều có ích lợi gì? Lại không cất xuống ăn.”

“Ai u, người thực khẩu thị tâm phi” Tây Lợi Á che miệng, cười tiện tiện, hẩn dùng khuỷu tay huých huých Tuyết Lai đang ở nghiên cứu chúc: “Hắc, Tuyết Lai, người có thấy là Bạch Hạo cùng Lôi Thiết Nhĩ rất hợp không?”

Tuyết Lai ngẩng đầu nhìn vẻ mặt hắc tuyến của Bạch Hạo: “Chuyện tình cảm là không thể cưỡng cầu.”

“Chính là.” Tuyết Lai trung thực nói, Bạch Hạo quyết định về sau cùng hẩn nói chuyện nhiều một chút, ít tiếp cận Tây Lợi Á đi.

“..... Bất quá, Bạch Hạo, người cùng Lôi Thiết Nhĩ thật sự rất xứng đôi.” Tuyết Lai nói xong câu đó, vì biểu hiện chân thành của bản thân, còn dùng sức gật gật đầu.

Ngải Luân cùng Ngải Thước cũng cười ái muội: “Đúng vậy, đúng vậy, Bạch Hạo, Lôi Thiết Nhĩ thật sự rất không sai đâu, vài giống cái độc thân trong bộ lạc đều rất thích y, ngay cả giống cái trong bộ lạc khác cũng thích Lôi Thiết Nhĩ đâu, y rất được hoan nghênh a.”

Bạch Hạo lau mặt, phát hiện chính mình cùng bọn họ hoàn toàn không phải nhất ý: “Quên đi quên đi, ta đi gọi bọn nhỏ đến ăn cơm.”

Hẩn đẩy cửa, bị bên không khí rét lạnh bên ngoài đông đến run run, hảo lãnh a.....

“Ấu Cảnh, Bối Á Đặc, ăn cơm, mau trở về.” Bạch Hạo nhớ tới bản thân trước đây, mụ mụ cũng là gọi hẩn về nhà ăn cơm như thế, đáng tiếc tháng ngày hạnh phúc này vừa đi đã không trở lại. Hiện tại chính mình quan tâm, nuôi dưỡng hài tử, tâm tình lại trầm trọng như thế.

Hai hài tử chơi đùa đến nóng cả người, Bạch Hạo múc nước cho bọn nó rửa mặt rửa tay, sau đó múc cháo đặt trên bàn: “Mỗi ngày chỉ biết chơi, tiểu Ấu Cảnh, tuy rằng hiện tại không thể đi học, nhưng em cũng không thể trở thành dã hài tử a.”

Tiểu Ấu Cảnh rụt lui cổ, nhỏ giọng phản bác: “Nhưng mà, cho dù em muốn đi học, cũng không có nơi để học thôi.”

Bạch Hạo trừng mắt nhìn, lại không biết nói cái gì. Quả thật, nơi này không có trường học, không có lớp học. Đối với thú nhân mà nói, giống đực muốn học tập chính là làm thế nào chiếu cố tốt giống cái, săn bắn như thế nào, làm thế nào để thân thể mình càng cường tráng. Mà giống cái thì học chế biến thức ăn, học làm quần áo, học chiếu cố hài tử, chăm sóc gia đình. Mà học tập mấy thứ này, hoặc là đời đời truyền xuống, hoặc là chính mình học tập các loại linh hội ra.

Bảo bảo giống đực thú nhân khi được sáu tuổi là có thể ở phía ngoài rừng rậm bắt một ít tiểu động vật. Đến mười tuổi sẽ cùng đại nhân tiến vào sâu trong rừng rậm săn bắn. Cho đến khi được mười sáu tuổi cơ bản đều tự mình đi vào rừng sâu tiến hành các loại du lãm, sau đó vì để có thể bảo hộ bạn lữ tương lai, sẽ biến bản thân càng thêm cường tráng.

Bối Á Đặc so với tiểu Ấu Cảnh còn nhỏ hơn hai tuổi, năm nay bảy tuổi, nó biến thành thú hình tuy rằng nhỏ, nhưng cũng biểu hiện ra uy mãnh, thân mình so với tiểu Ấu Cảnh cao hơn nửa cái đầu. Có một đoạn thời gian dài, Bạch Hạo đều nghĩ Bối Á Đặc phải lớn hơn tiểu Ấu Cảnh không ít đâu.

Thở dài một hơi, nháy mắt sinh ra cảm khái con cháu đều có phúc của con cháu.

Lôi Thiết Nhĩ sửa xong nóc nhà, đứng ở trước cửa nhà mình nhìn quanh quất sang bên này, một bộ dáng tội nghiệp.

“Uy, người không gọi y vào đây ngồi một chút sao?” Tây Lợi Á chớp chớp ánh mắt, cảm hướng Lôi Thiết Nhĩ bên kia điểm điểm.

Bạch Hạo quay đầu liếc mắt một cái, cảm thấy da đầu run lên: “Tới, tới làm cái gì?”

“Ai, dù sao cũng là hàng xóm thôi, hơn nữa cha mẹ y đều đi ra ngoài du lãm, cũng không ai quản y, nhiều đáng thương a, người có biết, cuộc sống của người đàn ông độc thân là rất khó khăn sao.” Tây Lợi Á thở dài thở ngắn.

Tuyết Lai cùng hai huynh đệ Ngải Luân cũng trang mô tác dạng tỏ vẻ người đàn ông độc thân thật sự rất khó khăn, tuy rằng bọn họ cũng không biết cái gì gọi là khó khăn.

Ánh mắt của Tiểu Âu Cảnh cùng Bối Á Đặc di chuyển vòng quanh vài đại nhân, cuối cùng cảm thấy đây là chuyện mình không thể nhúng tay được, vì thế ăn no xong lau lau miệng, chạy đi nhìn con thỏ nhỏ.

Bạch Hạo đánh không lại vài đạo ánh mắt kia, đành phải ló ra: “Ách, người có muốn lại đây ăn điểm tâm không?”

Hai mắt Lôi Thiết Nhĩ sáng ngời, nhanh chóng gật gật đầu: “Được!”

Người có biết cái gì gọi là hàm súc không! Bạch Hạo phủ trán lui về, nhìn chúc còn thừa khá nhiều, thở dài: Được rồi, tốt nhất y có thể ăn sạch cho ta, giữa trưa không cần ăn chúc thừa.....

Lôi Thiết Nhĩ đi vào căn phòng ấm áp, thoải mái đối với khách nhân trong phòng chào hỏi, bộ dáng tự nhiên kia thật giống như y mới chính là chủ nhân nơi này.

Bạch Hạo để y rửa sạch tay, sau đó múc cháo đưa cho y. Khi vừa buông bát thấy vẻ mặt hiểu rõ của bọn Tây Lợi Á, đột nhiên rất muốn bạo phát: Bản thân sao phải giống tiểu tức phụ như thế a! ! Cái gì mức nước rửa tay a a ! ! ! lấy cái gì cơm a a a ! ! ! gọi y tiến vào chính là sai lầm a a ! ! !

Lôi Thiết Nhĩ tiếp thu sóng điện oán niệm bạn Bạch Hạo phát ra, cũng chỉ là sùng nịch cười cười: “Ăn cơm xong ta cùng bọn Đạt Khắc Tư đi hái tuyết tinh quả, loại này chỉ đến khi tuyết rơi mới có, giống cái ăn nhiều một chút rất tốt cho thân thể.”

Bạch Hạo khóe miệng rút trều: Người nói với ta chuyện này làm gì, ta cũng không phải giống cái của người! !

Bọn Tây Lợi Á lại bắt đầu phát ra các loại thanh âm: “A, tuyết tinh quả, đã một năm rồi...”

“Đúng vậy, đúng vậy, ăn ngon, đáng tiếc chỉ khi tuyết rơi mới có ~”

“Cũng không chỉ thế thôi, hơn nữa rất khó hái đâu, năm trước A Nhĩ nhà ta đi hái tuyết tinh quả cho ta, còn bị thương đâu.”

“A Tư Lan nhà ta cũng thế, nhìn thấy thật đau lòng a.....”

“Các người..... Đủ.....” Mặt Bạch Hạo bắt đầu biến thành màu đen, hận không thể cho mấy kẻ lảm mồm kia mỗi người một cái vòng tròn đen (nguyên văn – qt “hắc luân”).

“Hạo Hạo, người làm chúc ăn rất ngon.” Thanh âm Lôi Thiết Nhĩ rất trầm thấp từ tính, y tựa hồ như biết làm thế nào để đem nội tiết tố giống đực của mình phát huy đến cao nhất: “Buổi chiều ta trở về còn có thể ăn thức ăn người làm không?”

Nói không thể, nói không thể, nói không thể! ! Bạch Hạo cứng ngắc gương miệng: “Được, nếu người không chê” A a a a thật giống như tát vào miệng mình vậy, cái gì kêu là nếu người không chê. A a a a thú nhân bọn họ bình thường vẫn ăn mấy thứ khó ăn kia, Bạch Hạo người làm chúc hương thơm ngọt ngào cho người kia ăn bữa sáng đã muốn là xem trọng y a a a vì sao còn muốn để y đến ăn bữa tối a a a hỗn đản ! ! !

Trong nội tâm có vô số ngựa hoang qua lại chạy như điên, Bạch Hạo lộ ra biểu tình mỉm cười tối thích hợp: “Kỳ thật ta cũng chỉ là tùy tiện làm một chút.....”

“Tùy tiện làm một chút vẫn ăn rất ngon đâu, ta từ nhỏ đến lớn cũng chưa nếm qua chúc ngon như vậy.” Lôi Thiết Nhĩ rất nể tình đem số chúc còn lại ăn sạch, sau đó bưng bát bắn lên: “Ta đi rửa bát, các người cứ nói chuyện tiếp đi.” Nói xong đẩy cửa đi ra ngoài, còn cẩn thận đem cửa đóng kín lại.

“Ôi..... Ta chịu không nổi, quả thực rất sủng ái a.....” Tây Lợi Á ôm ngực xoay đến xoay đi: “Ta từ nhỏ đến lớn cũng chưa nếm chút ngon như vậy

~”

“Ha ha ha ha.....” Tuyết Lai vài lần bị Tây Lợi Á chọc cười ha ha.

“Tây Lợi Á, về sau không cho người đến chơi nhà của ta! !” Bạch Hạo hoàn toàn bạo phát: “Người hỗn đản, có phải hay không nhìn thấy ta khó xử liền rất cao hứng, à? Thấy ta vẫn là xử nam nên người không cam lòng có phải không? Nhất định phải tìm nam nhân cho ta bạo cú phải không??”

“Ai nha, ai nha, đừng nóng a Hạo Hạo Ha ha ha, Hạo Hạo..... Ha ha ha ha ha ha ! ! !” Tây Lợi Á cười lớn chạy đến trên giường sưởi lăn qua lộn lại: “Ta cho tới bây giờ còn không phát hiện thì ra Lôi Thiết Nhĩ cũng có lúc ôn nhu a, trước kia đều cảm thấy y thật nghiêm túc đầu..... Ha ha ha ha.....”

“Người, đủ rồi.....” Bạch Hạo nhìn vài kẻ bộ dáng vui sướng khi người gặp họa, ôm đầu ngồi xổm: Tiền đồ vô lượng a (đường tương lai mờ mịt)..... Trời muốn tuyệt đường sống của ta sao! ! !

Ầy Hạo Hạo bắt đầu có tự giác của giống cái ah, chăm sóc lão công thật tốt...

20. Chương 20: Bạch Hạo Phản Kháng

Bạch Hạo đem Tây Lợi Á cùng Lôi Thiết Nhĩ trở thành đối tượng không cho vào nhà, đáng tiếc hai người này, một kẻ mặt dày mày dạn một kẻ đa trí độn, hoàn toàn không để ý đến ý nghĩ của hắn, mỗi ngày đều ở trong nhà đuổi cũng không đi.

Tây Lợi Á xem như lần đầu tiên qua mùa đông nhàn rồi ở thế giới thú nhân, mỗi ngày trừ bỏ túm Bạch Hạo không cái cớ chính là cái cớ, làm Bạch Hạo tức đến đem hắn lên giường đánh nháo một trận, kết quả bị A Tư Lan không vừa mắt đã lâu.....

Bạch Hạo cảm thấy cứ ở trong phòng mà tiêu khiển cũng không phải là biện pháp. Tuy rằng bản thân không có thân thể cường tráng cùng móng vuốt sắc bén như thú nhân, nhưng hắn cũng không muốn bị thú nhân coi như giống cái mà che chở, nhất là Lôi Thiết Nhĩ, mỗi lần đi săn về đều để lại cho Bạch Hạo một phần thịt đặc biệt tốt, điều này làm Bạch Hạo có cảm giác không được tự nhiên, bản thân giống như tiểu bạch kiểm được bao dưỡng.

Bạch Hạo hướng đến tập quán độc lập, hiện tại cùng một đám “tam cô lục bà” cùng một chỗ bàn luận việc nhà, còn muốn nhận quà của người khác, Bạch Hạo cảm thấy bản thân có khuynh hướng sắp phát điên.

Hôm nay, khi các thú nhân vừa muốn đi ra ngoài săn thú, Bạch Hạo mặc quần áo, cài theo dao găm, sống chết muốn đi cùng, Lôi Thiết Nhĩ nhìn mày thành cái gật đầu: “Bạch Hạo, không cần hồ nháo!”

Bạch Hạo nhìn xuống xúc động muốn mắng chửi: “Ta không hồ nháo, các người đi săn thú, ta cũng có thể đi.”

“Bạch Hạo, người là cái giống cái, chỉ cần ở nhà chờ ta trở về là được rồi.....” Lôi Thiết Nhĩ tuyệt đối không nghĩ để giống cái mà mình xem trọng giữa mùa đông lại chạy vào rừng rậm nguy hiểm, đương nhiên, thảo nguyên cũng không được.

“Giống cái cái đầu người!” Bạch Hạo mặt không chút thay đổi mắng: “Ta đi đường ta, các người đi đường của các người, lại chẳng xung đột.”

“Như vậy không được a.” Đạt Khắc Tư cười hì hì thối tiến vào: “Vạn nhất người xảy ra chuyện gì trong rừng rậm, Lôi Thiết Nhĩ sẽ khóc chết mất.”

Bạch Hạo trều rút khóe miệng, trên trán treo đầy hắc tuyến: “Y khóc liên quan gì đến ta? Hơn nữa, trước khi gặp được các người ta vẫn một mình mang theo hài tử sống ở trong rừng, không có lý do gì hiện tại không được đi vào rừng rậm.”

Đạt Khắc Tư không nói được gì, ngấm lại cũng đúng. Bạch Hạo người ta khi chưa đến bộ lạc, dẫn theo tiểu Âu Cảnh có ăn có uống, cũng không để nó thiếu tay thiếu chân. Vì thế y nhún nhún vai, lùi sang một bên.

“Không được, ta nói không được chính là không được!” Lôi Thiết Nhĩ xuất ra thủ lĩnh tư thế: “Nếu người nhàn rỗi không có việc gì, đi làm quần áo mới cho tiểu Âu Cảnh, hoặc là cùng Tuyết Lai học làm mứt hoa quả, đi săn thú rất nguy hiểm, ta tuyệt đối sẽ không đồng ý.”

Rừng rậm vào mùa đông không thể so sánh với bình thường, rất nhiều mãnh thú đói khát đều chạy ra, một chút không cẩn thận sẽ bị thương ngay.

Cho dù Bạch Hạo không phải giống cái Lôi Thiết Nhĩ thích, y cũng sẽ không đồng ý để một giống cái mạo hiểm đi vào rừng rậm.

Bạch Hạo lạnh lùng liếc mắt một cái nhìn Lôi Thiết Nhĩ, trong lòng đem tên hỗn đản này mắng đến cẩu huyết lâm đầu, sau đó quay đầu trở về nhà.

Người không cho ta đi, ta còn không thể lén lút đi? Bạch Hạo cười lạnh. Hắn muốn dùng hành động nói cho giống đực thú nhân nơi này, tuy rằng hắn không cường tráng bằng bọn họ, nhưng mà tuyệt đối không thua kém bọn hắn chút nào.

Lôi Thiết Nhĩ mang theo các thú nhân đi săn, vài người thuộc tộc có cánh ở lại bắt đầu tuần tra.

Chính như đã nói phía trước, mùa đông thức ăn thiếu thốn, có rất nhiều dã thú từ sâu trong rừng rậm hoặc thảo nguyên chạy đến tấn công bộ lạc, cho nên tuần tra là không thể thiếu.

Tiểu Âu Cảnh bị Bạch Hạo đuổi sang nhà Tuyết Lai chơi, Tây Lợi Á bị A Tư Lan cấm túc, đêm qua lại bị A Tư Lan ép buộc cả đêm, phỏng chừng hôm nay cũng không đứng dậy.

Bạch Hạo mang theo chút thức ăn bên người, tránh những con đường thú nhân hay đi, vụng trộm tiến vào rừng rậm.

Một mình hắn quả thực không dám tiến vào sâu trong rừng rậm, vì thế đành ở ngoài bìa rừng thử thời vận.

Nơi giáp ranh giữa rừng rậm và thảo nguyên thường xuyên có một ít động vật ăn cỏ ôn hòa qua lại. Khi mùa thu đến sẽ có một bộ phận lớn động vật ăn cỏ di cư qua rừng rậm cùng thảo nguyên này, cũng cấp thức ăn phong phú cho các thú nhân, nay đại bộ phận các đàn thú đều đã đi qua, chỉ còn rải rác vài con linh dương sừng nhọn cùng ngựa lông dài, bởi vì bị lạc đàn, cho nên dừng lại ở đây sống lay lắt.

Nhưng mà bên cạnh loại động vật này bình thường đã ẩn dấu một ít mãnh thú ăn thịt, bọn nó không giống thú nhân, không có trí thông minh cường đại, cho nên dù đói bụng cũng không dám tiến vào rừng rậm. Cho nên hàng năm, những động vật ăn cỏ lạc đàn này sẽ thành thức ăn qua mùa đông duy nhất của bọn chúng. Hiện tại nếu đoạt thức ăn ngay trong miệng chúng nó, phỏng chừng cho dù là thú nhân, chúng nó cũng dám lao lên thử tài cao thấp một lần.

Loại chuyện này Bạch Hạo từng nghe Tuyết Lai nói, vì thế hắn bỏ qua loại động vật bị “vây dưỡng” này, lặng lẽ tiêu sái tiến vào rừng.

Trước đó Bạch Hạo đã quan sát toàn cảnh nơi này, xung quanh thấy dấu vết của hùng hổ cùng cú xỉ long, điều đó chứng minh nơi này có sào huyệt của chúng nó.

Bạch Hạo quyết định dùng một loại phương pháp săn thú rất bình thường, nhưng cũng là phương pháp hữu hiệu nhất. Hắn chém lấy mấy đoạn dây rắn chắc, trên mặt đất làm nhiều chướng ngại. Sau đó chặt một đoạn cây chạy đến sục sạo vào bụi cỏ cùng huyệt động chung quanh.

Hùng hổ cùng cú xỉ long bị quấy nhiễu, từng con từng con chui ra khỏi huyệt động, mờ mịt nhìn giống cái thú nhân trước mắt này đang cầm gậy hô to gọi nhỏ. Ở trong ẩn tượng của chúng, đến mùa đông thú nhân sẽ vào sâu trong rừng đi săn, bởi vì ở đó mới có con mồi lớn, đi săn một lần, liền đủ cho bộ lạc ăn vài ngày.

Cho nên loại động vật nhỏ bé như chúng mới an tâm qua mùa đông, thuận tiện sinh trưởng một vài tiểu oa nhi (thú con). Nhưng hiện tại là tình huống nào?

Hùng thỏ lá gan nhỏ, nhìn nhìn tình huống trước mắt, quay đầu chui trở lại hang. Cho dù đầu nó có lớn, nhưng tập tính của thỏ vẫn phải có, nó tình nguyện ngốc trong hang cũng sẽ không chạy ra để bị người ta lột da làm y phục.

Nhưng mà cứ xỉ long lại không nghĩ như vậy, đầu chúng nó tuy không lớn, thân thể tròn vo, nhưng đầy miệng răng nhọn, đây là vũ khí lợi hại nhất của chúng.

Mục tiêu lần này của Bạch Hạo, cũng là cứ xỉ long.

Loại này chỉ cao một thước, một thân giáp xác cứng rắn, thịt lại rất tươi ngon. Hơn nữa dưới tầng giáp xác kia lại có lớp mỡ vô cùng dày. Khi bộ lạc bắt được loại này, đều đem lớp mỡ cắt xuống ném vào lửa, duy trì được rất lâu, cho nên nó cũng là nguyên liệu để nhóm lửa tốt nhất. Chẳng qua loại cứ xỉ long này có giáp xác rất cứng rắn, khó có thể cắt ra, hơn nữa động vật ăn thịt ngon cũng không chỉ có loại này. Nên trên cơ bản, trừ bỏ trong bộ lạc có giống cái nhất định muốn ăn mới có giống đực đi bắt, nếu không cũng sẽ không có người đến bắt.

Bạch Hạo cũng đã chịu đựng đủ kiểu sinh hoạt xung quanh tối đem như mực khi thái dương xuống núi. Không có đèn điện cũng không có nến, buổi tối ăn cơm xong là tắt hết lửa, chuyện duy nhất có thể làm là nói chuyện phiếm cùng gần người, điều này làm cho Bạch Hạo không thể chịu đựng được.

Bạch Hạo biết muốn có đèn cần có dầu, thế giới này không có dầu thực vật, mà hắn cũng không biết làm. Vì thế chỉ có suy nghĩ đến sử dụng mỡ động vật, nhưng nhiều loại mỡ động vật khi đốt lên sinh ra rất nhiều khói, hun mọi người không chịu nổi, Bạch Hạo vì thế buồn rầu thật lâu. Về sau lại nhìn thấy Tuyết Lai dùng một khối trắng trắng gì đó để nhóm lửa, khi cháy cũng không lớn, khói cũng ít, hơn nữa có thể giữ được lâu, hỏi qua mới biết thì ra cứ xỉ long còn có ngoạn ý như vậy.

Vốn loại chuyện này hắn hoàn toàn có thể để cho một giống đực làm giúp mình, nhưng cuối cùng cứ ý lại người khác Bạch Hạo cũng băn khoăn. Hơn nữa loại cứ xỉ long này khi hắn cùng tiểu Âu Cảnh “Lưu lạc thiên nhai” cũng không phải không bắt qua, chẳng qua khi đó không biết mỡ của loại động vật này dùng để đốt lại tốt vậy đâu, cho nên khi nhìn đến một tảng da dày thịt béo liền buồn nôn, toàn bộ đều vứt bỏ.

Mấy con cứ xỉ long bị Bạch Hạo khiêu khích phát hỏa, ngao ngao gào rít liền phi đến, Bạch Hạo tả lui hữu khiêu, đem cứ xỉ long dẫn đến nơi mình đặt bẫy.

Kỳ thật loại tiểu long này rất dễ đối phó, chỉ cần không đích thân đi đối đầu với giáp xác cứng rắn cùng răng nanh, nó sẽ ngốc hồ hồ tiến vào nơi đã thiết kế bẫy. Hơn nữa chúng nó chân ngắn, cổ ngắn, bị buộc lên thì ngay cả quay đầu cắn đứt dây cũng không có khả năng.

Nhìn cứ xỉ long bị treo lên, Bạch Hạo vui vẻ tính toán lượng mỡ trên người bọn nó có thể dùng được bao lâu, tổng cộng bốn con, bốn con, có thể dùng trong một mùa đông đi??

Đem cứ xỉ long buông xuống trở thành một đoàn, Bạch Hạo không dám ở nơi này động dao lấy máu, hắn sợ mùi máu tươi sẽ đưa đến phiền toái không cần thiết. Bốn con cứ xỉ long nặng như bốn đầu bò già, Bạch Hạo nhe răng nhếch miệng kéo nửa ngày cũng không sao nhúc nhích. Vì thế hắn bắt đầu tưởng niệm đến thần lực trời sinh của các thú nhân, đồng thời hắn cũng hiểu được thế nào là thê thảm ăn tham không tiêu hóa được.

Ngay khi Bạch Hạo đang sầu mi khổ kiểm, phía sau bốc lên một cơn lốc nhẹ, hắn vừa quay đầu liền thấy, Lôi Thiết Nhĩ hắc nghiêm mặt xuất hiện trước mắt.

Lôi Thiết Nhĩ không nói lời nào, một tay nắm lấy Bạch Hạo đang xấu hổ, một tay kéo bốn cái bánh chưng, phía sau rầm rầm vỗ cánh, cũng không chạy lấy đà, trực tiếp liền bay lên trời.

Đem Bạch Hạo cùng bánh chưng ném đến trên quảng trường, Lôi Thiết Nhĩ thu cánh, ôm ngực, sắc mặt âm trầm như trước.

“Ta có thể tự bảo hộ bản thân, đây không phải là không gặp chuyện gì không may sao?” Bạch Hạo biết Lôi Thiết Nhĩ vì sao sinh khí, y dù gì cũng là thủ lĩnh bộ lạc, chính hắn chỉ là một tên ngoại lai cư nhiên không

nghe mệnh lệnh của thủ lĩnh, tự nhiên sẽ làm người ta mất hứng.

“Ta chỉ muốn chứng minh, ta có thể tự nuôi sống bản thân, không cần các người quan tâm.....” Nhìn Lôi Thiết Nhĩ càng ngày càng đen mặt, Bạch Hạo cũng không biết nói cái gì cho đúng. Đây là sao? Bản thân cũng không làm ra chuyện gì tội ác tày trời, bất quá chỉ là cãi mệnh lệnh của y thôi, hơn nữa nếu ngay từ đầu y đồng ý để mình theo bọn họ đi săn, cũng sẽ không xảy ra sự tình này.

Chung quanh bắt đầu có người chú ý đến nơi này, hơn nữa tò mò đi đến. Bạch Hạo dư quang nhìn thấy Tây Lợi Á tránh ở phía sau Tuyết Lai thò đầu ra xem, tiểu Âu Cảnh đã chạy đến, lại bị Bối Á Đặc bắt được.

“Kháo, người nói chuyện đi, vô thanh vô tức làm cái gì? Sao phải trừng ta? Con mắt người lớn lắm sao?” Bạch Hạo cũng phát hỏa, hấn bị tư thế này của Lôi Thiết Nhĩ làm cho có một loại phiền táo nói không lên lời: “Người đã cũng thấy ta có thể tự đi săn thú, về sau cũng đừng theo ta nói cái này không được, cái kia không được. Ta không giống các giống cái trong bộ lạc của người, ta không yếu ớt như vậy.” Bạch Hạo đè ép lửa giận, nói xong lời này, quay đầu bước đi.

“Cầm tức.” Lôi Thiết Nhĩ giống như hũ nút rút cục mở ra tôn khẩu, nhưng vừa nói lại khiến cho người ta tức giận: “Ta sẽ tìm người canh người, trước khi qua mùa đông, không thể rời khỏi bộ lạc.”

“Đi cái đầu người!” Bạch Hạo xoay người, tức giận ngút trời vọt tới bên cạnh Lôi Thiết Nhĩ, một quyền tung ra. Kỳ thật hấn vốn muốn kéo áo Lôi Thiết Nhĩ, đáng tiếc thú nhân không mặc áo, nên không thể nắm được. Nam nhân thôi, phương pháp giải quyết vấn đề có rất nhiều, trong đó bạo lực được coi là phương pháp trực tiếp nhất.

Hức đến bây giờ mới paste được, chán!

21. Chương 21: Kỳ Thật Là Vô Tâm Cầm Liễu...

Hữu ý trồng hoa hoa chẳng nở, vô tâm cầm liễu liễu lên xanh.”

Lôi Thiết Nhĩ không nghĩ tới Bạch Hạo sẽ động thủ với mình, theo bản năng vươn cánh tay ra đỡ phản kích.

Bạch Hạo một đòn chưa trúng, ngược lại bị khí lực của Lôi Thiết Nhĩ đẩy lùi hai ba bước. Đã lâu chưa cùng người khác động thủ, nháy mắt Bạch Hạo cảm thấy máu trong người đang sôi trào. Khi còn ở bộ đội, hấn vật lộn cũng là số một số hai, cho dù trong lĩnh vực thân cao cùng khí lực phân biệt rất lớn với thú nhân nơi này, nhưng cũng không thể ăn một quả lớn.

Bạch Hạo vừa trụ vững thân thể, lại thu thân nhào thẳng lên.

Lôi Thiết Nhĩ có chút há hốc mồm, kỳ thật không chỉ y há hốc mồm, ngay cả mọi người vây xem xung quanh cũng tròn tròn mắt.

Đây là tình huống như thế nào? Giống cái cùng giống đực đánh nhau? Vẫn là giống cái động thủ?

Lôi Thiết Nhĩ bị thể công sắc bén của Bạch Hạo bức lui vài bước, y không nghĩ đến Bạch Hạo sẽ động thủ, đương nhiên, cũng không nghĩ tới Bạch Hạo đánh người lại đau như vậy.

Các thú nhân tuy rằng đều là một đám thân kinh bách chiến, nhưng bọn họ đánh nhau trên cơ bản đều đã thoát ly khỏi bản năng dã thú cùng dùng sức mạnh sinh tồn. Nói cách khác, khí lực lớn, thân thể linh hoạt, trên cơ bản đã chiến thắng hơn một nửa, những phần bị thiếu hụt khác, có thể dùng cân não để bổ sung.

Nhưng Bạch Hạo vật lộn cũng không giống như thế, trừ bỏ cũng đồng dạng thân kinh bách chiến, hấn có rất nhiều kỹ xảo.

Lôi Thiết Nhĩ chính là bị những kỹ xảo này làm cho chân tay có chút luống cuống. Y cũng không dám cứng đối cứng cùng Bạch Hạo, đã biết nếu bản thân cật lực đánh lại, phỏng chừng Bạch Hạo sẽ trực tiếp bị

tan xương. Hơn nữa giống đực phải bảo vệ giống cái là thiên tính, đương nhiên, cũng chưa từng có giống cái dám cùng giống đực động thủ, này vô ý là nói dùng trứng chọi đá.

Đáng tiếc, Bạch Hạo chưa từng xem bản thân mình là giống cái, với hần mà nói, thú nhân bất quá chỉ là loại người so với hần thân cao khí lực đại mà thôi, chỉ cần là người, tất nhiên có khuyết điểm, tìm được khuyết điểm để đánh bại người khác, cũng là Bạch Hạo năm đó được huấn luyện.

Lôi Thiết Nhĩ ở vị trí bị động, y thực bất đắc dĩ. Chính mình bất quá chỉ lo lắng Bạch Hạo gặp chuyện không may, tại sao giống cái này lại xúc động như vậy a? Ô, Hạo Hạo người đánh thật sự rất đau!!!!

Lôi Thiết Nhĩ thở dài, hét lớn một tiếng, xương cốt cả người bắt đầu biến hóa, thân thể dần dần dài ra, trong chốc lát, một đại lão hổ có bộ lông rậm rạp, đen trắng xen kẽ, răng nanh thật lớn xuất hiện trước mặt Bạch Hạo.

Bạch Hạo trợn mắt há hốc mồm nhìn đại lão hổ ước chừng dài hơn ba thước, trợn tròn mắt. Đây là lần đầu tiên hần nhìn thấy thú nhân biến thân, nháy mắt một người đã biến thành một con hổ lớn, loại cảnh tượng này tuyệt đối làm cho Bạch Hạo khiếp sợ.

Hơn nữa, hần cũng không phải Võ Tông, không có kinh nghiệm tay không đánh hổ a! ! !

Đại lão hổ thật cẩn thận tiêu sái đến trước mặt Bạch Hạo, dùng đại não cọ cọ hai má Bạch Hạo, sau đó nằm ngửa, lộ ra cái bụng của mình.

Hành động của Lôi Thiết Nhĩ tựa giống cái xung quanh một trận hét chói tai, tư thế này tựa hồ so với Bạch Hạo động thủ cùng Lôi Thiết Nhĩ đánh nhau còn làm cho người ta rung động.

Ở giống đực khái niệm, hống giống cái của mình vui vẻ là tối trọng yếu. Mà loại hành động thú hóa lộ ra cái bụng này, là biểu hiện tuyệt đối nhận thua, tuyệt đối yếu thế, giống đực cũng chỉ làm đối với bạn lữ của mình, nếu là địch nhân, kia tuyệt đối là chết chứ không chịu khuất phục.

Lôi Thiết Nhĩ đây là lần nữa đối tốt với Bạch Hạo, hơn nữa đang làm nũng.

Bạch Hạo cho dù có ngốc, cũng biết động vật lộ ra cái bụng là ý tứ gì. Hần vẫn không thể tin được đại lão hổ trước mắt này là do người biến thành, nhưng cảm xúc mềm mại chân thật của bộ lông dưới bàn tay nói cho hần, đây là Lôi Thiết Nhĩ biến thành. Hơn nữa, đại lão hổ còn hướng bản thân lộ ra yếu thế! !

Bạch Hạo đương nhiên không tiếp thu sự thật bản thân không thể đánh lại Lôi Thiết Nhĩ, lại thấy đến một mặt này của y, vẫn là làm cho người ta thực hưng phấn.

“Oa nga, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy Lôi Thiết Nhĩ biến thân, thật uy vũ!” Tây Lợi Á tán thưởng, cũng nhảy ra muốn tiến đến sờ sờ bộ lông của y.

Lôi Thiết Nhĩ nhẹ nhàng lật qua, tránh thoát móng vuốt sói.

“Ai nha, quỷ hẹp hòi, làm cho ta sờ sờ thì có làm sao a!”

Lôi Thiết Nhĩ không để ý tới hần, chính là dùng đại não cứng cứng Bạch Hạo, đưa hần trở về nhà, sau đó cũng đi vào theo.

Vào nhà, liền thấy chính giữa bàn đá để một đồng trái cây trong suốt sáng bóng.

Là tuyệt tình quả! Bạch Hạo đã từng ném một lần liền yêu thích, tâm tâm niệm niệm vài ngày, bây giờ mới lại thấy.

Hần có chút ngượng ngùng, vuốt ve đầu đại lão hổ: “Người tự hái sao?”

Lôi Thiết Nhĩ gật gật đầu, sau đó lại ngẩng đầu lên, oán niệm nhìn Bạch Hạo.

Ánh mắt đại lão hổ tròn tròn lượng lượng, lúc này chính lộ ra một cổ cảm xúc ủy khuất, làm cho Bạch Hạo có điểm hoảng hốt: Biến thành động vật rất gian manh đi, thật chán ghét! ! hần, hần tâm can bị lung lay a! !

Bạch Hạo vẫn rất thích động vật, nhịn không được ôm lấy đầu đại lão hổ, dùng sức trên mặt cọ cọ.

Thật thoải mái hảo mềm mại a, đây cũng là lần đầu tiên bản thân sờ đến một lão hổ còn sống! ! ách, nhìn y như vậy, chắc là hổ răng kiếm đi? Mặc kệ là cái gì, tóm lại còn sống, hơn nữa vừa dịu ngoan vừa đáng yêu.

Đại lão hổ phụ giúp Bạch Hạo để hấn ngồi xuống, sau đó đặt chân trước lên đầu gối Bạch Hạo, ồm ồm mở miệng: “Bạch Hạo, ta thương tâm .”

Bạch Hạo nhìn y mắt to ngật, nháy mắt có cảm giác tội lỗi.

“Ta trở về, không nhìn thấy người, gấp muốn chết..... Về sau, rốt cục lần theo mùi tìm được người. Nhìn người không có việc gì, ta cao hứng điên rồi, nhưng mà vừa nghĩ đến người cư nhiên một mình vui vẻ chạy vào rừng rậm, liền sinh khí.....” Đại lão hổ quơ quơ đầu, lỗ tai tròn tròn cụp xuống: “Người còn đánh ta, đau quá.....”

“Ách.....” Bạch Hạo vô ngữ, Lôi Thiết Nhĩ cũng quá thông minh đi? Cư nhiên tìm được nhược điểm của mình, này như thế nào được!

“Ta chỉ muốn chứng minh ta không cần các người bảo hộ cũng có thể chiếu cố tốt bản thân, ta, ta không muốn bị người khác nuôi, ta cũng không phải người vô dụng” Bạch Hạo lộn xộn giải thích .

“Ta biết, người rất lợi hại, nhưng mà ta sẽ lo lắng.....” Đại lão hổ ngồi xuống, so với Bạch Hạo đang ngồi còn cao hơn một cái đầu, y cúi xuống, vươn đầu lưỡi liếm mái tóc hơi dài của Bạch Hạo: “Ta biết người rất mạnh, nhưng rừng rậm rất nguy hiểm. Ta sợ nhìn thấy người bị thương..... Hạo Hạo....”

“Ách, không cần gọi ta Hạo Hạo.....” Bạch Hạo yếu ớt kháng nghị, hấn sắp không chống đỡ được.

Móng vuốt mang thịt điểm mềm mềm của đại lão hổ huých huých tay Bạch Hạo: “Đợi đến mùa xuân, ta mang người đi săn được không? Đừng đi vào mùa đông được không? Ta sẽ mang rất nhiều đồ ăn ngon về cho người, được không?”

“Ách.....” Đối mặt với Lôi Thiết Nhĩ đang lấy lòng như thế, Bạch Hạo quả thực không biết nói gì: “Người, người cư nhiên cảm tức ta.....”

“Ta đây là lo lắng a.....” Đại lão hổ cúi đầu, ở trong lòng Bạch Hạo cọ đến cọ đi lấy lòng: “Người ở trong bộ lạc cũng rất hữu dụng a, tỷ như..... Tỷ như.....” Tỷ như cái gì? Y thật sự không biết vào mùa đông giống cái có thể làm những gì, với y mà nói, Bạch Hạo thật sự là một giống cái kỳ quái.

“Giống như?” Bạch Hạo nhin không được cười ra tiếng: “Giặt quần áo, nấu cơm, trông hài tử?”

Lôi Thiết Nhĩ nghe được giọng nói Bạch Hạo trào phúng, vì thế cúi đầu, không nói lời nào.

Bạch Hạo thở dài, cũng không nói.

Một người một hổ bắt đầu trầm mặc.

Lôi Thiết Nhĩ đầu óc nhanh chóng xoay tròn, y nên để Bạch Hạo làm cái gì mới có thể đánh mất ý niệm đi vào rừng trong đầu hấn đây, nhìn Bạch Hạo mỗi ngày tinh thần sa sút như thế, y cũng khó chịu a, a, đúng rồi !

“Tỷ như, người có thể dạy cho hài tử kĩ xảo đánh nhau vừa rồi!” Lôi Thiết Nhĩ nhớ tới tư thế Bạch Hạo vừa công kích mình khi nãy, y chưa từng thấy qua, lại cảm thấy giống cái có thể đạt được tốc độ cùng lực đạo tới trình độ này coi như là rất giỏi. Nếu đem kĩ xảo này dùng trong đi săn hoặc đánh nhau, nhất định sẽ rất được: “A, còn có cách người bắt được liệt xỉ long, một mình người cư nhiên có thể bắt được bốn con, thật sự là rất rất giỏi !”

Bạch Hạo được Lôi Thiết Nhĩ khen vui vẻ ra mặt, chỉ cần có một người nhận thức hấn ngang bằng đã thập phần cao hứng: “Được, ngày mai ta sẽ dạy các người bố trí cạm bẫy như thế nào, còn có dạy hài tử một chút kĩ xảo chiến đấu, về sau hài tử trong bộ lạc ra ngoài đánh nhau cũng sẽ không sợ thua.”

Đại lão hổ cũng dùng sức gật đầu: Hô..... Rốt cục có thể đem Bạch Hạo giữ lại trong bộ lạc, này có thể coi là cảm tức đi, tốt xấu gì để một thủ lĩnh như y có thể nói được làm được.

Lôi Thiết Nhĩ trong lòng cao hứng, vươn đầu lưỡi liếm khuôn mặt Bạch Hạo đầy nước miếng.

Bạch Hạo bị liếm cười mắng: “Người đủ, uy..... Không cần như vậy chiếm tiện nghi!”

Đại lão hổ bắt đầu cọ cọ mũi lên mặt hân: “Hạo Hạo, làm bạn lữ của ta được không?”

Bạch Hạo cứng đờ: “Như thế này không phải rất tốt sao?”

Đại lão hổ tiếp tục lấy lòng: “Làm bạn lữ của ta đi, được không? Như vậy buổi tối ta cũng có thể cùng người”

Sắc mặt Bạch Hạo dạo một vòng từ hồng, trắng, xanh, đen, : “Không, không được, ta chưa có thể nhận người được..... Hơn nữa, người biết a, ta có hài tử, ách, bạn lữ trước của ta..... Ách, ta chưa quên được hân.....”

Đại lão hổ càng thêm ai oán: “Người nói vậy, Tây Lợi Á nói đó là đệ đệ người, không phải hài tử của người.....”

Ta bóp chết người! Tây Lợi Á người là đồ hỗn đản ! ! !

Bạch Hạo cười cứng ngắt: “Không, mặc kệ thế nào, ta tạm thời chưa muốn tìm bạn lữ.....”

“Ta không tốt sao?” Lôi Thiết Nhĩ lăn vòng trên mặt đất: “Ta rất cường tráng!”

Bạch Hạo tâm can lại run lên: “Không, không phải nguyên nhân này..... Ách, người là người tốt.....”

Bị gọi là người tốt làm Lôi Thiết Nhĩ thương tâm: “Người không thích ta, vậy người thích ai?”

Bạch Hạo tả khán hữu khán, chính là không chịu nhìn Lôi Thiết Nhĩ một cái: “Ta không thích ai hết, ta còn chưa có người thích.....” Ta còn chưa muốn giao cơ a, có cái gì tốt đâu chứ, Tây Lợi Á như vậy đủ rồi ! Sống ở thế giới không có nữ nhân rất bị thảm a ! !

Lôi Thiết Nhĩ dùng cái đuôi quần lấy đùi Bạch Hạo: “Vậy người cũng không thể thích giống đực khác a, nếu người muốn có người yêu, liền chọn ta được không?”

Bạch Hạo bị cái đuôi cọ trên người một trận tê dại, vội vàng gạt đầu: “Được, được, nếu ta muốn thích người khác trước hết sẽ nghĩ đến người!”

Lôi Thiết Nhĩ cao hứng, uốn éo thắt lưng, hóa thành người hình: “Như vậy, Hạo Hạo, cứ như thế định rồi!”

Bạch Hạo nhìn Lôi Thiết Nhĩ hồng quả quả (khỏa thân ấy ah), đỡ trán: Ta vẫn thích người biến thành đại lão hổ a a ! Thần kì biến thành lửa nam, áp lê sơn đại a ! ! !

“ ” (áp lê sơn đại) (: áp (con vịt) /ah/, : quả lê /li2/, : núi /shan1/, : đại / da4/)

Đồng âm với “ ” (áp lực rất lớn) (: áp lực / ya1/, : sức lực /li4/, : rất, lắm /hen3/, : đại / da4/)

Đây là hiện tượng đồng âm được sử dụng trên các diễn đàn, đặc biệt trong Baidu, để diễn đạt áp lực về thể chất và tinh thần.

Chân thành cảm ơn Nguyệt Tử Lai đã dẫn link câu trả lời!

22. Chương 22: Rèn Luyện Thân Thể, Hảo Sống

Có mục tiêu, Bạch Hạo đối với chuyện dạy mọi người luyện võ biểu hiện ra vô cùng nhiệt tình.

Lúc trước ở bộ đội hân bắt quá chỉ là tiểu trưởng ban, thuộc hạ có vài người. Khả hiện tại không giống, toàn bộ bộ lạc, bốn năm mươi hộ nhân, dưới mệnh lệnh của Lôi Thiết Nhĩ, đều phải nghe theo sự chỉ chỉ huy của mình, điều này làm cho Bạch Hạo hưng phấn không thôi.

Ném qua điểm tâm, đem giống cái lớn nhỏ trong bộ lạc cùng tiểu thú nhân không cần ra ngoài săn thú tập trung cùng một chỗ, Bạch Hạo đứng giữa quảng trường, tay phải nắm lại đặt bên miệng, thanh thanh yết hầu: “Ăn hũ, thể chất cường kiện là căn bản, cái kia..... Ừ, cá nhân ta cảm thấy, nhóm ... giống cái trong

bộ lạc, thân thể quá yếu. Cho dù là giống cái, nhưng cũng vẫn là nam nhân.... Di? Cho nên, thân thể phải thật tốt, như vậy gặp được tình huống đột phát nào, cho dù không đánh lại, cũng có thể chạy trốn được?”

Chung quanh có người cười vang, Bạch Hạo hung hăng trừng mắt liếc về phía Tây Lợi Á đang ồn ào, lại bắt đầu nói :“Thân thể tốt, là có thể không sinh bệnh; Không sinh bệnh là có thể ít phải uống thuốc..... Như vậy cũng có thể cho bạn lữ các người yên tâm, nếu các người sinh bệnh, bạn lữ nhất định sẽ lo lắng đúng không?” Mẹ nó, lúc này nêu ra loại lý do kia đến làm cho người ta thực khó chịu a!

Có giống cái bắt đầu gật đầu, tỏ vẻ đúng là như vậy. Hơn nữa, ngày hôm qua, bộ dáng Bạch Hạo đối Lôi Thiết Nhĩ động thủ cũng thực soái, giống cái bọn họ cho dù có thể bán thú hóa, nhưng động tác cũng không linh hoạt bằng Bạch Hạo. Vì thế có người bắt đầu hỏi.

“Có phải sẽ dạy cho chúng ta những động tác ngày hôm qua người đánh nhau với Lôi Thiết Nhĩ đúng không?”

“Ôi chào? Thật vậy chăng? Kia rất suất a.....”

“Đúng nha, đúng nha, đánh thủ lĩnh lui về phía sau đi, hì hì.”

“Hảo, nếu là cái kia ta cũng muốn bắt chước!”

Bạch Hạo nội ngữ, trong lòng thầm nghĩ nếu thực sự cùng Lôi Thiết Nhĩ đánh nhau, phỏng chừng vài quyền của mình cũng chỉ để đâm lưng cho người ta. Bởi vì ngày hôm qua khi bình tĩnh lại, cẩn thận phân tích một chút trả giá của bản thân khi đánh nhau với thú nhân, phát hiện hoàn toàn không chỉ là hơn một cấp bậc. Tuy rằng nhìn qua thú nhân đánh nhau giống như không có kĩ xảo gì, nhưng từng động tác đều có hiệu quả công kích đến điểm yếu của đối phương. Đây có thể là thiên tính cùng bản năng của thú nhân đi. Trước kia xem thể giới động vật, thời điểm hai động vật đánh nhau, không phải nhìn qua thì loạn căn bản, nhưng kỳ thực mục tiêu đều là cổ đối phương sao?

Nghĩ đến đây, Bạch Hạo âm thầm thở dài.

Nhìn giống cái xung quanh người một câu ta một câu, ríu rít không yên, Bạch Hạo nâng tay làm động tác yên lặng.

“Đầu tiên ta sẽ dạy mọi người một bài quân thể quyền, đây là bài học nhập môn cũng là loại quyền pháp rất thực dụng, hy vọng các người có thể nhìn kỹ.”

Bạch Hạo nói xong, làm động tác khởi động, sau đó uy vũ sinh phong làm mẫu bắt đầu cái gọi là quân thể quyền. Chờ hần thu tay đứng thẳng, xung quanh truyền đến một vòng trầm trồ khen ngợi, ngay cả các thú nhân hôm nay không đi săn thú cũng đứng bên ngoài xem trò hay.

Bạch Hạo mặt không tự chủ từ từ đỏ lên.

Tiểu Âu Cảnh từ đám người chui ra, trong tay bưng một cái khay, hưng phấn kêu to: “Có tiền cho chút tiền, không có tiền thì cho một tràng pháo tay, các vị thúc thúc đại nhân, các huynh đệ, hai chúng ta mới đến còn thỉnh các vị giúp đỡ nhiều.....”

Bạch Hạo một ngụm lẳng tiêu huyết nghẹn ở cổ họng, thiếu chút nữa không thở nổi.

Tây Lợi Á cười đến cơ hồ lăn lộn trên mặt đất:“Ha ha ha ha.....tiểu Âu Cảnh, người thật Ha ha ha ha, cười chết ta”

Tuy rằng thú nhân không phải thực hiểu được tiểu Âu Cảnh biểu diễn cái gì, bất quá nhìn nó bộ dạng khả ái, cũng dần dần cười rộ lên.

Tiểu Âu Cảnh bưng khay dạo qua một vòng trong ngoài, trên khay để đầy các loại thực vật. Sau đó vui vẻ chạy đến chỗ Bạch Hạo giơ lên cái khay như hiến vật quý.

Bạch Hạo đem huyết nuốt xuống, khóe miệng run rẩy, dùng ánh mắt tối ôn nhu nhìn tiểu Âu Cảnh, cúi đầu nhẹ giọng nói:“Làm tốt lắm, lát nữa chạy mười vòng quanh bộ lạc!” Bởi vì dùng “phương ngôn”, cho nên dù là thú nhân nhĩ lực tốt cũng nghe không hiểu cái gì, chỉ thấy tiểu Âu Cảnh một trận khóc thét, lập tức bưng khay bỏ chạy.

Bạch Hạo cười lạnh, cũng không cao giọng, chính là vươn tay chỉ: “Muốn làm được như ta, chỉ có một yêu cầu, phải rèn luyện thân thể thật tốt.”

Nhóm giống cái ngay từ đầu đối với chuyện rèn luyện thân thể này còn cảm thấy rất hứng thú, nhưng mà vừa chạy hai vòng quanh bộ lạc xong, có người đã thở hổn hển rời đi :“ Bạch, Bạch Hạo, ân..... Ta phải chuẩn bị một chút quần áo cho bảo bảo ở nhà, Ân, trước mắt không thể rèn luyện” Nói xong nhanh như chớp chạy mất.

Bạch Hạo cũng không ngăn cản, chỉ mang theo mấy người còn lại tiếp tục chạy bộ. Qua mười vòng, phía sau chỉ còn lại các tiểu thú nhân trong bộ lạc, còn có tiểu Âu Cảnh nửa sống nửa chết. Để cho Bạch Hạo giật mình là cư nhiên vẫn còn giống cái lưu lại.

Có ba giống cái ở lại, một người trong đó là A Thụy Nhĩ, hai người khác Bạch Hạo không hề quen mặt. Trừ bỏ ngày đầu tiên Tuyết Lai đưa hắn đi dạo một vòng nhận thức bộ lạc, đến thời điểm này trên cơ bản Bạch Hạo chỉ có thể nhớ được mặt người lại không nhớ được tên.

Hai giống cái này sống cách nơi Bạch Hạo ở khá xa, bình thường cũng ít lui tới, cho dù gặp mặt cũng là bộ dáng sợ hãi, đầu cũng không ngừng rất ít nói, men theo chân tường chạy mất.

A Thụy Nhĩ tựa hồ rất lâu không vận động như vậy, được hai tiểu thú nhân giúp đỡ, hơi thở đến mức không đều: “Bạch, Bạch Hạo..... Chỉ cần chạy bộ là được sao?”

“Chạy bộ chính là căn bản” Bạch Hạo nhìn bên cạnh các tiểu thú nhân giống mình mặt không đỏ khí không sưng, cảm thấy có nên tách ra để luyện tập hay không, bởi vì chạy mười vòng đối tiểu thú nhân mà nói căn bản không đủ.

“Bối Á Đặc.” Bạch Hạo chỉ huy tiểu thú nhân đang vỗ lưng giúp tiểu Âu Cảnh thuận khí: “Người tổ chức các tiểu thú nhân lại chạy mười lăm vòng. Nhóm giống cái có thể nghỉ ngơi một chút.”

Bối Á Đặc tựa hồ không quá cao hứng khi bản thân cùng tiểu Âu Cảnh bị tách ra, nhưng người trước mắt này là ca ca của tiểu Âu Cảnh, cho nên không có biện pháp, đành phải nghe lời.

Đem nhóm giống cái đưa đến quảng trường, nhìn bọn họ chạy được một đầu đầy mồ hôi, Bạch Hạo thần nhiên nói:“Mùa đông cần phải chạy bộ nhiều để ra mồ hôi, gia tốc sự trao đổi chất trong cơ thể, như vậy mới không bị nhiễm bệnh.”

Bọn A Thụy Nhĩ tuy rằng không hiểu cái gì gọi là “sự trao đổi chất”, nhưng nhìn Bạch Hạo đồng dạng là giống cái lại chạy xong hoàn toàn không có việc gì, trong mắt bắt đầu có hâm mộ.

“Chúng ta cũng có thể luyện thành giống như người không?” A Thụy Nhĩ thập phần chờ mong. Từ khi hắn mất đi bảo bảo cùng bạn lữ, thân thể liền vẫn không tốt, tuy rằng một năm nay có bảo bảo của Tây Lợi Á giúp bản thân điều tiết tâm tình. Nhưng mà thân thể một khi đã suy sụp, dưỡng lại cũng không tốt. Nếu Bạch Hạo nói có biện pháp làm cho thân thể ít sinh bệnh, vậy nghe một chút đi.

Trên quảng trường Lôi Thiết Nhĩ đã sớm trải tốt đệm da thú.

Bởi vì hôm nay không cần săn thú, có thể ở nhà cùng bạn lữ và hài tử, cho nên tâm tình các thú nhân đều phi thường tốt. A Tư Lan đem bảo bảo đặt ở đầu vai, nhìn Bạch Hạo bận rộn, nhân tiện biện hộ cho quả trứng lười nhà mình: “Bạch Hạo, Tây Lợi Á nói thân thể hắn tốt lắm, không cần rèn luyện. Hơn nữa Tây Lợi Á có thể bán thú hóa, xem như một giống cái không tồi đi.”

Bạch Hạo lười quan tâm thê nô kia, chỉ gật gật đầu: “Tùy hắn.”

Tiểu Âu Cảnh dù sao cũng từng ngốc quá trường học, nhìn đến mấy cái đệm liền biết tiếp theo phải làm gì:“Ca ca, chẳng lẽ là muốn hít đất??”

“Sai, là nằm xuống gấp bụng.” Bạch Hạo đem tiểu Âu Cảnh đẩy ngã xuống đệm:“Người làm mẫu một chút.”

Tiểu Âu Cảnh quyết miệng, làm xong tư thế bắt đầu làm mẫu.

“Nằm xuống gấp bụng, có thể rèn luyện cơ bụng cùng thắt lưng, ngăn cản sinh ra mỡ thừa.”

Bạch Hạo đem bốn giống cái còn lại chia làm hai tổ, đơn giản nói ra một chút cần biết: “Tóm lại, ở trong thời gian quy định làm càng nhiều càng tốt, bất quá đây là lần đầu tiên các ngươi thực hiện, ta cũng không quá cưỡng cầu, cứ từ từ làm, cho đến khi không dậy được nữa thì thôi.”

Cho đến khi toàn bộ giống cái nằm ngã trên đệm, mồ hôi ướt đầm không thể động dậy được, Bối Á Đặc cũng mang theo một đám tiểu thú nhân chạy về đến đây.

“Bạch Hạo, chúng ta phải làm gì nữa?” Các thú nhân đối loại hoạt động có thể cho bọn họ phát tiết tinh lực này cảm thấy thập phần hứng thú, chạy hơn hai mươi vòng, cũng chỉ làm khuôn mặt hồng một mảnh cùng một đầu mồ hôi mà thôi.

Bạch Hạo nhìn nhìn tiểu Âu Cảnh đang giả chết, phỏng chừng cũng không trông cậy được vào nó nữa, vì thế tự mình làm mẫu: “Hít đất, rèn luyện lực cánh tay cùng hông.” Nhìn tiểu các thú nhân không thêm quan tâm quỳ rạp trên mặt đất hự hự bắt đầu làm, Bạch Hạo vui mừng cười: “Một người ba trăm cái, một cái cũng không thể thiếu.”

Ba trăm cái hít đất, tiểu các thú nhân ngay từ đầu không có khái niệm này, nhưng đến khi hít đất được trên dưới hai trăm cái, phát hiện khoảng cách ba trăm lần thật xa xôi.....

Đến khi mọi nhà đem các tiểu thú nhân nửa sống nửa chết mang trở về, Bạch Hạo đã đun một nồi nước ấm, cùng tiểu Âu Cảnh tắm rửa sạch sẽ sảng khoái. Đương nhiên, vì chúc mừng A Thụy Nhĩ bọn họ ba người có thể kiên trì đến cuối, Bạch Hạo cũng để họ cùng tắm nước ấm, sau đó quần da thú ngồi trên giường sưởi ấm áp nói chuyện phiếm.

Hai giống cái không thân quen kia, một người tên Nặc Lợi, một người tên Phỉ Á, thân thể yếu nhược, cùng bạn lữ một chỗ đã hơn năm năm, còn chưa có hài tử. Tuy rằng bạn lữ nói không vội vàng, nhưng chính bọn họ lại không vội không được.

“Giống cái rất khó mang thai.” Thanh âm Nặc Lợi giống như con mèo nhỏ: “Hơn nữa, chúng ta cũng không thể bán thú hóa, rất yếu..... Ta cảm thấy, khả năng chính là do thân thể yếu nhược, mới không tốt có bảo bảo Cho nên, mặc kệ có bao nhiêu vất vả, ta đều phải kiên trì đến cùng.”

Bạch Hạo không biết rèn luyện thân thể tốt có thể hoài được bảo bảo hay không, hắn cũng không thể hứa hẹn, chỉ là thân thủ vỗ vỗ vai Nặc Lợi.

Phỉ Á cười hì hì nhìn Bạch Hạo: “Bạch Hạo, thân thể ngươi tốt như vậy, về sau nhất định phải cùng Lôi Thiết Nhĩ sinh nhiều bảo bảo nha.”

Bạch Hạo hắc tuyến: “Ta? Cùng Lôi Thiết Nhĩ?” Sinh hài tử? Nói nhảm mà thôi?

Phỉ Á gật gật đầu: “Lôi Thiết Nhĩ thích ngươi, ta hy vọng ngươi cũng có thể thích Lôi Thiết Nhĩ..... Bất quá Lôi Thiết Nhĩ là giống đực tốt như vậy, ngươi nhất định sẽ thích y.”

Bạch Hạo khoát tay, nhanh chóng nói sang chuyện khác: “Đúng rồi, ta nói cho các ngươi, lần đầu tiên rèn luyện cao độ thân thể nhất định sẽ rất mệt mỏi, nhưng chỉ cần kiên nhẫn vài ngày là được rồi, cho nên ta hy vọng các ngươi có thể kiên trì đến cùng.”

“Chúng ta sẽ!” Ba cái giống cái dùng sức gật đầu cho thấy quyết tâm.

Bạch Hạo tà liếc mắt một cái tiểu Âu Cảnh đang rúc trong lòng A Thụy Nhĩ: “Tiểu Cảnh, ngươi đâu?”

Tiểu Âu Cảnh mắt tròn trắng: “Em mà nói không, ca ca sẽ bỏ qua sao?”

“Không có khả năng.”

“Này không thể được Anh anh anh.....”

Bạch Hạo đỡ trán: “Về sau ít tiếp xúc với Tây Lợi Á, này học được cái gì hay a! !”

23. Chương 23: Học Được Làm Nững Có Thịt Ăn

Vào ban đêm, Lôi Thiết Nhĩ mang theo một khối thịt muối tốt nhất đến, đổi Bạch Hạo tỏ vẻ thân thiết quan tâm.

Bạch Hạo cảm thấy bản thân lòng dạ hẹp hòi, bởi vì hắn giống như nhìn thấy trong mắt thú nhân kia một chút manh mối vui sướng khi người gặp họa. Tuy rằng trong lòng có điểm bất mãn, nhưng là vẫn đun một nồi khoai lang hầm thịt thơm phức hầu hạ một lớn hai nhỏ.

Bối Á Đặc vì muốn trưng ra bản thân quyết tâm chiếu cố tốt tiểu Âu Cảnh cho Bạch Hạo thấy, cho nên kiên quyết ở cùng một chỗ với Âu Cảnh.

Dù sao giường trong nhà lớn, Bạch Hạo cũng liền mặc kệ hài tử kia. Dù sao người ta mới sáu bảy tuổi, có thể có ý tưởng gì a.

Sáng sớm ngày hôm sau, Bạch Hạo mang theo tiểu Âu Cảnh xuất môn tiếp tục rèn luyện, bên ngoài gió lạnh đến xương, tiểu Âu Cảnh cảm thấy mình khổ không nói nổi, nhưng thấy Bối Á Đặc mặc có một cái váy da ngắn, bộ dáng sôi nổi trong gió lạnh, lại không chịu thua, quật cường kéo hai tay hai chân toan đầu chạy chậm phía sau Bạch Hạo.

Các tiểu thú nhân nghe được động tĩnh bên ngoài, cũng đều lần lượt chạy đến gia nhập đội ngũ chạy bộ. Đối với bọn họ, cha mẹ vẫn rất duy trì, thú nhân thôi, cần có yêu cầu nghiêm khắc với thân thể, chỉ là trước kia bọn họ duy trì để các tiểu thú nhân tự mình lăn lộn, hiện tại có người nguyện ý giúp đỡ rèn luyện các tiểu thú nhân, bọn họ còn là cao hứng đầu.

A Thụy Nhĩ cũng run rẩy tiêu sái ra khỏi phòng, xem ra thì thấy thân thể nhất định là đau nhức không thôi, nhưng hắn vẫn cắn răng kiên trì. Ngay cả Nặc Lợi cùng Phỉ Á cũng vui vẻ chạy đến, bắt quá nhìn hai thú nhân đứng ở phía sau bọn họ phát ra oán khí, Bạch Hạo rụt cổ, giả vờ không biết.

Trải qua ngày hôm qua “huấn luyện”, bọn A Thụy Nhĩ cũng không bọc thân thể như quả cầu giống ngày hôm qua, chỉ là đơn giản mặc áo váy da thú, rưng rưng cầm cặp chạy chậm.

Hoạt động giãn thân thể, Bạch Hạo yêu cầu tăng tốc, chạy xong mười vòng, mấy người A Thụy Nhĩ bắt đầu thở hổn hển, hơn nữa còn một đầu mồ hôi.

Phát phát tay làm cho tiểu các thú nhân tiếp tục chạy, Bạch Hạo mang theo các giống cái bắt đầu nằm xuống gập bụng, hơn nữa còn bỏ thêm một tầng áp chân. Dem nhóm giống cái ép buộc đến kêu ai ai, nhưng bọn họ không lùi bước, cắn răng kiên trì xuống dưới.

Đến ngày thứ ba, Bạch Hạo phát hiện đội ngũ chạy bộ có thêm vài giống cái, trong đó có Tây Lợi Á.

Bạch Hạo yêu cầu đối với giống cái hòa ái như xuân phong thổi qua, nhưng đối với các tiểu thú nhân lại lãnh khốc như trời đông giá rét. Khi các tiểu thú nhân vừa mới thích ứng ba trăm lần hít đất, Bạch Hạo lại tăng thêm một trăm. Hơn nữa sau khi hít đất còn đá chân hai trăm cái.

Rèn luyện buồn tẻ như vậy làm cho Bối Á Đặc không hài lòng: “Bạch Hạo, ta muốn học quyền pháp kia, luôn làm mấy thứ này có ý nghĩa gì a?”

“Đúng thế a !” Tiểu các thú xôn xao phụ họa.

“Đây là công phu cơ bản, ngay cả trụ cột cơ bản nhất cũng học không tốt, còn muốn học cái khó hơn?” Bạch Hạo nhìn đám tiểu thú nhân này, giống như nhìn thấy bản thân khi còn là tân binh trong bộ đội.

“Nhưng làm những thứ này rất không có ý nghĩa gì.....”

“Đúng vậy, chỉ cho chúng ta làm những cái này, không phải người cũng chỉ chạy bộ đấy thôi.”

“Chẳng lẽ người có thể hoàn thành những cái này sao?”

Bối Á Đặc đứng ra: “Bạch Hạo, nếu người có thể chạy hai mươi lăm vòng rồi hít đất ba trăm lần, chúng ta sẽ nghe lời người!”

Đây là nghiêm trọng không tin tưởng lãnh đạo, ra oai phủ đầu cấp trên, tân binh muốn nổi loạn muốn hạch tội thôi.

Bạch Hạo sờ sờ cằm, nhìn nhìn các thú nhân bên ngoài, thấy Lôi Thiết Nhĩ có chút lo lắng, khoe miệng cong lên nở nụ cười: “Ý của ngươi là, nếu ta có thể chạy xong hai mươi lần vòng, sau đó hít đất ba trăm lần, như vậy các ngươi sẽ nghe lời ta vô điều kiện đúng không?”

Bối Á Đặc quay đầu cùng nhóm tiểu thú nhân thương lượng một chút, sau đó trình trọng gật đầu: “Đúng, ngươi không cần đá chân, chỉ cần chạy và hít đất là được rồi.” Nó thật sự không tin giống cái này có thể hoàn thành vận động cường độ cao như vậy, xem các giống cái khác, chạy mười vòng đã mệt chết, làm mấy chục cái nằm xuống gấp bụng, cũng đã không đứng dậy nổi.

Bạch Hạo gật đầu: “Một lời đã định!”

Lôi Thiết Nhĩ ra tiếng ngăn cản: “Bạch Hạo, ngươi đừng theo chân bọn họ làm trò.” Vận động cường độ lớn như vậy, nếu là giống cái bình thường, phỏng chừng ngay cả mạng nhỏ đều mệt chết.

Bạch Hạo cởi đai buộc áo da thú, ném cho tiểu Âu Cảnh xem náo nhiệt, đi qua bên cạnh Lôi Thiết Nhĩ lạnh lùng nói: “Đừng cho là ta không biết ngươi suy nghĩ cái gì, ta chỉ muốn nói cho ngươi, chuyện Bạch Hạo ta muốn làm, tuyệt đối sẽ làm được.”

Mày Lôi Thiết Nhĩ ninh thành một đoàn, gắt gao ngậm miệng lại.

Kỳ thật là y không muốn Bạch Hạo để bản thân mệt mỏi như vậy, hơn nữa có mấy thú nhân cũng đến oán hận bạn hữu của mình mỗi ngày mệt không xong, ngay cả xoay người cũng đau. Cho nên y muốn để Bối Á Đặc gây khó khăn cho Bạch Hạo một chút, để hắn biết khó mà lui, hoặc ít nhất là giảm bớt một chút lượng vận động, , ai biết.....

Bạch Hạo đã bắt đầu chạy xung quanh bộ lạc.

Hoàn thành ba mươi vòng, mồ hôi theo bã vai màu tiểu mạch cường tráng chảy xuống dưới. Bạch Hạo đơn giản lau đi một chút mồ hôi, sau đó ở trên quảng trường bắt đầu hít đất.

Nhớ ngày đó khi vẫn còn trong bộ đội, ba trăm cái hít đất chỉ là một chút ý tứ. Bởi vì Bạch Hạo từng cùng người khác đánh đố, một hơi làm năm trăm lần hít đất. Kết quả ở trên giường nằm úp sấp một ngày mới xuống được giường, bởi vì bã vai không nhấc lên nổi, sau đó bị chỉ đạo viên mắng không được.

Tuy rằng hiện tại đã hơn một năm chưa có tập luyện như vậy, nhưng vốn đã sớm ăn vào căn cơ nên vẫn không thể coi thường được.

Một tay, tay trái năm mươi lần, tay phải năm mươi lần, luân phiên qua lại làm xong ba trăm lần hít đất, Bạch Hạo đứng lên, nhìn Bối Á Đặc giật mình thán nhiên nói: “Hít đất bốn trăm lần, đá chân ba trăm lần, một cái cũng không thể thiếu, chưa làm xong không được ăn cơm.” Nói xong mặc vào quần áo tiểu Âu Cảnh đưa cho, túm hài tử trở về nhà.

Còn lại trên quảng trường tất cả mọi người hai mắt nhìn nhau, Bối Á Đặc biết biết miệng, nằm xuống bắt đầu hít đất..

Thua kém một giống cái, đây chính là sỉ nhục của giống đực, chẳng sợ hai người trong khi đó hơn kém nhau gần hai mươi tuổi!

Lôi Thiết Nhĩ nhìn nhìn Tây Lợi Á, dùng ánh mắt trao đổi: “Bạch Hạo sinh khí, làm sao bây giờ?”

Tây Lợi Á rụt lui cổ, hướng phía sau A Tư Lan trốn: “Ta làm sao biết như thế nào, là ngươi làm, không phải ta!”

“Ngươi đi hổng thôi, ngươi căn bản tối nói chuyện cùng hắn.....”

“Ít đến, ngươi không phải muốn hắn làm bạn hữu sao? Hổng bạn hữu của mình hắn là chuyện của chính ngươi đi?”

“Nhưng mà hắn nhất định rất giận ta a.”

“Đây ta cũng không biện pháp, việc này là chủ ý của bản thân ngươi.”

Lôi Thiết Nhĩ hé ra khuôn mặt đau khổ, đáng tiếc xung quanh không ai giúp y, đều là một bộ ánh mắt người thực phẩm nhìn y.

A Thụy Nhĩ bình tĩnh ngoắc nhóm Nặc Lợi nói: “Đi, về tắm rửa.”

Cha mẹ tiểu thú nhân cũng đều vui sướng khi người gặp họa trở về chuẩn bị cơm trưa .

Cuối cùng cũng chỉ còn lại Lôi Thiết Nhĩ, cùng một đám tiểu thú nhân mồ hôi ướt đầm.

Kỳ thật Bạch Hạo không phải thực sinh khí, đây cũng coi như là một cơ hội, trái lại để mình cho bọn nó một lần cảnh cáo, nói cho bọn nó biết bản thân không phải dễ chọc. Đối với Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo cũng biết bạn lữ Nặc Lợi không chỉ một lần chạy đến nói với y Nặc Lợi không thoải mái, muốn Bạch Hạo chấm dứt loại rèn luyện nhầm chán này.

Bạch Hạo bình tĩnh tắm rửa, bình tĩnh chuẩn bị cơm trưa, nhưng khi nhìn đến đại lão hổ đáng thương hề hề ngồi trước cửa nhà mình, sẽ không bình tĩnh.

Ta nhìn nhìn a, Lôi Thiết Nhĩ là nhận định bản thân vẫn rất tự tin vào bộ dáng này dù có thế nào? Được rồi, thời điểm giáp mặt với đại lão hổ rõ ràng rất to lớn lại giả trang bộ dáng đáng thương, trong lòng Bạch Hạo nhuyền đến hận không thể xuất thủy.

“Hạo Hạo.....” Lôi Thiết Nhĩ chớp chớp ánh mắt, một cái nằm ngửa lộ ra cái bụng mềm mại: “Hạo Hạo.....”

“Người tới làm cái gì?” Bạch Hạo nắm chặt tay, nhìn xuống xúc động muốn tiến lên vuốt ve.

“Ta sai rồi.....” Lôi Thiết Nhĩ dặng dặng bốn móng vuốt lớn, đem đại não cũng đến trên đùi Bạch Hạo: “Người đừng sinh khí.”

Trong lòng Bạch Hạo có vô số móng vuốt loạn cong: Hảo khả ái, hảo khả ái a a a ! ! nhưng mà khuôn mặt hẩn vẫn lạnh lùng như cũ: “Ta nào có sinh khí cái gì, người thân là thủ lĩnh bộ lạc, nên vì bọn họ suy nghĩ cũng đúng. Nhưng là người ngay từ đầu để ta rèn luyện bọn họ, hiện tại lại lật lọng, không thấy là hơi quá đáng sao?”

Lôi Thiết Nhĩ dùng đại móng vuốt che mặt: “Ta thật sự sai rồi, không nghĩ đến Hạo Hạo lợi hại như vậy.”

Kỳ thật Lôi Thiết Nhĩ sợ dĩ biến thành thú hình đến hống Bạch Hạo, một cái là vì quả thật Bạch Hạo ăn này một bộ, một cái khác chính là khi Lôi Thiết Nhĩ nói chuyện trong thú hình, sẽ không nhìn ra bản thân đang đỏ mặt. Phải biết rằng nếu là Lôi Thiết Nhĩ hình người, làm nũng như vậy, phỏng chừng không chỉ mặt, mà ngay cả trên người đều hồng đến xuất huyết. Dù sao cũng là Đại lão gia, y e lệ a !

“Hạo Hạo...” Đại móng vuốt ôm lấy vật áo Bạch Hạo, lỗ tai tròn tròn nhích tới nhích lui, ánh mắt trong suốt tựa hồ sắp tràn ra lệ: “Tha thứ ta đi.....”

Ô ô ô ô, nhìn không được Bạch Hạo lui ra phía sau một bước: “Người vào đi.....” Sau đó lại nghiêm trọng cảnh cáo: “Không được biến thành hình người !”

Lôi Thiết Nhĩ dùng chân trước sờ sờ lỗ tai, đồng ý .

Tiểu Âu Cảnh nhìn thấy Lôi Thiết Nhĩ biến thành đại lão hổ, hoan hô một tiếng nhảy lên: “Đại lão hổ, đại lão hổ !”

Lôi Thiết Nhĩ mừng rỡ hống cậu em vợ tương lai của mình chơi đùa, một người một hổ ở trong phòng bắt đầu lăn lộn đùa giỡn.

Bạch Hạo nhìn xuống xúc động cũng muốn nhào đến, đem thức ăn đã nấu xong đặt trên bàn: “Ăn cơm !”

Một người một hổ đánh tới, Lôi Thiết Nhĩ trông mong nhìn Bạch Hạo: “Ta như vậy không có cách nào ăn cơm.....”

Bạch Hạo rốt cục nhìn không được, thân thủ ở trên cái đầu lông xù của Lôi Thiết Nhĩ loạn niết một chút, sờ đủ liền chỉ chỉ phòng ngủ : “Đi vào, mặc xong quần áo trở ra.”

Lôi Thiết Nhĩ vươn đầu lưỡi liếm liếm tay Bạch Hạo: “Hạo Hạo người thật tốt.....” Nói xong vui vẻ chạy tới phòng ngủ .

Nhìn cái đuôi to đùng của đại lão hổ vẩy tới vẩy lui, trong lòng Bạch Hạo bay lên tầng tầng bong bóng hồng sắc: Nếu vẫn như thế này thật là tốt a, động vật lông xù rất đáng yêu a ! ! !

24. Chương 24: Bộ Lạc Lưu Vong Gia Nhập...

Lôi Thiết Nhĩ dường như chắc chắn Bạch Hạo là người mềm lòng, động bất động liền biến thành đại lão hổ, sau đó lăn lộn làm nũng khiến hai mắt Bạch Hạo tỏa sáng.

Bối Á Đặc học theo, rèn luyện tốt thân thể, ăn uống no đủ, thời điểm không có việc gì làm, liền biến thành một tiểu cầu màu ngân hoi ...Được rồi, là tiểu lang, đối với tiểu Âu Cảnh kêu ngao ngao làm nũng.

Tiểu lang mùa đông có một thân lông tơ thật dày, đôi mắt lục sắc, cái mũi nhỏ phẩn phẩn, so với Lôi Thiết Nhĩ càng khả ái.

Bạch Hạo tựa vào bộ lông dày của đại lão hổ, nhìn trên giường sưởi tiểu Âu Cảnh cùng tiểu lang lăn thành một đoàn, thực hâm mộ.

Lôi Thiết Nhĩ mất hứng khi phong thái của bản thân bị người khác đoạt đi, đem cái đuôi Bạch Hạo đang thưởng thức trong tay rút về, không kiên nhẫn đập đập trên mặt đất: “Khi ta còn nhỏ, nghe nói là tiểu thú nhân đáng yêu nhất trong bộ lạc.”

Bạch Hạo mắt tròn trăng, cái này cũng so đo? Bất quá hẳn tưởng tượng một chút bộ dáng trước đây của đại lão hổ, vẫn là không nghĩ ra được.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn biểu tình Bạch Hạo, thật cẩn thận bổ sung: “Bảo bảo của ta sau này, sẽ càng thêm khả ái.....”

Bạch Hạo bắt lấy cái đuôi của đại lão hổ tiếp tục ngoan, xem nhẹ câu nói kia: “Nga, phải không?”

“Đương nhiên ! !” Lôi Thiết Nhĩ có chút kích động, y liếm liếm ngón tay Bạch Hạo: “Cho nên, người làm bạn lữ của ta đi”

Ánh mắt Bạch Hạo phiêu xuống phía dưới bụng đại lão hổ, thấy cái vật dử tợn kia ẩn giấu trong bộ lông dày, kiên quyết trả lời: “Rồi nói sau, ta bây giờ còn chưa tính tìm bạn lữ.”

Lôi Thiết Nhĩ thất bại kêu ô ô mất hứng.

Không đợi Lôi Thiết Nhĩ nghĩ ra biện pháp tiếp tục triển khai thể tấn công, trong bộ lạc đến một đám khách không mời.

Khi Bạch Hạo đang chỉ đạo các tiểu thú nhân làm sao thực hiện đúng động tác của quân thể quyền, phía cửa bộ lạc truyền đến tiếng người ồn ào.

Nói là cửa, kỳ thật cũng chỉ là phía đối mặt với thảo nguyên dùng mấy tảng đá đắp lên làm tượng trưng mà thôi.

Bạch Hạo bảo các tiểu thú nhân tiếp tục luyện tập, sau đó cùng bọn Tây Lợi Á chạy đến xem náo nhiệt.

Đó là một đàn thú nhân khác, nhìn qua rất mệt mỏi không chịu nổi. Còn có thú nhân thủ lĩnh đang cùng Lôi Thiết Nhĩ nói xong cái gì đó, Tuyết Lai cùng một vài giống cái biết về được thảo bản rộn chữa trị vết thương cho các thú nhân bên kia.

Lôi Thiết Nhĩ đem đám thú nhân kia trước an bài trên quảng trường, sau đó để Đạt Khắc Tư cùng Tuyết Lai tìm địa phương trú thân cho bọn họ. Trong bộ lạc mặc dù vẫn có phòng trống, nhưng mà tuyết đối không đủ cho toàn bộ bọn họ ở lại.

“Đây có chuyện gì?” Bạch Hạo nhìn Lôi Thiết Nhĩ nhăn chặt mày, nhẹ giọng hỏi Tây Lợi Á. Từ khi hắn đến đây, chưa từng nhìn thấy biểu tình Lôi Thiết Nhĩ âm trầm như vậy, dường như có chuyện đại sự xảy ra.

“Ta cũng không biết, người chờ ta đi hỏi thăm.” Tây Lợi Á chạy đi tìm bạn lữ của mình hỏi thăm tiết lộ chút tin tức.

Bởi vì thú nhân ngoại lai ảnh hưởng, bọn Bối Á Đặc cũng tạm thời đình chỉ huấn luyện. Bạch Hạo nhìn các tiểu thú nhân cùng giống cái đóng băng run cầm cập trên quảng trường, không đành lòng, bảo Bối Á Đặc đưa các tiểu hài tử cùng mẹ họ vào trong nhà mình sưởi ấm một lát.

Bạch Hạo hành động như vậy làm cho thú nhân thủ lĩnh bên kia rất là cảm kích, lại thấy hắn ở trong căn nhà lớn nhất bộ lạc, lập tức nhận định đây là bạn lữ của thú nhân thủ lĩnh vừa xưng là Lôi Thiết Nhĩ kia.

Đến khi Tây Lợi Á mang theo chút tin tức nhỏ chạy tới, Bạch Hạo đang múc từng bát lớn canh nóng, cấp cho các giống cái cùng tiểu thú nhân khu hàn.

“Bộ lạc bọn họ bị liệt xỉ long tập kích.” Sắc mặt Tây Lợi Á cũng trở nên thập phần ngưng trọng: “Lại là liệt xỉ bạo long, bạn lữ cùng hài tử của A Thụy Nhĩ chính là bị loại dã thú này làm cho....” Hắn dừng một chút: “A Tư Lan nói liệt xỉ bạo long năng lực sinh sản phi thường lớn, hơn nữa vào mùa đông khó tìm kiếm thức ăn, bọn chúng thường xuyên đến tập kích các bộ lạc. Năm trước nơi đây cũng bị vậy, bất quá Lôi Thiết Nhĩ mang theo thú nhân trong bộ lạc đã đuổi hết liệt xỉ bạo long xung quanh đi Nhưng mà không nghĩ tới chúng nó cứ nhiên còn dám trở về.”

Nói tới đây, có mấy cái giống cái bắt đầu thấp giọng khóc, bạn lữ vì bảo hộ bọn họ mà đều bị cắn chết, nếu không phải giống đực trong bộ lạc liều chết bảo vệ, phỏng chừng bọn họ cũng....

Từ nói chuyện qua lại, Bạch Hạo biết đây là một bộ lạc nhỏ, toàn bộ cũng chỉ có hai mươi mấy hộ người. Mà loài liệt xỉ bạo long này mỗi lần xuất động đều kết thành quần thể gần trăm con rầm rầm bao vây tấn công, liều mạng muốn cắn chết càng nhiều người càng tốt, gây nên tinh thần hoảng loạn. Các thú nhân cho dù cường hãn hơn nữa, cũng không thể ngăn chặn tập kích như vậy.

“A Tư Lan còn nói, đây là tiểu bộ lạc gần chúng ta nhất, cho nên bọn họ chạy tới đây hy vọng được bảo hộ..... Nhưng là, rất có khả năng sẽ đưa đến cả liệt xỉ bạo long.” Tây Lợi Á cắn môi, sắc mặt có điểm trắng bệch, tuy rằng hắn không trải qua trận chiến đẫm máu kia, nhưng mỗi khi nghĩ đến bộ dáng thương tâm của A Thụy Nhĩ, liền cảm thấy khổ sở.

Bạch Hạo nhớ tới trước kia xem thế giới động vật từng nói đến loài linh cẩu ăn xác chết, cái loài chuyên kết thành quần thể bầy đàn trên thảo nguyên, coi thường nhỏ yếu, lấy nhiều địch ít. Liệt xỉ bạo long này, cũng rất có phong cách của linh cẩu.....

Lôi Thiết Nhĩ an bài tốt chỗ ở cho thú nhân ngoại lai, giống cái độc thân thì ở cùng giống cái độc thân trong bộ lạc, bạn lữ thì ở cùng bạn lữ, già yếu cũng ở cùng nhau, cho dù là như vậy, y cũng đem cả phòng ở của bản thân đưa cho người ngoài, để thủ lĩnh cùng bạn lữ của bộ lạc kia ở.

Buổi tối, bên ngoài bắt đầu nổi lên gió tuyết lớn.

Bạch Hạo để Âu Cảnh cùng Bối Á Đặc chạy đến ở nhờ đi ngủ trước, hắn thu thập da thú còn thừa cùng quần áo mới đã làm xong, ngày mai đưa cho các giống cái mới đến.

Ngoài cửa truyền đến thanh âm tất tất tác tác, Bạch Hạo xuyên qua cửa sổ nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện ngoài cửa có thêm một đại lão hổ, co ro thân mình trong gió tuyết ghé vào trước cửa nhà mình.

Này rõ ràng chính là Lôi Thiết Nhĩ! ! Bạch Hạo biết chuyện y đem phòng ở của mình cho người ta, nhưng mà không nghĩ đến gia hỏa tử bì lại kiếm này lại chạy đến ngóc trước cửa nhà mình, này tính gì? Dùng bộ dáng đáng thương dụ dỗ mình ra mở cửa sao? Cũng không phải là đại hôi lang cùng ba con heo a!

Bạch Hạo quyết định không nhìn con hổ ngốc kia, thu dọn xong này nọ, tắt đèn, trèo lên giường chui vào chăn, ta đi ngủ.

Nhưng mà không ngủ được a ! ! !

Bên ngoài truyền đến tiếng hắt xì đặc biệt của động vật, Bạch Hạo nhin không được đứng lên nhòm trộm qua phía trên cửa sổ xem xét.

Đại lão hổ kia trên người đầy tuyết, đang không ngừng dùng lưỡi liếm cái mũi. Bạch Hạo biết động vật đều có thói quen bảo trì cái mũi ướt át, nhưng thời tiết rất lạnh, vừa liếm xong cái mũi lập tức đã bị đông cứng một tầng băng sương, đành phải không ngừng liếm a liếm, nhìn qua cực kỳ đáng thương.

Bạch Hạo vò đầu: Đến tốt cùng là có cho y vào nhà hay không Không cho vào vậy y cứ như vậy ngốc cả đêm ở bên ngoài sao ! ! Người này muốn làm cái gì a? Tần công kiểu như tình cùng đáng thương sao? Bạch Hạo ta thà chết chứ không chịu khuất phục, tuyệt đối sẽ không bởi vì người như vậy liền đem trình tiết mặt sau dâng ra ngoài a ! !

Lại là một tiếng hắt xì nhỏ nhỏ, Bạch Hạo nhìn hai hài tử đang ngủ say sưa, thở dài, nhón chân chạy ra mở cửa, không phát hiện ra phía sau có một đôi mắt lục sắc trong suốt sáng lên.

Nội tâm Bối Á Đặc không ngừng trào phúng Lôi Thiết Nhĩ: Dù gì cũng là cái thủ lĩnh a, đây là đang làm cái gì? Ai..... Quên đi, chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm của ta cùng tiểu Cảnh là được rồi, tùy y đi.

“Mau vào !” Bạch Hạo mở cửa, bị gió lạnh bên ngoài thổi đến đông cứng run run.

Lôi Thiết Nhĩ vội vàng nhảy dựng lên, lắc lắc đi tuyết bám trên người, lùi vào phòng.

Bạch Hạo vội vàng đem cửa đóng lại, đem màn hình bằng da buông xuống che thật kín.

“Người thắng rồi!” Bạch Hạo nghiêng ánh mắt xem thường đến Lôi Thiết Nhĩ, Lôi Thiết Nhĩ đạt được mục đích, vui vẻ đi theo sau bóng Bạch Hạo muốn vào phòng trong.

“Người qua gian bên kia ngủ!” Bạch Hạo chỉ vào phòng phía tây cho đến bây giờ không có người ở: “Đi, qua bên kia.”

Lôi Thiết Nhĩ không vui, lập tức bày ra bộ dáng đáng thương, trong cổ họng ô ô kêu, chớp chớp đôi mắt to: “Ta lạnh quá Giống như sắp sinh bệnh”

Ta bóp chết người! Bạch Hạo bình bại như núi đổ: “Tùy tiện người, đừng để tiểu hài tử tỉnh dậy!”

Lôi Thiết Nhĩ được đồng ý cái đuôi vẫy vẫy, nhẹ nhàng lùi nhanh, trèo lên giường sưởi.

Giường sưởi vốn rất lớn, bị đại lão hổ dài gần ba thước nằm một cái, lập tức trở nên chật chội.

Bạch Hạo bắt đắc dĩ : “Người muốn cứ ngủ như vậy sao? Còn không nhanh chóng biến trở lại !” Vừa dứt lời, đại lão hổ liền dần dần thu nhỏ, Lôi Thiết Nhĩ cười hì hì ngồi xếp bằng ở trên giường, : “Nơi này thật ấm áp.”

“Câm miệng, ngủ !” Bạch Hạo vút cho mõ đại gia hỏa không biết thẹn nào đó một tấm da thú để che chỗ nào đó phía trên đùi: “Còn nói lộn xộn, đuổi người đi ra ngoài !”

Lôi Thiết Nhĩ tuân lệnh, vội vàng nằm yên, quy củ dùng da thú quấn lấy thân mình: “Tốt lắm, tốt lắm, đi ngủ.”

Đại khái là thiên tính của dã thú, Bối Á Đặc khi ngủ thích chui đầu trong lòng Âu Cảnh, Lôi Thiết Nhĩ cũng vậy, đã cái đại lão gia, khi ngủ lại không hề hình tượng, cái đầu to lớn chui trong lòng Bạch Hạo, cánh tay khoát lên thắt lưng Bạch Hạo, trong cổ họng phát ra tiếng ngáy đặc trưng của động vật họ mèo, không lớn, nhưng lại làm cho người ta nghe mềm lòng.

Bạch Hạo vốn muốn cho tên đang chiếm tiện nghi mình một chương đuổi sang bên kia, nhưng mà nghe thấy tiếng hừ hừ kia, đành phải thở dài nhận mệnh .

Ôm ngủ liền ôm ngủ đi, bản thân cũng không phải chưa từng cùng chiến hữu ôm nhau ngủ, quên đi quên đi, ngày mai còn có nhiều chuyện cần quan tâm, cần phải làm đầu !

Lôi Thiết Nhĩ thay đổi tư thế thoải mái, ôm Bạch Hạo ngủ càng thêm không kiêng nể gì .

Hừng đông ngày hôm sau, Bạch Hạo mang theo bọn nhỏ tiếp tục huấn luyện, chuyện người lớn bận rộn, cũng không đến lượt bọn họ quan tâm.

Lôi Thiết Nhĩ thần thanh khí sảng đi ra từ phòng Bạch Hạo, nhìn bên ngoài một mảng màu ngân bạch, mĩ mĩ vận vẹo thắt lưng.

Thú nhân trong bộ lạc thấy y đều cho y một cái ánh mắt chúc mừng.

Lôi Thiết Nhĩ mỉm đến mức muốn bay lên a.

Bạch Hạo sáng sớm nấu cháo thịt, đặt phần còn lại trên bếp lò cho nóng.

Lôi Thiết Nhĩ ăn uống no đủ, nhìn thân ảnh mang theo bọn nhỏ chạy bộ bên ngoài, bắt đầu ảo tưởng đến hình ảnh đẹp đẽ khi các bảo bảo của mình chạy nháo xung quanh.

Bạch Hạo, người liền theo ta đi.....

25. Chương 25: Lại Thêm Người Xuyên Đến

Ngày hôm sau lại là một ngày bận rộn, các giống đực thú nhân tụ tập cùng một chỗ thương lượng làm thế nào để đối kháng liệt xỉ bạo long, giống cái trưởng thành thì bắt đầu chiếu cố nhóm giống cái mới đến cùng các tiểu thú nhân.

Vì thể huấn luyện của Bạch Hạo bắt đầu dĩ tạm thời đình chỉ, theo Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á chạy tới chạy lui, lấy da thú làm quần áo hoặc là nấu thức ăn, chuẩn bị được thảo, vội vàng đến trưa, cảm thấy quá nhàm chán, liền chạy đến nghe bọn Lôi Thiết Nhĩ, làm công tác thúc đẩy đại hội.

Ý tưởng của các thú nhân rất đơn giản, chính là dự trữ thức ăn đảm bảo đầy đủ đợi liệt xỉ bạo long đến cửa, sau đó đánh một hồi đuổi đi. Bạch Hạo nghe qua rất muốn cười, loại phương pháp ngu ngốc này chỉ có người đầu óc đơn giản tứ chi phát triển mới có thể nghĩ ra. Bất quá hoàn hảo, cuối cùng Lôi Thiết Nhĩ đề nghị dùng đá đập lũy xung quanh bộ lạc, ít nhất cũng có thể ngăn cản. Hơn nữa, bởi vì phần lớn những thú nhân đến tìm nơi nương tựa đều không có cánh, không thể tác chiến trên không, cho nên ở bên trong tường đá công kích liệt xỉ bạo long bên ngoài tới là tối thích hợp.

“Làm cạm bẫy đi.” Bạch Hạo đứng ở bên cạnh đề nghị: “Cạm bẫy, rất đơn giản.”

Thú nhân không biết thứ gì gọi là cạm bẫy, đối với bọn họ mà nói, sức mạnh cùng tốc độ thống trị tất cả.

Lôi Thiết Nhĩ nhu nhu tóc bạn lữ không công khai của mình: “Người sao không ở chỗ bọn Tây Lợi Á?”

“Vô nghĩa, hôm nay cũng không có huấn luyện, bọn họ đều bận.” Bạch Hạo nghiêng người tránh né ma trảo của Lôi Thiết Nhĩ: “Có lẽ ta có thể cho các người một ít ý kiến.”

“Người nói cạm bẫy là ý gì?” Thủ lĩnh đối phương tựa hồ đối với giống cái tham dự vào bàn bạc của giống đực cảm thấy thực hứng thú, ở trong khái niệm của y, giống cái rất không thích tham gia bàn luận cùng giống đực, bọn họ thích tham gia thảo luận trái cây nào làm mứt ăn ngon nhất.

Bạch Hạo ngồi xuống làm mẫu: “Liệt xỉ bạo long cũng không cao, không đến một thước đi? Như vậy liền đào rất nhiều hố sâu hơn một thước.....” Hắn dùng tiểu mộc còn đào cái lỗ nhỏ trên mặt đất, sau đó bẻ gãy khúc côn, cắm vào trong hố: “Ở trong hố có thể cắm một ít vật bén nhọn, rồi trên mặt hố rải cỏ để nguy trang một chút..... Ân, nhớ rõ đừng để bản thân rơi vào đấy là được, như vậy khi liệt xỉ bạo long đến, sẽ rơi vào cạm bẫy, cho dù không chết, cũng có thể bị thương hoảng sợ.”

“A, là biện pháp ngày ấy người dùng để bắt cứ xỉ long sao?” Lôi Thiết Nhĩ cũng ngồi xuống, nhìn cái hố cắm tiểu mộc còn, y không rõ thứ này đến tột cùng là có thể bắt lấy con mồi như thế nào.

“Đương nhiên không phải.” Bạch Hạo mắt trợn trắng: “Phương pháp kia chỉ có thể sử dụng ở nơi có nhiều cây cối, đây là phương pháp dùng trên thảo nguyên.”

“Người từng bắt được cứ xỉ long?” Đối phương lại có một thú nhân tò mò nhìn qua đây: “Một mình?”

Bạch Hạo muốn nói ta còn bắt được bốn con đầu, sau lại cảm thấy loại sự tình này khoe ra không tốt lắm, dù sao bản thân là “giống cái”, vẫn là điệu thấp có vẻ tốt hơn, vạn nhất lại trêu chọc vào phiền toái không

cần thiết sẽ không có ý tứ, vì thế gật gật đầu, liền lập tức dời đề tài: “Trừ bỏ cạm bẫy, còn có thể tìm một vài phương pháp khác dựa trên nhược điểm của liệt sĩ bạo long, kia nó có nhược điểm gì không?”

Hắn vừa mới dứt lời, thú nhân kia lại hỏi: “Người dùng biện pháp gì bắt được cú xỉ long? Ách, là ta hỏi, bạn lữ của người không đi cùng sao?”

Bạch Hạo cảm thấy sự tình không quá tốt, liền đứng lên vỗ vỗ tay: “Ta không có bạn lữ, kia cái gì, ta đi trước xem Tây Lợi Á đang làm gì.” Nói xong xoay người muốn đi.

Ai ngờ thú nhân kia lại một phen túm trụ cánh tay Bạch Hạo: “Người không có bạn lữ? Vậy làm bạn lữ của ta thế nào?”

Bạch Hạo hồng mặt, thú nhân nơi này sao tất cả đều muốn tìm bắt mãi a??? Vẫn là bản thân lớn lên một bộ triêm hoa nhạ thảo (hái hoa ngắt cỏ)? Hắn vừa muốn từ chối thú nhân kia, Lôi Thiết Nhĩ liền xuất thủ. Y một quyền đem thú nhân kia thối lui một bước, đồng thời bắt lấy Bạch Hạo kéo hắn tránh ở phía sau mình.

“Khải Nhĩ, không cần xúc động.” Thủ lĩnh đối phương vội vàng quát bảo thú nhân muốn biến thân ngưng lại, sau đó đối Lôi Thiết Nhĩ ngưng ngưng nở nụ cười một chút: “Hắn còn trẻ, ngưng ngưng.”

Lôi Thiết Nhĩ hắc nghiêm mặt, trừng mắt nhìn thú nhân gọi Khải Nhĩ kia: “Phiền người đối đãi giống cái ôn hòa một chút, còn nữa, cho dù có một vài giống cái chưa có bạn lữ, nhưng cũng không biểu thị không có người yêu!” Nói xong, còn nghiêng đầu đối với Bạch Hạo chứng thực: “Đúng không, Hạo Hạo?”

Khóe miệng Bạch Hạo giật giật, bản năng hắn muốn phản bác Lôi Thiết Nhĩ, nhưng mà phía sau không thể không cho y một cái thang để xuống, nếu không sẽ càng loạn, vì thế bắt đầu nhanh chóng suy nghĩ phải làm thế nào uyển chuyển cự tuyệt cả hai vị này.

Ngay lúc này, Tây Lợi Á hỗn hỗn chạy tới: “Bạch Hạo, Bạch Hạo, ai nha sao người lại ở trong này? Mau cùng ta lại đây, ta nói cho người, kha, ta thấy một người thân nữa a!”

Tây Lợi Á, ta chưa từng thích người như bây giờ! !

Bạch Hạo cơ hồ vui đến nhảy lên, hắn quay sang cho Lôi Thiết Nhĩ một khuôn mặt tươi cười: “Ta có việc, đi trước.” Nói xong liền về chạy về phía Tây Lợi Á.

Lôi Thiết Nhĩ đối với Khải Nhĩ nhún nhún vai: “Ai, hắn thẹn thùng đầu, người cũng biết, giống cái thôi, luôn rất không được tự nhiên.”

Khải Nhĩ âm trầm hừ một tiếng: “Chỉ cần chưa kết thành bạn lữ, bất luận kẻ nào cũng đều có cơ hội.”

Lôi Thiết Nhĩ tươi cười sáng lạn: “Ta mỗi mắt mong chờ.” Nội tâm lại luống cuống giống như gặp phải bão cấp mười tám: Người cái tiểu thí hài a, muốn theo ta cướp người? Cũng không nhìn coi lông mao bản thân dài được bao nhiêu! ! Nếu không có thủ lĩnh của người ngăn chặn, lão tử đã sớm đem người xé nát ném vào đại thảo nguyên uy liệt xỉ bạo long đi !

Tây Lợi Á túm Bạch Hạo kéo đến một nơi, biểu tình trên mặt dùng hưng phấn cũng không đủ để diễn đạt, bộ dáng mi phi sắc vũ (mặt mày hớn hở) kia, thật giống như là kẻ mê tiền nhìn thấy kim sơn (núi vàng): “Ta nói cho người a,..... Bọn họ có một giống cái, cứ nhiên cũng là xuyên đến, giống như người, cả thân thể cùng xuyên đến Sưu..... Ai, trước không nói cái này, chủ yếu là, giống cái kia hắn..... Mang thai ! ! ha ha ha, kích động đi, hưng phấn đi? Nguyên lai các người ở trong này gốc thời gian dài cũng có thể mang thai a. Không biết là hảo sơn hảo thủy dưỡng dục nhân đi, hay là tiểu nòng nọc (cái mà ai cũng biết đây là gì) của giống đực nơi đây bư hân đầu, tóm lại, tên kia còn chưa biết nói tiếng nơi này, bị người ta lừa gạt đến hồ đồ, tóm lại, nhìn thấy ta như thấy thân nhân, ha ha ha.”

Nội tâm Bạch Hạo vô cùng khiếp sợ, tuy rằng có thể nhìn thấy một đồng hữu, làm cho hắn không cảm thấy quá cô đơn, nhưng mà bạn hữu này cứ nhiên mang thai, điều này hắn không thể tiếp nhận rồi: “Người xác định người kia là nam nhân?”

“Sát, ta lại không gốc, nam nữ còn không phân biệt rõ ràng sao?” Tây Lợi Á hoa chân múa tay vui sướng: “Thời điểm ta nấu nước cho hắn tắm đã thấy rồi, hắn có kê kê! Bất quá vừa thấy thì biết là một đồng tử (thiếu niên, trai tân), còn không thông suốt đã bị cái kê tên Kiệt Sâm kia ăn sạch, ha ha, thực ngu ngốc.”

Bạch Hạo áp chế khiếp sợ của bản thân, liếc mắt nhìn Tây Lợi Á: “Tái ngu ngốc cũng không ngu ngốc hơn người đi? Hài tử đều đã sinh, còn muốn hoài thai lần nữa.”

Tây Lợi Á khoát tay không cho là đúng: “Ta đây là bởi vì yêu, không giống cái kẻ ngu ngốc kia, hấn ngay cả ngôn ngữ nơi này còn nghe không hiểu, xem ra là hoàn toàn vì sợ hãi giống được tên Kiệt Sâm kia, Tóm lại, người thấy hấn sẽ biết, ân..... Hì hì.....” Hấn vòng vo đảo mắt châu, nhìn qua thần bí hề hề .

“Nói chuyện đừng nói nửa vời a, cẩn thận sinh hài tử không kê kê!” Bạch Hạo ghét nhất bị người khác nói nói một nửa giấu một nửa, này không phải làm mất hứng thú của người ta sao.

“Người cút đi!” Tây Lợi Á đập qua một cước, Bạch Hạo nghiêng người né đi: “Dù sao ta cũng không nói cho người, để người kinh hỉ, đến rồi biết.”

Này quả nhiên là kinh hỉ, Bạch Hạo ngồi ở trên da thú, nhìn nam nhân đang mang thai kia một ngụm lại một ngụm tiểu sinh, tại hạ, huynh đài, chính là bất tài..... Hấn liền cảm thấy thế giới này thật hỗn loạn không chân thật.

“Người nói người là người nơi nào?” Bạch Hạo khí định thần nhàn, đem khoai nướng trên đồng lửa giở đi giở lại.

“Tiểu sinh là con dân đại Tống, bắt quá trên đường vào kinh đi thi gặp tắc nhân, hoảng hốt đi loạn bắt hạnh rơi xuống khe núi, cũng không ngờ lại đến nơi này.....” Nam nhân kia liên miên cần nhần: “Tiểu sinh bị dị dân bên này ..., vốn định chết đi, ai ngờ cư nhiên trong bụng có hài tử.....”

Ta sát, nơi này đến tột cùng là có gì tốt, mới làm cho người ta từng người từng người xuyên đến đây! Bạch Hạo dè dặt, nghe người này nói chuyện thật toan, thật sự khó chịu, trách không được biểu tình Tây Lợi Á rối rắm thành như vậy: “Sao bọn họ lại tìm thấy được người? Đến nơi này chỉ có một mình thôi?”

“Chính là bất tài, rơi trên người dâm thú kia, cho nên có thể thoát được kiếp này..... Tại hạ là độc thân tới đây, không biết huynh đài có huynh đệ tỷ muội hay không?” Nam nhân kia hai mắt mang theo bộ dáng chờ đợi, mắt phượng hơi hơi nhếch lên, cư nhiên tràn ra phong tình vạn chủng.

Sát, đây là cái tai họa! May mắn sớm bị người thu nhận. Bạch Hạo oán thầm: “Ân, ta còn dẫn theo đến đây một tiểu hài tử, cũng xem như đệ đệ của ta đi.”

“Thật tốt, tiểu sinh lại có thể có huynh đệ.” Nam nhân lấy cái que nhỏ trong tay trạc trạc khoai nướng: “Huynh đài, khoai lang này có thể ăn không?”

“Không thể !” Bạch Hạo lại đem khoai lang lật lật, sau đó trừng mắt liếc Tây Lợi Á đang ở bên cạnh cười trộm, lại quay trở về nhìn tú tài kia: “Người cũng đừng thương tâm, qua hai tháng nữa là người sinh hài tử, cổ nhân nói, bất hiếu có tam, lớn nhất là vô hậu, tối thiếu người có hậu.”

Toan tú tài kia nghe lời này có điểm không được tự nhiên, nhưng đầu óc trì độn, lại không nghe ra được đến tột cùng là có chỗ nào không thích hợp, đành phải gật gật đầu: “Đúng vậy, đúng vậy.”

“Ha ha ha ha.....” Tây Lợi Á úp mặt vào đầu gối, cười đến hai vai run run không ngừng.

“Uy, người đủ rồi!” Bạch Hạo cầm cái que chọc qua, đem Tây Lợi Á bò lăn ra mặt đất.

Tây Lợi Á che bả vai bị đánh trúng, ôi ôi tiếp tục cười.

Bạch Hạo thấy kẻ điên dở kia không có biện pháp, đành phải chấp chấp tay xin lỗi toan tú tài kia: “Không biết..... Ách, người tên là gì, bao nhiêu tuổi?” Hấn thật sự không biết người cổ đại nói chuyện như thế nào, cho dù từng xem phim cổ trang, cũng không nhớ được loại toan chương trình kia.

Tú tài đáp lễ: “Tại hạ năm nay mười tám tuổi, họ kép Mộ Dung, tên hai chữ Vân Phi, tự Tử Hạc, huynh đài có thể gọi tiểu sinh là Vân Phi hoặc Tử Hạc đều có thể.”

Lại còn tự nữa Trong lòng Bạch Hạo có một đàn ngựa chạy qua : “Người nhỏ tuổi hơn ta, vậy ta gọi người là Vân Phi, để gọi, người gọi ta Bạch Hạo hay Hạo ca là được, nói coi, người vẫn không nghe hiểu được bọn họ nói chuyện?”

Mộ Dung Vân Phi nhăn mặt nhăn mày, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve cái bụng của mình: “Tại hạ hổ thẹn, chỉ có thể nghe biết được tên của nam nhân kia, cùng một vài từ, câu ngắn, nhưng đại đa số vẫn có thể hiểu hết được.”

Bạch Hạo đem khoai lang ra khỏi đồng lửa, đặt ở một bên, nghĩ rằng người như vậy còn có thể nghe hiểu một vài từ ngữ quả thực không dễ, nhưng lại ngượng nói ra, chỉ có thể cười gượng: “Ha ha, không sao, từ từ sẽ quen.”

Mộ Dung Vân Phi nhìn chăm chăm khoai lang nướng, dùng sức gật gật đầu: “Àn.

26. Chương 26: Thay Đổi Rất Nhỏ

Tây Lợi Á rốt cục cười đủ, hân uống chút nước nhuận nhuận cổ họng: “Uy, ta nói, Vân Phi huynh đệ, mấy tháng này, người có thích cái kia ... Kiệt Sâm? Gọi là Kiệt Sâm đi? Người có thích y hay không?”

Mộ Dung Vân Phi đỏ mặt: “Tiểu sinh thân là nam tử, làm sao có thể thích người đồng dạng là nam tử? Huống chi, huống chi người nọ là ép tiểu sinh, tiểu sinh..... Tiểu sinh.....” Tiểu sinh nửa ngày cũng chưa nói ra được nguyên nhân.

“Cho nên người sẽ không thích y? Một khi đã như vậy, để liệt xỉ bạo long đến đây, để y xung phong, nếu y chết, người cũng giải thoát rồi.” Tây Lợi Á ra sư (meo, móc) chủ ý.

Mộ Dung Vân Phi mạnh mẽ dựng thẳng thất lưng, tức giận bác bỏ Tây Lợi Á: “Người sao lại độc ác như thế? Kiệt Sâm kia lại không đắc tội với người, người người người người..... Người muốn hài tử của tiểu sinh không có phụ thân sao??”

Tây Lợi Á cùng Bạch Hạo đều hiểu được, đây không phải là không thích, chính là còn chưa thông suốt thôi.

Bạch Hạo nhún nhún vai, đem khoai lang bửa ra làm hai nhét một nửa vào trong tay Mộ Dung Vân Phi: “Bình tĩnh, bình tĩnh, đến, ăn một chút, Tây Lợi Á là trêu người thôi, đừng tưởng thật.”

Mộ Dung Vân Phi tiếp nhận khoai lang cắn một ngụm, miệng than thở nhắc đến cái gì Khổng Tử viết, cái gì kẻ tiểu nhân, làm Tây Lợi Á cười trộm không thôi.

Ba người dùng “tiếng địa phương” hàn huyên nửa ngày, ăn hết ba củ khoai, no đến đánh cách một cái.

Mộ Dung Vân Phi chính là một cái cật hóa, ăn ít nuốt chậm lại liên miên không ngừng, vậy mà bản thân hân ăn gần hai củ khoai lang nướng, cuối cùng sờ sờ bụng, hàm súc cười: “Chờ lát nữa ăn cơm chiều, không thể ăn quá nhiều được.”

Bạch Hạo thiếu chút nữa không phun ra, giương mắt nhìn Tây Lợi Á: “Thời điểm người mang thai cũng ăn như vậy?”

Tây Lợi Á lắc đầu, buồn bực nhìn tên kia cuộn mình sưởi ấm một bên: “Người ăn nhiều như vậy, không thấy tức bụng sao?”

“Vì sao lại thế, ta còn chưa ăn no đâu.....” Mộ Dung Vân Phi vuốt cái bụng, vẻ mặt mẫu tính quang huy: “Ta có bảo bảo, nhất định phải ăn được, nếu không bảo bảo phát triển không tốt.”

Sát, năng lực thích ứng của người này còn nhanh hơn so với Tây Lợi Á đâu! Bạch Hạo lười để ý đến hân, vì thế quyết định đứng dậy cáo từ. Còn chưa chào ra về, rèm cửa đã bị vén lên, Kiệt Sâm từ bên ngoài đi vào, thấy Bạch Hạo cùng Tây Lợi Á chỉ điểm đầu một cái xem như chào hỏi, rồi đi nhanh đến bên cạnh Mộ Dung Vân Phi, ngồi xuống nhẹ giọng nói: “Hôm nay bảo bảo có ngoan không, có nháo người không?”

Mộ Dung Vân Phi ửng hồng nghiêm mặt, đem thân mình rút lui phía sau.

“Hắc, người có thể nghe hiểu y nói là cái gì sao?” Về mặt Tây Lợi Á tò mò.

Mộ Dung Vân Phi lắc lắc đầu: “Tiểu sinh, nghe, nghe không hiểu.....”

“Y là đang hỏi người bảo bảo có ngoan hay không, có nháo làm người không thoải mái hay không.” Bạch Hạo thêm củi vào trong đồng lửa, đứng lên: “Tốt lắm, chúng ta không quấy rầy vợ chồng son các người thân thiết, đi đây.”

“Ân a, còn có, người đối y hảo một chút, sẽ phát hiện y đối với người hảo gấp mười lần, đây là kinh nghiệm!” Tây Lợi Á trước khi xuất môn bỏ thêm một câu như vậy nữa, cuối cùng còn liếc liếc Bạch Hạo, Bạch Hạo giả vờ không nghe thấy, nhắc chân đi xa.

Mới vừa bước được vài bước, chợt nghe phía quảng trường bên kia truyền đến tiếng trầm trồ khen ngợi cùng thanh âm cổ lên.

Bạch Hạo tò mò tiêu sái đi qua xem, phát hiện nơi này đứng không ít người, giống cái giống đực đều có, bắt quá vừa thấy hẳn toàn bộ đều nhất trí tránh ra một con đường, hơn nữa còn lộ ra tươi cười thập phần ái muội.

Đây là làm sao a? Bạch Hạo nhúc nhủ, hẳn lại không muốn đi vào, luôn luôn có cảm giác không tốt.

“Nha, là Lôi Thiết Nhĩ cùng thú nhân ngoại lai đánh nhau đâu, Bạch Hạo người thấy qua thú nhân đánh nhau chưa? Rất thú vị.” Tây Lợi Á không nói hai lời liền kéo Bạch Hạo vào tận cùng phía trong, gần sát nhìn hai dã thú to lớn lẫn thành một đoàn.

Hồ hình của Lôi Thiết Nhĩ đã sớm xem qua vô số lần, nhưng người tên Khải Nhĩ kia là mới thấy lần đầu, bộ lông màu đỏ nhìn qua khá dày, trên cổ có một cái bờm dài làm cho đầu y thoát nhìn rất lớn. Dã thú này nhìn thoáng giống sư tử, nhưng cơ thể không mạnh mẽ như sư tử. Ánh mắt Bạch Hạo trên người Khải Nhĩ đánh giá nửa ngày, mới bưng tỉnh đại ngộ: Đây là chó ngao Tây Tạng nha.

Lôi Thiết Nhĩ cùng Khải Nhĩ bởi vì Bạch Hạo xuất hiện, tinh thần càng hưng phấn, muốn ở trước mặt người mình thích biểu hiện một phen. Hai đại dã thú va chạm cắn xé lẫn nhau, dùng các loại kỹ xảo áp chế đối phương, hận không thể lập tức thắng trận đấu này.

Bạch Hạo quả thật là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến dã thú đánh nhau, trước kia cũng chỉ xem trên trường trình thể giới động vật mà thôi. Bất quá đại đa số người thuyết minh đều nói hai giống đực đánh nhau là bởi vì tranh giành giống cái niềm vui, không biết hai vị kia vì sao lại đánh nhau.

“Bạch Hạo.....” Tuyết Lai đi lại đây, cười hì hì túm lấy áo hắn: “Thật là hạnh phúc nha.....”

Bạch Hạo: “A?”

“Có hai giống đực đánh nhau vì người đâu, nga, thực vinh hạnh, thực lãng mạn.....” Tuyết Lai hai tay nắm lại đặt trước ngực: “Ngay cả ta cũng chưa từng có giống đực đánh nhau vì mình đâu.”

“Đạt Khắc Tư nghe xong những lời này thì thương tâm lắm a.” Bạch Hạo biết được hai tên kia cư nhiên vì hắn, một “giống cái”, mà quần thành như vậy, vì thế liền mất hứng, đẩy ra Tuyết Lai muốn đi.

“Ồi chào, người không xem? Còn chưa phân thắng bại đâu.” Tây Lợi Á bắt lấy tay áo Bạch Hạo: “Người yên đi, Lôi Thiết Nhĩ nhất định sẽ thắng.”

Bạch Hạo giận: “Y thắng hay không liên quan gì đến ta? Sao phải ở lại? Còn lấy ta ra làm chiến lợi phẩm? Ai thắng liền cho người đó? Ta đây là cái gì? Khoe ra năng lực tiềm ẩn của bản thân sao?” Nói xong gạt ra tay Tây Lợi Á, đẩy đám người đi ra ngoài. Lưu lại Tây Lợi Á cùng Tuyết Lai hai mặt nhìn nhau.

“Hắn vì sao lại sinh khí a? Chẳng lẽ không tin tưởng Lôi Thiết Nhĩ sao?” Tuyết Lai mặc danh kỳ diệu. Có giống đực vì mình mà đánh nhau đây đối với giống cái là chuyện rất vinh quang, hơn nữa cho dù người mình thích thua thì thế nào? Ai cũng chưa nói người thắng là sẽ có được giống cái thôi, Bạch Hạo vì sao sinh khí lớn đến thế?

Tây Lợi Á nhún nhún vai, hẳn nhưng thật ra khá lý giải Bạch Hạo, phỏng chừng tên kia rất nội ngư đi, cũng là, dù sao trước kia cũng là một nam nhân cường hãn, kết quả đến nơi này lại bị coi như “giống cái” mà được bảo vệ mọi lúc, mặc kệ là ai trong lòng cũng không thể thông suốt.

“Ta đi hổng hắn!” Tây Lợi Á nói xong, cũng chạy theo ra ngoài.

Bạch Hạo rời xa đám người, một mình đi đến bờ sông, ngồi trên tảng đá gần người.

Vừa rồi hấn thế nhưng trong nháy mắt có loại sợ hãi Lôi Thiết Nhĩ sẽ thua trận, là sợ y thua trận mất mặt, hay vẫn là sợ y thua trận mất đi chính mình? Bạch Hạo nắm tuyết thành quả cầu nhỏ, dùng sức ném ra xa! Thật sự phiền chết, vì sao lại phiền như vậy!

“Bạch Hạo, ngươi không sao chứ?” Tây Lợi Á chậm rãi đi đến: “Hắc, ta nghĩ ngươi đang hiểu lầm cái gì.”

“Hiểu lầm cái gì.” Bạch Hạo tiếp tục nắm tuyết, dùng sức ném ra ngoài.

“Ách, ngươi biết đấy, thú nhân chính là như vậy, chưa mất hẳn thú tính, có người khiêu khích liền tự nhiên đánh nhau thôi..... Hơn nữa, cũng không phải kẻ thắng là có thể lấy được đến giống cái nga, chỉ là do Hormone của bọn họ quá nhiều, đánh một hồi để phát tiết chút thôi. Kỳ thực đây cũng là một thủ đoạn để đốc thúc giống đực mạnh hơn, kẻ thu nhất định sẽ cố gắng để mạnh mẽ hơn, sau đó..... Ân..... Sau đó.....” Tây Lợi Á nghĩ tìm từ ngữ.

“Sau đó lần nữa đánh thắng trở lại? Nhàm chán không có việc gì làm a?” Bạch Hạo nhớ tới bản thân khi cùng các chiến hữu, hai người vật lộn kẻ nào thua, tuyệt đối sẽ liều mạng luyện tập, sau đó đợi cho bản thân đủ cường, liền đi khiêu chiến, cho đến khi thắng mới thôi. Kỳ thật nam nhân đều như thế này, thật mạnh, hiếu chiến, hiếu thắng.

“Cái kia Khải Nhĩ tiểu thí hài, tuyệt đối không thắng được Lôi Thiết Nhĩ, nói sau, loại này tuổi trẻ lỗ mãng giống như y không có giống cái thích, giống cái đều thích thành thực giống đực thôi, y a, còn chưa được.” Tây Lợi Á đột nhiên hì hì cười: “Ta nghe nói, lúc trước cũng có giống đực cùng A Tư Lan tranh ta đâu, bắt quả ta không thấy, nghe nói là A Tư Lan thua ba lần, lần cuối cùng thắng mới kết thành bạn lữ”

Bạch Hạo mắt tròn trắng: Đó là Tây Lợi Á trước kia được không? Ngươi đặc ý cái con khỉ gì!

Bên kia quảng trường truyền đến tiếng hoan hô, nghe ra hẳn là Lôi Thiết Nhĩ thắng.

Bạch Hạo đem tuyết cầu nắm được đều ném ra ngoài, sau đó chà xát đôi bàn tay lạnh hồng: “Ta đi nấu cơm, chính ngươi ngồi tự chơi đi.”

“Uy, kéo ta với, kéo ta với, chân ta tê quá

” Tây Lợi Á ủy khuất gần chết, Bạch Hạo người này, rất xấu đi!

Ăn xong cơm tối, một đám người tụ lại trong phòng Bạch Hạo, muốn nghe hắn giải thích một chút về chuyện cạm bẫy.

Bạch Hạo bắt đắc dĩ, châm hai ngọn đèn đặt ở trên bàn: “Không phải buổi sáng ta đã nói qua sao? Chính là chuyện như thế.”

Kiệt Sâm nhìn xung quanh đánh giá căn phòng, không ngừng cảm khái, sau khi châm đèn, lại chặc chặc lấy làm kỳ lạ: “Cái này gọi là đèn? Trời ạ, làm sao các người nghĩ ra được? Rất thuận tiện.”

Lôi Thiết Nhĩ vẻ mặt kiêu ngạo: “Ân, là Hạo Hạo nghĩ ra, phòng ở này cũng là Hạo Hạo thiết kế.”

Khải Nhĩ hừ một tiếng, nâng tay xoa xoa miệng vết thương trên mặt, con người màu rám nắng thật sâu nhìn thẳng Bạch Hạo, đem hấn nổi da gà toàn thân.

Lôi Thiết Nhĩ lạnh lùng liếc qua Khải Nhĩ, thân thủ túm Bạch Hạo đến trước người mình, ấn hắn ngồi lên đùi, ý tứ kia đã quá rõ ràng: Đây là của ta, ngươi thiếu đánh chủ ý đến bạn lữ người khác!

Bạch Hạo ngồi lên đùi nam nhân, cả người không được tự nhiên, nhưng cũng biết đây là biện pháp trực tiếp nhất ngăn chặn thú nhân khác đối với mình có tình ý, đành phải nghiêng răng nghiêng lợi nhả xuống.

“Loài liệt xỉ bạo long loại này thực rất giáo hoạt, chúng nó am hiểu đánh lén, hơn nữa còn vì săn được mồi, thời gian mai phục rất lâu.” Kiệt Sâm vuốt cằm, nơi đó giống như có dấu vết của răng nanh: “Hơn nữa, chúng nó thường hoạt động quần thể, bình thường mấy trăm con chỉ biết nhất nhất nghe tín hiệu của hai ba con cái trong đàn.”

Xã hội mẫu hệ. Bạch Hạo gật gật đầu.

“Tóm lại, loại này rất khó đề phòng, cứ cố thủ trong bộ lạc cũng không phải là biện pháp.” Kiệt Sâm nhìn Bạch Hạo: “Không biết các ngươi có biện pháp nào để giải quyết không?” Nói các ngươi, lại chỉ nhìn Bạch Hạo.

Trong bộ lạc có người mới đến, thức ăn dự trữ sớm muộn gì cũng dùng hết, liền như vậy mà chịu đựng không đi săn thú là tuyệt đối không được. Bạch Hạo suy nghĩ một chút, dùng than củi vẽ vòng tròn trên bàn: “Liệt xỉ bạo long có thể leo núi hay không?”

“Không thể.” Lôi Thiết Nhĩ nói: “Lúc trước lựa chọn nơi này làm bộ lạc, cũng bởi vì ba mặt là núi, có thể ngăn chặn rất nhiều thứ phiền toái không cần thiết, tỷ như liệt xỉ bạo long.”

“Như vậy, ta có biện pháp.” Bạch Hạo theo vòng tròn bên ngoài đánh dấu ba phía là núi, phía trống không là nơi giáp ranh cùng thảo nguyên và rừng rậm: “Đầu tiên, cần dựng tường vây cao hơn, cái này dễ rồi, sau đó dọc phía ngoài tường đào một con mương, sâu đến một thước là được, bên trong chất đầy cỏ khô, rồi cho vào chút dầu trơn, cuối cùng đào nhiều loại cạm bẫy mà ta từng nói, càng nhiều càng tốt. Chẳng sợ liệt xỉ bạo long đánh lén, chỉ cần chúng nó rơi vào cạm bẫy nhất định sẽ có động tĩnh, sau đó chúng ta có thể đợi chúng vọt tới trước tường thành, liền châm cỏ khô. Trong lúc này, giống đực trong bộ lạc có thể ra ngoài săn thú, nhưng không cần cách quá xa bộ lạc, tại bộ lạc lưu lại vài thú nhân không có cánh cùng hai thú nhân có cánh là được, như vậy khi liệt xỉ bạo long đánh lén, chúng ta có thể nhanh chóng báo tin, gọi các thú nhân đi săn trở về. Hơn nữa, trước khi chúng nó vọt tới được tường vây, cũng sẽ có một bộ phận thương vong nhất định. Đương nhiên, vì để tránh điều ngoài ý muốn, khi liệt xỉ bạo long đánh lén, giống cái cùng hài tử tốt nhất đều tập trung một chỗ, liền lấy phòng ở của ta làm chỗ tập trung chủ yếu cũng được. Như vậy, chúng ta chỉ cần ở chỗ tường vây, đem liệt xỉ bạo long muốn vượt tường đánh bật trở ra đến chỗ cạm bẫy hay đồng lửa bên ngoài, là tốt rồi.”

27. Chương 27: Chiến Thắng

Công trình phòng ngự bố trí xong, Lôi Thiết Nhĩ rút cục lưu luyến mang theo các thú nhân đi ra ngoài săn thú.

Chủ yếu là nếu không đi săn, trong bộ lạc cũng sắp không có cơm ăn, không ít nhà hầm dự trữ đã muốn trống không.

Các thú nhân mới vừa đi ba ngày, ban đêm hôm nay, ngọn đèn cuối cùng vừa tắt, toàn bộ bộ lạc chìm trong bóng đêm vô cùng yên lặng, mọi người đang say giấc, đột nhiên một tiếng khóc thét thê lương vang lên.

Chững lại một hồi, đột nhiên có người bắt đầu đập cửa phòng Bạch Hạo: “Bạch Hạo, liệt xỉ bạo long rơi vào cạm bẫy, ta đi thông tri bọn người thủ lĩnh.”

Bạch Hạo vội vàng mặc quần áo, vừa ra cửa, đã có giống cái lục tục hướng phía bên này chạy đến. Cũng may phòng Bạch Hạo đủ lớn, ba gian phòng lớn chật ních mấy chục người, tuy rằng khá chật, nhưng cũng rất an toàn.

Bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng khóc, tiếng hét.

Bạch Hạo có chút ngồi không yên, hẳn muốn biết biện pháp của mình đến tột cùng có hữu dụng hay không.

Tây Lợi Á giữ chặt Bạch Hạo muốn xuất môn: “Ngươi làm cái gì?”

“Ta đi nhìn một chút sẽ quay lại.” Bạch Hạo đem dao găm dắt trên tường lấy xuống: “Ngươi đừng lo lắng, chiếu cố hảo hài tử cùng dựng phu, tốt nhất nấu một ít canh nóng, ta nghĩ sau khi chấm dứt, mọi người nhất định sẽ rất đói bụng.”

“Uy, ngươi đừng nói giống như di ngôn được không?” Sắc mặt Tây Lợi Á biến thành màu đen, hẳn nhìn Âu Cảnh ngồi trên giường sưởi bị Bối Á Đặc ôm chặt: “Bọn nhỏ đều đã rất lo lắng.”

Bạch Hạo không biết nên khóc hay cười: “Ta thật sự chỉ đi ra ngoài nhìn một chút, dù sao cũng là chủ ý của mình, vạn nhất có chỗ nào không thích hợp, ta còn có thể bỏ cứu một chút.”

Tây Lợi Á nghĩ nghĩ, rốt cục buông tay ra: “Chính là đi xem thôi a, trăm ngàn đừng tiếp cận, cho dù người lợi hại đến đâu cũng không bằng các thú nhân, loại sự tình này hướng dẫn cho bọn họ là được rồi, nếu không mỗi ngày ăn nhiều như vậy, không hoạt động đều thực xin lỗi lương thực!”

“Tốt lắm, người yên tâm.” Bạch Hạo vỗ vỗ tay Tây Lợi Á, mở cửa ra ngoài.

Tuyết Lai đang chuẩn bị thảo dược, gặp Bạch Hạo đi ra ngoài cũng bắt đầu lo lắng: “Hắn đi ra ngoài làm cái gì?”

“Ai nha, không có việc gì, không có việc gì.” Tây Lợi Á an ủi: “Hắn chính là đi ra ngoài nhìn một chút, người nọ thói tính tình người còn không biết sao?”

Trong phòng rất chật, nhưng lại thực im lặng, bọn nhỏ đều được an bài ngủ trên giường sưởi, nhóm người lớn thì ngồi lại với nhau, có thu thập dược thảo, có bắt đầu chuẩn bị nấu canh, cũng có đan áo len hoặc là ngăn người.

Bên ngoài liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết, làm cho người ta lo lắng không thôi.

Nương theo ánh lửa của ngọn đuốc, Bạch Hạo nhìn thấy một đám liệt xỉ bạo long đông nghìn nghịt bên ngoài.

Bình thường hắn chỉ nghe nói, nhưng mà chưa thấy qua, tưởng tượng đến liệt xỉ bạo long bất quá cũng chỉ cùng cỡ xỉ long không sai biệt lắm, chẳng qua so với cỡ xỉ long hung ác hơn một ít thôi. Ai biết này liệt xỉ bạo long trưởng thành trông giống như khủng long bạo chúa vẫn được chiếu trên ti vi, thậm chí so với khủng long bạo chúa còn dữ hơn, vóc dáng không cao, một thân da dày đầy gai nhọn, miệng đầy răng sắc nhọn, nhìn đến liền dọa người.

Lực nhảy lên của liệt xỉ bạo long rất tốt, chỉ sau phát triển hơn rất nhiều so với chi trước, có rơi vào bẫy, những con phía sau sẽ dẫm lên mình con trước, tiếp tục lao lại đây.

Nhìn thấy liệt xỉ bạo long lục tục rơi vào trong thâm câu (hào sâu) bên ngoài tường vây, có người ra lệnh một tiếng, từng cây đuốc trong tay các thú nhân lần lượt ném xuống.

Ánh lửa đan thành một mảnh, liệt xỉ bạo long trước khi chết hỗn loạn thê lương gào thét, trong đêm tối, làm cho người nghe毛 cốt tủy nhiên. (dựng tóc gáy)

Bạch Hạo xoa nhẹ mặt, nhìn về phía người vừa hạ lệnh, là Đạt Khắc Tư.

Đạt Khắc Tư cũng thấy hắn, vội vàng chạy tới: “Bạch Hạo, sao ngươi lại ra đây? Nhanh chạy trở về.”

“Ta chỉ đi ra nhìn xem, sẽ không gặp chuyện gì.” Hắn hướng ra phía ngoài nhìn lại: “Như thế nào nhiều như vậy?”

“Ân, chúng ta cũng hoảng sợ, phỏng chừng là vài cái sào huyết bạo long liên hợp lại. Chắc là do mùa đông năm nay gió tuyết quá lớn, làm chúng nó thiếu thức ăn, cho nên mới khuynh sào xuất động (cả động cùng đi ra), nơi nơi cướp đoạt thức ăn.” Đạt Khắc Tư nhìn từng tốp liệt xỉ bạo long vẫn như cũ tiến lên, mạnh mẽ thét dài một tiếng, biến thân thành một kim hoàng sắc sư tử: “Ta đi tách đội ngũ chúng nó ra.” Nói xong liền vượt qua hào xông ra ngoài. Lập tức lại có thêm mấy mãnh thú cũng nhắm về phía liệt xỉ bạo long.

Đây là cuộc chiến của các dã thú, vài dã thú thật lớn ở giữa đàn bạo long cắn xé tàn sát, sau đó bị tấn công ngược lại.

Bạch Hạo đứng ở trên tường vây, nhìn đến kinh hồn táng đảm.

“Đạt Khắc Tư, tìm thủ lĩnh của chúng nó, đi tìm long mẫu!” Bạch Hạo dùng sức hô to.

Số lượng liệt xỉ bạo long rất nhiều, lại cùng nhau hợp sức, nhất định khó mà kiên trì được đến lúc bọn Lôi Thiết Nhĩ trở về.

Đạt Khắc Tư rầm một tiếng triển khai đôi cánh màu vàng, bay thẳng lên trời, đem liệt xỉ bạo long đang bám trên người dùng sức ném xuống mặt đất.

Long mẫu dẫn đầu cơ hồ đều được con đực bảo hộ ở phía sau. Mẫu long hay công long trưởng thành gần như giống nhau, chẳng qua hình thể mẫu long so với công long nhỏ hơn một chút.

Đạt Khắc Tư mạnh mẽ lao xuống, hai tay thú hóa, bắt lấy một long mẫu rồi bay lên cao, sau đó nhanh chóng vặn đứt cổ nó, ném đến trong đàn bạo long.

Đội ngũ liệt xỉ bạo long có chút hỗn loạn, nhưng lại lập tức khôi phục.

Quả nhiên không chỉ có một long mẫu dẫn đầu.

Lửa trong thâm câu dần dần yếu đi, có bạo long cá biệt dẫm lên thi thể đồng loại, nhảy lên được phía trên tường vây, nhưng lập tức bị thú nhân canh giữ trên tường vây vặn gãy cổ, đánh trở về. Nhưng số lượng bạo long nhảy lên được tường vây càng lúc càng nhiều, thú nhân bên trên có chút khó duy trì, đành phải gọi bọn người Đạt Khắc Tư trở về.

Bạch Hạo rút ra dao găm, đâm về phía bạo long đang lao tới. Dao găm đâm trúng phần bụng tương đối mềm mại của bạo long, huyết hoa phun ra, nghiêng ngã lao đảo vọt tới phía trước vài bước mới ngã.

Cánh tay Bạch Hạo có chút run lên, nhưng phần hiếu chiến trong cơ thể bắt đầu sôi động, bản tính thị huyết của nam nhân làm cho hai mắt hắn tỏa sáng.

Đến khi Lôi Thiết Nhĩ cùng các thú nhân trở về, nhìn đến chính là tình huống như vậy: trên người Bạch Hạo đầy máu, dao găm trước mắt đảo qua đảo lại, phía trước hắn là vài con liệt xỉ bạo long.....

“Bạch Hạo ! !” Lôi Thiết Nhĩ cơ hồ can đảm câu liệt, nghĩ đến Bạch Hạo bị trọng thương, bỏ lại con mồi trong tay liền chạy vội tới, vài con liệt xỉ bạo long bị thú hóa Lôi Thiết Nhĩ xé thành mảnh nhỏ.

“Kháo! Cuối cùng ngươi cũng trở lại.” Bạch Hạo mệt đến mức tay cơ hồ không thể nâng lên dao găm được nữa, hắn dùng toàn lực một cước đá văng Lôi Thiết Nhĩ vừa tới: “Ta không sao, ngươi còn không nhanh đi hỗ trợ ! !”

Lôi Thiết Nhĩ thấy Bạch Hạo tạm thời an toàn, liền ngửa mặt lên trời hét vang, mang theo các thú nhân thú hóa phân chia gia nhập chiến trường.

Nháy mắt, trận chiến này bắt đầu nghiêng về một phía, liệt xỉ bạo long bị đánh lui liên tục về phía sau, đến khi hùng đông, trận chiến đã thắng lợi.

“Vài con chạy mất.” Đạt Khắc Tư lau máu trên mặt: “Đánh thực thống khoái, đã lâu không thống khoái như vậy.”

Lôi Thiết Nhĩ không quan tâm, y hóa thành hình người liền vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch Hạo, cẩn thận xem xét toàn thân hắn: “Hạo Hạo, ngươi không sao chứ? Ngươi không sao chứ?”

“Ta không sao.....” Nhìn gương mặt lo lắng của Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo mỉm cười: “Ta thật sự không có việc gì, chính là đứng lâu chân tê rần, có thể phiền người dìu ta trở về.....” Sao? Chữ cuối cùng còn chưa nói ra, đã bị Lôi Thiết Nhĩ cúi xuống ôm lên, nhắm về phía phòng ở.

Chiến đấu thắng lợi, các thú nhân dọn dẹp xong chiến trường trở về được nhóm giống cái nhiệt liệt chào đón, từng chén canh nóng được đưa ra, trên quảng trường lửa trại bùng cháy, con mồi vừa săn được làm sạch sẽ nướng trên lửa tỏa hương thơm phức.

Đây là lần đầu tiên Kiệt Sâm tham dự một trận chiến lớn lại dành thắng lợi. Không có tử vong, chỉ có một chút trầy da, bất quá điều này đối với thú nhân mà nói không đáng kể chút nào. Y khắp nơi tìm kiếm Lôi Thiết Nhĩ cùng bạn lữ của y Bạch Hạo, lại được báo cho biết là hai người kia hiện tại đang ở trong phòng, không tiếp khách.

Kiệt Sâm lý giải nở nụ cười, y theo trong đám người tìm được toan tú tài của mình, gắt gao ôm vào trong ngực.

Mộ Dung Vân Phi ửng hồng mặt, do dự nửa ngày, rốt cục vươn tay hoàn trụ thắt lưng thú nhân.

Bạch Hạo tắm rửa sạch sẽ thay quần áo, cũng muốn đi ra ngoài giúp vui, nhưng lại bị Lôi Thiết Nhĩ ngăn ở trong phòng.

“Lấy cho ta một bát canh, được không?” Lôi Thiết Nhĩ đáng thương hề hề ngồi bên cạnh cái bàn.

Vừa rồi thời điểm hắn ôm Bạch Hạo vào nhà, bởi vì vừa thú hóa nên không mặc quần áo, kết quả bị Tây Lợi Á chỉ e thiên hạ bắt loạn thấy được, hiện tại Bạch Hạo chính là thẹn quá thành giận, y phải dùng sức hống.

Bạch Hạo không nói chuyện, lấy đến một bát canh nóng đặt trước mặt Lôi Thiết Nhĩ.

“Ta không phải cố ý, khi thú hóa, quần áo rơi mất..... Ách..... Ta lúc ấy nghĩ người bị thương, rất sốt ruột..... Hạo Hạo.....” Lôi Thiết Nhĩ lo lắng bản thân có nên biến thân đến hống Bạch Hạo hay không, bởi vì thú hình của y tựa hồ rất thảo được Bạch Hạo niềm vui.

Bạch Hạo vẫn là không nói lời nào, cảm tình của Lôi Thiết Nhĩ đối với hắn, hắn rất rõ ràng, cũng không phải không cảm động. Nhưng mà cũng không thể bởi vì cảm động, liền đem tiểu cục hoa của bản thân dâng đi ra a. Hơn nữa, chính mình có thể sinh hài tử hay không còn chưa biết đâu, thú nhân nơi này thực chú trọng con nối dòng của bản thân, vạn nhất khi y biết bản thân không thể nào sinh hài tử, kia đến lúc đó thống khổ còn không phải là chính mình?

Bạch Hạo thở dài, nhu nhu mái tóc hơi dài của mình:“Kỳ thật, ta..... Ân, người có biết Ta có lẽ không thể sinh hài tử, người có muốn, ân, tìm người khác hay không?”

Nghe được đến không thể sinh hài tử, Lôi Thiết Nhĩ sững sốt, tái nghe Bạch Hạo đề bản thân đi tìm người khác, y thực không cao hứng.

Cánh tay duỗi ra, đem Bạch Hạo ôm vào trong lòng:“Ta không ngại có hài tử hay không, ta chỉ để ý, trong lòng người có ta hay không mà thôi!” Ánh mắt Lôi Thiết Nhĩ thật hắc, giờ phút này hết sức chăm chú:“Có rất nhiều giống cái bởi vì thân thể gầy yếu không thể sinh dục, nhưng mà giống đực cũng sẽ không buông bỏ bạn lữ của mình. Hơn nữa, cho dù người không thể sinh bảo bảo cho ta, vậy sau này chúng ta cũng có thể tìm thú nhân bảo bảo nào đó không có cha mẹ về nuôi.....” Nói xong, y lại đột nhiên cao hứng tốt độ:“Nói như vậy, Bạch Hạo, người không phải là nhận thức ta làm bạn lữ của người đi?”

Bạch Hạo phút chốc đỏ thắm khuôn mặt, dùng sức đẩy ra cánh tay Lôi Thiết Nhĩ:“Ta, ta khi nào thì nhận thức đâu?”

“Nhưng mà người đang cùng ta thảo luận chuyện hài tử a.” Lôi Thiết Nhĩ nhìn hai má Bạch Hạo đỏ lên, rất cục nịnh không được cúi xuống vừa hôn vừa liếm:“Hạo Hạo, người đồng ý làm bạn lữ của ta đi, người xem, ta sẽ bảo hộ người, cũng sẽ đánh đuổi mấy kẻ vô lại chú ý đến người, ta còn có thể biến thành đại lão hồ cho người chơi vui vẻ, Hạo Hạo, người đồng ý đi.....”

Bạch Hạo chống đỡ không được, bị Lôi Thiết Nhĩ hôn trụ đôi môi, một cái hôn nồng nhiệt xuống dưới, hai mắt Bạch Hạo nổi lên nhang muỗi vòng vòng.

Lôi Thiết Nhĩ vô cùng thân thiết cắn cắn cái mũi Bạch Hạo:“Thân ái, người quên hô hấp”

Bạch Hạo thật vất vả thu hồi thần chí bản thân nhét trở lại trong đầu:“Ta, ta còn chưa đồng ý..... Ngô..... Hồn dẫn, a ngô.....”

Kháng nghị lại bị nuốt vào trong đôi môi của Lôi Thiết Nhĩ, không đồng ý? Khó mà làm được ! !

Hạo Hạo thân ái, người chỉ có thể là của ta !

28. Chương 28: Vì Bộ Lạc

Lôi Thiết Nhĩ vốn nghĩ muốn tấn công đến thành lũy cuối cùng, đáng tiếc bị Bạch Hạo lấy lại tinh thần cho một chương đánh bay, đáng thương khuôn mặt vốn không bị thương giờ lại có thêm một vết xanh xanh quanh mắt.

Bạch Hạo nhanh kéo lại quần áo, nhìn Lôi Thiết Nhĩ ôm đầu ai ai kêu, vừa tức vừa cười: “Ta nói người đủ rồi đi!”

“Không đủ!” Lôi Thiết Nhĩ ồm ồm phản bác: “Người sao có thể như vậy a, nếu đã đồng ý làm bạn lữ của ta, vì cái gì còn đánh ta.”

Bạch Hạo muốn rít gào, người nói xem bản thân là hán tử đen như sắt lại cao hai thước, vì sao bày ra loại tư thế làm nũng này mà không thấy thẹn? Ta đây đứng xem cũng thấy xấu hổ a?? Hắn nhin không được đập Lôi Thiết Nhĩ một cước: “Ta đánh người, người rất đau sao?”

Lôi Thiết Nhĩ ngẩng đầu, lộ ra hốc mắt viền xanh: “Đau.....”

Bạch Hạo nhin nhần, không nhin nổi, phốc xích một tiếng cười đi ra: “Tốt lắm, tốt lắm, là ta không đúng, nhưng là nếu người không đối ta động thủ động cước, ta cũng sẽ không đánh người.”

Lôi Thiết Nhĩ càng thêm ai oán: “Vì cái gì bạn lữ người ta đều thực ôn nhu, còn bạn lữ của ta lại bạo lực như vậy? Không tốt chút nào.....”

“Người cút đi!” Nắm đấm Bạch Hạo lại ngứa: “Vậy người đi tìm ôn nhu a ! !”

Lôi Thiết Nhĩ nháy mắt mấy cái, mẫn nhãn ý cười: “Không, ta liền thích bạo lực .”

Bạch Hạo thế này mới phản ứng lại thì ra y đang giả bộ, chính mình cứ nhiên ngốc hồ hồ hòa theo, hắn buồn bực há miệng thở dốc, cuối cùng phun ra một chữ: “Lăn !”

“Hảo !” Lôi Thiết Nhĩ lăn một vòng, lăn đến trên đùi Bạch Hạo: “Hạo Hạo, chúng ta ra ngoài ăn thịt nướng đi, ta bắt được hai con tuần lộc cùng một con gấu đuôi dài, đều ăn ngon lắm.”

Bạch Hạo che lại hốc mắt xanh một vòng kia: “Người cứ như vậy đi ra ngoài?”

Lôi Thiết Nhĩ nhu nhu ánh mắt: “Không có việc gì a, đây là chứng minh người yêu ta.”

“Người thật sự cút đi ! !” Bạch Hạo phát hiện bản thân không có cách nào tâm bình khí hòa cùng người này nói chuyện: “Có muốn ta yêu người thêm vài cái không?”

Lôi Thiết Nhĩ động thân mà lên, đem Bạch Hạo ôm chặt trong lòng: “Đến đây đi, đến đây đi, yêu ta thêm vài lần đi.”

Bạch Hạo thật không biết là nên khóc hay nên cười, tức giận đấm ngực Lôi Thiết Nhĩ vài cái: “Đủ, người, đừng khoe mẽ, ta đói rồi, đi ra ăn thôi.” Bạch Hạo nhìn vẻ mặt hưng phấn của Lôi Thiết Nhĩ, thở dài, quên đi, cứ thuận theo tự nhiên là được.

Trận đại hội thịt nướng này mãi đến chạng vạng mới tan cuộc, trước khi liên hoan kết thúc, Kiệt Sâm chính thức tuyên bố gia nhập bộ lạc Lôi Thiết Nhĩ, hơn nữa y không làm thủ lĩnh, bộ lạc này chỉ có mình Lôi Thiết Nhĩ là thủ lĩnh.

Tất cả mọi người hoan hô vang dội, người trong bộ lạc càng nhiều, chứng minh nó càng cường đại. Năng lực thủ lĩnh bộ lạc càng cao, như vậy về sau người gia nhập vào bộ lạc sẽ càng nhiều. Bạch Hạo cuối cùng cũng biết Lôi Thiết Nhĩ vì sao đi tìm bạn lữ lại khủng hoảng như vậy. Y thân là thủ lĩnh bộ lạc, áp lực rất lớn, như vậy tìm một bạn lữ có thể cùng y chung vai gánh toàn bộ áp lực của bộ này là phi thường trọng yếu.

Tuy rằng Lôi Thiết Nhĩ kén chọn bạn lữ vẫn dựa trên ý thích bản thân là chính, nhưng Bạch Hạo biết, tại quốc gia chân chính nhược nhục cường thực (cá lớn nuốt cá bé) này, chỉ có thể làm cho bản thân không ngừng cường đại mới có khả năng tiếp tục sinh tồn. Lôi Thiết Nhĩ không chỉ vì chính mình, mà còn phải vì bộ lạc của mình.[xen: Vì bộ lạc ! ! có phải hay không thực quen tai? Mị ha ha ha]

Bạch Hạo biết, chỉ cần bản thân đồng ý làm bạn lữ Lôi Thiết Nhĩ, như vậy cũng không thể cứ lười nhác tự do được, bởi vì, trách nhiệm của hắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Bạch Hạo không có tâm tư tiểu nữ nhân, cái gì điểm xuất phát cứ nhiên không phải bởi vì yêu, cái gì đối với tình yêu của ta cao hơn bộ lạc cường đại. Tất cả điều này đối với hắn chỉ là phù vân. Hắn chỉ biết là, nếu đã gặt đầu, như vậy nam nhân kia sẽ trở thành bạn lữ của mình ở quốc gia xa lạ này vượt qua cả đời,

cho đến lúc chết già, bọn họ có lẽ sẽ có hài tử, hoặc có lẽ không, nhưng mà hai người sẽ vĩnh viễn bất ly bất khí, cho đến cuối cùng có một người ra đi mãi mãi.

Đây là hứa hẹn của thú nhân cùng bạn lữ, là truyền thống vẫn giữ lại của thú nhân.

Tìm được người yêu người, người người yêu, làm bạn lữ của người, sau đó tương hỗ giúp đỡ lẫn nhau, bất ly bất khí.....

Loại chuyện này, ở xã hội mình sống trước kia, thật giống như chuyện đồng thoi, cũng chỉ là một giấc mộng. Nhưng ở nơi này, mỗi người đều kiên định thủ hộ niềm tin này.

Bạch Hạo không có khả năng sẽ không cảm động, cho nên hắn thực xao động.

Bạch Hạo biết bản thân thích nữ nhân, kiểu nữ nhân có bộ ngực mềm mại cùng vòng eo mảnh khảnh, nhưng mà thế giới này không có nữ nhân, chỉ có giống đực cùng giống cái, hơn nữa bề ngoài đều là nam nhân. Cuối cùng, bản thân vốn rất cường hãn, đến nơi này, lại bị biến thành giống cái “nhu nhược”.

Bạch Hạo nghĩ tới một câu: Thiên lý tuần hoàn, nhân quả báo ứng..... Được rồi, không phải câu này, mà hắn là: Minh minh chi trung, tự hữu định số (bên trong mờ mịt tự đã có định sẵn). Như vậy, chính mình đi vào nơi này, có phải là đã định sẵn hay không? Cũng chính là, bản thân dù thế nào cũng phải yêu một kẻ giống đực thú nhân, sau đó.....

Bạch Hạo đỏ mặt.

“Suy nghĩ cái gì?” Một khối da thú mềm mại phủ thêm lên vai Bạch Hạo.

Những người bên cạnh lửa trại đã muốn tán đi gần hết, giống đực đều mang theo bạn lữ cùng hài tử trở về cái tổ nhỏ ấm áp của mình. Chỉ còn một ít độc thân thú nhân vây quanh lửa trại cười nói, có lẽ vài ngày tới, trong bộ lạc sẽ xuất hiện thêm mấy đôi bạn lữ mới.

“Không nghĩ gì!” Bạch Hạo thuận thế ngã vào trong lòng Lôi Thiết Nhĩ, hành động này làm Lôi Thiết Nhĩ thụ sủng nhược kinh (được sủng quá đâm sợ hãi), thở cũng không dám thở mạnh, chỉ có thể thật cẩn thận đem bạn lữ bạo lực này ôm chặt.

“Ngày mai muốn làm cái gì? Các người còn đi săn thú?” Ngón tay Bạch Hạo vẽ vòng theo đường vân trên da thú, hỏi.

“Không, ngày mai các thú nhân phải đi lấy đá tảng, ta quyết định đem tường bao phía ngoài gia cố thêm. Như vậy, cho dù liệt xỉ bạo long có đánh lên lần nữa, cũng sẽ không vượt qua được.”

Bạch Hạo gật gật đầu: “Không bằng đào một con sông để bảo vệ, đem nước của con sông gần đây dẫn về, phía trên làm một cái cầu treo..... Ai nha, đây chính là một đại công trình, hơn nữa có nhiều chuyện phải đợi đến đầu xuân mới làm được.” Bạch Hạo hưng trí bừng bừng vẽ ra trên mặt đất: “Người xem, chúng ta sẽ làm tường vây như này, sau đó, đào một con sông cạnh để bảo vệ thành..... Đợi đến mùa xuân đem tuyết trên núi dẫn xuống..... Ân, cầu treo phải làm như vậy, buổi tối có thể kéo đến, ban ngày buông xuống.....” Thanh âm nói chuyện dần dần nhỏ lại, sau đó toàn bộ bị nuốt ở trong miệng.

Nửa ngày sau, Bạch Hạo sát miệng nhìn Lôi Thiết Nhĩ đắc thắng: “Người, người làm cái gì đầu, ta đang nói chính sự!”

“Ngượng ngùng, ta không nhịn được.” Lôi Thiết Nhĩ ngượng ngùng cười: “Chúng ta về phòng nói tiếp đi, nơi này rất lạnh, hơn nữa, quấy rầy người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương cũng không tốt.”

Bạch Hạo nhìn nhìn lửa trại chỗ vài thú nhân tuổi trẻ, rốt cục gật gật đầu: “Được rồi.”

Kiến thiết bộ lạc so ra vẫn trọng yếu hơn tình chàng ý thiếp, Lôi Thiết Nhĩ đem Bạch Hạo đặt ở trên giường sưởi ấm áp, liền đi ra ngoài tìm Đạt Khắc Tư và Kiệt Sâm lại đây cùng thương thảo. Lời vừa rồi của Bạch Hạo quả thật làm cho Lôi Thiết Nhĩ rung động không nhỏ, chủ ý kia rất tuyệt diệu, bạn lữ của mình trong đầu chất đầy ý tưởng, mỗi một thứ đều làm cho người ta kích động.

Kiệt Sâm cũng ôm toan tú tài của mình lại đây, y rất thích giường sưởi này của Bạch Hạo, giường sưởi ấm áp vẫn là thoải mái hơn so với ngồi cạnh đồng lửa. Kiệt Sâm nghĩ, đợi đến đầu xuân y cũng muốn làm một chiếc giường sưởi như vậy chuẩn bị cho bạn lữ cùng hài tử.

Bạch Hạo ở trên da thú dùng bút than vẽ ra bộ dáng của tường thành. Hắn vốn muốn vẽ giống như Vạn Lý Trường Thành vậy, sau lại cảm thấy có điểm quá khoa trương, vì thế liền đem bộ dáng Vạn Lý Trường Thành thu nhỏ lại. Hơn nữa tường thành chỉ có thể đề phòng dã thú không biết bay, không cần phải đắp quá cao..... Sông đào bên ngoài bảo vệ thành cũng vậy, hiện tại là mùa đông mặt đất vừa lạnh vừa cứng, mấy ngày hôm trước đào cạn bấy đã khiến mọi người rất mệt rồi, sông đào kia là công trình lớn, cho nên chỉ có thể đợi đến đầu xuân, sau đó chính là cầu treo kia. Bạch Hạo đem nguyên lý cầu treo nói một chút, chiếm được mọi người tán thưởng cùng kinh ngạc. Hắn có chút ngượng ngùng, loại chuyện bắt chước lời người khác để khoe khoang này, thật sự làm cho người ta khốn quẩn.

Lôi Thiết Nhĩ đã chuẩn bị tốt tất cả mọi kế hoạch, ngày hôm sau bắt đầu thay phiên nhau săn thú cùng đi khuôn vác đá tảng, cho đến trước thời điểm lạnh nhất của mùa đông đắp xong tường thành. Còn có cầu treo kia cũng phải chuẩn bị tốt, trong rừng không thiếu từ củi nhỏ đến gỗ quý, bọn họ chỉ cần lấy cây lớn về cột chặt với nhau thì tốt rồi. Chỉ có làm cho bộ lạc càng thêm an toàn, những ngày sau sẽ càng thư thái hơn.

Kiệt Sâm đối thủ lĩnh Lôi Thiết Nhĩ này càng thêm tin phục cùng tôn kính, Lôi Thiết Nhĩ cũng tự biết, loại tôn kính tín phục này, một nửa đều là Bạch Hạo cho y. Y nhìn về phía Bạch Hạo, trong mắt tràn đầy đầy ôn nhu cùng yêu say đắm.

Mùa đông mới đi qua một nửa..... Bạch Hạo xuyên qua cửa sổ, nhìn tuyết trắng xóa bên ngoài, hắn cảm thấy mùa đông nơi này luôn khuyết thiếu một ít gì đó, suy nghĩ nửa ngày, đột nhiên thẳng đứng dậy :“Sắp đến lễ mừng năm mới.....”

“Lễ mừng năm mới?” Mọi người ngồi đây đều đối với từ ngữ này có chút xa lạ.

“Lễ mừng năm mới?” Mộ Dung Vân Phi ở một bên nhàm chán ngủ gật cũng tỉnh táo lại:“A, lễ mừng năm mới..... Có thể viết câu đối xuân, treo đèn, tiểu sinh viết câu đối rất hay đấy, đáng tiếc nơi này không có giấy và bút mực, nếu không tiểu sinh..... Ai.....”

Nghĩ đến lễ mừng năm mới, Bạch Hạo cảm thấy nước miếng của mình ứa ra, hắn không muốn ăn thịt nước, không muốn ăn bánh nướng, không muốn ăn khoai lang nướng, hắn muốn ăn há cảo, bánh trôi cùng lẩu a.....

“Lễ mừng năm mới, chính là ở nhà cũ của ta, tất cả mọi người sẽ đoàn viên, sau đó cùng nhau liên hoan. Mọi gia đình đều chuẩn bị rất nhiều thức ăn, còn có dùng giấy đỏ viết câu đối cát tường dán ngoài cửa, đúng rồi, ta cũng biết làm đèn lồng nữa.” Bạch Hạo nói liên miên miêu tả cảnh lễ mừng năm mới, nói xong còn chưa đã nghiền, lại đem chuyện thần thoại mười hai con giáp kể một lần.

“Nhà cũ của ngươi ở nơi nào? Là cùng một chỗ với Vân Phi sao?” Kiệt Sâm tò mò hỏi, bởi vì y biết những lời nói của bạn lữ mình y nghe không hiểu, nhưng bạn lữ của Lôi Thiết Nhĩ lại có thể nghe hiểu.

Thần sắc Bạch Hạo có chút ảm đạm:“Nhà cũ của ta a..... Khả năng rất cuộc không trở về được.”

Kiệt Sâm không nói, y biết có rất nhiều tiểu bộ lạc, bởi vì thiên tai hoặc bị dã thú tấn công, làm cho diệt vong, sau đó biến mất. Có lẽ bộ lạc của Bạch Hạo, chính là biến mất như thế, cho nên hắn nói không trở về được.

Lôi Thiết Nhĩ không thích nhìn thấy vẻ mặt Bạch Hạo thương tâm như vậy, y sờ sờ mặt Bạch Hạo: “Chờ chúng ta đem tường thành đắp xong, lại bắt đầu chuẩn bị lễ mừng năm mới được không? Bất quá có nhiều thứ chúng ta không biết, ngươi phải dạy chúng ta.”

Bạch Hạo nhìn vẻ mặt lo lắng của nam nhân, gật gật đầu:“Hảo, đợi đến khi tường thành đắp tốt lắm, chúng ta liền chuẩn bị lễ mừng năm mới, chúng ta sẽ có một tân niên vô cùng khoái hoạt, sau đó sang năm mới sẽ càng tốt đẹp hơn.”

“Ân, đúng, sang năm nhất định sẽ tốt đẹp hơn.” Lôi Thiết Nhĩ là hứa hẹn, cũng là thề, y sẽ làm cho bộ lạc càng trở nên cường đại, cũng muốn làm cho bạn lữ của mình không còn biếu lộ ra vẻ mặt này nữa.

Y, Lôi Thiết Nhĩ, nhất định sẽ cố gắng !

29. Chương 29: Mùa Đông Ăn Lẩu Là Sướng Nhất

Mùa đông này có thể nói là mùa đông bận rộn nhất của bọn Lôi Thiết Nhĩ.

Mỗi ngày không ngừng khuôn đá, muốn đem tường thành thấp bé gia cố thành tường thành cao lớn. Còn phải đi tìm xương thú tốt để làm cột trụ, chất thành đống để chuẩn bị đến đầu xuân dựng nhà ở. Bởi vì người trong bộ lạc tăng lên, số lần săn thú cũng tăng theo, hai ba ngày sẽ đi ra ngoài một lần, một lần đi chính là hai ba ngày.

Kế hoạch rèn luyện thân thể của Bạch Hạo lại bắt đầu thực thi, lần này đội ngũ tăng thêm khá đông. Bởi vì hiện tại rất nhiều giống cái đều nghe đến biểu hiện anh dũng của Bạch Hạo khi đối kháng với liệt xỉ bạo long, cũng một lòng hy vọng bản thân có thể khỏe mạnh như Bạch Hạo một ít, tối thiểu, không cần làm vướng bận phía sau bạn nữa.

Thời điểm nghỉ ngơi khi luyện tập, liền ngồi vây quanh ở trong phòng Bạch Hạo, nghe Mộ Dung Vân Phi giảng Tam Tự kinh.

“Nhân chi sơ tính bản thiện, tính tương cận tập tương viễn.....” Ngốc tú tài rung đùi đắc ý, sau đó cũng có tiểu hài tử học theo rung đùi đắc ý, Bạch Hạo xem đến như vậy cười nhạo không thôi.

“Uy, bọn họ căn bản nghe không hiểu người nói là cái gì đâu.” Tây Lợi Á hảo tâm nhắc nhở ngốc tú tài.

Ngốc tú tài không cho là đúng: “Không có việc gì không có việc gì, tiểu sinh cũng là rất nhàm chán, nói sau, bọn họ nghe không hiểu, người có thể giải thích hộ thôi, nói chuyện với người, bọn họ sẽ nghe hiểu được.” Mộ Dung Vân Phi nhàn đến nhanh mọc nấm, địa phương này muốn thư không có, muốn giấy bút cũng không có, hần hảo hảo một cái tú tài, thực sự trở thành người nhàn rồi nhất vai không thể gánh tay không thể cầm.

Ai muốn giải thích những này a! Tây Lợi Á bĩu môi, nhưng là không chịu nổi ngốc tú tài nín kẻo, đành phải nghiêm chỉnh làm công tác phiên dịch.

Có thể học điểm này nọ cũng là chuyện tốt, Bạch Hạo cũng không ngăn cản. Lại nói có việc làm để ngốc tú tài giết thời gian cũng không tệ, đỡ hần ghen khuất ra chứng bệnh u buồn. Bạch Hạo nhún nhún vai, quyết định không tham dự hồ động của hai người kia, mà đi đến chỗ Tuyết Lai, giúp hần chỉnh sửa lại một chút được liệu.

Học tập thảo dược ở trong này xem như một công việc thực thần thánh, các thú nhân bình thường đều biết một hai loại dược thảo cầm máu hay đuổi trùng, như vậy thời điểm đi săn thú hoặc du lịch, mới sẽ không gặp chuyện không may. Nhưng khi sử dụng càng nhiều thảo dược, vẫn là nghe theo dược sư.

“Cái này gọi là la la thảo, dùng trị liệu sốt nóng lên; Đây là hỏa túc quả, khu hàn dùng tốt lắm; Còn có thứ này cùng thứ này, đều là dùng cầm máu tốt lắm, đúng rồi.....” Tuyết Lai quay đầu cầm một cái bình nhỏ, đổ ra một đồng trái cây có vỏ ngoài cứng rắn, sau đó lấy vài quả nhét vào trong tay Bạch Hạo: “Này cho người.”

“Thứ này dùng làm gì?” Vỏ trái cây rất cứng, to gần như quả hạnh đào, nhưng so với hạnh đào thì trơn nhẵn hơn, đặt trên mũi người, một cỗ mùi vị thơm ngát.

Tuyết Lai mặt đỏ hồng: “Ách, này..... Dù sao về sau là thứ người cần dùng, cầm lấy đặt ở đầu giường là được rồi, đúng rồi, quả này không ăn được.”

Bạch Hạo tò mò đem trái cây trong tay lật lật mấy vòng: “Nga.....” Phỏng chừng là dùng để trấn định thần kinh đi, dùng mùi hương này sao. Hần nhìn mấy quả màu đỏ chói kia, thấy giống quả hồ tiêu, vì thế cầm lên một quả cắn thử.

Quả nhiên rất cay! Bạch Hạo vội vàng tìm nước uống.

Tuyết Lai nhìn bộ dáng của hần cười không ngừng: “Hỏa túc quả này nhìn thì rất đẹp, nhưng hương vị thực kích thích, ăn vào sẽ đổ mồ hôi. Bất quá bình thường ta không biết dùng nó, bởi vì nhiều người đều không

chịu nổi hương vị kích thích này, chỉ có khi quá rét lạnh mới dùng đến.” Nói xong, hắn lại lấy ra mấy khối rễ cây phơi nắng cho Bạch Hạo xem: “Này cũng dùng để đổ mồ hôi, bất quá hiệu quả không nhanh bằng hỏa túc quả.”

Bạch Hạo nhìn mấy gốc hành củ, cảm thấy nơi này của Tuyết Lai không phải dùng để dược thảo, đây tuyệt đối là nơi chứa đựng gia vị. Hắn nội ngư đầy mặt chỉ vào hỏa túc quả: “Thứ này dễ lấy không? Có phải hay không thực trân quý?”

“Không phải, trong rừng rậm rất nhiều, nếu cần, bây giờ lấy đến đều được.” Tuyết Lai giải thích.

Bạch Hạo thật thật kích động, ăn lẩu nha! ! Cay xè ngon miệng! ! cũng sắp ăn đến miệng nha! !

Hôm nay thời tiết đến là tốt, các thú nhân đại bộ phận đều ra ngoài săn thú, còn lại vài người thì đang không ngừng khuôn vác đá tảng.

Tuyết Lai đem thảo dược phơi nắng trên phiến đá trước nhà, phòng ngừa thảo dược mốc meo.

Bạch Hạo đột nhiên nhớ tới khoai lang khô cùng hoa quả khô mình để trong hầm trữ, còn có dưa muối, đã sớm có thể ăn, gần nhất bận quá nên hắn quên mất chuyện này, đúng lúc thừa dịp hôm nay thời tiết hảo đem mấy thứ kia lấy ra.

Khoai lang khô cùng hoa quả khô đều không có mốc meo, cần một ngụm ngọt ngào rất muốn ăn nữa. Bạch Hạo đem này nọ phân phát cho các tiểu thú nhân đến chơi đùa, sau đó nhìn bọn chúng lập tức giải tán. Để cho đàn quỷ bướng bình này thành thành thật thật ngồi nghe ngốc tú tài giảng cái kia Tam Tự Kinh nghe không hiểu, quả thực là không trâu bắt chó đi cày.

Vào phòng, ngốc tú tài đang ở phát giận: “Trẻ nhỏ không thể giáo! !”

Bạch Hạo đưa cho hắn một chút hoa quả khô: “Người làm sao vậy? Bảo bảo lại đá người?”

Có ăn, sắc mặt ngốc tú tài liền dịu đi rất nhiều, hơn nữa đề tài chuyển về bảo bảo, ngốc tú tài cơ hồ mi phi sắc vũ đứng lên: “Đá ta, ha ha, hắn là con trai đi!”

“Đúng vậy, đúng vậy.” Bạch Hạo trong lòng bật cười, muốn nói người thích khuê nữ cũng không có biện pháp, ở nơi này chỉ có thể sinh nhi tử!

Ngốc tú tài trên cơ bản vẫn không ngừng miệng, theo từ sớm mở mắt ra liền không ngừng ăn ăn, sau lại niệm Tam Tự Kinh chỉ nghỉ ngơi một chút, hiện tại lại bắt đầu hoạt động nhấm nuốt. Tốc độ tăng trưởng của cái bụng hắn cơ hồ có thể lấy mắt thường nhìn đến, Bạch Hạo biết thời gian thú nhân mang thai không dài như thế giới trước kia hắn ở, cần đến mười tháng, nhưng mà cho dù nơi này chỉ cần năm tháng, này tốc độ lớn cũng quá nhanh đi? Thời gian ngốc tú tài đến đây cũng chưa tới một tháng, cái bụng kia đã cao đến hai tấc, nhìn liền dọa người.

“Phỏng chừng thêm nửa tháng nữa là có thể sinh” Tuyết Lai nhìn bụng ngốc tú tài, hai mắt lờ lờ tỏa sáng: “Thật tốt, trong bộ lạc lại có bảo bảo mới, có bảo bảo thật tốt.....”

Bạch Hạo không biết như thế nào an ủi, hắn cũng cảm thấy buồn bực, giống cái vốn ở nơi này muốn hoài thai rất phức tạp, không biết vì sao ngốc tú tài kia lại có bảo bảo, phỏng chừng là hắn ở nguyên bản thể giới ăn uống tốt, cho nên thân thể dưỡng rất được. Bạch Hạo cảm thấy, có vẻ nhiều người trong bộ lạc cần trọng yếu bổ xung dinh dưỡng.

Tiểu Âu Cảnh không biết từ nơi nào chui ra đến, túm tay áo Bạch Hạo: “Ca ca, con thỏ nhỏ không có chỗ ở làm sao bây giờ?”

Con thỏ? Bạch Hạo suy nghĩ nửa ngày, mới nhớ tới đến phía sau phòng hắn còn nuôi một con hùng thỏ đầu, từ sau khi hắn làm chuồng cho nó, liền trên cơ bản không đi xem qua, nuôi nắng đều là chuyện của Âu Cảnh.

Vừa nhìn thấy con thỏ kia Bạch Hạo đã bị dọa một trận, nhớ rõ thời điểm kiểm về vẫn chỉ to bằng nắm tay thôi nha, hiện tại cư nhiên sắp không vừa cái chuồng rồi.

“Ca ca, làm sao bây giờ?” Tiểu Âu Cảnh lo lắng nhìn con thỏ mập của nó, ngón tay trạc trạc lông mao mềm mại: “Nó có cảm thấy khó chịu không?”

Đương nhiên là khó chịu a..... Bạch Hạo nhìn con thỏ mập kia, trong lòng tính toán. Bản thân hắn đương nhiên không muốn đi làm chuông thỏ, bởi vì hắn còn nhiều chuyện khác cần làm, vì thế để tiểu Âu Cảnh đi gọi Bối Á Đặc đến: “Các người đi lấy đá vụn còn lại trên tường thành, sau đó làm thành chuông thỏ cũng được, phương pháp sao? Để Bối Á Đặc đi thỉnh giáo phụ thân nó, giống dựng phòng ở không khác mấy.”

Hai hài tử tay trong tay chạy xa, Bạch Hạo cười lắc đầu, với hắn mà nói, thế giới hài tử rất hồn nhiên, thanh mai trúc mã là chuyện rất tốt đẹp, không giống bản thân, thích ứng hoàn cảnh thay đổi đến bây giờ cũng chưa thích ứng hoàn toàn. Xem qua Tây Lợi Á cùng ngốc tú tài thực hạnh phúc, hắn cũng có chút hâm mộ ghen tị, nhưng mà trái lại đem bản thân ở vào vị trí như vậy, khiến cho hắn có chút không chịu nổi.

Có hạt tiêu và gừng, Bạch Hạo liền chuẩn bị buổi tối ăn lẩu. Gần nhất hắn luôn ăn thịt nướng, thức ăn hầm như a, ăn đến đầu lưỡi sắp tê cứng, hơn nữa, trời cực lạnh ngồi ăn lẩu, quả thực chính là cuộc sống thần tiên!

Trong phòng không có lò sưởi, thương lượng cùng Tây Lợi Á một chút, quyết định ăn lẩu ở nhà hắn. Đề nghị này đương nhiên chiếm được Tây Lợi Á tán thành hai tay hai chân, dù sao trước khi hắn xuyên đến cũng là người phía nam, cuộc sống không có hạt tiêu quả thực rất khổ bức.

Dùng mỡ động vật rang hạt tiêu cùng gừng cắt nhỏ, đổ vào trong nồi canh xương, nhìn màu đỏ tươi sáng bóng dầu mỡ nổi trên nồi canh trắng ngà, Bạch Hạo liền không chế không được nước miếng ào ào chảy xuống.

Ngốc tú tài đỡ cái bụng lão đảo chạy tới, đặt mông ngồi ở nơi gần bếp nhất, nhìn chằm chằm hơi nước bốc lên cuộn cuộn trong nồi, không còn nhìn thấy bất cứ cái gì.

Bọn người Tuyệt Lai cho tới bây giờ chưa từng ăn qua lẩu, nhưng cũng bị mùi vị hấp dẫn, nghe Bạch Hạo nói đây là dùng hỏa tước quả nấu thành vị cay, giật mình há to miệng.

Bạch Hạo dùng dao găm cắt rau cùng khoai lang, thịt khô cũng phải cắt thành lát, Tuyệt Lai còn cố gắng ra một cái chân lợn còn mới không nở ăn mà chôn trong tuyết, Bạch Hạo thuận thực lợn lấy thịt và xương, đem thịt đều cắt thành lát.

Rau cùng thịt được thả vào nồi nước dùng hương thơm đầy vị cay, chẳng sợ không có đồ uống, ăn đứng lên cũng thập phần mỹ vị.

Vừa ăn được vài miếng, các thú nhân săn thú đã trở về, trong phòng nhất thời nhét thêm năm sáu thú nhân cao lớn, không gian lập tức trở nên chật chội.

A Tư Lan đem về đến một đồng quả vỏ cứng nhét vào trong lòng Tây Lợi Á, sau đó liền cầm lấy bát Tây Lợi Á ăn một ngụm, nhất thời cay đến nước mắt lưng tròng, khiến cho Tây Lợi Á hảo một chút cười nhạt.

Đạt Khắc Tư cùng Lôi Thiết Nhĩ cố gắng ra thịt dê tươi mới vừa săn được, thịt dê rất non, đặt ở trong nồi lẫn một vòng liền chín.

Kiệt Sâm cùng Khải Nhĩ cũng chui tiến vào, bọn họ hái cho ngốc tú tài mang thai không ít tuyết tinh quả cùng hoa quả hắn thích ăn. Ngốc tú tài gấp một khối thịt đã chín nhét vào miệng Kiệt Sâm, sau đó lại lap tức cúi đầu mãnh liệt ăn.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của bạn nữ, sừng nhọn trên mặt Kiệt Sâm cơ hồ đều phải tràn ra ngoài.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn hành động vô cùng thân thiết của người khác, thực thèm nha, cọt cọt bên cạnh Bạch Hạo chỉ vào trong nồi thịt: “Hạo Hạo, ta muốn ăn cái kia.”

Bạch Hạo còn chưa phản ứng lại, trong tay Lôi Thiết Nhĩ đã bị nhét một bộ bát đĩa, Khải Nhĩ cười lạnh nhìn y: “Muốn ăn thì tự mình lấy?” Nói xong liền khò khò xoa người.

Lôi Thiết Nhĩ hận nghiêng răng nghiêng lợi, tiểu thí hài này tựa như muốn chống lại mình, ngay cả săn thú cũng thế, sợ con mồi của y so với bản thân nhiều hơn, một bộ dáng tuổi trẻ lỗ mãng liều mạng. Hiện tại thật vất vả mới trở về, cư nhiên da mặt dày ngồi ở bên cạnh Hạo Hạo, chẳng lẽ y không biết thủ hạ bại tướng là ý tứ gì sao?

Bạch Hạo miễn cảm nhận thấy dao quang kiếm ảnh không tiếng động ở phía sau, khiến hắn nổi một thân da gà, nhưng là hiện tại cũng không thể không biết xấu hổ mà tự nhiên lại dời đi, chỉ có thể kiên trì mãnh ăn.

Đã biết là tạo nghiệt gì a! Cứ nhiên dụ đến hai kẻ tranh giành, thế giới này thật sự là điên rồi !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Bạch Hạo: Tây Lợi Á, ăn ít lẩu thôi.

Tây Lợi Á: Vì sao a?

Bạch Hạo: Bảo người ăn ít thì ăn ít, làm sao hỏi nhiều như vậy!

Ngày hôm sau:

Tây Lợi Á (TaT): Ta rất cực biết vì sao muốn ta ăn ít lẩu cay thôi..... Thí thí đau a.....

A Tư Lan nội ngữ(_____|): Sát, kê kê của lão tử đau hơn đâu, nónga

Mạnh Tử nói: “Nhân chi sơ tính bổn thiện, tính tương cận tập tương viễn”, nghĩa là con người sinh ra ban đầu vốn dĩ lương thiện, tính tình khá đồng nhất, nhưng do môi trường và sự tiếp cận học hỏi khác nhau mà tính tình dần ra khác biệt nhau.

30. Chương 30: Người Là Biệt Nữ Công, *thở Dài*

Mùi thơm hấp dẫn các thú nhân đến, nhìn một phòng mọi người ăn được khí thế ngất trời, thật hâm mộ.

Bạch Hạo hướng dẫn bọn họ cách làm lẩu cay, sau đó nói nếu không có mỡ hay rau, có thể lấy ở hầm trữ của mình.

Các thú nhân cẩn thận nghe xong, lại mượn dao găm của Bạch Hạo để cắt thịt thành lát, hứng thú trí bình bưng tiêu sái rời đi. Không bao lâu, toàn bộ bộ lạc đều tràn ngập hương thơm của lẩu cay, trong buổi tối mùa đông rét lạnh tăng thêm một tia ấm áp.

Tây Lợi Á ăn no, tựa vào trên da thú mềm mại ở bên cạnh cùng A Tư Lan nói chuyện phiếm.

Tuyết Lai ăn no, cùng Đạt Khắc Tư thương lượng khi đi ra ngoài muốn hái thêm một ít hỏa túc quả cùng cái loại rễ cây mà Bạch Hạo gọi là gừng kia về dự trữ.

Tiểu Âu Cảnh ăn no, Bối Á Đặc giúp nó xoa nhẹ cái bụng nhỏ phồng lên một chút, sau liền lôi kéo nó đi tìm ba ba mẹ mẹ của mình đi chơi.

Bạch Hạo ăn no, bắt đầu thu thập một đồng hồ hỗn độn, hắn tối không thể nhìn thấy thứ gì bản cùng bữa bãi.

Lôi Thiết Nhĩ cùng Khải Nhĩ ăn no, lại bắt đầu trừng nhau, tựa hồ một chút cũng không cảm thấy hành động này ngây thơ như thế nào.

Chỉ có ngốc tú tài, vẫn còn không ngừng ha ha ăn. Tư thế kia hận không thể đem cả nồi đều nuốt vào.

Bạch Hạo nhìn hắn mang thai có chút lo lắng: “Tây Lợi Á, lúc trước thời điểm ngươi hoài tiểu Đạt Tây, cũng có thể ăn như vậy sao?”

Tây Lợi Á nhìn xem ngốc tú tài ngồi ăn một mặt đầy mỡ, lắc lắc đầu: “Sức ăn cũng chỉ so với hiện tại nhiều hơn một chút, nhưng là.....” Ăn thành cái dạng này, quả thực rất khủng bố .

Tuyết Lai nhú nhú đầu lông mày: “Nếu không để ta mời Đạt Tu đến đây đi, hắn là lão dược sư, hẳn biết đây là có chuyện gì.” Tham ăn như vậy, có phải sinh bệnh hay không.

Ngốc tú tài ăn no thỏa mãn đánh cách một cái, Kiệt Sâm đặt tay lên lưng vỗ nhẹ giúp hắn thuận khí.

“Ăn quá ngon, thật là mỹ vị.....” Ngốc tú tài vẻ mặt thỏa mãn tựa vào trong lòng Kiệt Sâm:“Từ khi tiểu sinh đi vào nơi này, đây là lần đầu ăn no nhất ăn được ngon nhất, thật thấy quá đủ.”

Khỏe miệng Bạch Hạo run rẩy, tâm nói người một lần ăn no là thế nào a? Thấy ăn cùng thấy thân mệt giống nhau, chưa ăn sạch chưa bỏ qua a.

Đạt Khắc Tư thay Tuyết Lai đưa lão được sư Tu Đạt đến, Tu Đạt là giống cái lớn tuổi, nghe nói đã hơn trăm tuổi, nhưng bộ dáng nhìn qua cũng chỉ khoảng năm sáu mươi tuổi vẫn còn khỏe mạnh.

Tu Đạt đặt tay trên bụng ngốc tú tài sờ soạn một trận, đột nhiên hai mắt tỏa ánh sáng:“Thiên a, thiên a!”

“Làm sao vậy?” Kiệt Sâm khấn trương đứng lên, tuy rằng bạn lữ của y ăn rất nhiều, nhưng mà vẫn khỏe mạnh, cho nên y cũng không để trong lòng, nhưng mà..... Xem bộ dạng lão được sư, không phải bạn lữ sinh bệnh ??

Tu Đạt hưng phấn cầm lấy tay Tuyết Lai, để hấn cũng sờ bụng ngốc tú tài mang thai:“Tuyết Lai, người sờ sờ, có thể nhận thấy sao?”

Tuyết Lai cẩn thận sờ soạn nửa ngày, sờ đến ngốc tú tài ngứa ngứa buồn buồn cười không ngừng, mới mạnh mẽ thu hồi tay lại :“Thiên nha! !”

“Đến tốt cùng làm sao vậy??” Kiệt Sâm bị Tu Đạt cùng Tuyết Lai cả kinh nhất chột làm cho vạn phần hoảng sợ, chịu không nổi :“Có thể nói cho ta biết A Phi đến tốt cùng làm sao vậy?”

Tu Đạt lệ nóng doanh tròng, nhìn Kiệt Sâm nửa ngày:“Người tuyệt đối là ba ba hạnh phúc nhất trong bộ lạc rồi Bởi vì bạn lữ người” Tay hấn lại sờ lên bụng ngốc tú tài:“Bạn lữ của người, hấn..... Hấn..... Ô ô.....”

“Tu Đạt, đừng khóc, đừng khóc.....” Tuyết Lai vội vàng an ủi lão được sư, sau đó cao hứng đối với sắp tạc mao Kiệt Sâm nói:“Trong bụng bạn lữ của người, có hai bảo bảo nha!”

Hai bảo bảo?????

Giống đực thú nhân đang ngồi ánh mắt đều tái rồi, dùng sức trừng cái kẻ chuẩn ba ba vẫn còn ở trạng thái ngu si kia. Cự nhiên có thể làm cho bạn lữ hoài thượng hai bảo bảo, người ăn cái gì lớn lên a! ! !

Kiệt Sâm không thể tin nhìn bạn lữ đang mang thai, cơ hồ đều nhanh khóc đi:“Thiên nha.....”

“Các người đến tốt cùng đang nói cái gì a?” Ngốc tú tài chậm nửa nhịp cũng bắt đầu khấn trương:“Có phải ta sinh bệnh hay không?” Ngay cả hai chữ tiểu sinh cũng quên nói.

Trách không được ngốc tú tài này có thể ăn như vậy, nguyên lai trong bụng có lưỡng tiểu bảo bảo, Bạch Hạo cũng thay hấn bắt đầu cao hứng:“Không phải người sinh bệnh, mà là người hoài song bào thai, như thế nào, cao hứng không?”

Ngốc tú tài giật mình mở lớn miệng:“Người, người nói cái gì? Ta, ta..... Tiểu sinh ta.....”

“Song bào thai, hai bảo bảo!” Tây Lợi Á tức giận lập lại một lần, sau đó than thở nói:“Thật là ngốc nhân có ngốc phúc.”

Kiệt Sâm cao hứng cơ hồ muốn bay lên, y dùng da thú đem ngốc tú tài bao thật kín rồi ôm lấy lao ra khỏi phòng, chạy một vòng lớn ở trong bộ lạc, vừa chạy vừa hét:“Ta có hai bảo bảo! Thiên nha..... A Phi nhà ta trong bụng có lưỡng bảo bảo! ! ha ha ha ha.....” La hét đủ, liền nhanh như chớp tiến vào trong phòng mình, làm ngốc chuẩn ba ba hỉ cực mà khóc .

Tuyết Lai cẩn thận hướng Tu Đạt hỏi các vấn đề cần chú ý khi có hai bảo bảo như thế, sau khi hỏi xong lại để Đạt Khắc Tư đưa Tu Đạt trở về. Thời điểm trước khi đi, Tu Đạt vẫn còn ở trạng thái kích động:“Thiên a, hai bảo bảo, trong bộ lạc..... Trong bộ lạc đã rất lâu rất lâu rồi không thấy ai có đến hai bảo bảo Trời ạ.....”

Bạch Hạo cũng kích động một hồi, cho tới bây giờ hấn còn chưa thấy qua giống cái sinh bảo bảo đâu, đừng nói là một lần sinh đôi nha, bất quá bảo bảo là từ nơi nào sinh ra đến a.....Da mặt Bạch Hạo đột nhiên rút trều:“Ách, Tuyết Lai, sinh bảo bảo rất đau sao?”

Tuyết Lai cười gật gật đầu: “Sẽ rất đau, bất quá trước khi sinh bảo bảo để bạn lữ thường xuyên hỗ trợ khuếch trương một chút là tốt rồi.”

Khuếch trương? Mặt Bạch Hạo treo đầy hắc tuyến: “Xem kia ngốc..... Ách, Vân Phi bụng lớn như vậy, đến lúc sinh nhất định rất vất vả đi?”

“Vất vả nhất định là có, nhưng mà nghe nói, lão tổ tông cũng có thời điểm một lần sinh ra ba bốn bào thai, hẳn là sẽ không quá vất vả. Bất quá xem ra bảo bảo của Vân Phi cái đầu sẽ rất lớn, nghe nói nguyên hình của Kiệt Sâm là con lai giữa sư tử và hổ đầu (liger), a, tiểu bảo bảo kia tuyệt đối là giống ba ba vậy, cái đầu nhất định không nhỏ đâu.”

Bạch Hạo không thể tưởng tượng được lão tổ tông thú nhân đến tột cùng là như thế nào một lần sinh ra ba bốn bào thai, bất quá trước kia nghe Tuyết Lai kể lại, hình như là lão tổ tông của bọn họ thú tính so với hiện tại cao hơn rất nhiều rất nhiều, hơn nữa giống cái có thể ở tình huống bán thú hóa sinh ra bảo bảo. Nói cách khác tuy rằng hiện tại giống cái bọn họ thú tính giảm thấp, nhưng thân thể lại không dễ dàng thụ thai như trước, cho nên bảo bảo rất là trân quý. Bất quá, chính là vất vả cho nhóm giống cái lúc sinh bảo bảo.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn sắc mặt Bạch Hạo biến đổi từ xanh sang trắng, rất nhanh liền ngầm hiểu: “Hạo Hạo, đừng lo lắng, nghe nói lúc ta vừa sinh ra cũng chỉ to bằng hai nắm tay thôi, sẽ không quá đau (=.)”

Bạch Hạo nhìn nhìn lưỡng quyền thật lớn của Lôi Thiết Nhĩ kia, khóe miệng run rẩy vài cái.

“Bạch Hạo, làm bạn lữ của ta đi, thời điểm ta vừa sinh hạ, chỉ lớn bằng một nắm tay thôi, người tuyệt đối sẽ không chịu khổ.” Khải Nhĩ lập tức không chịu thua kém bắt đầu thổ lộ.

Lúc các người sinh ra có bộ dạng nào thì liên quan gì đến ta a ! ! ! Bạch Hạo nhin xuống xúc động muốn rít gào, ném xuống bát đũa cầm trong tay: “Các người tự thu thập đi, ta mệt mỏi, trở về nghỉ ngơi !” Nói xong mặc hảo quần áo da thú, liền xông ra ngoài.

“Bạch Hạo then thùng, các người cũng sai, quá không tinh tế đi.” Tây Lợi Á vui sướng khi người gặp họa.

Khải Nhĩ im lặng không lên tiếng đứng lên, cũng chạy đi ra ngoài.

“A uy, Bạch Hạo bảo các người thu thập phòng ở của ta đâu!” Tây Lợi Á nhìn Lôi Thiết Nhĩ theo sát đứng dậy: “Hắc, người sẽ không nghe lời đi?”

Lôi Thiết Nhĩ cười lạnh: “Người đang ghen tỵ bạn lữ Kiệt Sâm có thể sinh hai bảo bảo sao?” Một câu thành công làm cho Tây Lợi Á bắt đầu phát điên: “Ai ghen tỵ, ai ghen tỵ? Ta cũng không phải không thể sinh ! ! A Tư Lan, từ giờ trở đi chúng ta phải cố gắng sinh bảo bảo, ta cũng muốn sinh song bào thai ! !”

“Vậy người các người chậm rãi sinh, ta đi đây.....” Lôi Thiết Nhĩ thực hiện được cười trộm chạy mất, y phải nhanh trở về hống Hạo Hạo không được tự nhiên kia đâu.

“Chúng ta cũng đi thôi.....” Tuyết Lai cũng hảo muốn có bảo bảo, hẳn nhìn Đạt Khắc Tư bên cạnh, ánh mắt lưỡng lự.

Đạt Khắc Tư xoay người ôm lấy Tuyết Lai, ngay cả tiếng chào cũng chưa nói liền đi ra khỏi phòng.

“A uy ! ! Mấy người đúng là không tiết tháo ! !” Tây Lợi Á nhìn phòng hỗn độn, hoàn toàn bạo tẩu.

Đáng thương A Tư Lan, chạy nhanh trấn an bạo long phun hỏa của nhà người đi ! !

Lôi Thiết Nhĩ nhìn Khải Nhĩ bồi hồi ở ngoài phòng Bạch Hạo, vài bước đuổi theo: “Bạch Hạo là của ta, trận đánh lần trước kia người còn thấy chưa đủ sao?”

Khải Nhĩ không nói lời nào, chính là dùng chân đá đá tuyết trên mặt đất.

Lôi Thiết Nhĩ thở dài, đứa nhỏ này sao cố chấp như thế a: “Khải Nhĩ, ta biết người thích Bạch Hạo, nhưng mà, thích của người bất quá chỉ là sùng bái nhất thời thôi, bởi vì cho tới bây giờ người chưa từng thấy qua giống cái nào như vậy, thông minh, dũng cảm, quyết đoán..... Cho nên đây là mê luyện, không phải thích.”

Khải Nhĩ như cũ không nói lời nào.

Lôi Thiết Nhĩ nhu nhu cái trán, tiếp tục khuyên bảo: “Bây giờ ngươi còn nhỏ, sau này tuyệt đối có thể gặp được giống cái mình thích. Bạch Hạo thật sự không thích hợp với ngươi.”

Khải Nhĩ cố chấp ngẩng đầu: “Hắn không hợp với ta, vậy hợp với ngươi sao?”

Lôi Thiết Nhĩ ngăn người, lập tức nở nụ cười: “Ta cũng không biết, nhưng mà ta sẽ cố gắng để bản thân thích hợp với hắn. Ngươi không biết, ngay từ đầu ta gặp hắn, chính là cảm thấy giống cái này rất độc lập, rất kiên cường, dũng cảm. Ta là thủ lĩnh bộ lạc, cần một giống cái độc lập kiên cường, như vậy mới có khả năng vào thời điểm ta cần quyết định không có hậu cố chi ưu (ý đại khái là nỗi lo về sau) Nhưng mà sau thời gian dài tiếp xúc, ta phát hiện Bạch Hạo kỳ thật, cũng không phải là một người rất kiên cường. Hắn chỉ đang nguy trang, kỳ thật hắn rất yếu ớt, rất miễn cảm. Hắn cũng không phải đặc biệt độc lập, hắn vừa đến nơi này, ngay cả tiếng nói cũng không hiểu, cho nên hắn cố gắng muốn đem bản thân hòa nhập vào bộ lạc này, làm cho tất cả mọi người có thể nhận thức bản thân..... Cho nên, Bạch Hạo dần dần hấp dẫn ta, khiến ta dần dần phát hiện, nếu bản thân không cố gắng đuổi kịp bước chân hắn, khả năng rất nhanh sẽ bị bỏ lại. Cho nên ta vì hắn, cái gì đều chịu làm, chỉ nguyện có một ngày hắn gật đầu, nói Lôi Thiết Nhĩ, ta thích ngươi..... Mặc kệ bao nhiêu lâu, ta đều nguyện ý chờ.”

Khải Nhĩ cười lạnh: “Ngươi nói nhiều như vậy, bất quá là vì Bạch Hạo thích hợp đứng bên cạnh thủ lĩnh ngươi mà thôi, nếu ngươi không phải vì vị trí thủ lĩnh, phỏng chừng sớm đã có bạn lữ đi.”

Lôi Thiết Nhĩ gật đầu, nở nụ cười: “Đúng vậy, nếu ta không ở vị trí thủ lĩnh này, sợ là sớm đã có bạn lữ. Nhưng mà một ngày ta vẫn còn ở vị trí này, ta vẫn sẽ suy nghĩ cho bộ lạc của mình. Ta thừa nhận, ta có tư tâm, cho dù là hiện tại, ta vẫn nghĩ không biết Bạch Hạo có bao nhiêu ý tưởng, để phát triển bộ lạc này, làm cho nó càng trở nên tốt đẹp. Nhưng mà có năng lực lại như thế nào? Hiện tại ta chân tâm chân ý thích hắn, không, là yêu hắn, nhất cử nhất động của hắn, mỗi câu nói, mỗi hành động, mỗi ý tưởng của hắn, ta đều muốn giúp hắn hoàn thành. Bởi vì ta muốn nhìn thấy hắn tươi cười sau khi mọi chuyện thành công. Ngươi chưa từng nhìn thấy, vì nụ cười đó, muốn ta chết, cũng nguyện ý !”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Khải Nhĩ: Ta thích Bạch Hạo.

Lôi Thiết Nhĩ: Ngươi đó là mê luyến, không phải thích !

Khải Nhĩ: Ít giảng đạo lý lớn, ta chính là thích, thế nào?

Lôi Thiết Nhĩ: Thiếu niên thiên chân a, ngươi cho là bản thân có thể khống chế Bạch Hạo sao?

Bạch Hạo cảm roi ra sức quật xuống: Khống chế ngươi cái lông mao a, để lão tử khống chế ngươi đi !

Khải Nhĩ:.....Hảo ba, ta, ta từ bỏ.....

biệt nữ: không suôn sẻ, thuận lợi!

31. Chương 31: Cách Mạng Thành Công, Anh Hùng Tiếp Tục Cố Lên

Khải Nhĩ đi rồi, mang theo một phần không cam lòng. Bởi vì y nhìn thấy được quyết tâm của tân thủ lĩnh này, chính mình không thể lay động .

Nhìn bóng dáng tuổi trẻ mất mát biến mất trong bóng đêm, Lôi Thiết Nhĩ cười khổ một chút.

Ước nguyện ban đầu của y đối với Bạch Hạo không có đổi, nhưng là tâm tình đã sớm thay đổi. Biết bắt đầu quan sát sắc mặt Bạch Hạo, cẩn thận lắng nghe hắn nói, nhìn hắn cao hứng, bản thân cũng sẽ cao hứng theo.

Có lẽ đây là yêu. Tuy rằng nghĩ như vậy làm cho Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy chính mình có điểm buồn nôn, nhưng sự thật chính là như vậy. Trước kia không phải không có giống cái theo đuổi y, nhưng y không có cảm giác tâm động như thế. Còn nhớ rõ phụ thân từng nói với mình, nếu thời điểm người gặp được bạn lữ mà bản thân muốn cùng hẳn qua cả đời, như vậy, cho dù vì hẳn mà chết, người cũng không hề nửa câu oán hận.

Trước kia, Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy giống được hy sinh vì bạn lữ của mình là chuyện rất bình thường, nhưng hiện tại mới hiểu hết những thâm sâu trong lời nói kia.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn cửa phòng Bạch Hạo đóng chặt, đột nhiên có chút e lệ.

Y vừa rồi đứng ngoài cửa phòng cùng Khải Nhĩ nói nhiều như vậy, kỳ thật cũng vì có thể khiến cho Bạch Hạo nghe được, nhưng mà hiện tại vừa nghĩ đến Bạch Hạo nghe được những lời nói đó, như vậy..... Lôi Thiết Nhĩ bắt đầu đỏ mặt, chẳng những đỏ mặt, cả người cũng đỏ luôn.

Y cũng bắt trước Khải Nhĩ dùng chân đá tuyết, đá nửa ngày, cảm thấy như vậy không phải biện pháp, hơn nữa, y cũng có lý do đứng lý hợp tình đi vào a, dù sao hiện tại y đã ngủ ở trong nhà này thôi..... Nâng tay nghi gõ cửa, do dự một chút, cuối cùng biến thành thú hình, chớp chớp đôi mắt to tròn, nâng lên chân trước cào cửa:“Hạo Hạo..... Mở cửa nga.....”

Bạch Hạo đã sớm nghe thấy Lôi Thiết Nhĩ nói chuyện cùng Khải Nhĩ, thời điểm nghe được y nói lên tình cảm với mình, kia thật sự là bách vị tạp trần.

Hắn cảm thấy bản thân còn chưa nhận thức được, thì cơ hồ thật sự đã dung nạp cùng nơi này. Thậm chí hắn đều cảm thấy, gốc tử tài hoài lương bảo bảo cũng không phải là chuyện kinh dị gì..... Được rồi, kỳ thật thời điểm ăn cơm, hắn đã muốn tưởng tượng ra bộ dáng bản thân khi sinh bảo bảo, cho nên cuối cùng mới thẹn quá thành giận tiêu sái bỏ đi, hắn sợ cứ ở nơi đó thêm một thời gian nữa, sẽ bị người khác nhìn ra bản thân không được tự nhiên.

Lôi Thiết Nhĩ ở bên ngoài gõ cửa, Bạch Hạo phân vân hồi lâu, điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, mới nghiêm sắc mặt như tượng gỗ mở cửa cho Lôi Thiết Nhĩ.

Lôi Thiết Nhĩ vào phòng, thành thành thật thật ngồi ở một bên, nhìn Bạch Hạo nhóm lửa cho giường sưởi. Nửa ngày, mới đáp ra một câu đến:“Lẩu ăn rất ngon, nhưng mà có chút cay”

Bạch Hạo cúi đầu nhóm lửa: “Vậy lần sau ăn canh suông” Ta dựa vào, ăn cái gì canh suông a, thật muốn vả vào miệng mình một cái, sợ cay thì đừng ăn thôi!

Lôi Thiết Nhĩ gật gật đầu, nhẹ nhàng tiêu sái đến bên cạnh Bạch Hạo, vươn đầu lưỡi liếm liếm mặt hắn.

Bạch Hạo thân thủ liền chụp xuống:“Súc miệng sao? Đây mồm hương thịt dê !”

Lôi Thiết Nhĩ nội ngư đầy mặt, thật vất vả tìm hồng ảm áp nổi lên toàn bộ bị đập nát, y cúi đầu đi đến cạnh hang nước, muốn cúi xuống uống, lại sợ Bạch Hạo mắng. Không được tự nhiên nửa ngày, mới biến lại hình người, chạy ra ngoài cửa, tìm về vấy da thú của mình mặc lại, sau đó súc miệng, rửa mặt rửa tay, thu thập sạch sẽ lại chạy đến bên cạnh Bạch Hạo:“Hạo Hạo.....”

Bạch Hạo có chút đỏ mặt, không biết là bị hỏa thiêu đốt vẫn là thẹn thùng đâu:“Có việc thì nói, không có việc gì đừng gọi bậy !”

Lôi Thiết Nhĩ ổn định một chút tâm tình, thân thủ chải vuốt mái tóc dài bám trên cổ Bạch Hạo:“Tóc người dài rồi.”

“Àn..... Vài tháng không có cắt tỉa, đương nhiên là dài ra.” Bạch Hạo tò mò nhìn nhìn cằm Lôi Thiết Nhĩ:“Vì sao râu các người không mọc dài đâu?”

Lôi Thiết Nhĩ sờ sờ lên cằm mọc râu thô ráp: “Chúng ta đều như vậy, rất kỳ quái sao? Chỉ có trên tám mươi tuổi, râu mới mọc dài ra.”

Bạch Hạo gật gật đầu, hắn biết tiểu miêu tiểu cầu từ nhỏ đã có râu, nhưng chưa bao giờ quan tâm quá. Về phần thú nhân sau tám mươi tuổi râu mới mọc dài, chuyện này không liên quan đến hắn. Bất quá, từ khi

hắn đến nơi này, phát hiện bản thân cũng không mọc râu nữa, chẳng những thế, còn có xu hướng thưa thớt

Móng vuốt của Lôi Thiết Nhĩ ở trên cổ Bạch Hạo ấn ấn xoa xoa, sờ trằng quất đồ (tìm, lục soát ruột cạo bụng, nói chung là tìm kiếm tìm kiếm đề tài: “Àn, cái kia..... Hạo Hạo, ngươi từng thích ai chưa?”

Bạch Hạo đẩy một bó củi vào trong bếp liên ngừng tay, hôm nay tiểu Âu Cảnh chạy tới nhà Bối Á Đặc ngủ, cho nên giường cũng không tắt yếu đốt quá nóng: “Từng có, làm sao vậy?” Người thích? Quả thật từng có..... Khi hắn tham gia quân ngũ, ở trấn nhỏ cạnh doanh trại, có một cô gái đặc biệt xinh đẹp, là cô giáo dạy trẻ. Thời điểm hắn nghỉ ngơi thường thích đến nhà trẻ trong thôn nhìn nàng cùng các tiểu bằng hữu chơi đùa, có thể ở cả nửa ngày. Nhưng là về sau, cô gái kia không còn ở đây, nghe nói được kẻ có tiền bao làm vợ nhỏ. Tóm lại, nàng biến mất ở trấn nhỏ kia, giống như một chút phấn hồng ký ức, thời gian quá dài, nếu không có ai nhắc, dường như hắn đã nhanh đem một chút sắc hồng này quên đi.

Lôi Thiết Nhĩ có chút khẩn trương, cho tới bây giờ y cũng chưa từng nghe Bạch Hạo nói trong lòng có người thích, hoặc là bản thân thích người có bộ dạng nào, nhưng mà y lại không dám hỏi, sợ hỏi ra rồi thấy người kia vĩ đại hơn bản thân, lúc đó chỉ khiến y khổ sở.

“Nàng đã có bạn rồi.” Bạch Hạo thần nhiên bổ sung.

“Nga.....” Loại cảm giác sung sướng này đến tột cùng là cái gì, Lôi Thiết Nhĩ không biết, tuy nhiên khi nghe nói tình địch tiềm tàng kia đã có bạn rồi, điều này làm cho y yên tâm không ít.

Bạch Hạo rửa mặt súc miệng, thu thập bản thân sạch sẽ, sau đó đi vào buồng trong, chỉnh sửa thẩm lông bắt đầu chuẩn bị ngủ.

Lôi Thiết Nhĩ đi đến, đột nhiên nắm lấy thất lưng Bạch Hạo: “Hạo Hạo, làm bạn rồi của ta đi, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ đối tốt với ngươi cả đời.”

Bạch Hạo vừa tức vừa cười, tức là người kia có gan ở ngoài cửa nói những lời kia, nhưng khi đối mặt với chính mình cũng chỉ có một câu này, cười là người này lấn qua lộn lại, vẫn chỉ có một câu này, ngay cả biến đổi một chút cũng không có.

“Ngươi buông tay trước!” Bạch Hạo tránh một chút, lại tránh không thoát: “Sát, buông ra, ta muốn trải giường chiếu đi ngủ!”

Lôi Thiết Nhĩ lưu luyến thu hồi cánh tay, nhìn Bạch Hạo đem da thú đập mềm, sau đó nhìn hắn chui đi vào, không bao lâu liền ném ra một kiện quần áo da thú thật dày.

“Ngươi không ngủ sao? Muốn làm môn thần?” Bạch Hạo nhìn đại gia khóa đứng ở trước giường, mắt tròn trắng: “Thối tắt đèn đi mới được vào.”

Lôi Thiết Nhĩ rầu rĩ thối tắt đèn, rầu rĩ cởi váy da thú của mình ra để ở một đầu giường sưởi, rầu rĩ tiến vào trong da thú.

Đêm đông, thập phần yên tĩnh. Đột nhiên không biết từ nhà ai truyền đến một tiếng thở dốc ái muội, trong màn đêm tĩnh lặng vô cùng rõ ràng.

Tiếng thở dốc như một tín hiệu, không bao lâu, trong bộ lạc liền tràn ngập tiếng rên rỉ ái muội.

Lôi Thiết Nhĩ ngẩng đầu nghe trong chốc lát, hắc hắc cười: “Bọn họ đều bị song bào thai nhà Kiệt Sâm kích thích đâu, ha ha, phỏng chừng đợi đến đầu xuân, trong bộ lạc lại sẽ nhiều thêm vài tiểu bảo bảo đâu, không biết là tiểu thú nhân hay là tiểu giống cái.”

Bạch Hạo đem mặt mình vùi trong da thú: “Vậy ngươi thích thú nhân bảo bảo vẫn là giống cái bảo bảo?”

“Đều thích !” Nhắc tới bảo bảo, Lôi Thiết Nhĩ lại bắt đầu hưng phấn: “Ta hy vọng, bộ lạc của mình hàng năm đều có tân bảo bảo ra đời, năm trước là bảo bảo nhà Tây Lợi Á, năm nay là bảo bảo của A Phi, có lẽ không chỉ có thế đâu..... Thật tốt, có hài tử, bộ lạc mới có thể phát triển cường đại.”

Bạch Hạo nhìn nam nhân kia hưng phấn, là nam nhân có trách nhiệm có lòng đảm đương, mặc kệ nhìn thế nào cũng đều soái đến khiến cho người ta tâm động.

Tâm động? Bạch Hạo che ngực, nơi đó tựa hồ có rất nhiều con thỏ nhỏ chui vào, không ngừng bùm bùm nhảy.

Lôi Thiết Nhĩ cũng nghe đến tiếng tim đập của Bạch Hạo, quen thuộc đem đại não của mình cũng đến trong lòng Bạch Hạo: “Bạch Hạo, cảm ơn người.....”

Bạch Hạo có chút khản trương, tay nâng nửa ngày, mới nhẹ nhàng đặt xuống trên vai dày rộng của Lôi Thiết Nhĩ: “Sao lại cảm ơn ta?”

“Cảm ơn người đã làm cho bộ lạc trở nên tốt như vậy.” Thanh âm Lôi Thiết Nhĩ có chút khàn khàn, trầm thấp từ tính tựa hồ giống như có một móng vuốt nhỏ gãi trong tâm Bạch Hạo.

“Này có cái gì cảm tạ, dù sao ta cũng là người trong bộ lạc.....” Đúng vậy, từ khi nào thì bắt đầu, bản thân liền thừa nhận bộ lạc này, hơn nữa nhận định chính mình sẽ ở đây qua cả đời đâu?

Lôi Thiết Nhĩ không nói lời nào, chính là hai tay càng ôm chặt Bạch Hạo hơn.

Bạch Hạo cúi đầu nhìn đại nam nhân cũng ở trong lòng mình, rốt cục gian nan mở miệng: “Lôi Thiết Nhĩ, nếu không..... Ân..... Nếu không, để ta làm bạn lữ của người đi.....”

Lôi Thiết Nhĩ không dám tin tưởng lỗ tai của mình, y mạnh mẽ ngẩng đầu, đôi mắt to đen bóng gắt gao nhìn thẳng người trước mắt này: “Hạo Hạo, người nói cái gì?”

“Ta cái gì cũng chưa nói!” Bạch Hạo khốn quẫn nóng nảy, hấn túm lấy da thú muốn đem bản thân vây kín, rất dọa người, cái gì gọi là để ta làm bạn lữ của người đi..... Trời ạ ! !

“Hạo Hạo, Hạo Hạo..... Nói thôi.....” Lôi Thiết Nhĩ cười cười toe toé: “Hạo Hạo, ta muốn nghe một lần nữa, người nói đi.”

“Ta không nói, không nói!” Bạch Hạo dùng sức chui xuống dưới, hấn quả thực không biết nên dùng bộ mặt nào để đối diện với Lôi Thiết Nhĩ.

Lôi Thiết Nhĩ ôm lấy Bạch Hạo đang không ngừng giãy dụa vào trước ngực, đôi môi từ trên trán, xuống gương mặt, cuối cùng dừng lại ở trên môi: “Hạo Hạo, ta rất vui, thật sự.....”

“Ân, người vui vẻ là tốt rồi.....” Bạch Hạo hàm hàm hồ hồ nói, chớp mũi tràn ngập mùi vị cường thế của Lôi Thiết Nhĩ.

Hắn sẽ cùng nam nhân hôn môi, tuy rằng trước kia không phải chưa từng hôn qua, nhưng mà hiện tại trong cơ thể lại sinh ra một cảm giác khác, nóng bỏng nóng bỏng, giống như có hạt tiêu thiêu đốt ở trên người.

Lôi Thiết Nhĩ hàm trụ đôi môi Bạch Hạo, tinh tế nhấm nháp, đầu lưỡi miêu tả hình dạng đôi môi, sau đó tìm vào bên trong khoang miệng ấm áp..... Nụ hôn bắt đầu trở nên kịch liệt mà lửa nóng, khiến cho Bạch Hạo khó thở, thậm chí nghĩ đến bản thân sẽ bị nhiệt tình của Lôi Thiết Nhĩ thiêu đốt thành tro.

“Hạo Hạo.....” Lôi Thiết Nhĩ đè lại cái mộng của Bạch Hạo kìm giữ hướng lên người chính mình: “Người cảm nhận được sao?”

Thân thể Bạch Hạo cứng đờ, thứ lửa nóng cứng rắn cọ lên đùi mình kia làm sao có khả năng không cảm giác a ! Hơn nữa cảm nhận thứ kia lớn nhỏ, làm hắn nhận không được muốn trốn: “Ách, muộn rồi, ta buồn ngủ lắm, cái kia, Lôi Thiết Nhĩ, nhanh ngủ đi.”

“Gọi ta Lôi.” Lôi Thiết Nhĩ liếm lên cổ Bạch Hạo: “Gọi ta Lôi, Hạo Hạo.”

“Lôi.....” Bạch Hạo gian nan thổ hồn hển, lửa nóng trong cơ thể thiêu đốt không ngừng.

“Bạch Hạo, người..... Trốn không thoát đâu.....” Lôi Thiết Nhĩ lại một lần nữa hôn lên đôi môi Bạch Hạo, thân thể bao trùm đi lên.

Bạch Hạo lệ tuôn: Cứu mạng a, thượng thiên a, đại địa a, Vương Mẫu nương nương, Quan Âm bồ tát a a a, ta sắp chết rồi ! ! ai tới cứu cứu ta a ! ! !

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Quan Âm bồ tát: Ngượng ngùng, đó là dị thể, ta không phụ trách quản.

Vương Mẫu nương nương: Cũng không phải phạm vi quản hạt của ta a.

Tiểu mạo tử khóc: Kia ngẫu phải làm sao a? Người ta không cần bị bạo cúc hoa ! ! !

Quan Âm bồ tát: Người đi van cầu tác giả đi, có lẽ.....

Tiểu mạo tử: (TaT), kia còn không bằng cầu chính mình đâu.....

32. Chương 32: Cuộc Chiến Bảo Vệ Tiểu Cúc Hoa

Các lộ thiên thần không thể dùng, cuộc chiến bảo vệ đoá cúc nhỏ của Bạch Hạo thập phần gian khổ.

Kỹ xảo chiến đấu của hắn trong mắt thú nhân lực lượng cường đại không đáng kể chút nào, bàn tay to của người ta nắm một cái, liền đem hai móng vuốt của Bạch Hạo túm trong lòng bàn tay, mặc kệ người dây giữa như thế nào cũng không ra.

Bạch Hạo hoảng hốt, hắn hận thời gian không thể quay lại, sau đó ở thời điểm Lôi Thiệt Nhĩ trang đáng thương cho y một cước đá ra ngoài, cũng để chính mình tỉnh lại thần trí không mơ hồ mà đáp ứng chuyện không nên ! !

Đây đều là tai hoạ từ ánh trăng ! ! Bạch Hạo khóc không ra nước mắt.

Lôi Thiệt Nhĩ đang động tình đột nhiên dừng lại, thân thủ sờ soạng mọi nơi, sau đó ở phía dưới gối đầu bằng da thú, lấy ra vài trái cây màu tím sẫm cứng rắn.

Bạch Hạo nương theo ánh trăng nhìn qua, là mấy trái cây Tuyết Lai đưa cho mình, vốn thuận tay để trên giường, nhưng mà về sau lại tìm không thấy, tưởng rằng bị tiểu Âu Cảnh cầm đi chơi, ai biết nguyên lai là bị người kia dấu đi.

“Ách, người đói bụng?” Nhanh nói đói đi, nhanh nói đói đi, sau đó nhanh lăn ra ngoài mà kiếm ăn a ! !

Lôi Thiệt Nhĩ cười lộ ra bạch nha, cắn cắn cái mũi của Bạch Hạo: “Ăn, đói bụng, đói bụng đã lâu rồi”

Thông minh như Bạch Hạo, há có thể không hiểu hàm nghĩa trong những lời này? Nháy mắt ngạo kiều đứng lên: “Cút ngay, lăn đi mà kiếm ăn đi, sát, lão tử cũng không phải thức ăn!”

“Người so với thức ăn ngon miệng hơn.....” Lôi Thiệt Nhĩ một tay dùng sức, ca ca hai tiếng bóp nát hai trái cây cứng rắn, thịt quả bên trong giống như niêm trừ toan nãi (sữa chua lỏng á) chảy ra ngoài, tản mát ra mùi thơm mát thần nhiên.

“A uy, chảy ra tay người! ” Hôn mê, người này, ăn cái gì còn muốn mút ngón tay?

Ngón tay dính thịt quả màu trắng của Lôi Thiệt Nhĩ tham nhập xuống phía dưới, sau đó chạm đến địa phương hơn hai mươi năm qua Bạch Hạo đều không để cho người khác chạm tới: “Không chỉ dính trên tay không đâu.” Lôi Thiệt Nhĩ cười cười cúi đầu nặng nề, liền ngay cả trong ngực cũng bắt đầu chấn động.

Bạch Hạo cảm giác thấy mặt sau bị dị vật tiến vào dọa choáng váng, qua nửa ngày hắn mới nhớ đến, vì sao thời điểm Tuyết Lai đưa vài trái cây này cho hắn sẽ đỏ mặt, còn cảnh cáo chính mình không thể ăn, nói một ngày nào đó sẽ dùng đến.....

Ta bóp chết người! này tmd chính là trợn tề tự nhiên! Cũng không cần phải lấy thân thể nghiệm a!

Bạch Hạo cảm thấy ngón tay của Lôi Thiệt Nhĩ kia giống như bản thân đại tiện mà không được, mắc tại nơi mẫn cảm xấu hổ, khó chịu khiến hắn liên tục vận vẹo: “Sát, người đủ..... Không thấy bản sao, hội thối Hồn đản, người sao lại ham thích như vậy! !”

Lôi Thiệt Nhĩ một bên cố gắng khai thác tiểu cúc hoa của Bạch Hạo, một bên cắn răng nhịn xuống dục vọng mãnh liệt do Bạch Hạo gây ra, mồ hôi ở trên trán chảy xuống, đọng trên gương mặt Bạch Hạo.

Bạch Hạo có chút hồng mắt, cho tới bây giờ hắn chưa từng nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày như vậy, cho dù là đã đáp ứng làm bạn hữu của Lôi Thiết Nhĩ, tâm lý đã xây dựng tốt lắm, nhưng mà thực sự đến thời khắc mấu chốt, hắn vẫn bị đoạ muốn lùi bước: “Lôi..... Đừng, đau a.....”

Đôi khi yếu thế cũng không phải biểu hiện mất mặt, mà là nên vì bản thân tranh thủ cơ hội quay lại! Bạch Hạo nghĩ như thế.

Đáng tiếc, hắn phải ngấm lại. Lôi Thiết Nhĩ nghe được hắn kêu đau, cũng chỉ hơi dụ đi một chút tốc độ khai thác của ngón tay, chỉ chừa hai ngón tay ở dừng đạo ẩm áp nhẹ nhàng kim giữ xoay tròn.

“Còn đau không?” Y cúi đầu hôn lên đôi mắt Bạch Hạo, cái mũi, cùng miệng..... Kỳ thật Lôi Thiết Nhĩ có thể rõ ràng cảm nhận được địa phương nào đó của Bạch Hạo hưng phấn đứng lên, nhưng mà kẻ không được tự nhiên ở trong lòng y chết sống không chịu thừa nhận bản thân đã muốn động tình, chính là cổ họng râm rì yêu cầu mình dừng tay.

Dừng tay? Trừ phi bản thân là ngu ngốc! Nếu không chạy nhanh lửa cháy đổ thêm dầu, rên sất khi còn nóng, đem tên không được tự nhiên này ăn luôn, cứ như vậy về sau còn muốn có thịt ăn, sợ là hãy đợi đấy.

Thời điểm khi ba ngón tay ở trong cơ thể Bạch Hạo xuất nhập thông thuận, Bạch Hạo từ lâu đã chịu không nổi dùng thân thể của mình cọ xát đùi Lôi Thiết Nhĩ.

Thân là nam nhân có điểm ấy không tốt, ở quá trình xxx không chế không ẩn nhẫn bằng nữ nhân, chỉ cần tiểu đệ đệ đứng thẳng lên, liền hận không thể nhanh chóng đi tìm địa phương giải thoát một chút. Bạch Hạo cũng làm ma pháp sư hơn hai mươi năm (do it yourself), nay ma pháp bổng của mình bị nắm ở trong tay người khác, cứ nhiên so với chính mình vượt ve càng thêm sáng khoái.

Lôi Thiết Nhĩ hai tay tiên hậu giáp kích, khiến Bạch Hạo tràn ra thoát phá rên rỉ trong cổ họng. Y thật sự yêu đã chết thanh âm này, nhìn đến Bạch Hạo bình thường khí thế cường đại mà giờ hai mắt doanh lệ thân thể phiếm hồng xinh đẹp, làm cho Lôi Thiết Nhĩ cơ hồ nhận không được muốn hoá thú!

Trái cây mộng nước có chứa một phần thôi tình phát huy hiệu quả, Bạch Hạo dần dần trầm luân trong bể dục không hề giây dụa, mà bắt đầu đòi hỏi.

Lôi Thiết Nhĩ phủ lên thân thể, kiên định đắm chìm vào trong cơ thể Bạch Hạo, nghe thanh âm hắn hô đau, cứ nhiên có một loại cảm giác hưng phấn! !

Giống cái này, rốt cục trở thành của mình! !

Hắn là bạn hữu của ta! !

Người là của ta! !

Bạch Hạo cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới sẽ đau như vậy! Hắn cảm thấy cái này so với viên đạn xâm nhập vào da thịt, hoặc là dao sắc cắt qua da thịt cũng không đau đớn bằng. Hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi giống cái trong bộ lạc vì sao sẽ thích loại hình vận động vào ban đêm này..... Đây quả thực không phải do người làm a.

Khi địa phương ẩm áp tỉ mỉ bao vây lấy thứ cực nóng ngẩng cao đầu của mình, Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy sắp không nhận nổi, kích động quá phận làm cho y mất đi tự chủ bình thường, mà hóa thành hương vị kích động muốn mãnh mẽ vọt lên!

Mạnh mẽ hoà lẫn! Hận không thể đem thân thể bạn hữu nghiền nát thu vào trong thân thể của mình! Cũng hận không thể đem bản thân vĩnh viễn đắm chìm trong thân thể bạn hữu!

Bạch Hạo mở lớn miệng dùng sức hô hấp, cố gắng nhanh thích ứng với luật động của dã thú trên người mình. Theo ngay từ đầu quyền đâm cước đá cuối cùng biến thành từng vết cào, ngay cả răng nanh cũng ra trợn, đau đớn rốt cục dần dần biến mất, thủ nhi đại chi trong ma sát sinh ra cảm xúc tê dại cùng một loại lửa nóng ma dương (ngứa ngứa) kỳ quái, từ địa phương khiến cho bản thân phải thẹn thùng kia theo xương cột sống lui thượng lên não.

Trong đầu Bạch Hạo đột nhiên trống rỗng, thân thể chỉ có thể theo bản năng mà luật động.

Này một đêm, nhiệt tình mà lại tốt đẹp.....

Khi thời điểm Bạch Hạo thanh tỉnh, ngoài cửa sổ nắng đã lên cao. Hắn híp mắt, có chút mờ mịt, có chút không biết phải làm sao.

Đêm qua đủ loại ví dụ như một đêm tiêu hồn, hôm nay đủ loại ví dụ như hôm nay cả người đau nhức.

Bạch Hạo cảm thấy chính mình từ đầu đến chân đều ở đau. Yết hầu đau, cánh tay đau, hông đau, thắt lưng đau, chân đau, cơ thể đau, còn có một nơi, là đau nhức nhối.

“Khá hơn chút nào không?” Tuyết Lai cười hì hì thò đầu vào hỏi, mái tóc dài màu bạc ở trước mắt Bạch Hạo đung đưa đung đưa.

Bạch Hạo nhìn nhìn chung quanh: Ngốc tú tài đang nỗ lực ăn cái gì đó, Tây Lợi Á vẻ mặt vui sướng khi người gặp họa, còn có Tuyết Lai đang ghen cười.....

Thế giới này thực tmd, khiến cho người ta phải tuyệt vọng! ! Bạch Hạo muốn tìm cái lỗ chui vào, sau đó cả đời cũng không cần đi ra!

“Lôi Thiết Nhĩ đi tìm tuyết tinh quả, đêm qua tuyết rơi đâu.....” Tuyết Lai bưng cốc nước nóng lại đây, nâng Bạch Hạo dậy để hắn uống xong: “Người trên người, ăn..... Đã thượng dược. Hì hì, sáng sớm Lôi Thiết Nhĩ đã chạy đến phá cửa nhà ta đâu, bộ dáng rất kích động nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, y nghĩ người hấp hối sắp chết, ai biết nguyên lai là thích đến hôn mê.” Tây Lợi Á đoạt lại một mảnh khoai lang khô trong tay ngốc tú tài, nhét vào miệng mạnh mẽ nhai: “Thực nhìn không ra, Lôi Thiết Nhĩ mạnh mẽ, người cũng mạnh mẽ như vậy, cư nhiên làm cả đêm, chắc chắn.....”

“Câm miệng!” Bạch Hạo uống nước xong, trên người có chút khí lực, vì thế nương theo cánh tay Tuyết Lai chống đỡ ngồi dậy.

Da thú trên người theo tư thế này chảy xuống, nhạ ba giống cái vậy xem xung quanh hô to gọi nhỏ.

“Trách không được Lôi Thiết Nhĩ không để ta thượng dược cho người, ai nha, này..... Cũng quá ngoan đi?” Tuyết Lai cười cười toe toé, thật sự nhìn không ra hắn đến tột cùng là quan tâm vẫn là trào phúng.

“Ài du, đều sưng lên, không biết còn tưởng rằng gia bạo (bạo lực gia đình) đâu, ha ha ha ha cấp.....” Tây Lợi Á cười phun cả khoai lang khô ra ngoài, sắc đến ho khan.

“A, nhất định rất đau đi? Thật đáng thương, lúc trước ta cũng bị Kiệt Sâm biến thành như vậy.....” Ngốc tú tài từ ngữ khí đến biểu tình thống nhất là một kẻ đáng thương hại, nhưng mà lời nói ra lại khiến người ta rất có xúc động muốn đánh hắn.

Bạch Hạo cúi đầu nhìn thân thể trần ngáp hôn ngân, dấu răng cùng vết bầm tím, đại ra

Ta bóp chết người, này thật sự không phải là gia bạo sao? Kháo, mấy dấu răng này đều tmd sắp xuất huyết đi? Vì sao meo meo của mình lại thũng thành như vậy a? Còn có nơi này, nơi này..... Ngay người nửa ngày, đột nhiên nhớ tới bộ dáng mình thật sự là không đáng để cho người ta vậy xem, vì thế vội vàng túm lấy da thú quần kín, bởi vì động tác quá lớn động đến mặt sau, đau nhe răng nhếch miệng.

Tây Lợi Á lại cười té ghế: “Ha ha Bạch Hạo..... Ngày hôm qua có thích không? Xem chiến tích hắn là thực không sai đi? Ha ha ha ha, bình thường mạnh miệng, kết quả vẫn là không kháng cự được! Aha ha ha cười chết ta Ôi, ngốc tú tài, ta nói cho người nga, cứ để khẩu tử nhà người ghen hồng rồi, không cần thận người cũng sẽ biến thành như vậy Aha ha ha.....”

Ngốc tú tài đem miếng khoai lang khô cuối cùng nhét vào miệng, thỏa mãn gật gật đầu: “Huynh đài không cần lo lắng, tiểu sinh cùng người nhà mỗi ngày đều làm, kết quả chắc không đến mức như thế.”

Mỗi ngày đều làm, mỗi ngày đều làm..... Bạch Hạo quả thực muốn một ngụm máu phun lên cái mặt ngốc kia, nhĩ hảo không phải là người cổ đại sao? Có hiểu cái gì gọi hàn súc a?

Tuyết Lai múc đến một bát cháo, thổi nguội muốn uy Bạch Hạo, lại bị hắn đoạt lấy: “Ta tự mình ăn.....”

“Cánh tay người không mỏi sao?” Tuyết Lai hảo tâm hỏi.

Bạch Hạo nhất thời rơi lệ đầy mặt: “Miễn bàn đến chuyện của ta đi? Còn có, người có thể đuổi Tây Lợi Á ra ngoài được không?”

Tây Lợi Á cười cười ngồi phịch ở trên giường, ai u ôi kêu to: “Ta, ta không ra đi..... Ha ha, Bạch Hạo, nếu người đuổi ta ra ngoài, ta, ta liền nói cho mọi người, người bị Lôi cấp.....”

“Câm miệng !” Bạch Hạo hoàn toàn phát điên: “Tây Lợi Á người là heo sao? Cẩn thận ta nói ra chuyện người cùng A Tư Lan ở bên ngoài đã hợp (có ai nhớ chuyện ở bờ sông không???)! !”

Tây Lợi Á chà xát nước mắt nơi khóe mắt, không cho là đúng vậy vậy tay: “Thì tính sao? Tình thú giữa bạn lữ người hiểu hay không a? Hâm mộ, ghen tị, thì đi tìm Lôi Thiết Nhĩ đi nhà người.”

Bạch Hạo hoàn toàn thất bại, cái kẻ da mặt dày bằng tường thành kia, trên cơ bản là hoàn toàn bất bại trong mọi hoàn cảnh, bất luận kẻ nào, vật nào đều không đả kích được hắn.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Lôi Thiết Nhĩ: Hạo Hạo, người khỏe mạnh như vậy, vì sao sẽ không bán thú hóa?

Bạch Hạo: Ta làm sao biết? [lão tử không phải thú nhân được không?]

Lôi Thiết Nhĩ: Không có việc gì, không bán thú hóa cũng rất tốt.

Bạch Hạo mắt tròn trắng: Thiết.....

Ngày hôm sau

Bạch Hạo: Ôi chao, ai đánh A Tư Lan? Sao trên người toàn vết thương?

Lôi Thiết Nhĩ: Đều là hoạ do bán thú hóa a.....

Tây Lợi Á xòe tay ra ngắm: Người ta quá hưng phấn không khống chế được thôi..... hanh hanh hanh

33. Chương 33: Bạch Hạo Nhận Mệnh Khổ

“Nói, các người đến chỗ ta làm gì? Xem nào nhiệt sao?” Ăn xong cháo, Bạch Hạo bắt đầu gian nan mặc quần áo. Dù sao cũng bị nhìn thấy hết, hắn ngược lại khai thông không sao cả.

“Lôi Thiết Nhĩ để cho ta tới chiếu cố người.” Tuyết Lai đem quần áo đưa cho Bạch Hạo, biểu hiện ra hình dạng vô tội.

“Lôi Thiết Nhĩ để cho ta tới chiếu cố người.” Tây Lợi Á trạc trạc vết răng trên tiểu thối (đùi) Bạch Hạo, cũng một biểu hiện vô tội.

“Kiệt Sâm nói nơi này ấm áp.” Ngốc tú tài ăn ngay nói thật.

Bạch Hạo tiếp nhận quần áo, đá bay Tây Lợi Á, nhân tiện bắn ngốc tú tài một cái cốc đầu: “Đều tránh ra, gia muốn đi tắm rửa.”

“Nước nóng được rồi.” Tuyết Lai là thật sự đến chiếu cố, hắn giúp đỡ Bạch Hạo xuống dưới.

“A nha, nước nóng được rồi!” Tây Lợi Á đem quần áo Bạch Hạo vừa mặc vào lại lột ra hết: “Nhanh nhanh tắm rửa, nếu không buổi tối không thể tiếp tục.”

“Ta đói bụng.....” Ngốc tú tài nhu nhu cái bụng cao cao: “Bọn chúng đá ta.”

Tuyết Lai bỏ lại Bạch Hạo đi nhìn ngốc tú tài, xác nhận không có việc gì lại chạy ra ngoài nổi lửa nấu cơm, tuyệt đối là hiền thê lương mẫu kiêm bảo mẫu siêu cấp.

“Sát, người là trư sao? Có song bào thai bảo bảo rất giỏi a!” Tây Lợi Á các loại tâm tình hâm mộ ghen tị, theo trong hầu bao lấy ra một quả trứng không biết của loài chim gì, đưa cho ngốc tú tài: “Ăn, sớm muộn gì chịu hết nổi người.”

Ngốc tú tài cầm lấy trứng chim, đập nhẹ vài cái lên tường cho vỏ nứt, sau đó cẩn thận bóc ra, tẽ ăn chậm nuốt: “Kiệt Sâm nói, để ta ăn nhiều một ít.”

“Y tưởng y dưỡng trư chắc!” Tây Lợi Á mắt tròn trắng, xoay người nhìn bụng Bạch Hạo: “Người nói xem, nơi này của người hiện tại có thể cũng có bảo bảo hay không?”

“Lăn!” Bạch Hạo lấy nước té hân: “Lôi cũng không phải là tay súng thiện xạ.”

“Chắc chắc, Lôi..... Kêu thực thân thiết, biến thành bạn lữ đúng là không giống trước a.” Tây Lợi Á cười lớn chạy đi, lưu lại Bạch Hạo ngâm mình trong nước buồn bực.

Đến chạng vạng, Lôi Thiết Nhĩ đã trở về, một thân bùn đất cùng vết máu, mang theo một cái giỏ đầy hoa quả tươi, chất đống trước mặt Bạch Hạo, vẻ mặt tươi cười: “Hạo Hạo, người ăn đi.”

Bạch Hạo nhìn vết máu uốn lượn trên cánh tay Lôi Thiết Nhĩ, mấp máy miệng. Trước kia hắn cảm thấy nam nhân thôi, chịu chút thương tổn không sao cả, nhưng là sau khi trải qua sự tình ngày hôm qua, hắn liền cảm thấy vết thương trên người Lôi Thiết Nhĩ vô cùng chướng mắt.

“Trên bếp có nước ấm, người tắm rửa trước đi.” Bạch Hạo từ trên giường sưỡi đứng dậy, đến góc nhà lấy ra cái tô đựng hoa quả. Nơi này hoa quả đều không ô nhiễm, dùng nước rửa một chút là có thể ăn, hơn nữa trải qua bên ngoài băng tuyết đông lạnh một lần, vô cùng ngọt.

Rửa sạch hoa quả, Bạch Hạo đem phân cho Tây Lợi Á cùng Tuyết Lai ngồi ở một bên xem náo nhiệt. Ngốc tú tài đã muốn ăn không nổi, no đến đánh cách một cái, vẻ mặt hâm mộ nhìn hoa quả trong tay Bạch Hạo, không dám không biết xấu hổ mà mở mồm muốn xin.

Kiệt Sâm đi vào, cùng Lôi Thiết Nhĩ chào hỏi, xoay người ôm lấy ngốc tú tài đi về, tự nhiên tựa như nơi này là hậu viên nhà y.

Bạch Hạo thở dài, vừa nhắc đầu liền thấy Lôi Thiết Nhĩ nhìn về phương hướng Kiệt Sâm biến mất, mẫn nhãn hâm mộ.

Thiết ! Bạch Hạo sờ sờ cái bụng của mình, lại trừng mắt liếc Lôi Thiết Nhĩ một cái, hắc nghiêm mặt bắt đầu nấu cơm.

Lôi Thiết Nhĩ có chút mặc danh kỳ diệu, không biết bạn lữ vì cái gì đột nhiên sinh khí, ánh mắt đầy hỏi thăm nhìn về phía Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á, kết quả chỉ thu được hai cái tươi cười ái muội.

Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á ăn xong hoa quả cũng đều cáo từ về nhà, cho dù nơi này vô cùng ấm áp cũng không phải cái tổ của mình, không có mùi vị của người mình thích. Tây Lợi Á trước khi đi, còn đối với Bạch Hạo nháy mắt mấy cái: “Hắc, kiên trì ở lại a huynh đệ.” Hắn không rõ cho nên, lại nghĩ tên kia lên cơn động kinh.

Bạch Hạo làm một bát khoai lang hầm thịt lớn, lại dùng canh thịt nấu một bát diện ngát đáp đầy, tất cả đem đến trước mặt Lôi Thiết Nhĩ.

Lôi Thiết Nhĩ trước giúp đỡ Bạch Hạo ngồi trên đệm da thú, sau đó chính mình mới cẩn thận ngồi xuống, vươn tay xoa xoa thắt lưng Bạch Hạo: “Hạo Hạo, còn đau không?”

Bạch Hạo tức giận đập y một cước: “Ăn cơm của người đi, sờ loạn cái gì?” Đau nhức chẳng phải là tại người? Ta nói đau, người có thể cả đời không đụng vào ta? Hắn nghĩ đến đây, đột nhiên đỏ mặt, kỳ thật đêm qua cảm giác cũng không phải quá tệ thôi, chẳng qua di chứng thật sự làm cho người ta chịu không nổi.

Lôi Thiết Nhĩ cười ngây ngô, dùng thìa gỗ từng ngụm từng ngụm xúc cơm, vừa ăn vừa cười nhìn Bạch Hạo ở bên cạnh, ánh mắt kia giống như Bạch Hạo chính là một bàn ăn mỹ vị, tựa hồ ăn xong bữa chính, là có thể ăn tiếp.

Bạch Hạo phát giác ánh mắt nóng bỏng của người nào, chính là nhúu mày: “Tiểu Âu Cảnh đâu?” Hải tử chết tiết này, gần nhất rất hay bỏ nhà đi.

Lôi Thiết Nhĩ nuốt xuống thức ăn trong miệng, nhìn nhìn ra bên ngoài: “Ở nhà Thụy Đức đi?” Thụy Đức là ba ba của Bối Á Đãi, một gã thú nhân. Y cười nhìn Bạch Hạo: “Người đừng lo lắng, Thụy Đức đã coi Âu Cảnh là bạn lữ tương lai của nhi tử mình rồi, ở chỗ y thực an toàn.”

Thiết, vậy mới không xong đâu, tiểu Âu Cảnh còn chưa thông suốt đã bị nhân đem đi rồi, vạn nhất về sau gặp được người mình thích làm sao bây giờ?

“Vạn nhất Âu Cảnh không thích Bối Á Đặc thì sao?” Bạch Hạo nói ra lo lắng của mình.

Lôi Thiết Nhĩ ngẩn người: “Hắn là không thể nào? Ách, cho dù không thích, giống đực cũng sẽ không bắt buộc giống cái” Bất quá xem bộ dáng Âu Cảnh mỗi ngày cùng Bối Á Đặc triền cùng một chỗ như hình với bóng, sớm muộn gì cũng sẽ kết thành bạn lứa, hiện tại không cần phải nghĩ ngợi nhiều.

Bạch Hạo tả khán hữu khán tìm đề tài, nếu không phòng lớn như vậy lại chỉ có hai người bọn họ, cũng quá xấu hổ: “Ách, người sao bị thương đâu?” Câu hỏi này, cũng thấy kỳ quái.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn nhìn cánh tay bị thương của mình, không chút để ý cười cười: “Không có việc gì, toạc da đâu, bị sâu cắn mà thôi.”

Giống đực thú nhân da dày thịt béo, quả thật đem mấy vết thương ngoài da coi như không việc gì, cho dù có bị thương, cũng bất quá lấy tuyết xoa xoa miệng vết thương, rửa đi bùn đất cùng vết máu coi như trị liệu.

Cơm nước xong, Lôi Thiết Nhĩ giúp đỡ ngồi lên giường Bạch Hạo, sau đó chính mình chạy đi rửa mặt. Bạch Hạo quy định, không súc miệng, không rửa mặt, không tẩy rửa bản thân sạch sẽ, cũng đừng nghĩ đến leo lên giường!

Vốn Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy rửa mặt, súc miệng loại chuyện này ngẫu nhiên làm cũng được, thật sự không cần mỗi ngày tẩy rửa, đáng tiếc sau khi bị Bạch Hạo một cước đá xuống giường, y liền thỏa hiệp. Hơn nữa về sau, Bạch Hạo cũng thường xuyên cùng mọi người chung quanh nói về chuyện bệnh tong khẩu nhập, sức đề kháng của giống cái vốn không cường như giống đực thú nhân, nếu thật sự không chú ý giảng vệ sinh, như vậy tỷ lệ sinh bệnh càng nhiều, giống cái thú nhân sẽ càng thêm suy yếu.

Vì thế, trong bộ lạc mấy vị thê nghiêm vì quan tâm bạn lứa mà lần lượt noi theo, súc miệng rửa mặt một ngày cũng không buông tha, ngẫu nhiên còn có thể đun nước ấm để bạn lứa của mình tắm rửa, đương nhiên, bạn lứa tắm xong, liền đến phiên mình. Sau đó hai người sạch sẽ lăn lên giường, cả đêm đều sáng khoái.

Lôi Thiết Nhĩ tắm rửa sạch sẽ trở về, lại lấy ra một đồng quả có vỏ ngoài cứng rắn.

Nhìn đến thứ quen thuộc, đầu sỏ đặc tội khiến cho cuộc chiến bảo vệ bản thân hoàn toàn thất bại, Bạch Hạo mặt đỏ tai hồng: “Người lấy cái kia làm gì?”

Lôi Thiết Nhĩ một tay ôm Bạch Hạo, tay kia thì bóp vỡ vỏ ngoài cứng rắn: “Thượng được cho người, nơi đó không phải rất đau sao?”

Ta bóp chết người! Bạch Hạo lăn một vòng liền gãy đi ra, lui tiến vào bên trong giường lớn: “Ta thượng được rồi, hoàn thượng cái mao a!”

Lôi Thiết Nhĩ cười giải thích: “Phải mỗi ngày thượng, loại dịch trái cây này có tác dụng giảm nhiệt, đến, Hạo Hạo, đừng náo loạn.”

“Không cần!” Bạch Hạo thề sống chết cũng muốn bảo vệ cúc hoa thê thảm của mình, hắn cũng không tin tưởng vào cảm thú Lôi Thiết Nhĩ, để y thượng được, tuyệt đối sẽ thượng ra vấn đề. Nghĩ đến đây, Bạch Hạo ra một đầu mồ hôi lạnh, lập tức dùng da thú quấn kín bản thân: “Nhanh đi ngủ, thổi tắt đèn, nhanh lên!”

Lôi Thiết Nhĩ bất đắc dĩ thổi tắt đèn, vén lên da thú lôi Bạch Hạo ra: “Hạo Hạo, đây là vì tốt cho người, mấy ngày đầu trừ bỏ thượng được, đều cần phải..... Ân, cái kia..... Nếu không về sau người còn chịu tội lần nữa..... Ngoan, đừng náo loạn a.”

Bạch Hạo cự hồ muốn phun ra một ngụm lảng tiêu huyết, tiểu cúc hoa của mình bị dày vò đến đau không nói được chẳng lẽ còn muốn tiếp tục chịu loại tội này? Kháo, nó vẫn sưng, tái động vào sẽ tệ hơn: “Người có ý tứ gì? Chẳng lẽ đêm nay còn phải..... gì kia?” Bạch Hạo thật sự ngượng ngùng nói ra chữ “làm” kia a, đương nhiên, loại từ này làm sao cũng không nói ra được.

Lôi Thiết Nhĩ trịnh trọng gật gật đầu.

Bạch Hạo nhớ tới biểu tình Tây Lợi Á vui sướng khi người gặp hoạ, nội tâm rơi lệ: Sát, sớm biết sau khi gạt đầu hậu quả là như thế này, lão tử chết cũng không đồng ý a.

Nhìn vẻ mặt bi thương của bạn lữ, Lôi Thiết Nhĩ muốn cười lại không dám cười, chính là cần răng chịu đựng, sau đó đưa ngón tay tìm được Bạch Hạo mặt sau, tại nơi bị sưng lên kia nhẹ nhàng vuốt phẳng.

Bạch Hạo hoàn toàn sụp đổ, hẳn ngay cả tinh thần phản kháng đều không có, chính là ủ rũ cúi đầu ghé vào một bên, tùy ý Lôi Thiết Nhĩ bốn phía chiếm tiện nghi.

Tiền nghi chiếm rồi, liền phát hoạ, một đêm quay cuồng đến bình minh, Bạch Hạo triệt để đầu hang, ngay cả một đầu ngón tay đều không nhúc nhích, hẳn cảm thấy bản thân nên nghĩ chút biện pháp, nếu cứ luôn tùy ý người nào đó áp bức, không biết đến khi nào mới ngừng đầu.

Đợt thời điểm Bạch Hạo hai mắt phát thanh cước bộ phù phiếm, xuất môn cảm thụ ánh mặt trời ấm áp vào đông, đã là năm ngày sau. Hắn nhìn đám người bận rộn bên ngoài, đột nhiên có một loại cảm giác bình tĩnh cách một thế hệ lại trọng sinh.

Mỗi ngày nằm ở trên giường thật sự là rất không được! ! Bị người ta hàng đêm làm đến té xỉu thật sự là rất không được!

Bạch Hạo theo chân tường ngồi xuống, cảm thụ được ánh mặt trời ấm áp vuốt ve trên mặt, thở dài thật sâu: May mắn tiểu cục hoa không chịu thua kém, sớm thói quen thứ thô to của người nào đó, cũng may mắn bản thân cường tráng, nếu không mấy ngày nay không chết trên giường mới là lạ.

Ngốc tú tài gặp Bạch Hạo ra ngoài, vác bụng bầu vui vẻ chạy tới:“Bạch huynh, có thể đi ra?”

Bạch Hạo lười trợn mắt, theo trong lỗ mũi phun ra một cỗ khí:“Ân.”

“Thật tốt quá!” Ngốc tú tài nhấc chân liền đi hướng trong phòng:“Tiểu sinh ta thật sự rất tưởng niệm giường sưởi của Bạch huynh a.”

Bạch Hạo khoe miệng run rẩy, nếu bản thân còn có khí lực, nếu ngốc tú tài không phải dựng phu, hẳn tuyệt đối sẽ đánh tên kia vài cái.

Tuyết Lai cũng đi tới, ngồi cạnh Bạch Hạo, kim đan trong tay cao thấp tung bay:“A Phi không biết dệt vải, cũng không biết làm quần áo, ta nghĩ bảo bảo của hắn sắp sinh, nhanh nhanh phải làm xong hai bộ quần áo lót mới được..... Ân, Bạch Hạo, ngươi cảm thấy thế nào?”

“Thoát thai hoán cốt.....” Bạch Hạo trả lời hữu khí vô lực.

Tuyết Lai xích xích cười:“Được rồi, Lôi Thiết Nhĩ cũng là vì tốt cho ngươi, này thôi, y sáng sớm liền mang theo nhân đi ra ngoài săn thú, nói muốn kiếm nhiều chút thịt tươi về cho ngươi ăn..... Tưởng thành ngươi nói đã chuẩn bị tốt, chờ thân thể ngươi đỡ hơn đi qua nhìn xem. Lôi Thiết Nhĩ nói, y sẽ chuẩn bị nhiều thịt tươi mới cho ngươi.”

“Y như thế nào chưa bao giờ nói với ta?” Bạch Hạo có chút không vui, mặc kệ thế nào, hiện tại nếu đã muốn là một nhà, kia vì sao phải nói qua người ngoài, so ra trực tiếp nói với mình còn nhiều hơn đâu?

Tuyết Lai ngẩn người, cười lớn hơn nữa :“Ai nha, Lôi Thiết Nhĩ kia không phải là thẹn thùng sao, ha ha, lần sau ngươi yêu cầu y như thế nào, y sẽ tuyệt đối dựa theo lời ngươi nói mà đi làm a!”

Bạch Hạo không được tự nhiên xoay người nhìn xa xa, nửa ngày mới toát ra một chữ:“Ân.”

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

Ngốc tú tài: Tiểu sinh họ kép Mộ Dung thượng Vân hạ Phi tự Tử Hạc, xin hỏi huynh đài danh tính là gì?

Kiệt Sâm:

Ngốc tú tài: Huynh đài, ý tứ của ngươi đây là gì? Ách..... Thỉnh buông tiểu sinh, nếu không, tiểu sinh không thể thở!

Kiệt Sâm:

Ngốc tú tài: A a, ngươi cảm thú, lưu manh, ngươi muốn đối tiểu sinh làm cái gì??

Kiệt Sâm:.....

Ngốc tú tài lệ bọn: Tiểu sinh không phải nữ nhân a ừ, nơi đó..... Dùng sức, thật thoải mái.....

Kiệt Sâm:

Có thể hay không câu thông, thật sự thực trọng yếu mị???

34. Chương 34: Ngốc Tú Tài Học Nói

Ngốc tú tài rất cực muốn chính thức bắt đầu học tập “Phương ngôn” nơi này .

Bạch Hạo mỗi ngày đều bận rộn, vội vàng rèn luyện tiểu thú nhân, vội vàng xem xét công sự phòng ngự, vội vàng giáo dục các thú nhân quan niệm vệ sinh, vội vàng nghiên cứu làm như thế nào ra thức ăn ngon, cho nên nhiệm vụ dạy tú tài nói chuyện nghiêm túc mà lại gian khổ, để cho Tây Lợi Á đi làm.

Tây Lợi Á cuối cùng cũng có việc làm, cả ngày đều lôi kéo ngốc tú tài ở trong bộ lạc đi bộ qua lại, đông chỉ tây chỉ làm cho tú tài quen thuộc với cách gọi sự vật nơi này. Hoàn hảo, tú tài ngốc dù ngốc, nhưng đầu óc vẫn dùng tốt lắm, trên cơ bản Tây Lợi Á nói qua hai lần là có thể nhớ kỹ.

Giáo giáo, Tây Lợi Á thấy chán, nhìn bộ dáng tú tài nghiêm trang, nảy ra ý hay:“A Phi, người xem, Kiệt Sâm nhà người mỗi ngày đi ra ngoài để chuẩn bị thức ăn tốt cho người, mỗi ngày trở về, người có nên hảo hảo cảm ơn y a?”

Ngốc tú tài nghe xong gật gật đầu:“Àn, tiểu sinh cũng nghĩ như vậy, chỉ tiếc ngôn ngữ không thông, tiểu sinh nói lời cảm tạ y cũng nghe không hiểu.”

“Không quan hệ không quan hệ, việc này để ta lo liệu.” Tây Lợi Á cười hi hi lôi kéo tay ngốc tú tài: “Một lát nữa bọn y trở về, ăn xong cơm chiều, Kiệt Sâm mang người về, sau đó người có thể nói với y như vậy.....” Tây Lợi Á thanh thanh yết hầu:“Ta yêu người.....”

“Ta yêu người?” Ngốc tú tài lập lại mấy lần, gật gật đầu:“Đây là ý tứ cảm ơn người sao?”

Tây Lợi Á cười trộm:“Ý là người vất vả rồi, người xem, y trở về, mệt chết đi, người nói người vất vả rồi, y không phải là sẽ thật cao hứng a?”

Ngốc tú tài nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, trịnh trọng gật đầu:“Đúng.”

Chạng vạng, các thú nhân đều về nhà, Bạch Hạo nấu một bàn lớn đồ ăn. Hiện tại đến chỗ hăn ăn cơm không chỉ có tiểu Âu Cảnh cùng Bối Á Đặc, Lôi Thiết Nhĩ, liền ngay cả hai nhà Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á cũng đều chạy tới cợ cơm, A Thụy Nhĩ ngẫu nhiên cũng sẽ lại đây, cùng Bạch Hạo học chế biến đồ ăn ngon. Ngốc tú tài một nhà hai khẩu càng không cần nói, mặc kệ Kiệt Sâm có xuất môn hay không, ngốc tú tài nhất định sẽ được y ôm lại đây đặt ở trên giường sưởi ấm áp của Bạch Hạo, kiên trì.

Cơm nước xong, Kiệt Sâm mang theo ngốc tú tài trở về, Tây Lợi Á nhìn theo bọn họ trở về nhà mình, bắt đầu che miệng vụng trộm cười.

Bạch Hạo đã sớm phát hiện đêm nay Tây Lợi Á có điểm hưng phấn quá độ, nhưng mà không biết nguyên nhân, hiện tại thấy hăn như vậy, nhử nhử mày :“Người làm sao vậy?”

Tây Lợi Á lắc lắc đầu, xích xích cười: “Không có gì, không có gì, chính là cảm thấy dạy tú tài nói chuyện chơi tốt lắm.”

Bạch Hạo cảm thấy có điểm không thích hợp, nhưng mà lại không biết là chỗ nào không đúng:“Tú tài học nhanh không?”

“Rất nhanh.” Tây Lợi Á ăn ngay nói thật:“Trên cơ bản ta lập lại hai ba lần hăn có thể nhớ kỹ, trách không được tuổi trẻ như vậy đã là tú tài muốn vào kinh khảo trạng nguyên đâu, nếu không gặp sơn tặc, phỏng chừng người ta cũng đã là mệnh quan triều đình.”

Ngày hôm sau, mặt trời lên cao, ngốc tú tài mới nhuyển thành một đoàn được Kiệt Sâm ôm đi ra, nhét vào da thú trên giường sưởi nhà Bạch Hạo.

Bạch Hạo chạy bộ trở về, nhìn đến đôi môi bị hôn đến sưng đỏ, nở nụ cười: “Yêu, kịch liệt như vậy à?” Hắn cũng chỉ là vết thẹo vừa hết đau đã quên mà thôi.

Kiệt Sâm nhìn ngốc tú tài vẫn đang buồn ngủ, thân thủ thuận thuận tóc hất: “Ân, ngày hôm qua trở về, A Phi nói hắn yêu ta, ta..... Ta không nhận được....”

“Chúc mừng a!” Bạch Hạo vì y cao hứng: “A Phi chính là ngại ngần một chút, kỳ thật trong lòng cũng có người.” Từ sau khi hắn cùng Lôi Thiết Nhĩ xác định lại quan hệ, loại lời nói này trước kia rõ ràng cảm thấy rất không được tự nhiên, hắn mở mồm nói được rồi, hơn nữa rất tự nhiên.

Khuôn mặt ngăm đen của Kiệt Sâm lộ ra một chút tươi cười: “Ta đi lấy cái gì ăn.” Nói xong lưu luyến nhìn nhìn ngốc tú tài, xoay người đi ra ngoài.

Bạch Hạo cười lắc đầu, rửa mặt bắt đầu làm cơm trưa.

Tiểu Âu Cảnh gần đây lượng cơm ăn tăng vọt, hắn là xem như tiểu hài tử choai choai ăn giống lão tử vài tuổi, ăn được cơ hồ so với Bối Á Đặc còn nhiều hơn, tiểu thân thể kia mất thấy sau hai tháng cũng tăng cân không ít.

Bạch Hạo bấm bấm ngón tay tính toán, bọn họ tới nơi này cũng gần năm tháng, năm tháng này, hắn cư nhiên cùng một cái đồng dạng là nam tính thú nhân làm chuyện mà chỉ có nam nữ vợ chồng mới có thể làm..... Được rồi, bắt đầu từ ngày đó, toàn bộ bộ lạc đều biết bản thân là bạn hữu Lôi Thiết Nhĩ, nhưng mà hắn vẫn cảm thấy bất khả tư nghị. Hắn thậm chí có một loại suy nghĩ, một ngày sáng sớm mở to mắt, hết thấy đều trở lại như lúc ban đầu.

Ngốc tú tài đói tỉnh, hắn bị mùi cơm trưa đánh thức, thê thê thăm thăm kêu: “Đói chết tiểu sinh.....”

Tây Lợi Á nghe thấy động tĩnh, âm thầm lên vào nhà, nhìn ngốc tú tài tiểu bạch kiểm hắc hắc cười: “Ngày hôm qua, Kiệt Sâm nghe người nói lời cảm ơn, có phải đặc biệt kích động hay không à?”

Ngốc tú tài ngượng ngùng nhăn nhó một chút: “Tiểu sinh, này..... Thật sự khó có thể mở miệng.....”

Tây Lợi Á ghen cười đến thắt bụng, nhưng là còn giả một bộ chính nghĩa ta sẽ tiếp tục giúp người: “Ha ha, ta biết, ta biết, hôm nay vẫn học sao?”

Ngốc tú tài lặng im một chút, kiên định gật đầu: “Hảo.”

Tuyết Lai đi tới giúp đỡ ngốc tú tài ngồi vào trước bàn, Bạch Hạo múc một chén lớn canh thịt đưa cho hắn: “Ăn nhiều một chút.”

Ngốc tú tài ưỡn ngực nói: “Yên tâm !”

Ăn uống no đủ, mọi người lại bận rộn, Tây Lợi Á dạy tú tài nói những từ ngữ hay dùng, ăn cái gì sao? Hôm nay thời tiết không tệ, con mồi thực phong phú, linh tinh. Ngốc tú tài kia còn thật sự nghiêm túc học, Tây Lợi Á lại muốn trêu ghẹo: “Hắc, A Phi, người cảm thấy Kiệt Sâm nhà người soái hay không?”

Ngốc tú tài đỏ mặt: “Đều là thân nam tử, tại sao lại hỏi soái hay không soái?”

“Ai nha, người sao ngốc như vậy đâu?” Tây Lợi Á đại lực vỗ vỗ vai tú tài: “Người nghĩ coi, nam nhân nào không hy vọng người mình thích khen bản thân soái đâu? Ôi chao, người đỏ mặt cái gì? Kiệt Sâm chính là thích người a, nếu không bảo bảo của người từ đâu đến? Được rồi, được rồi, đừng che mặt, ta nói với người a..... Chờ y trở về, người liền nói với y ‘Ta muốn’, nhớ rõ phải ôn nhu một chút..... Nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai y nói..... Đây là khen y rất tuần tú nha, bất quá phải hàm súc, hắc hắc.”

“Ta muốn.....” Ngốc tú tài che mặt: “Như vậy là được?”

Tây Lợi Á hưng phấn gật đầu: “Đúng, đúng.”

Vì thế, khi Kiệt Sâm săn thú trở về, ngốc tú tài túm cánh tay y, nhẹ giọng ghé vào lỗ tai y nói: “Ta muốn người.....”

Đang ngồi trừ bỏ giống cái, các giống đực nhĩ lực hảo (tai thính), ba chữ này nghe được rõ ràng, vô cùng khiếp sợ: Chân nhân bất lộ tướng, bộ mặt thật không đúng người, nhìn không ra tiểu giống cái này bình thường nhất như chuột, trừ bỏ ăn vẫn là ăn, không nghĩ tới kích tình như vậy bắn ra bốn phía !

Sắc mặt Kiệt Sâm từ khiếp sợ đến giật mình đến kinh hãi, cuối cùng khuôn mặt soái ca bởi vì hưng phấn đến thay đổi bộ dáng, liền ngay cả thời điểm ăn cơm cũng vẫn ngoác miệng cười, cười đến răng nanh loé sáng, cười đến mức các giống đực thú nhân đều muốn cho y một đấm.

Kết quả ngốc tú tài lại không thể nhìn thấy thái dương ngày hôm sau.....

Tây Lợi Á chưa kịp đắc trí vì trò đùa dai của mình, báo ứng đã tới rồi.

Khó có được một ngày mùa đông thời tiết tốt, các thú nhân cũng không đi ra ngoài săn thú, chính là cùng bạn lữ của mình ở nhà phơi nắng, phơi nắng, chải lông. Hoặc là đến chỗ công sự phòng ngự nhìn xem còn có cái gì cần sửa chữa.

Bạch Hạo dùng đá vụn lát kín trước cửa nhà, thừa dịp ánh mặt trời tốt, liền đem da thú trong phòng lòi ra phơi nắng. Ánh mặt trời đem da thú phơi mềm mại, rước lấy Tây Lợi Á nằm ở bên trên lăn lộn sống chết không đứng dậy. A Thụy Nhĩ ôm tiểu Đạt Tây cũng đến giúp vui, tiểu Đạt Tây được bọc tròn vo, đi nha đi nha đến bên cạnh lão mẹ Tây Lợi Á, tiểu thân hình mềm mại vừa nằm úp sấp trên bụng Tây Lợi Á, bắt đầu mơ mơ màng màng ngủ gật.

Cách đó không xa, Kiệt Sâm cùng tú tài tản bộ, bởi vì Bạch Hạo nói “Dừng phu cần đi bộ nhiều, lúc sinh hài tử mới tốt”, Kiệt Sâm rất bội phục giống cái này, liền đem những lời hắc nói trở thành thánh chỉ, chẳng sợ ngốc tú tài lưỡi biếng không muốn động, y cũng có thể vừa dỗ vừa ôm tha ra ngoài.

Đi một lát, ngốc tú tài nhìn đến bên này da thú trải thành một mảnh mềm mại, lại đi không nổi, trông mong nhìn Kiệt Sâm, lại nhìn nhìn da thú, mười phần biểu hiện khát vọng nhàn hạ.

Kiệt Sâm mấy ngày nay được tú tài hồng đến tâm hoa nộ phóng, hận không thể hái sao xuống đưa cho hắn, hiện tại chẳng qua là yêu cầu nghỉ ngơi mà thôi, vì thế rất hào phóng thỏa mãn tiểu bạn lữ của mình.

Tuyết Lai cùng vài cái giống cái khác ngồi trên da thú, trong tay còn không dừng đan áo lông. Đương nhiên, nói áo lông còn có điểm khoa trương, kỳ thật kia bất quá chỉ là một khối vuông được may lại với nhau mà thôi, Bạch Hạo nhìn bên cạnh, còn không ngừng chỉ điểm: “Kỳ thật mỗi một hàng thêm hai mũi nó sẽ thừa hơn, giảm hai mũi nó sẽ chặt hơn..... Ngộ, đừng hỏi ta làm như thế nào, ta cũng không biết, người tự cân nhắc.”

Lôi Thiết Nhĩ biến thân thành đại miêu, cam tâm tình nguyện làm đệm dựa cho bạn lữ nhà mình, cái đuôi thật dài phe phẩy tả hữu, sau đó làm bộ như lơ đãng bò lên thất lưng Bạch Hạo.

A Tư Lan từ trong hầm trữ nhà mình lấy ra hoa quả, rửa sạch dùng khay bưng lại đây, còn chưa tới thời gian dùng cơm trưa, y sợ Tây Lợi Á đói, trước hết lấy chút hoa quả cho hắn lót bụng.

Ngốc tú tài thấy ăn so với thấy cái gì đều nhanh hơn, hai mắt nhấp nháy sáng lên: “A Tư Lan, ta yêu người!”

Tất cả mọi người sợ ngây người, A Tư Lan thiếu chút nữa đem hoa quả đều ném tới phía trước.

Ngốc tú tài nhìn phản ứng của những người xung quanh, hoảng sợ, còn tưởng rằng bản thân nói sai rồi: “A, ách..... cái kia, ta, ta muốn người.....”

Kiệt Sâm phát điên, sau khi biến thân liền xông về phía A Tư Lan, chỉ chốc lát sau, hai dã thú đánh thành một đoàn.

Tây Lợi Á che mặt, muốn thừa dịp người khác không chú ý vụng trộm chuẩn bị, kết quả bị Bạch Hạo túm lấy thất lưng: “Ta nói, Tây Lợi Á, người đến tột cùng dạy cho tú tài nói cái gì?”

Tây Lợi Á ngượng ngùng cười: “Không, không có gì..... Nhất định là tú tài nhớ lầm, ha ha ha.”

Ngốc tú tài nhú mày: “Àn? Tiểu sinh nhớ rõ, hai câu này không phải ‘Người vất vả rồi’ cùng ‘Người rất tuần tú’ sao? Chẳng lẽ tiểu sinh thật sự nhớ lầm?”

A Thụy Nhi ngẩn người, phốc xích một chút cười ra tiếng: “Ha ha ha, A Phi hảo khả ái a..... Tây Lợi Á người rất xấu rồi, sao có thể như vậy a, cẩn thận A Tư Lan nhà người bị Kiệt Sâm đánh cho tàn phế phế nga, ha ha ha, cư nhiên là được tỏ tình mặc danh kỳ diệu, ha ha ha.....”

Tuyết Lai cũng nhin không được cười rộ lên, vừa cười vừa lắc đầu: “Tây Lợi Á, người rất không đúng, ách..... Sao có thể như vậy.....”

Bạch Hạo cười lạnh, kéo Tây Lợi Á đến gần chiến đoàn, sau đó đem đầu sỏ gây nên ném về phía A Tư Lan: “A Tư Lan, quân tốt tại tinh nhà người đi!”

A Tư Lan thực ủy khuất, lời tú tài nói đến mặc danh kỳ diệu, Kiệt Sâm giận chó đánh mèo cũng mặc danh kỳ diệu, hiện tại bạn lữ của mình lại bị đẩy đến đây, còn bị Bạch Hạo kêu thành tai tinh, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì a !

Bạch Hạo đem toàn bộ sự tình nói cho Kiệt Sâm, Kiệt Sâm sắc mặt có chút trầm thấp, hung hăng trừng mắt nhìn liếc Tây Lợi Á một cái, thực âm u tiêu sái đến bên cạnh ngốc tú tài, ngồi xuống tự mình liếm miệng vết thương vừa rồi gây ra.

Bạch Hạo lại cùng ngốc tú tài giải thích một chút, ngốc tú tài vẻ mặt đỏ bừng: “Tiểu sinh tín nhiệm hần như thế, vì sao hần lại trêu đùa tiểu sinh, này, này.....”

“Kiệt Sâm rất thương tâm, vốn y nghĩ người là thật tâm nói thương y.” A Thụy Nhi nhìn Kiệt Sâm, có chút thương hại.

Bạch Hạo phiên dịch cho ngốc tú tài nghe, lại dùng cảm điểm điểm Kiệt Sâm: “Nếu người trong lòng thật sự có y, vậy hảo hảo an ủi y, dù sao, y mới là người bị hại.”

Ngốc tú tài nhìn cự sự ghé vào bên cạnh mình, bộ lông loạn thất bát tao mang theo vết thương, hai tay nhẹ nhàng vuốt ve miệng vết thương của y: “Thật không phải..... Kỳ thật, kỳ thật.....”

Kiệt Sâm không có nhìn hần, dừng lại động tác liếm miệng vết thương, đem cái đầu lông xù đặt ở trên chân trước của mình, tựa hồ vô cùng ủ rũ cùng thương tâm.

Ngốc tú tài cắn cắn môi, đem miệng lại gần lỗ tai Kiệt Sâm: “Ta yêu người.”

Kiệt Sâm giật giật lỗ tai, quay đầu đi.

Ngốc tú tài cũng ủy khuất, hần hiện tại hiểu được những lời này là ý gì, nhưng mà nói ra Kiệt Sâm lại không tin : “Kiệt Sâm, ta yêu người!”

Tất cả mọi người chung quanh tận lực ngừng thở, hần không thể tự mình tàng hình, sau đó nhìn đôi vợ chồng son kia giận dữ.

Kiệt Sâm như cũ là không đáp, không để ý, ngốc tú tài nổi giận, mạnh đứng lên: “Tiểu sinh đã nói yêu người, người còn muốn thế nào? Tức, tức chết tiểu sinh.....”

Tây Lợi Á tránh ở phía sau A Tư Lan hướng dẫn: “Người nói to lên, phỏng chừng Kiệt Sâm vừa rồi giả điếc không nghe thấy.”

“Ta yêu người ! !” Ngốc tú tài dùng sức hét lớn một tiếng, hét xong xoay người bước đi: Quả nhiên nhân hòa cùng súc sinh là không thể nói chuyện, người xem, xem đi, người này còn nháo cái gì không được tự nhiên, thật là !

Đi chưa được mấy bước, đã bị Kiệt Sâm biến thành hình người ôm vào trong ngực, nâng lên cầm hần hôn xuống thật sâu.

Đương nhiên, kết quả này là tốt đẹp.

Bị Bạch Hạo giáo huấn một chút hơn nữa hạ lệnh cấm túc ba ngày, Tây Lợi Á vẻ mặt cầu xin bị A Tư Lan vác về nhà, ba ngày ba đêm không thể xuống giường.....

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu kịch trường

A Thụy Nhĩ giáo dục tiểu Đạt Tây: Thấy không, mụ mụ không nghe lời cũng sẽ bị ba ba đánh đòn, cho nên người nhất định phải ngoan ngoãn nga.

Tiểu Đạt Tây cắn ngón tay nhìn Tây Lợi Á nằm ở trên giường rằm rì, gật gật đầu.

Tây Lợi Á lại có bảo bảo, tiểu Đạt Tây hỏi: Mụ mụ, bảo bảo từ đâu đến?

Tây Lợi Á cười hì hì lừa gạt nhi tử của mình: Ba ba đánh mông mụ mụ, bảo bảo liền đi ra .

Một ngày, tiểu Đạt Tây làm chuyện sai, bị A Tư Lan đánh đòn.

Tiểu Đạt Tây oa oa khóc lớn: Ba ba, con sai rồi, không cần đem tiểu bảo bảo phóng tới trong bụng con a.....

Ngày hôm sau, trong bộ lạc tất cả mọi người dùng ánh mắt giông nhau nhìn A Tư Lan.....

A Tư Lan: Ta, ta oan uổng a

35. Chương 35: Miêu Đông Không Đáng Đề Xướng A

Bạch Hạo cẩn thận hỏi Lôi Thiết Nhĩ phương pháp tính toán thời gian ở thế giới này, phát hiện bọn họ tuy rằng chỉ biết đếm ngày, không tính tháng, nhưng đối với sự biến ảo của bốn mùa lại thập phần mẫn cảm, khi nào thì sắp đến mùa xuân, khi nào thì sắp có tuyết rơi, trên cơ bản đều có thể cảm nhận tám chín phần mười.

“Vậy sinh nhật các người làm thế nào để tính toán?” Bạch Hạo dùng than củi trên mặt đất vạch tới vạch lui, thú nhân quả nhiên chính là thú nhân, trừ bỏ có hình dáng con người, cũng bảo lưu lại rất nhiều thói quen của dã thú.

“Sinh nhật?” Lôi Thiết Nhĩ đang dùng dao găm của Bạch Hạo cắt xẻ con mồi sẵn được. Thịt muối trong nhà ăn gần hết, từ sau khi Bạch Hạo thành bạn lữ y, trên cơ bản đại đa số trường hợp tiếp xúc với huyết tinh gì đó, Lôi Thiết Nhĩ đều tự mình ôm đồm :“Đó là cái gì?”

“Chính là ngày các người sinh ra a, chẳng lẽ các người chưa từng ghi lại sao?” Bạch Hạo thật sự muốn đỡ trán, một ít trang bị hần mang tới khi xuyên qua cơ hồ đều để tại hốc cây, nếu không cái đồng hồ kia của hần tối thiểu còn có thể cho biết thời gian. Hiện tại được, khiến cho mỗi ngày trôi qua đều giống như cuối tuần, hoàn toàn không có khái niệm thời gian.

Lôi Thiết Nhĩ phân tâm nhìn nóc nhà ra một lát:“Ân, ngày ta sinh ra..... Ân, hình như là mùa xuân đi? Ca ca ta là mùa thu..... Ân, đúng, chính là như vậy !”

Bạch Hạo đã hoàn toàn không thể nói gì được, đành phải lái sang đề tài khác: “Tuồng thành kia ta đã xem qua, trên cơ bản đều làm cho không sai biệt lắm, hơn nữa phạm vi bao quanh cũng đủ lớn, về sau chẳng sợ lại đến thêm vài bộ lạc, chỗ này cũng chứa đủ đi?”

“Đúng, chính là như vậy.” Lôi Thiết Nhĩ nhu ướp thịt với các loại gia vị, ướp xong dùng dây buộc đứng lên treo ngoài cửa phơi khô: “Bất quá, trừ phi là tiểu bộ lạc xảy ra chuyện gì muốn gia nhập xin giúp đỡ, bằng không ít có bộ lạc gia nhập thêm. Dù sao thú nhân chúng ta đối với phạm vi lãnh địa thực mẫn cảm. Kể cả Kiệt Sâm, nếu không phải là gặp tai nạn không thể chống đỡ được, phỏng chừng tình nguyện tự mình một lần nữa thành lập bộ lạc, cũng sẽ không yêu cầu gia nhập bộ lạc khác.”

Bạch Hạo gật gật đầu, hần xem qua thế giới động vật, dã thú bên trong đều dùng nước tiểu của mình để đánh dấu lãnh thổ, nếu có động vật khác tiến vào lãnh địa của mình, kia nhẹ thì là khu trục, nặng thì chính là giết chết.

Chuẩn bị hảo thịt muối, Lôi Thiết Nhĩ đi ra ngoài rửa tay, cầm lấy da thú ẩm áp ở cạnh bếp lò lau tay. Đây là Bạch Hạo chuẩn bị cho. Thú nhân bọn họ trước kia rất ít chú ý này nọ, tay bẩn, trực tiếp cạo hai ba cái trên vảy da thú là được rồi, nhưng mà Bạch Hạo người này yêu sạch sẽ, hần từng trực tiếp đem tang vật

váy da dính máu ném ra ngoài đâu, còn nói nếu tiếp tục dùng quần áo lau tay, liền cả đời không cần vào cửa.

Chắc chắc, vì cái gì giống cái nhà người ta sẽ không như vậy thôi.....

Bất quá oán giận thì oán giận, Lôi Thiết Nhĩ vẫn ngoan ngoãn nghe theo Bạch Hạo, đem bản thân mỗi ngày tắm rửa sạch sẽ, sợ bạn lữ chính mình thật vất vả đuổi tới mất hứng một cái, liền đá mình ra khỏi cửa.

“A !” Lôi Thiết Nhĩ đột nhiên nhớ tới cái gì, xoay người nhìn Bạch Hạo nhàm chán ghé vào trên bàn: “Hạo Hạo, qua mười ngày nữa, chúng ta liền tổ chức lễ mừng năm mới đi.”

“A?” Bạch Hạo nháy mắt mấy cái: “Vì sao lại muốn qua mười ngày nữa? Gần nhất không phải vẫn luôn luôn chuẩn bị này nọ sao?” Hắn nghĩ tùy thời đều có thể chuẩn bị lễ mừng năm mới đâu, lại không biết Lôi Thiết Nhĩ đã định ra thời gian xác thực.

Lôi Thiết Nhĩ đi đến bên cạnh Bạch Hạo, nắm lấy vai hắn, y biết Bạch Hạo không thích mình ôm hôn hắn quá mức thân thiết, nhất là ở trước mặt mọi người, lần trước bởi vì không nhịn được hôn hôn Bạch Hạo trước mặt mọi người, kết quả buổi tối trở về liền ngủ sà..... Được rồi, chuyện cũ bị thăm không cần nhắc lại. Lôi Thiết Nhĩ vậy vậy đầu, lại cầm tay Bạch Hạo: “Àn, bởi vì ta nghĩ, lần đầu tiên tổ chức lễ mừng năm mới, phải hảo hảo trừ bị. Hơn nữa thời điểm thương lượng với Đạt Khắc Tư cùng Kiệt Sâm, bọn họ muốn chờ thêm vài ngày đợi trận đại tuyết kia hạ hết, đi hái thêm chút tuyết tinh quả cho giống cái, hơn nữa bọn Tuyết Lai nói muốn chuẩn bị vài món quần áo mới, bởi vì bọn họ nghe người cùng Tây Lợi Á nói, thời điểm mừng năm mới đều là mặc quần áo mới, phải không?”

Bạch Hạo không nghĩ tới Lôi Thiết Nhĩ ở sau lưng mình đã đem sự tình đều an bài tốt lắm, không khỏi có chút mất mát, rầu rĩ gật đầu: “Àn, là mặc quần áo mới, còn có rất nhiều đồ ăn, mọi người trong nhà đều sum họp.....” Bạch Hạo dùng sức nhắm mắt, người nhà của hắn sớm đã không còn, thời điểm đón năm mới trong bộ đội, còn có các chiến hữu, sau khi phục viên, ngược lại buồn tẻ rất nhiều.

“Vậy, đầu năm ở chỗ các người có phải còn ăn cái gì gọi là há cảo? Tây Lợi Á nói bọn họ ăn bánh trôi.” Lôi Thiết Nhĩ tưởng tượng không ra há cảo cùng bánh trôi đến tột cùng có bộ dạng gì, chính là từ Tây Lợi Á hình dung, là một loại đồ ăn dùng bột mì bao lấy thịt hoặc đồ ngọt gì đó, sau đó đun trong nước.

“Àn.....” Bạch Hạo gật gật đầu, nhìn khuôn mặt Lôi Thiết Nhĩ có chút mờ mịt lại có chút hưng phấn, cười cười: “Về sau ta cùng Tây Lợi Á nghiên cứu một chút, cách làm há cảo cùng bánh trôi, cho các người cũng nếm thử thức ăn chỗ chúng ta.”

“Hảo!” Lôi Thiết Nhĩ kéo Bạch Hạo vào lòng mình, thấy bạn lữ không có phản kháng, bắt đầu được một tác lại muốn tiến một thước đem cả người đều ôm ấp trong cánh tay: “Đến lúc đó, chúng ta là có thể cử hành nghi thức bạn lữ Vốn từ lúc..... Àn.....thời điểm kia, chúng ta nên cử hành nghi thức, nhưng mà nhiều việc quá, thân thể người Àn, lại không tốt lắm.....”

Không tốt lắm còn không phải do người bạn cho sao? Bạch Hạo lười đẩy ra cánh tay kia, mà để bản thân thoải mái oa tiến vào trong lòng Lôi Thiết Nhĩ, bởi vì hắn biết, trên thế giới này, có thể cùng mình tới thân mật, phỏng chừng chính là Âu Cảnh cùng Lôi Thiết Nhĩ. Nếu đối với người thân cận của mình mà cũng cứng rắn, thật sự là quá mệt mỏi..... Đương nhiên chỉ cần người kia không để bản thân giống như lần trước ở bên ngoài mất mặt là tốt rồi.

Từ lúc tình cảm Kiệt Sâm cùng Ngốc Tú tài rẽ mây nhìn thấy trời, hai người này bắt đầu từ từ lại kiểm mỗi ngày vô cùng ân ái.

Kiệt Sâm là cái loại có siêu cấp giữ lấy dục cùng không khoe ra sẽ chết, mà Ngốc Tú tài hoàn toàn khuyết thiếu căn cơ mất mặt, Kiệt Sâm nói cái gì hắn làm cái gì, liền ngay cả lấp ba lấp bấp học “Phương ngôn”, đã ở hai người nước miếng tương giao thời điểm học tám phần chín.

Cho nên nói, sức mạnh tình yêu, tmd vĩ đại ! trêu chọc toàn bộ giống đực trong bộ lạc đều ở trạng thái tùy thời động dục.

“Đúng rồi, cái nghi thức kia là ý tứ gì?” Bạch Hạo đã sớm nghe nói bên này hai người kết thành bạn lữ sẽ tổ chức nghi thức, cho hắn cảm giác thật giống như lễ kê hôn, bất quá tưởng tượng một chút bộ dáng bản

thân hoặc là Lôi Thiết Nhĩ mặc áo cưới, Bạch Hạo liền hối hận muốn đem đoạn hồi tưởng kia cắt bỏ, rất lời !

Lôi Thiết Nhĩ cúi đầu vô cùng thân thiết hôn hôn lên hai má Bạch Hạo “Đến lúc đó người sẽ biết..... Ân, để ta cho người bảo trì chút cảm giác thần bí đi.”

“Thật khó, người cư nhiên biết cái gì kêu cảm giác thần bí.” Bạch Hạo cười lạnh nói. Đáng tiếc Lôi Thiết Nhĩ không có nghe ra, còn đắc chí gật gật đầu, tỏ vẻ này không có gì.

Bạch Hạo nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ ngầy người. Hôm nay bên ngoài đặc biệt lạnh, không hạ tuyết, nhưng lại nổi gió, hận không thể đông lạnh rút cảm người ta, cho nên trong bộ lạc không có ai hoạt động ở bên ngoài, trên cơ bản đều ở trong phòng vây quanh lò sưởi sưởi ấm. Hơn nữa bị Kiệt Sâm cùng ngốc tú tài kích thích, hiện tại người có đôi có cặp trong bộ lạc đều hận không thể mỗi ngày dính vào cùng nhau, tiến hành hoạt động sản xuất tiểu hài tử, nhất là bọn Tuyết Lai, bọn họ kết đôi nhiều năm mà cái bụng còn không có động tĩnh đâu, cơ hồ muốn hài tử đến điên rồi.

Bối Á Đặc, Âu Cảnh cùng tiểu hài tử trong bộ lạc đều được các thú nhân độc thân hoặc lớn tuổi mang về nhà, nói sau, ai cũng không muốn bên cạnh xuất hiện cái tiểu tha du bình ảnh hưởng đến đại nghiệp tạo nhân.

Cho nên, Bạch Hạo nơi này khó được ở ban ngày vẫn còn im lặng như thế, cho nên hắn nhàm chán, cả người xương cốt khó chịu, hận không thể đẩy cửa lao ra ngoài chạy vài vòng.

“Chúng ta đem ngày tổ chức lễ mừng năm mới thành ngày đầu tiên của năm được không?” Bạch Hạo nhìn vận người, cảm thấy ngồi như thế nào đều khó chịu, vì thế vào nhà bồ nhào lên giường lớn, lại dùng sức lăn vài vòng mới dịu đi cảm giác thân thể muốn hoạt động này.

“Hảo.” Lôi Thiết Nhĩ đi theo vào nhà, hiện tại với y mà nói, lời của Bạch Hạo chính là thánh chỉ, chỉ cần không đề cập đến thay đổi quá lớn, trên cơ bản y đều gật đầu đồng ý.

Bạch Hạo trừng y: “Người có biết ta định ra ngày này có ý nghĩa gì sao?”

Lôi Thiết Nhĩ nhìn bạn lữ ở trong da thú lộ ra nửa cái eo nhỏ, nhìn xuống xúc động muốn nhào lên, làm bộ như tự hỏi sờ sờ cằm: “Ân..... Vì chúc mừng chúng ta trở thành bạn lữ?”

“Thí ! Người cho là người là ai?” Bạch Hạo nắm lên một đoàn da thú liền ném qua: “Ta là muốn cho bộ lạc có ngày kỷ niệm, có tính ngày, có tháng, về sau hài tử sinh ra, chúng ta cũng có thể tổ chức sinh nhật cho nó..... Được rồi, nói cái người có thể hiểu được, chính là có thể ghi lại đại sự trong bộ lạc, tỷ như về sau có tiểu hài tử hỏi người Kiệt Sâm thúc thúc tiến vào bộ lạc khi nào, người trả lời như thế nào?”

Lôi Thiết Nhĩ gãi gãi đầu: “Mùa đông..... Thực dễ dàng nhớ a !”

“A a a, sao người không đi chết đi !” Bạch Hạo phát điên ở trên giường lăn qua lộn lại: “Nói chuyện với người thực lao lực!”

“Vậy người nói tỷ mỉ chút nữa không phải là ta sẽ hiểu được sao?” Lôi Thiết Nhĩ có chút ủy khuất, y ngượng ngùng ngồi lên giường, đem Bạch Hạo lăn thành một đoàn tằm ra ôm vào trong lòng: “Người cẩn thận nói cho ta biết, ta nhất định sẽ minh bạch.”

Bạch Hạo thở dài, bắt đầu tình tế nói cái gì gọi là tháng, cái gì gọi là năm, một năm chia làm mấy tháng, một tháng phải có bao nhiêu ngày. Lôi Thiết Nhĩ thật sự nghe, còn thường thường đưa ra mấy vấn đề: “Vì sao là ba trăm sáu mươi lăm ngày? Ân, kia vì sao tháng hai chỉ có hai mươi chín ngày? Đem tháng một có ba mươi một ngày chuyển sang cho tháng hai được không? Một mùa chỉ có ba tháng? Nhưng mà mùa đông nơi này có năm tháng, mùa xuân chỉ có một tháng ă.....”

Bạch Hạo nghe Lôi Thiết Nhĩ nói liền cắn cánh tay y, đến một mỗi thở hổn hển: “Ân, người nói đúng, kia tháng một là ba mươi ngày, tháng hai cũng là ba mươi ngày được rồi, về phần vì sao một mùa có ba tháng, đây cũng là vì chia đều thì nhớ dễ hơn thôi, người hẳn sẽ không cần suy nghĩ nhiều.”

Lôi Thiết Nhĩ ôm cánh tay tràn đầy dấu răng của mình, đáng thương hề hề gật gật đầu: “Hảo, hảo.....”

Bạch Hạo lại bắt đầu đếm đếm đầu ngón tay tính ngày ngốc tú tài sinh bảo bảo, bởi vì Tu Đạt nói trong khoảng thời gian này, khiến cho Kiệt Sâm cố gắng nhiều một chút. Tuy rằng Bạch Hạo không biết vì sao tú tài sinh oa nhi lại để cho Kiệt Sâm cố gắng, nhưng mà khi bảo bảo sinh ra, tính tuổi mụ đã được một tuổi, ba tháng sau là tròn một năm, một tuổi cũng cần làm sinh nhật a. Đây đối với bảo bảo mà nói là một ngày trọng đại, thực đáng giá kỉ niệm, đồng thời cũng làm cho trong bộ lạc có chút máu chốt để ghi lại gì đó.

Lôi Thiết Nhĩ nghe bạn lữ nhắc tới điều gì đó y không rõ, nhìn bạn lữ nhà mình mùa đông này trường ra một thân da thịt trắng nõn, rốt cục nhìn không được đem Bạch Hạo đẩy ngã, nhào thẳng đến, sau đó đem thanh âm tức giận của hắn ngậm lại trong miệng.....

Xem đi, mọi người đều cố gắng tạo tiểu bảo bảo, chúng ta cũng nỗ lực lên..... Lôi Thiết Nhĩ cúi đầu cười thâm, ngón tay ở trên da thịt ái nhân tàn sát bừa bãi.

Bạch Hạo bị nhu khiến cho cả người nóng lên, hắn rốt cục biết vì sao cổ đại lại nhiều tiểu hài tử, này nhân rồi không có việc gì liền lăn ra giường, thật sự rất không khoa học ! ! Nếu muốn giàu có, sinh ít hài tử, gánh nặng cũng giảm bớt mới đúng a

36. Chương 36: Gặp Lại Bạn Hữu

Tây Lợi Á đã biết thời gian Lôi Thiết Nhĩ an bài lễ mừng năm mới, lập tức quần quít lấy A Tư Lan nói y đưa thư cho Khắc Lợi Tư cùng A Phù, mời bọn họ đến chơi, dù sao lúc trước bản thân cũng mang không ít phiền toái đến cho hai người, hơn nữa sau khi trở về bởi vì A Tư Lan ăn dấm chua nên căn bản không có cơ hội cùng bọn họ liên hệ.

A Tư Lan hắc nghiêm mặt không quá nguyện ý, nhưng mà nhìn vẻ mặt cầu xin của bạn lữ nhà mình lại không đành lòng, đành phải hậm hừ bay đi.

A Thụy Nhĩ đối với tiểu Đạt Tây quả thực so với thân sinh mẫu thân của nó còn cưng chiều hơn, nhất là khi biết gia hương Tây Lợi Á ở thời điểm năm mới sẽ chuẩn bị cho bảo bảo các loại đồ ăn vặt cùng quần áo mới, mà bắt đầu nơi nơi tìm da thú tốt, thấy gia đình không có hài tử nào mà sẵn được dã thú có bộ lông đẹp liền lập tức tiến đến, dám đem da lông cầm lại đây, hận không thể làm ra quần áo tốt nhất trên toàn thế giới cho tiểu Đạt Tây mặc, khiến cho mụ mụ của tiểu Đạt Tây vừa hâm mộ lại ghen tỵ.

Bạch Hạo để Lôi Thiết Nhĩ dùng dao găm của hắn chém mấy cây trúc thô to mang về, dùng dao tách trúc thành phiến mỏng, hưng trí bừng bừng dạy cho bọn nhỏ trong bộ lạc làm đèn lồng.

Tùng nan trúc được đan thành cách loại hình dáng, dùng da thú mỏng bao vây lại, phía dưới để một cái bình nhỏ, đổ đầy dầu trơn rồi buộc chặt, tẩm bắc châm, dùng nhánh cây buộc lấy xách lên, tản ra hào quang màu da cam ấm áp, nhạ tiểu hài tử cao hứng kêu to.

Trước năm mới một ngày, A Tư Lan mang theo Khắc Lợi Tư cùng A Phù đến đây, A Phù chẳng những đến một mình, còn dẫn theo một giống cái mập mạp cùng nhau dự tiệc.

“Tập La..... Nga, không, Tây Lợi Á, gặp lại người thật cao hứng.” A Phù kích động ôm bả vai Tây Lợi Á, nắn bóp hai má: “Ta giới thiệu với người, đây là Lợi Nặc đệ đệ của ta, Lợi Nặc, đây là Tây Lợi Á, ta từng nói qua với người.”

Giống cái gọi Lợi Nặc giống như Tuyết Lai có một mái tóc màu ngân bạch, bất quá ngắn hơn của Tuyết Lai một chút, đáng người hắn so với giống cái thông thường mượt mà hơn rất nhiều, ánh mắt đen lúng liếng xinh đẹp giống như hàm chứa thủy.

“Nhĩ hảo, Tây Lợi Á.....” Lợi Nặc then thùng cấn cấn môi, phát phát tay đối với Tây Lợi Á.

Tây Lợi Á cười đáp lễ: “Aha, đệ đệ thực khả ái, bất quá thời điểm ta ở bộ lạc các người sao không có gặp qua hắn a?”

A Phù xua xua tay:“Lão ba ta đi sớm, đây là lão mụ ta cùng giống đực khác sinh ra, hai người từ bộ lạc khác tương thân tương ái, kết quả năm nay có hài tử thứ ba mới nhớ tới còn có cái tha du bình ta, đáng tiếc hai tên kia sợ chúng ta quấy rầy ân ái của bọn họ, liền đem tiểu tha du bình này cột cho ta .”

Lợi Nặc phối hợp ngữ khí lão ca của mình ha ha cười:“Ân, là như vậy.”

Tây Lợi Á đỡ trán:“Lão nhân gia không khỏi rất mới đi? Hài tử nhà mình cũng không quản, không sợ gặp chuyện không may sao?”

“Ồ trong bộ lạc có thể xảy ra chuyện gì.” A Phù vỗ vỗ đầu lão đệ nhà mình:“Đệ đệ này của ta còn có thể bán thú hóa đâu, Lợi Nặc, biến cho bọn hần nhìn một cái coi.”

Lợi Nặc gật gật đầu bắt đầu dùng sức, khuôn mặt nhỏ nhắn nghẹn đỏ bừng, phịch một tiếng, đỉnh đầu xuất hiện hai cái tai trắng như tuyết, sau lưng thò ra một cái đuôi to.

Tây Lợi Á giật mình mở lớn miệng:“Này, này cũng coi như bán thú hóa?” Hần vẫn nghĩ cái gọi là bán thú hóa đều giống như mình, có thể biến ra móng vuốt sắc nhọn, ai biết trước mắt này, không có móng vuốt, cư nhiên biến ra lỗ tai cùng cái đuôi!

“Ai nói không được!” A Phù cười hì hì xoa nắn lỗ tai đệ đệ nhà mình:“Nhiều khả ái a, nhất định sẽ hấp dẫn nhiều giống đực theo đuôi !”

Lợi Nặc đỏ mặt gật gật đầu:“Ân.....”

Tây Lợi Á đỡ trán:“Được rồi, được rồi, A Phù theo ta đến đây, ta mang bọn người đi tìm nơi ở.”

Khắc Lợi Tư vẫn không nói một lời đi theo sau A Phù, đột nhiên nhân tình sáng lên:“Hắc, A Mạn Đạt!”

Thú nhân cao lớn có mái tóc màu vàng đang lột da thú nghe thấy có người gọi, ngẩng đầu lên nhìn qua:“Khắc, Khắc Lợi Tư?”

“Trời ạ, A Mạn Đạt, thật sự là người sao?” Khắc Lợi Tư nhào thẳng đến, dùng sức đánh một quyền vào ngực A Mạn Đạt:“Người cư nhiên còn sống? Cư nhiên còn sống không sao? Chúng ta đều nghĩ người đã chết..... Sao người không trở về thăm chúng ta a?”

A Mạn Đạt chính là cười cười, thân thủ kéo lấy giống cái vẫn đứng nhìn ở bên cạnh:“Đây là bạn lữ của ta, An Cát Lạp. An Cát Lạp, đây là..... Hảo hữu của ta ở bộ lạc trước, Khắc Lợi Tư.”

“Nhĩ hảo.” An Cát Lạp mỉm cười:“Các người đều là bằng hữu Tây Lợi Á sao?”

“Đúng” A Phù từ phía sau Khắc Lợi Tư đi tới, chăm chú nhìn A Mạn Đạt, lại quay đầu mỉm cười đối An Cát Lạp:“Nhĩ hảo, người rất được.”

An Cát Lạp đỏ mặt:“Ách, cảm ơn, người cũng vậy, rất được.”

“A Phù, người trưởng thành rồi, ta sắp không nhận ra.” A Mạn Đạt đối với A Phù gật gật đầu:“Thời điểm ta rời đi, người còn rất nhỏ đâu.”

A Phù hung hăng trừng mắt liếc y một cái:“Đúng vậy, đáng tiếc khi đó có người còn nói chờ ta lớn lên đâu, kết quả ta trưởng thành, y cũng không thấy !”

A Mạn Đạt thật có lỗi cười cười:“Thực xin lỗi, A Phù..... Ta vẫn luôn xem người là đệ đệ”

“Tốt lắm, ta cũng không phải loại người dây dưa không rõ!” A Phù hung hăng vung đầu:“Ta sớm muộn gì cũng sẽ tìm được một giống đực so với người càng mạnh càng đau ta làm bạn lữ .”

“Vậy trước tiên chúc mừng người.” A Mạn Đạt cười thực ôn hòa:“A Phù, người vẫn là hảo giống cái, cho nên người tuyệt đối sẽ tìm được một giống đực phi thường yêu người.”

“Đó là đương nhiên !” A Phù đỏ mặt, vươn tay đối với An Cát Lạp:“Ta là A Phù, đệ đệ ... trong bộ lạc trước kia của A Mạn Đạt.”

An Cát Lạp cầm lấy bàn tay lạnh lẽo của A Phù, cười đem hần kéo vào trong lòng, ôm lấy:“A Phù, người là đệ đệ tối thân của A Mạn Đạt, cũng là đệ đệ tối thân của ta.”

A Phù khịt khịt mũi, hừ một tiếng: “Tuyệt đối sẽ tốt hơn A Mạn Đạt nhà ngươi! hừ, sớm biết y ở trong bộ lạc này, ta tuyệt đối sẽ thường xuyên chạy tới chơi đùa !”

“Hiện tại cũng không muộn a.” An Cát Lạp nghiêng đầu: “Đến mùa xuân chúng ta sẽ xây nhà lớn, sẽ làm nhiều phòng một chút, như vậy khi ngươi tới chơi có thể ở cùng một chỗ với chúng ta, được không?”

“Kia nhất định rồi !” A Phù đột nhiên dùng sức vỗ A Mạn Đạt một phen: “Ngươi tên hỗn đản này, có rảnh trở về xem, mọi người đều rất lo lắng cho ngươi !” Nói xong quay đầu bước đi , Tây Lợi Á đứng xem náo nhiệt vội vàng đuổi theo.

“..... Nhất định.” A Mạn Đạt gật đầu hứa hẹn.

Khắc Lợi Tư cũng dùng sức vỗ vai A Mạn Đạt: “A Phù vẫn nhớ thương ngươi đâu, bắt quá ngươi còn sống, tốt rồi, lần sau nên trở về nhiều một chút nhìn mọi người.” Nói xong lại cúi thấp người đối An Cát Lạp: “A Mạn Đạt tính tình rất xấu, từ nhỏ đã thích cùng người khác đánh nhau, ngươi nhất định phải xem trọng y, kính nhờ !”

An Cát Lạp rúc vào trong lòng bạn lữ của mình, nắm lấy bàn tay thô ráp của A Mạn Đạt: “Ân, ta sẽ, ngươi yên tâm đi.”

A Phù không biết bản thân cao hứng vẫn là bị thương, cúi đầu chăm chú đi sâu vào trong bộ lạc, lại đột nhiên không cẩn thận đụng vào người khác.

Bạch Hạo bị đụng mạnh lui ra phía sau hai bước, ôm ngực nhe răng nhếch miệng: “Sát, đâm chết ta.”

A Phù mạnh mẽ lấy lại tinh thần, nhìn giống cái này so với chính mình khỏe mạnh rất nhiều, vội vàng nhận lỗi: “Ngượng ngùng, ta, ta.....”

“Hắn là bằng hữu của ta, A Phù.” Tây Lợi Á chạy nhanh tới: “Bằng hữu ta nhận thức ở bộ lạc khác, A Phù, đây là hảo hữu trong bộ lạc của ta, Bạch Hạo.”

“Nhĩ hảo.” A Phù vội vàng xoa người: “Vừa rồi rất, rất xin lỗi.”

“Không có việc gì .” Bạch Hạo cười cười, sau đó nhìn phía sau Tây Lợi Á: “Ách, cái kia là..... thú nhân?”

Mọi người theo ánh mắt của Bạch Hạo nhìn qua, liền thấy Lợi Nặc đang được một thú nhân đỡ lấy thắt lưng, đôi tai màu trắng kia cùng cái đuôi to nhoáng lên một cái, nhoáng lên một cái, hảo giống như một thú nhân ở trạng thái biến thân.

“Không phải, là đệ đệ ta, một giống cái biết bán thú hóa.” A Phù giải thích: “Lợi Nặc, bên này.”

Thú nhân đang đỡ lấy Lợi Nặc hướng bên này nhìn qua, là Khải Nhĩ. Nghe thấy A Phù gọi, Lợi Nặc muốn tránh thoát cánh tay thú nhân: “Cám ơn ngươi..... Cái kia, ca ca gọi ta qua..... Phiên toái, thỉnh ngươi buông tay được không?”

Khải Nhĩ buông lỏng tay ra, đi theo phía sau Lợi Nặc tới, chăm chú nhìn A Phù đang giữ chặt đệ đệ: “Hạo Hạo, đây là bằng hữu của ngươi?”

Bạch Hạo nhíu mày: “Là bằng hữu của Tây Lợi Á, còn có, không cần gọi ta Hạo Hạo.”

Khải Nhĩ nhếch môi cười cười: “Ta thích.” Y vươn tay hướng A Phù: “Ta gọi Khải Nhĩ, ngươi đâu?”

“A Phù.” A Phù không có nắm lấy bàn tay to kia, nếu giống cái tại trường hợp này đụng chạm vào tay giống đực liền chứng minh đối y có hảo cảm, nhưng mà A Phù không thích ánh mắt thú nhân kêu Khải Nhĩ này, bởi vì bên trong tràn ngập cảm giác đoạt lấy, hơn nữa có một loại cường thế làm cho người ta thực áp bách.

Khải Nhĩ cũng không thất vọng, chính là thu tay trở về, nhãn tình sáng lên nhìn Bạch Hạo: “Bột mì đều chuẩn bị tốt, dựa theo bộ dáng ngươi nói, đã nghiền rất nhỏ.”

“Cám ơn ngươi.” Bạch Hạo gật gật đầu, hẳn đối với Khải Nhĩ tuy rằng chưa tới cảm giác chán ghét, nhưng cũng không thích, thanh niên này có chút quá mức sắc nhọn, không hiểu thu liễm như thế nào, tính tình cuồng ngạo như vậy sớm muộn gì cũng sẽ chịu thiệt .

Khải Nhĩ khoát tay, xoa người đi xa .

A Phù cau cái mũi: “Tây Lợi Á, người này nhìn qua thật không hảo ở chung nga.”

Tây Lợi Á nhún vai: “Hoàn hảo, chỉ cần người không nhạ y, đúng rồi, Bạch Hạo.....” Hắn túm trụ cánh tay Bạch Hạo: “Buổi tối có thể cho bằng hữu của ta ở nhà người không? Ta biết còn có một phòng trống nha, chỉ ở vài ngày, tuyệt đối sẽ không quấy rầy người cùng Lôi Thiết Nhĩ ân ái.”

“Đã biết, được, người dẫn hắn đi thôi.” Bạch Hạo rút ra cánh tay của mình: “Bất quá, ba người cùng ở sao?” Hai giống cái cùng một thú nhân?

Tây Lợi Á gãi gãi đầu: “Ân, nếu không để A Thụy Nhĩ cùng A Phù bọn họ ở tại nhà người, để cho Khắc Lợi Tư ở nhà A Thụy Nhĩ được không.” Hắn quay đầu thật có lỗi đối với Khắc Lợi Tư nói: “Bởi vì thời gian trước trong bộ lạc gia nhập thú nhân mới, cho nên không còn phòng trống, chỉ có thể phiền toái người ở tại nhà ca ca A Tư Lan, hắn là giống cái, để hắn ở cùng huynh đệ A Phù, có thể chứ?”

“Người nói được là tốt rồi.” Khắc Lợi Tư không sao cả, y là một thú nhân, chẳng sợ ở trong sơn động còn được.

“Tốt lắm, người theo ta đến, ta mang người đến nhà A Thụy Nhĩ. A Phù, người thấy toà nhà lớn nhất kia không? Là của Bạch Hạo, người trực tiếp đi vào nghỉ ngơi là được rồi, chờ ta an bài Khắc Lợi Tư một chút lại đến tìm người.”

A Phù gật gật đầu: “Được, vậy phiền toái các người.”

“Không phiền toái, các người có thể đến thăm ta, ta liền cao hứng đã chết.” Tây Lợi Á cười hì hì nói xong, túm Khắc Lợi Tư bỏ chạy đi rồi.

Tiểu kịch trường

Ngốc tú tài: Lợi Nặc kia nhìn qua gốc hồ hồ

Mọi người:.....

Lợi Nặc: A Phi, A Phi, chúng ta đi ăn nướng khoai lang đi?

Ngốc tú tài: A? Ăn khoai lang? Lợi Nặc tốt nhất ![nói xong liền xông ra ngoài đầu tiên]

Lợi Nặc nháy mắt mấy cái: A Phi nhìn qua gốc hồ hồ đâu, nướng khoai lang đều ở bên cạnh thôi!

Mọi người:...

37. Chương 37: Làm Há Cảo Cùng Sinh Bánh Bao

Màn đêm từ từ buông xuống, thời điểm ánh chiều tà cuối cùng bị đường chân trời che khuất, trong bộ lạc từng chiếc đèn lồng được treo ngoài cửa, từ trên cao nhìn xuống giống như những ngôi sao rơi xuống đọng lại đây.

Trên quảng trường lửa trại bốc cháy hừng hực, mọi người trong bộ lạc đều ngồi xung quanh lửa trại, phía trên đặt cái vỉ thật lớn, nướng một loại động vật nào đó không biết tên. Bên cạnh đồng lửa đặt hơn mười phiến đá, trên mặt dán dán rất nhiều loại bánh. Gần đó cũng đắp vài cái bếp nhỏ, phía trên đặt nồi nước, đang được đun nóng tản mát ra nhiệt khí.

Bạch Hạo đã sớm hướng dẫn giống cái trong bộ lạc làm nhân thịt cùng vỏ bánh, ngồi cùng nhau làm há cảo.

Bạch Hạo nhanh chóng dùng gậy gỗ đã mài nhẵn cán vỏ bánh, ngón tay Tây Lợi Á linh hoạt nắm bắt từng bước từng bước nặn thành há cảo hình nguyên bảo. Chung quanh vây một vòng thú nhân, rất tò mò nhìn bánh bột mỳ tròn trịa được sắp một loạt trên phiến đá. Nhóm giống cái cũng dựa theo phương pháp của

Bạch Hạo cùng Tây Lợi Á, cố gắng cán bột mỳ làm há cảo, đáng tiếc bởi vì không thuần thục kỹ thuật, làm thành há cảo có lớn có nhỏ, hình thù kỳ quái.

A Tư Lan ngồi xồm bên cạnh lão bà nhà mình tả khán hữu khán, cuối cùng nhịn không được bốc lấy một cái há cảo nhét vào miệng mãnh ăn.

Tây Lợi Á một bàn tay chụp qua: “Sát, vẫn còn sống! Nhanh nhổ ra cho ta!”

A Tư Lan né tránh móng vuốt bạn lữ, duỗi ra cổ đem há cảo nuốt xuống, chẹp chẹp miệng: “Thực hương!”

Tây Lợi Á hoàn toàn hắc tuyến, phát tay đuổi đi một đám thú nhân tham ăn rục rịch: “Đi đi đi, các người nhanh đi nướng thịt đi, đừng tùm lại ở trong này thêm phiền!”

Các thú nhân giống đực lưu luyến tận khai, Đạt Khắc Tư tiến đến bên người A Tư Lan thấp giọng hỏi: “Vật nhỏ kia, thật sự ăn ngon lắm sao?”

A Tư Lan gật gật đầu: “Ăn ngon, ăn ngon, thực ngon miệng, hắc hắc.” Thú nhân giống đực ngay cả thịt tươi đều có thể ăn được mặt không đổi sắc, càng đừng nói là thịt đã được ướp tốt gia vị, này đối với bọn họ mà nói coi như rất ngon rồi.

Khắc Lợi Tư bởi vì cưu chiếm thước sào, chiếm phòng ở của A Thụy Nhĩ, trong lòng vẫn băn khoăn, vì thế chăm chú nướng một khối lớn thịt tuần lộc non mềm nhất, nướng chín, dùng lá cây bao lấy, tìm thấy A Thụy Nhĩ đưa tới trong tay hắn: “Cấp, người ăn trước đi, không biết bọn họ sẽ ép buộc tới khi nào đâu.”

A Thụy Nhĩ ngượng ngừng tiếp nhận thịt nướng, đem tiểu Đạt Tây ôm ngồi lên đùi, xé xuống từng phiến thịt màu mỡ nhét vào miệng tiểu Đạt Tây, để hắn từng ngậm từng ngậm ăn: “Cám ơn người, sao người không đi chơi cùng bọn họ?” Ở trong mắt A Thụy Nhĩ, giống đực so với đệ đệ của mình còn ít hơn hai tuổi này chỉ là một đại hài tử, hiện tại tất cả hài tử đều cầm đèn lồng chạy tới chạy lui xung quanh lửa trại, liền ngay cả đại nhân cũng nhịn không được muốn gia nhập đội ngũ bọn nó, đừng nói là đại hài tử bên cạnh.

“Ta cũng không nhận thức ai, nga, người duy nhất nhận thức hiện tại đang cùng bạn lữ của mình một bước cũng không nguyện ý rời ra đâu.” Khắc Lợi Tư đùa với tiểu Đạt Tây, lưỡi biếng nói.

Ngày hôm qua nghe Tây Lợi Á nhắc tới giống cái này, đã biết bạn lữ cùng hài tử của hắn đều ở một lần liệt xỉ bạo long tập kích bộ lạc mất đi, hiện tại vẫn một mình, đem tiểu Đạt Tây trở thành hài tử của chính mình đến yêu thương. Nếu hắn có hài tử của chính mình, sợ là sẽ càng thêm yêu thương đi.

“A Thụy Nhĩ, sao người không nghĩ sẽ tìm một người khác? Phụ thân A Phù đã mất, về sau mục mục hắn lại tìm một giống đực khác làm bạn lữ. Dù sao hiện tại giống cái vẫn thực trân quý, nhất là giống cái tốt như người, nhất định có không ít giống đực theo đuổi đi?” Khắc Lợi Tư ôm tiểu Đạt Tây ngồi lên đầu gối của mình, làm cho A Thụy Nhĩ có thể ăn một chút gì.

A Thụy Nhĩ cắn hai miếng thịt nướng, tự giễu cười cười: “Ta hiện tại không muốn tìm, hơn nữa nếu giống cái tự tìm bạn lữ, trên cơ bản đều bỏ cuộc sống nơi đây đi theo giống đực.... Ta luyến tiếc rời khỏi nơi này, y cùng hài tử đều ở trong này, sẽ vẫn cùng ta.”

Khắc Lợi Tư biết A Thụy Nhĩ nói chính là giống đực đã chết kia, y lắc đầu: “Ta cảm thấy, nếu bọn họ có thể nhìn thấy người, sẽ càng thêm hy vọng người có thể hạnh phúc, mà không phải giống như hiện tại..... A Thụy Nhĩ, người vẫn hy vọng bản thân có thể giống như bọn họ đi?” Lửa trại bên kia, bọn người Bạch Hạo đang làm há cảo, rất nhiều giống đực tới tới lui lui chiếu cổ bạn lữ của mình, lớn tiếng nói chuyện lớn tiếng cười đùa, giống như chỉ sợ người khác không biết bọn họ yêu thương nhau.

Sắc mặt A Thụy Nhĩ có chút cô đơn, hắn ăn miếng thịt nướng cuối cùng, thân thủ ôm lấy tiểu Đạt Tây: “Hy vọng cũng chỉ là hy vọng, hiện tại ta chỉ nghĩ chiếu cổ tiểu Đạt Tây, nhìn nó chậm rãi lớn lên, trở nên dũng mãnh giống như phụ thân.” Hắn dừng một chút, quay đầu đối cười nói với Khắc Lợi Tư: “Chỉ cần nhìn hắn có thể bình an, ta đã biết điểm dừng.” Nói xong, quay đầu chậm rãi hướng phía náo nhiệt bên kia đi qua, nhưng là bóng dáng mảnh khảnh kia, lại có vẻ vô cùng tịch mịch cùng cô đơn.

Khắc Lợi Tư trong đầu hồi tưởng lại nụ cười ấy, đột nhiên xích cáp cười ra tiếng, nhẹ nhàng nói: “A Thụy Nhĩ, không bằng người làm của ta bạn lữ đi.”

A Phù tựa như già Lưu đến thăm vườn Đại Quan Viên (kiểu như nhà quê ra tỉnh của á), bắt đầu từ ngày hôm qua vừa tiến vào phòng Bạch Hạo đã trầm trở sợ hãi, thấy cửa sổ cũng kêu lên, thấy cửa cũng kêu lên, thấy giường cũng kêu lên, thấy ngọn đèn cũng kêu lên. Bởi vì lúc đó bọn họ trực tiếp đổ xuống bên trong bộ lạc, cho nên ngày hôm sau vừa rời giường nhìn một vòng tường thành cao lớn bao quanh bên ngoài bộ lạc, lại bắt đầu ngạc nhiên kêu lên: “Trời ạ, địa phương này thật thần kì, này thật là bộ lạc thú nhân sao? Tại sao các người biết làm nhiều thứ kì quái gì đó nhưng lại hữu dụng? Trời ạ, các người cư nhiên có thể dùng hai cái que để dệt vải? Thật thần kì, thật thần kì !”

Bạch Hạo bị hấn làm cho cả kinh bất chợt, cuối cùng có điểm chịu không nổi, nhanh nhanh đem hấn giao cho Tuyết Lai hảo tính tình, nhưng Tuyết Lai thật ra không sao cả, dẫn A Phù cũng Lợi Nặc tròn tròn tản bộ xung quanh bộ lạc, nói cho hấn những thay đổi của bộ lạc, còn có công hiến của Tây Lợi Á cùng Bạch Hạo.

“Thực hâm mộ nha.” A Phù thở dài thật sâu: “Khi Tây Lợi Á vào bộ lạc chúng ta, dạy cho chúng ta cách làm giấy, hiện tại trong bộ lạc vẫn còn đi giầy mà Tây Lợi Á dạy cho. Lúc đó chúng ta đã nghĩ như vậy là tốt lắm rồi, không nghĩ tới các người nơi này càng tốt đẹp hơn, có nhiều thứ tốt hữu dụng như thế.”

Tuyết Lai cười cười: “Bạch Hạo nói, mấy thứ này hiện tại chỉ là quá trình dùng thử, đợi về sau, sẽ chậm rãi phát triển đến những bộ lạc khác, cho nên các người cũng không cần sốt ruột.”

A Phù kinh ngạc nhìn Tuyết Lai: “Cái gì? Ý của người là, các người sẽ không giữ lại phương pháp chế tác mấy thứ này, mà muốn cho mọi bộ lạc đều có thể có được sao?” Trời ạ, rất bất khả tư nghị, nếu một bộ lạc có nhiều thứ tốt như vậy, nhất định sẽ càng cường đại, hơn nữa sẽ giữ kín, nhưng là.....

“Có sinh sản mới có phát triển, những lời này là Bạch Hạo nói, hấn nói trong bộ lạc chúng ta có thể thừa thừa đồ gốm, như vậy sẽ có bộ lạc khác thừa thừa thứ nào đó, sau đó mọi người trao đổi lẫn nhau, giúp đỡ cho nhau, sẽ có thể làm cho bộ lạc càng thêm cường đại.” Tuyết Lai sờ sờ đầu A Phù: “Cho nên, người cũng không cần dùng ánh mắt thèm thuồng như thế.”

“Ta mới không có ham.....” A Phù mặt đỏ hồng, hấn vừa rồi còn muốn đến khi về bảo Tây Lợi Á cho mình mấy cái đèn lồng, nếu không cho, liền vụng trộm mang đi, nhưng mà Tuyết Lai vừa nói như vậy, ngược lại cảm thấy bản thân có vẻ hẹp hòi .

Lôi Thiết Nhĩ đến rừng trúc chặt rất nhiều gậy trúc mang về, bởi vì Bạch Hạo nói đốt gậy trúc sẽ phát ra thanh âm bùm bùm, loại thanh âm này dùng để xua đuổi vận xui, đưa tới phúc khí.

Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy từ khi Bạch Hạo đến đây, cái gì xui xẻo cũng chưa thấy, bởi vì Bạch Hạo mang đến phúc khí. Bất quá Bạch Hạo nói hết năm nhất định phải có tiếng nổ bùm bùm, cho nên y đành phải chặt một đồng gậy trúc lớn đặt trên quảng trường dùng dần.

Lửa trại đốt thật cao, Bạch Hạo đem há cảo gói xong bỏ vào nồi nước đã sớm đun sôi, chỉ chốc lát, há cảo trắng như tuyết liền phình bụng, nổi lên trên mặt nước. Tây Lợi Á đổ vào nước lạnh chuẩn bị tốt, lập lại hai ba lần, mùi há cảo thơm lừng bay ra. Đây là hương vị không giống thịt nướng, làm cho các thú nhân chỉ ăn quen thịt nướng chưa từng ném qua há cảo thêm nhỏ dãi.

Há cảo rất nhanh liền luộc chín, Bạch Hạo, Tây Lợi Á cùng Tuyết Lai dùng thìa gỗ phân phát cho mỗi người một bát, bên kia giống đực đã bắt đầu cắt thịt nướng, đồng thời bỏ thêm các loại hoa quả cùng rau sống, bày trên những cái bàn thật lớn, đặt ở hai bên lửa trại.

Bởi vì Bạch Hạo từng nói hết năm phải cùng nhau ăn mới náo nhiệt.

Gậy trúc được bỏ vào đồng lửa, không một hồi bắt đầu ba ba rung động, còn bắn ra hoả hoa to nhỏ, khiến cho tiểu hài tử phát ra từng tiếng hét chói tai cùng cười to.

Các thú nhân dần dần bị không khí vui vẻ kia cuốn hút, bắt đầu tự động tự phát vây quanh đồng lửa nhảy múa những vũ đạo nguyên thủy. Giống đực dùng tư thế đi săn dã thú tự biến thành vũ đạo khiến cho động tác của bọn họ nhìn qua tràn ngập sức mạnh, mà giống cái còn lại nhảy múa theo động tác thu hoạch. Cũng có các giống đực thú nhân độc thân nhảy điệu cầu ngẫu vũ biểu lộ với giống cái mà mình chi tâm, làm cho nhóm giống cái nhất gan mặt đỏ tai hồng, lại vui vẻ ra mặt.

Ngốc tú tài bởi vì sắp sinh bảo bảo, cho nên ngay từ ban đầu đã được Kiệt Sâm đặt ngồi ở một địa phương thực ấm áp, có ăn có uống nhìn nhóm người này hoan nhạc. Ngốc tú tài một bên vuốt ve cái bụng của mình, một bên há mồm ăn đồ ăn Kiệt Sâm đưa qua, cười tủm tỉm rung đùi đắc ý: “Trắng tai trắng tai, cảnh đẹp ngày vui như thế này, tiểu sinh quả thực nhìn không được muốn vung bút ghi lại chuyện may mắn hôm nay để lưu truyền đến mai sau.”

Kiệt Sâm đã quen thuộc bạn lữ nhà mình ngẫu nhiên nói vài câu thổ ngữ y nghe không hiểu, hơn nữa hiện tại y có thể đơn giản câu thông cùng tú tài, sớm cảm thấy mỹ mãn.

Ngốc tú tài ăn uống no đủ, miên tư tư tựa vào trên người Kiệt Sâm, nhìn đám người trước mặt cười nhạo. Bạch Hạo đem ra hoa quả khô cùng khoai lang khô, làm như tiền lì xì phân phát cho tiểu hài tử. Ngốc tú tài thấy, vội vàng khiến cho Kiệt Sâm đi lấy: “Ta muốn ăn, trong bụng ta có hai đứa đâu.”

Kiệt Sâm một chút cũng không cảm thấy xấu hổ, chạy đến bên cạnh Bạch Hạo, vung bàn tay to bốc một nắm, một mâm hoa quả khô lập tức mất một nửa: “Ta thay người nhà, nhà của ta có hai bảo bảo!” Quơ quơ bàn tay to, Kiệt Sâm đắc ý chạy về giống như hiến vật quý mà đưa cho bạn lữ nhà mình, làm Bạch Hạo dở khóc dở cười.

Ngốc tú tài hưng trí bưng bưng ăn hoa quả khô bạn lữ đem về, vừa ăn một nửa, cảm thấy bụng có điểm không thích hợp. Bất quá bởi vì sắp sinh, mấy ngày nay bụng thường thường ép buộc vài cái, cho nên ngốc tú tài cũng không để ý, chọn một khối hoa quả nhỏ nhét vào miệng Kiệt Sâm, chính mình tiếp tục ăn ăn. Nhưng là càng ăn bụng càng đau, đau đến hần có điểm khó nhịn, nhịn không được rên rỉ ra tiếng.

Sắc mặt Kiệt Sâm đột nhiên đại biến, bởi vì y ngửi được một tia huyết khí, lại nhìn đến sắc mặt tú tài trắng bệch, nhất thời nhảy dựng lên: “Y sư, y sư!! Mau tới, A Phi sắp sinh!!”

Tú tài đã cảm nhận thấy dưới thân mình trào ra một cổ chất lỏng nóng ẩm, lại nghe Kiệt Sâm hô lên như vậy, mới hiểu được nguyên lai tiểu tử trong bụng kia xem người khác náo nhiệt như vậy, cũng nhịn không được muốn đi ra chơi. Hần thật sâu hô hấp một ngụm, bắt lấy bàn tay to của Kiệt Sâm: “Kiệt Sâm, mau..... Trước đem hoa quả khô cất đi, đừng, đừng để rây bẩn.”

Các thú nhân nghe thấy tiếng rống giận giữ của Kiệt Sâm hướng đến đây hỗ trợ lại nghe được tú tài nói, thiếu chút nữa đều phì cười ra, đây là người gì a? Đều khẩn yếu quan đầu (lúc quan trọng, khẩn cấp), cư nhiên còn không có quên ăn!

Tiểu kịch trường

Tú tài: Chán ghét, người ta sắp sinh bánh bao!

Bạch Hạo: Cho nên?

Tú tài: Sinh bánh bao, các người cấp cho ta tiền lì xì nga!

Bạch Hạo phù ngạch: Người muốn tiền lì xì loại gì?

Tú tài sao mắt: Ta muốn thịt hun khói, muốn hoa quả khô, muốn khoai lang khô, muốn.....

Tây Lợi Á mắt trợn trắng: Đồ tham ăn!

38. Chương 38: Tiểu Bao Tử Nhanh Chóng Trình Làng!

Hạ thân tú tài dính đầy vết máu, Kiệt Sâm hoàn toàn chân tay luống cuống, chỉ có thể sốt ruột dậm chân gào khan: “Này đến tột cùng phải làm sao bây giờ? Này phải làm sao bây giờ?”

Tu Đạt thở hổn hển chạy tới, một phen đẩy ra Kiệt Sâm sắp tạc mao, sau đó dặn những người khác: “Chuẩn bị da thú giữ ấm, còn có nước ấm, mau! Đừng di chuyển hần, cẩn thận bị thương.”

Tuyết Lai cùng Tây Lợi Á lập tức chạy đi chuẩn bị này nọ, bọn hán lần lượt chạy về nhà mình, tìm kiếm da thú mềm mại, thích hợp cho bảo bảo sử dụng. Chỉ có Kiệt Sâm vẫn một mình xoay quanh tại chỗ, chỉ cần tú tài kêu to một tiếng, đều có thể làm cho y run run nửa ngày.

Nhiều huyết như vậy, nhất định rất đau..... Kiệt Sâm đột nhiên tiến lên, đẩy ra thú nhân vây quanh bên người tú tài, sau đó ôm cổ tú tài: “A Phi, A Phi người đau không? Ta, ta không sinh Không sinh”

Tu Đạt đã nhìn quen những trường hợp như này, liếc mắt ra hiệu cho Lôi Thiết Nhĩ.

Lôi Thiết Nhĩ gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó cùng Đạt Khắc Tư và một vài giống đực khác xông lên, túm Kiệt Sâm tha ra khỏi cái vòng tròn đang vọi vàng chuẩn bị đỡ đẻ kia.

Kiệt Sâm rống giận: “Buông ! ! A Phi ! ! Lôi Thiết Nhĩ, ngươi muốn chết sao?”

Lôi Thiết Nhĩ thờ ơ, đến là A Tư Lan ra tiếng : “Là ngươi muốn A Phi chết sao? Làm sao có chuyện sinh hài tử sinh đến một nửa sẽ không sinh nữa? Tây Lợi Á nhà ta không phải sinh xong bảo bảo vẫn sống rất tốt thôi.” Đây là hội chứng trước khi làm ba ba, y tối hiểu được .

Kiệt Sâm không hề giãy dụa, chính là ngồi bệt xuống đất, hai tay bịt mắt: “Ta chịu không nổi, ta nghe thấy A Phi kêu đau liền cảm thấy bản thân sắp ngừng thở..... Sinh hài tử thật sự đau như vậy sao? Ta nhìn thấy hán chảy rất nhiều máu, rất nhiều rất nhiều.....” Thanh âm y run run, mỗi lần tiếng kêu thảm thiết của tú tài truyền đến, liền run rẩy càng thêm lợi hại, thậm chí ngay cả thân thể cao lớn cũng lung lay, giống như gặp phải điều gì khiến cho người ta sợ hãi.

Lôi Thiết Nhĩ đứng xa xa nhìn Bạch Hạo ngơ ngác đứng thẳng ở trong đám người, y không biết bản thân có bỏ được hay không để Bạch Hạo chịu thống khổ lớn như vậy sinh bảo bảo, nhưng mà..... Y thật phi thường muốn có một hài tử giống như bạn lữ thân yêu của mình.....

Hơn nữa, vốn hôm nay y tính nhân tiện công bố quan hệ bạn lữ của mình và Bạch Hạo, sau đó cử hành nghi thức kết bạn lữ, ai ngờ..... Thế nhưng sẽ gặp loại chuyện này.

Bạch Hạo lúc này cũng choáng váng, hán chính là nghe nói qua, nữ nhân sinh hài tử đương nhiên là tối đau. Bởi vì có loại đau đến đổi lạp, nói muối cắn là đau cấp một, kia nữ nhân sinh hài tử thống khổ nhận được chính là cấp mười!

Thống khổ cấp mười.....Trước kia, ở trong bệnh viện lớn có đầy đủ thiết bị hiện đại hoàn mỹ đều sẽ phát sinh ngoài ý muốn, vậy tại bộ lạc nguyên thủy này thì sao?

Bạch Hạo quả thực không dám tưởng tượng, hơn nữa, hán nhìn đến khuôn mặt tú tài bởi vì đau đến mà vặn vẹo, thậm chí cảm thấy có chút mao cốt từng nhiên.

Nam nhân sinh hài tử, đến tột cùng là từ đâu sinh hạ đến? Chẳng lẽ là.....

Thân thể Bạch Hạo quay quay, hán day day thái dương, hai chân hư nhuyễn đi đến một bên. Hán muốn tìm nơi nào đó ngồi xuống, nếu không lấy trạng thái hiện tại của mình, rất có khả năng sẽ té xỉu.....

Tú tài liền khóc hô đau đến nửa ngày, rốt cục ở trong tiếng kinh hô cao hứng của Tuyết Lai thì dịu đi xuống.

“A, ra rồi ra rồi Trời ạ, thật sự là hai tiểu bảo bảo.....” Tuyết Lai dùng da thú mềm mại quần lấy hai đứa nhỏ vẫn còn được bao bọc trong một lớp màng nhuyển bán trong suốt, cười cười toe toé.

Tiểu hài tử cũng không phải rất lớn, nhìn qua cũng cũng chỉ bằng nắm tay Kiệt Sâm không sai biệt lắm. Hai cái tiểu tử kia vừa mới đi vào thế giới này, ánh mắt vẫn còn chưa mở, chính là lung tung quấy đạp ở bên trong lớp màng nhuyển.

Kiệt Sâm nghe thấy thanh âm, điên cuồng chạy tới ôm lấy tú tài: “A Phi, người không sao chứ? A Phi.....”

Tú tài một thân mồ hôi, nhuyển đất đất nâng lên mí mắt, than thở ra hai chữ: “Ta đói.....” Lại nhìn thoáng qua Tuyết Lai bên kia, sau đó nhắm mắt lại, mê man đi qua.

“A Phi ! Ngươi làm sao vậy, Ngươi làm sao vậy?” Kiệt Sâm nhìn đến bạn lữ chỉ nói hai chữ liền nhắm mắt lại, dọa chết khiếp, khuôn mặt sạm đen nháy mắt trắng xanh, dị thường dọa người.

“Hắn chính là một quá nên ngủ thôi” Tu Đạt vỗ vỗ bả vai Kiệt Sâm: “Người trước ôm hắn về phòng đi, bên kia đã chuẩn bị tốt nước ấm, phải nhanh nhanh lau sạch người cho A Phi..... Ân, bảo bảo một đứa là giống đực, một đứa là giống cái, đã nghĩ đặt tên gì chưa?”

Kiệt Sâm ôm lấy tú tài được bao kín trong da thú, đứng dậy: “Chờ hắn tỉnh nói sau.” Nói xong liền phi nước đại chạy đến phòng ở của mình.

Tuyết Lai ôm tiểu bao tử vẫn bị bọc trong lớp màng nhuyển kêu to hướng về phía Kiệt Sâm chạy đi: “Uy, còn chưa bóc lớp màng ngoài cho bảo bảo nhà người đâu! ! nga, ba ba này, thật sự là không thích hợp!”

Lôi Thiết Nhĩ đi tới: “Tuyết Lai, trước đem bảo bảo đặt ở chỗ ta đi, bên đó ấm áp một ít, đợi Kiệt Sâm bình tỉnh một chút rồi tính sau.”

Gỡ bỏ màng nhuyển trên người bảo bảo là chuyện giống đực khi thành ba ba tối phải làm, bởi vì sau khi gỡ bỏ màng nhuyển, bảo bảo sẽ mở mắt, nhìn thấy người kia, ngửi được hơi thở của người kia, nhận định là ba ba của mình. Nếu là người khác lỡ mắng sơ xuất vì bảo bảo mà gỡ bỏ màng nhuyển, khiến cho bảo bảo nhận sai ba ba, bảo bảo sẽ phải mất rất nhiều thời gian để nhận thức đúng lại. Hơn nữa sẽ khóc nháo bởi vì người bản thân không quen thuộc ngửi ở bên cạnh mũi mũi của mình.

Tuyết Lai gật gật đầu, ôm tiểu bảo bảo đi hướng đến nhà Bạch Hạo. Hắn vô cùng cao hứng bởi vì trong bộ lạc có thêm song bào thai bảo bảo, đây là lần đầu tiên trong bộ lạc có song bào thai bảo bảo được sinh ra, là chuyện đáng giá chúc mừng.

Thậm chí có giống cái muốn bạn lữ của mình sáng sớm ngày mai liền đi ra ngoài kiếm lấy trái cây bảo bảo có thể ăn, còn phải săn một ít con mồi nhỏ để tú tài ăn, cho hắn dưỡng thân thể. Bởi vì tú tài sinh bảo bảo, hiện tại được xem như đại công thần trong bộ lạc!

Tẩy trừ sạch sẽ thân thể tú tài, Kiệt Sâm ôm hắn đến phòng Bạch Hạo để hắn ngủ. Tuyết Lai ngồi cạnh bếp nhóm lửa, nấu một nồi cháo thịt nhỏ, chờ tú tài tỉnh dậy cho hắn ăn.

Mọi người trên quảng trường cơ hồ đều tán đi, tất cả đều trong trạng thái hưng phấn, không ai chú ý tới Bạch Hạo ngồi ở một góc.

Bạch Hạo có chút mờ mịt, hắn đột nhiên sinh ra một loại sợ hãi. Nơi này, không phải là nơi hắn ở, cũng không phải thời đại của hắn. Hắn là nam nhân, hiện tại bị một nam nhân khác xem như giống cái liền thôi, chẳng lẽ về sau bản thân thật đúng là nên vì nam nhân này.....sinh hài tử??

Chuyện tú tài có thể sinh bảo bảo đã cho Bạch Hạo đả kích rất lớn, làm cho hắn phát hiện chẳng sợ không phải người nơi này, chỉ cần cùng giống cái nơi này không có khác biệt, trên cơ bản chính là có thể mang thai. Hắn không thể tưởng tượng được bộ dáng khi mình mang thai, với hắn mà nói, tựa hồ so với khuất phục ở dưới thân nam nhân càng khiến bản thân không thể chịu đựng được.

Thẳng đến thân thể bị một loại hơi thở cường thế mà lại ấm áp vây quanh, Bạch Hạo mới hồi phục tinh thần. Hắn nhìn Lôi Thiết Nhĩ đứng bên cạnh, vẻ mặt lo lắng nhìn mình, lông mi thô hắc nhìn thành một đoàn.

“Ta không sao.....” Bạch Hạo bài trừ một tia mỉm cười, đứng dậy: “Đi thôi, chúng ta đi coi bảo bảo nhà tú tài, nghe nói là một giống đực, một giống cái đâu.”

Lôi Thiết Nhĩ im lặng không lên tiếng, chính là đem bàn tay Bạch Hạo nắm chặt trong tay mình. Bạch Hạo thở dài khải khí, ngược lại cầm tay Lôi Thiết Nhĩ, lôi kéo y đi về phía nhà mình.

Đương nhiên, nếu không nhìn đến trong phòng chật ních người, Bạch Hạo khả năng sẽ cảm thấy trong nhà thực ấm áp.....

Màng nhuyển trên người tiểu bảo bảo đã được bóc ra, hiện tại giống như hai quả trứng gà đã luộc chín bóc vỏ, được bao bọc trong da thú mềm mại, đôi mắt vừa to vừa sáng tò mò nhìn thế giới xa lạ này.

“Trời ạ, hảo khả ái a.....”

“Nha, hắn đang nhìn ta cười đâu, trái tim ta đều nhuyển rồi!”

“Hi hi, hắn đang cắn ngón tay mình đâu, yêu, còn có thể phun bong bóng, rất tốt chơi !”

“Đúng vậy đúng vậy, A Phi thực hạnh phúc, Kiệt Sâm cũng hảo hạnh phúc nga, cứ nhiên lập tức có hai bảo bảo”

Một đám thú nhân giống cái vây quanh giường lớn, nhìn hai bảo bảo mềm mại giống nhau hưng phấn không ngừng. Tuy rằng bọn họ đã cực lực áp xuống tiếng nói chuyện của mình, sợ đánh thức tú tài đang ngủ say, nhưng mà bảo bảo khả ái làm cho bọn họ vẫn nhịn không được kinh hô lên tiếng.

Bọn họ cũng muốn có bảo bảo khả ái như vậy, chẳng sợ vì thế mà trả giá cả sinh mệnh đều được!

Tuyết Lai thấy Bạch Hạo tiến vào, vội vàng cười hì hì chạy tới giữ chặt hắn, đem hắn túm đến trước giường: “Bạch Hạo, người xem, rất khả ái phải không? Xem, đây là tiểu giống đực, còn kia là giống cái nha.”

Bạch Hạo mặc danh kỳ diệu nhìn hai nhục đoàn tử giống nhau như đúc, tò mò hỏi: “Người làm sao biết đâu là giống đực đâu là giống cái a?”

Tuyết Lai xích xích cười: “Bạch Hạo người thực bỗn, đôi mắt của bảo bảo giống đực khác với đôi mắt của bảo bảo giống cái, người sao ngay cả cái này cũng không biết?” Hắn chỉ vào đôi mắt mở to của bảo bảo: “Mắt của bảo bảo giống đực khi thấy ánh sáng sẽ biến thành một cái tuyến, bảo bảo giống cái sẽ không như thế a.”

Bạch Hạo bình tĩnh đại ngộ, nguyên lai nhận thức bảo bảo là giống đực hay giống cái là từ đôi mắt nhận ra, mắt của bảo bảo giống đực thuộc loại mắt thú, đồng tử sẽ căn cứ theo ánh sáng mạnh yếu mà biến đổi, còn bảo bảo giống cái liền giống như người bình thường.

Hắn tò mò thẩu đi qua, quả nhiên phát hiện một bảo bảo bởi vì trong phòng thấp nhiều ngọn đèn mà đồng tử dựng thẳng thành một cái tuyến, mà một bảo bảo khác đôi mắt vẫn tròn tròn hắc hắc, không có biến hóa gì.

Kiệt Sâm bán nằm ở bên cạnh bàn lữ của mình, tùy ý ngắm người kia đối với song bào thai nhi tử của mình bình phẩm từ đầu đến chân.

Đây là vinh quang của y, là chuyện đặc ý để y khoe ra ngoài.

Xem, song bào thai, một tiểu giống đực, một tiểu giống cái. Các người hâm mộ, ghen tị sao? Đáng tiếc các người không có..... Đây là A Phi nhà ta sinh cho ta, A Phi là bạn lữ của ta, hắc hắc.....

Bảo bảo giống cái tựa hồ đối với chuyện người khác nhìn ngó bản thân trần truồng thập phần khó chịu, hắn ách xì một cái thật to, hai mắt bịt kín một tầng hơi nước, nhìn qua có tư thế muốn khóc.

Giống cái thú nhân vây xem nhanh tay nhanh mắt, lập tức nghiền nát một tuyết tinh quả, đặt ở bên miệng tiểu bảo bảo.

Có ăn gì đó, tiểu bảo bảo lập tức đình chỉ thủy khí trong mắt, cao hứng dùng hai hàng lợi chưa mọc răng của mình cắn cắn hoa quả, cố gắng hút đứng lên.

“Bảo bảo chỉ có thể ăn cái này sao?” Bạch Hạo tò mò hỏi Tuyết Lai.

Tuyết Lai gật gật đầu: “Bảo bảo chưa được một tuổi chỉ có thể uống nước trái cây, bởi vì những thứ khác nó cũng không ăn được, đợi đến hơn một tuổi bắt đầu mọc răng, khi đó có thể ăn một ít thịt nghiền nát.”

Bạch Hạo gật gật đầu, trong lòng nhất thời có ý tưởng.

39. Chương 39: Dưỡng Bánh Bao Cùng Tạo Tiểu Nhân

Đêm đã khuya, mọi người trong phòng lục tục trở về nhà mình, A Thụy Nhi cũng mang theo A Phù cùng Lợi Nặc trở lại phòng khách nghỉ ngơi. Cuối cùng chỉ còn lại tú tài vẫn đang mê man cùng Kiệt Sâm. Nga, còn có hai nhục đoàn tử nhà y.

Cháo thịt đun trên bếp đã muốn rất nhừ rồi, Bạch Hạo múc ra bát, đợi tú tài tỉnh lại hâm nóng lên ăn.

Kiệt Sâm sống chết không chịu trở về thạch ốc (nhà bằng đá) của mình, sau đó còn chưng vẻ mặt đúng lý hợp tình nhìn Lôi Thiết Nhĩ trừng mắt khó chịu: “A Phi cùng bảo bảo sợ lạnh !”

Lôi Thiết Nhĩ thật muốn một cước đá chết y cho xong. Sợ lạnh? Trước kia các thú nhân cũng đều trải qua như vậy, tại sao không nghe thấy người ta oán hận a? Nói sau, đây là nhà y, là nhà của y cùng Hạo Hạo! Vốn khi để cho A Thụy Nhĩ vào ở đã rất bất mãn, tuy chỉ là tạm thời, vẫn có cảm giác khó chịu. Nhưng mà vị này hiện tại lại như thế nào? Mang cả nhà cùng vào ở? Lại còn lựa chọn gian phòng này? Đây không phải rõ ràng là khiêu chiến độ uy tín của chính thủ lĩnh y thôi! !

Y vừa muốn nói không được, lại bị Bạch Hạo ngăn trở: “Như vậy cũng không tệ, dù sao tú tài vừa sinh xong bảo bảo, thân thể suy yếu. Đúng rồi, ta còn có việc muốn bàn với các ngươi một chút.”

Bạch Hạo ngồi xếp bằng ngồi ở mép giường, ngón tay nhẹ nhàng nắm bắt bàn chân nhỏ của tiểu bảo bảo đã bắt đầu ngủ gật: “Ta nghe nói nơi này thời điểm bảo bảo sinh ra, một năm đầu chỉ có thể sống dựa vào nước hoa quả?”

Lôi Thiết Nhĩ gật gật đầu: “Đúng vậy, bởi vì bảo bảo chưa mọc răng, không có biện pháp ăn các thứ khác, chỉ có thể sống dựa vào nước quả. Cho nên bảo bảo mới sinh đặc biệt yếu ớt, phải hảo hảo bảo vệ mới được.” Hơn nữa bảo bảo giống cái so với bảo bảo giống đực càng khó nuôi sống, cho nên mới khiến cho đến hiện tại khuyết thiếu giống cái.

“Ta biết là sẽ như thế này.” Bạch Hạo gật gật đầu: “Ngày mai lúc các ngươi đi ra ngoài, nhìn xem có thể bắt về mấy con dê hay trâu bò đang sản nãi hay không.” Ở trong ấn tượng của hắn, chỉ có sữa dê sữa bò là có thể uống, bắt quá nơi này hắn mới gặp qua dê, còn chưa bao giờ thấy các loại động vật như trâu bò này đâu.

“Dê bò đang sinh sản? Muốn mấy thứ đó làm gì?” Kiệt Sâm tò mò hỏi, y đối với bạn lữ thủ lĩnh luôn có đủ loại ý tưởng kỳ quái rất là bội phục, không biết lần này giống cái kia lại muốn làm gì.

“Vắt sữa, để tú tài bổ thân thể, còn cho các bảo bảo, bọn chúng không thể ăn thịt hay hoa quả thân thể đương nhiên sẽ kém đi.” Nói chuyện dinh dưỡng hai người họ cũng không hiểu, nhưng là nếu nói sẽ kém đi, bọn họ có thể coi trọng chú ý.

“Uống sữa của chúng?” Kiệt Sâm mày mặt nhăn lại, đối thú nhân bọn họ mà nói, đám dã thú kia chỉ có khả năng cung cấp da lông cùng thịt cho bản thân, nhưng là cái thứ sữa kia Cũng có thể ăn sao?

“Đúng!” Bạch Hạo gật gật đầu: “Nếu có khả năng, tốt nhất là con non của chúng cũng đều mang về theo.” Trong đầu hắn đột nhiên sinh ra một ý tưởng, nếu đem động vật hoang dại nuôi nhốt thuần dưỡng, như vậy chờ qua một hai thế hệ sau, sẽ có thói quen bị nuôi nhốt. Hắn nhớ rõ trước kia trên tivi từng nói qua, hiện tại rất nhiều gia súc nuôi trong nhà, đều là từ nuôi nhốt động vật hoang dại, sau từng thế hệ thuần dưỡng thành hiện tại.

Tuy rằng đối với quyết định của Bạch Hạo có chút mạo danh kỳ diệu, bắt quá Lôi Thiết Nhĩ cùng Kiệt Sâm đều không phản đối. Đối bọn họ mà nói bắt quá chỉ là bắt sống mấy đầu động vật thôi, bản thân cũng không có khó khăn gì. Hơn nữa nếu biện pháp này dùng được, vậy rất tốt, cho dù không dùng được, cũng có thể xẻ thịt ăn luôn, không tổn thất gì.

Thấy bọn họ đồng ý, Bạch Hạo vừa lòng đẩy đẩy da thú: “Kiệt Sâm, ngươi với A Phi nhà ngươi ngủ trên giường sưởi, ta ở bên cạnh, Lôi, ngươi ở bên trong.”

Lôi Thiết Nhĩ nghiêng rằng, thẳng tron trắng mắt nhìn Kiệt Sâm. Y làm thủ lĩnh cũng quá ghen khuất đi? Người khác đều có thể về nhà ôm bạn lữ của mình tình chàng ý thiếp, nhưng còn y đâu? Nơi này của y đều sắp thành nơi tị nạn rồi!

Sáng sớm, trong bộ lạc còn im lặng, nhưng mà không hề thiếu giống đực thú nhân ly khai ổ chăn ấm áp, xuất phát hướng thảo nguyên hoặc là rừng rậm. Bọn họ cũng không hẹn trước mà cùng nghĩ muốn lấy đến cái gì đó cho hai tiểu bao tử mới chào đời trong bộ lạc kia, làm lễ gặp mặt chào đón bọn họ chính thức gia nhập bộ lạc.

Tú tài vẫn yên lặng ngủ, Bạch Hạo ở thời điểm bọn Lôi Thiết Nhĩ rục rịch liên tỉnh.

Bạch Hạo rửa mặt sạch sẽ sau đó bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, chỉ chốc lát sau, A Thụy Nhĩ cũng xoa xoa ánh mắt nhập nhèm đi ra .

“Sao dậy sớm thế? Không ngủ thêm chút nữa?” Bạch Hạo nhẹ giọng hỏi.

“A Tư Lan đi ra ngoài săn thú, ta lo lắng Tây Lợi Á chiều cố hài tử không tốt, định đưa đến đây nhìn xem.” A Thụy Nhĩ dùng nước lạnh rửa mặt, nháy mắt thanh tỉnh .

Hắn vẩy vẩy nước trên tay:“Thuận tiện gọi bọn họ tới ăn điểm tâm.”

Bạch Hạo nội ngư đầy mặt, mọi người cũng không cần phải tự giác như vậy được không a? Tuy rằng thân nhân hòa thuận vì quý, nhưng mà các người đều như vậy, làm một người hiện đại như ta bị áp lực như núi đè a !

Thời khắc chạng vạng bọn người Lôi Thiết Nhĩ đã trở lại, còn mang về mấy con dê lông rậm màu vàng cao lớn cùng mấy con trâu tai dài xinh xắn lạnh lợi, trừ bỏ những thứ này, thú nhân khác còn mang về các loại động vật đến mùa sinh sản, cái gì gấu đuôi dài a, hươu sừng nhọn a, bạch lang trên thảo nguyên a, còn có một loại động vật tròn tròn phì đô đô rất giống heo a, làm cho toàn bộ bộ lạc thiếu chút nữa biến thành trại chăn nuôi.

Thời điểm ban ngày Bạch Hạo đã tìm người dựng một khu nuôi nhốt ở gần thảo nguyên, hiện tại lựa chọn lưu lại những động vật ăn cỏ hiền lành trong số động vật được săn về, còn lại liền coi như thức ăn phân chia mọi người.

Thời điểm giữa trưa tú tài đã tỉnh lại, nhìn nhi tử của mình giống bánh bao nhân thịt mà chảy nước miếng, lại đem những thứ ăn được trong nhà Bạch Hạo cướp đoạt một chút, cuối cùng dưới sự hỗ trợ của A Thụy Nhĩ cấp tiểu bảo bảo thay đệm da đã ướt đầm nước tiểu.

Bản thân tú tài tính nết chính là giống hài tử, hiện nay tuy bản thân lại sinh hai tiểu hài tử, đáng tiếc mẫu tính này nọ thật sự là cần phải bồi dưỡng, nhất loại người tham ăn vô tâm không phế này. Nhi tử của mình lúc sạch sẽ thì rất thích, một hồi cắn cắn cái chân nhỏ, một hồi cắn cắn bàn tay mập mập, đến khi đem nhi tử khóc lên liền tròn tròn mắt, hận không thể cũng khóc theo bọn chúng.

Tuyết Lai là không ngại giúp đỡ tú tài nuôi dưỡng bảo bảo, đáng tiếc Kiệt Sâm kia một lần nói không cần. Y vừa đến liền vọt vào phòng, ôm tú tài hỏi cái này hỏi kia, cuối cùng lại hôn nhi tử đến mặt đầy nước miếng mới bỏ qua.

Bạch Hạo tựa hồ nhìn thấy, con đường trở thành vú em của Kiệt Sâm, ở ngay trước mắt. Có một bạn lữ chỉ biết sinh không biết dưỡng này, Kiệt Sâm lại không hề áp lực.

Thời điểm cơm chiều, Bạch Hạo dùng sữa dê mới vắt phối hợp với một ít ngũ cốc cùng rau dưa thịt cá, nấu cháo cho tú tài. Dù sao địa phương nào đó của hài tử kia hiện tại bị thương nghiêm trọng, không có biện pháp ăn thức ăn rắn, chỉ có thể uống cháo. Hắn còn dùng sữa dê cùng hoa quả, bột mỳ, nấu thành cháo, dùng để uly hai tiểu nhân nhi.

Đối với loại cháo nấu bằng sữa dê này, tiểu bao tử thích ăn hơn so với uống nước hoa quả, hai tiểu tử ước chừng ăn một chén lớn mới bỏ qua.

Tây Lợi Á đem tiểu Đạt Tây nhà mình cũng đặt ở trên giường, ba tiểu bao tử lẫn thành một đoàn, khiến mấy người lớn liên tiếp cười ra tiếng.

Tây Lợi Á vuốt lưng tiểu giống đực nhà tú tài, tò mò hỏi:“Kỳ quái, vì sao bảo bảo nhà người lại không phải là tộc có cánh?”

Tú tài nháy mắt mấy cái:“Bảo bảo nhà người có cánh?”

Tây Lợi Á đắc ý ôm lấy bảo bảo, vạch lưng ra cho tú tài nhìn:“Nhìn thấy không, có hoa văn, bảo bối nhà ta về sau có thể bay a.”

Tú tài xem xét xem xét cái lưng trắng nõn của bảo bảo nhà mình, đô khởi miệng nhìn Kiệt Sâm:“Vì sao bảo bảo của chúng ta không có hoa văn a?”

Kiệt Sâm khoe miệng run rẩy, liếc Tây Lợi Á trắng mắt, sau đó trấn an bạn lữ nhà mình: “Bởi vì ta không phải là tộc có cánh.”

Tú tài nhíu mày: “Vì sao a?”

“.....” Cái gì kêu vì sao a, y vốn là không có thôi! Kiệt Sâm vò đầu bứt tai: “Ta vốn không có, phụ mẫu ta cũng không có.”

“Nhưng mà vì sao đâu?” Tú tài tiếp tục hỏi.

Đúng vậy, vì sao bản thân không cánh? Kiệt Sâm đen mặt, đôi mắt bạn lữ quả thật không hiểu gì này, y không biết nên giải thích như thế nào.

“Bởi vì tổ tiên A Tư Lan có cánh, tổ tiên Kiệt Sâm không cánh, tựa như chim cùng mèo.” Bạch Hạo thay Kiệt Sâm giải vây, Kiệt Sâm vội vàng gật đầu.

“Nga.....” Tú tài gật gù đầu, suy nghĩ trong chốc lát đột nhiên lại cất cao đầu: “Nói như vậy, A Tư Lan là do chim cùng mèo sinh, Kiệt Sâm là mèo cùng mèo sinh ra?”

Mọi người thạch hóa ba giây, sau đó nên làm cái gì thì làm cái đó, dù sao đây cũng là bạn lữ Kiệt Sâm, không tới phiên mình quan tâm. Chính là đáng thương A Tư Lan, luôn đột nhiên bị trúng đạn, tỷ suất này thật sự là quá cao a.

Lôi Thiết Nhĩ nhìn một màn trước mắt, đột nhiên có xúc động muốn khóc.

Y thân là thủ lĩnh bộ lạc, vẫn luôn nghĩ muốn cố gắng phát triển bộ lạc của mình, làm cho nó trở nên cường đại, giàu có. Hiện tại, bọn họ đã biết làm phòng ở như thế nào, dựng tường thành như thế nào, nuôi dưỡng động vật như thế nào, còn ăn rất nhiều thứ từ trước cho tới bây giờ chưa từng ăn qua. Y thậm chí cảm thấy hân hân là không bao lâu nữa, mỗi đôi bạn lữ trong bộ lạc, đều sẽ có bảo bảo của riêng mình, sau đó tất cả mọi người sống hạnh phúc.

Đây là y luôn hy vọng, cũng là phương hướng vẫn cố gắng, tuy nhiên vẫn rất mê mang. Nhưng mà, từ sau khi bạn lữ Bạch Hạo xuất hiện, mục tiêu của y càng ngày càng rõ ràng. Y kiên định cho rằng, Bạch Hạo chính là phần thưởng trời ban, liền giống như thiên thượng điểm hướng cho bọn hắn, để y không còn mê mang.

Đột nhiên, Lôi Thiết Nhĩ dâng lên một cỗ xúc động, y muốn gắt gắt gao đem Bạch Hạo ôm vào trong ngực, nói cho hắn biết y yêu hắn, không thể không có hắn.

Bởi vì ngày hôm qua, thời điểm nhìn thấy Bạch Hạo ngồi ở góc sáng sữa run nhẹ, khiến cho Lôi Thiết Nhĩ có một loại cảm tưởng hắn sẽ đột nhiên biến mất, vĩnh viễn rời xa mình, loại cảm giác này làm cho y thập phần bất an, y biết, Bạch Hạo sở dĩ chấp nhận y, đều là bởi vì y đùa giỡn một ít tiểu kỹ xảo, mặt dày mày dạn triển trên người hắn. Nếu không phải như vậy, chỉ sợ giống cái này sẽ vẫn như cũ, một mình một người cũng có thể sống tốt lắm đi?

Bàn tay Bạch Hạo đột nhiên bị Lôi Thiết Nhĩ kéo lại, hắn buồn bực nhìn qua, lại phát hiện tình tứ mãnh liệt trong mắt Lôi Thiết Nhĩ.

Bạch Hạo trong lòng cả kinh, cục hoa căng thẳng. Hắn hiện tại tuy rằng không quá kháng cự cùng Lôi Thiết Nhĩ làm chuyện thân mật, nhưng là hắn kháng cự sinh hài tử a, thân mật đến thân mật đi, không biết khi nào thì trong bụng đã bị Tống Tử nương nương (*) thả hài tử đi vào. Hắn nghĩ tới ngày đó tú tài dính một thân đầy máu, trong lòng lại run run, vì thế vội vàng giẫy khỏi móng vuốt Lôi Thiết Nhĩ: “Làm cái gì? Nhanh nghỉ ngơi đi, ngày mai không phải còn có việc khác muốn làm sao?”

Lôi Thiết Nhĩ nhìn hai người trong phòng vây quanh bảo bảo loạn chuyển kia, tâm sinh ghen tị, sau đó không để ý Bạch Hạo kháng cự, một phen đem hắn vác lên vai, sải bước hướng nguyên lai phòng ở của mình. Kiệt Sâm hận không thể đem cả nhà đều dọn đến đây, như vậy bản thân chiếm phòng y một đêm cũng là thực bình thường đi.

Bạch Hạo bị Lôi Thiết Nhĩ làm hoảng sợ, dùng sức nắm tay đánh vào lưng Thiết Nhĩ, đáng tiếc thân thể người này cứng rắn như hòn đá, thẳng đến Bạch Hạo bị ném vào trong một đồng da thú, mới suyền khí đến: “Người điên rồi? Không có việc phát tình cái gì?”

40. Chương 40: Có Dựa Vào, Mới Là Nhân Sinh Viên Mãn

Lôi Thiết Nhĩ bị mắng rất nhiều lần rồi, y đã sớm bình tĩnh. Bỏ lại Bạch Hạo, liền tự mình cưỡi xuống váy da thú ném tới một bên.

Bạch Hạo thấy nam nhân cao lớn kia hồng quả quả hướng chính mình tới gần, còn có điểm phát điên. Hắn đã sớm phát giác người này gần đây có chút không thích hợp, nhưng mà hắn lại không biết phải an ủi y như thế nào.

Chủ động hiến thân? Quên đi, đó không phải là việc lão gia ta nên làm; Hứa hẹn sinh hài tử cho y? Bạch Hạo cả người run lên, loại ý tưởng này dùng ngón chân nghĩ cũng cảm thấy tê dại.

“Hai ta..... Ân, có việc gì hảo hảo nói được không?” Đánh cũng đánh không lại, mắng cũng nghe không hiểu, không bằng ngồi xuống thương lượng đối sách..... Điều kiện tiên quyết là vị đại gia này có thể nghe đi vào không a.

“Hạo Hạo.....” Lôi Thiết Nhĩ hai mắt phiếm ra dục hỏa, ở trong phòng hắc ám giống như hai ánh lửa nhỏ sâu thẳm toả sáng:“Rất lâu rồi ta chưa ôm người”

Vô nghĩa, bị người thương một lần, lão tử phải nghỉ hai ngày mới hồi phục được! Bạch Hạo dịch mông về phía sau, hắn bị ánh mắt phiếm lục quang của Lôi Thiết Nhĩ nhìn có chút hoảng:“Àch, người xem, ngày mai còn có rất nhiều việc phải làm, không bằng chúng ta nghỉ ngơi sớm một chút.....”

“Hạo Hạo.....” Thanh âm Lôi Thiết Nhĩ mang theo ủy khuất:“Người căn bản là không thích cùng ta thân thiết..... Người tình nguyện gánh vác chuyện tình trong bộ lạc, cũng không thích để ta ôm.” Lôi Thiết Nhĩ nhất chân kiến huyết, đâm đến Bạch Hạo khó lòng phòng bị.

“Nào có, ta không phải cái gì đều có với người sao?” Bạch Hạo cười mỉa. So với độ thân mật của bạn lữ trong bộ lạc này, giữa hắn cùng Lôi Thiết Nhĩ quả thật không đủ. Bất quá cũng không thể trách hắn a, dù sao hắn là một đại nam nhân, mỗi ngày để một nam nhân khác trạc cúc hoa, cho dù trên thân thể hắn chịu đựng được, trong lòng..... cũng phải từ từ nhận định thôi !

“Ta muốn nhiều hơn!” Thân thể cao lớn của Lôi Thiết Nhĩ bao phủ phía trên Bạch Hạo, cơ thể kiên cố theo tiếng hít thở cùng nhau áp xuống:“Ta muốn người thuộc về ta, tùy thời tùy chỗ đều phải nghĩ đến ta, sau đó sinh bảo bảo cho ta..... Hạo Hạo!” Y thân thủ đè lại Bạch Hạo muốn tránh thoát:“Ta thừa nhận, ta ghen tị ! ta ghen tị A Tư Lan, ghen tị Kiệt Sâm, ta ghen tị bọn họ! Nhưng mà ta lại cảm thấy thực tự hào, bởi vì ta có được giống cái tốt như người làm bạn lữ..... Ta không biết bản thân làm sao vậy, bởi vì người thật hoàn hảo, cho nên cuối cùng ta cảm thấy, người có khả năng sẽ đột nhiên tiêu thất, không thấy Mỗi ngày tỉnh lại, nhìn đến người ngủ trong lòng mình, ta liền cảm thấy bản thân là người hạnh phúc nhất trên đời này!”

Bạch Hạo không biết phải nói gì, tình cảm Lôi Thiết Nhĩ đối với mình hắn tối hiểu, chính là trong lòng vẫn có một chút mâu thuẫn. Hắn biết, tại thế giới thú nhân, cho dù bản thân có thể sống một mình, nhưng tuyệt đối sẽ phi thường gian khổ, nhất là vào mùa đông, có thể nói là nửa bước khó đi. Hắn yếu thế, tìm cái dựa vào, nhưng là loại cảm giác bắt buộc hắn phải nhược thế này, Bạch Hạo phi thường không thể nhận.

Thân thủ sờ sờ mái tóc xoắn xuống bên má của Lôi Thiết Nhĩ. Mái tóc giống đực thú nhân cũng không dài, lại thật dày, sờ lên thật cứng rắn, nhưng dị thường thuận hoạt..... Bạch Hạo thở dài: “Lôi, khả năng người không biết ta trước kia là cái dạng gì, nhưng hiện tại nếu ta theo người, sẽ cố gắng nhận người..... Tuy rằng hiện tại có chút..... Được rồi, ta chỉ là có điểm không tiếp thụ được mà thôi, bất quá có lẽ một thời gian nữa, ta có thể.....” Có thể cái gì, thư phục ở dưới thân giống đực? Vẫn là sinh hài tử? Bạch Hạo há miệng thở dốc, nhắm lại.

Lôi Thiết Nhĩ dù sao cũng là thú nhân, ở trong đầu y làm sao có nhiều ý nghĩ đan xen như thế. Y gặp Bạch Hạo áp a áp úng, trong lòng càng thêm sốt ruột:“Ta mặc kệ người trước kia thế nào, nhưng hiện tại là bạn lữ của ta, người làm sao cũng không chuẩn rồi đi ! ! Ta..... Ta có thể không cần hài tử, ta nói rồi, nhưng mà ta không thể không có người ! !” Thanh âm y rất lớn, kiên định biểu hiện tâm tình chính mình.

Bạch Hạo vội vàng bịt lại cái miệng của y. Hắn cũng biết thú nhân nhĩ lực đều thực linh mãnh, nếu để cho người khác biết nhà mình nổi lên nội chiến, còn không bị cười nhạo chết a? Bạch Hạo chính là loại người chết vì sĩ diện, đóng cửa lại rồi nói như thể nào đều được, nhưng là trước mặt người khác, mặc kệ thế nào, cũng phải biểu hiện ra hoà hảo tốt đẹp.

Hắn chính đang miên man suy nghĩ, đột nhiên cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, loại xúc cảm ươn ướt này làm cho hắn nổi lên một thân da gà:“Hỗn đản, người không thấy bẩn sao? Ta còn chưa rửa tay!” Dã thú này, cư nhiên liếm lên lòng bàn tay mình!

Bạch Hạo muốn rút tay về, lại bị Lôi Thiết Nhĩ nắm lấy, đặt ở bên miệng tinh tế điềm điềm hôn môi.

Nam nhân muốn có luôn thực trực tiếp, nhất là đã nếm qua loại ngon ngọt này, chẳng sợ về sau chịu tội, một khắc này, cái loại cảm giác này vẫn là theo ngón tay lan tràn ra toàn thân.

Bạch Hạo cắn cắn môi, rõ ràng thả lỏng thân thể, mặc Lôi Thiết Nhĩ muốn làm gì thì làm. Dù sao mỗi lần đều giãy dụa, kết quả lại là lửa cháy đổ thêm dầu. Hắn nhớ rõ ở thế giới có một câu nói: Cuộc sống tựa như qj, nếu không thể phản kháng, vậy hảo hảo hưởng thụ.

Nói đúng ra, quan hệ giữa hắn và Lôi Thiết Nhĩ cũng không thể là kiểu qj, nhiều lắm xem như là hj..... Được rồi, được rồi, không phải j, mà là “ ái” giữa bạn lữ...JQ=JQ(gian tình)

Bạch Hạo run lên trên người nổi da gà, hắn thuyết phục chính mình, giờ phút này cũng không có gánh nặng tâm lý nào, hơn nữa Lôi Thiết Nhĩ liếm lộng làm cho hắn bắt đầu nổi lên hưng phấn, rõ ràng trực tiếp dâng lên môi mình, làm cho dã thú kia một lần ăn đủ.

Về phần hài tử, nếu quả thực giống như tú tài dễ dàng trúng thưởng, cũng không tính hắn xui xẻo!

Rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại có thanh âm da thịt ma sát, tiếng thở dốc, cùng một vài lời nói đòi hỏi tác cầu.....

Đêm, còn dài rất.....

Bạch Hạo tỉnh lại, cả người đau ê ẩm không thôi. Hắn đã quen khi thức dậy trong vòng tay ôm ấp của Lôi Thiết Nhĩ. Tuy rằng đại đa số thời gian, Lôi Thiết Nhĩ luôn dậy rất sớm đi ra ngoài săn thú, hoặc và vội vàng xử lý chuyện trong bộ lạc, nhưng loại thời điểm rét lạnh này, thời khắc nằm trong vòng tay ấm áp của một người, lắng nghe tiếng tim đập trầm ổn của y, có vẻ vô cùng ấm áp.

Thân thể Lôi Thiết Nhĩ vẫn cuộn lại như trước, nhưng hai cánh tay lại gắt gao vây quanh thắt lưng Bạch Hạo, để cho hắn thoải mái tựa vào khuôn ngực dày rộng của mình.

Nhớ rõ có người từng nói, khi ngủ mà cuộn thân thể lại là người khuyết thiếu cảm giác an toàn, nhưng từ khi bắt đầu nhận thức Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo liền phát hiện y luôn ngủ như vậy. Nếu không gặp qua bộ dáng Bối Á Đặc ngủ tứ chi dang rộng, hắn thật sự nghĩ đây là thói quen ngủ của thú nhân.

Chẳng lẽ nam nhân cao lớn như ngọn núi này, cũng khuyết thiếu cảm giác an toàn sao?

Bạch Hạo vươn tay, vuốt ve ngón tay thô ráp của Lôi Thiết Nhĩ, nắm lấy.

Lôi Thiết Nhĩ nỉ non hai tiếng, bàn tay to nắm ngược lại, đem bàn tay Bạch Hạo nắm trong tay mình.

Rất kỳ quái a, nếu là trước kia, đôi bàn tay to lớn của Bạch Hạo tuyệt đối tạo cảm giác có thể dựa vào cho không ít nữ hài tử. Hắn cũng hoàn toàn thật không ngờ sẽ có người có thể đem bàn tay của mình nắm trọn trong lòng bàn tay. Nhưng là hiện tại, cảm thụ được nhiệt độ nóng rực trong lòng bàn tay Lôi Thiết Nhĩ, trong tâm Bạch Hạo thể nhưng cũng tràn ra một thứ nào đó tên là “dựa vào”.

Người, quả nhiên là động vật quần cư. Cần hai người, dựa vào lẫn nhau, hấp thụ ấm áp của nhau, cuộc sống sẽ dần trôi qua.

Bạch Hạo nhẹ nhàng thở dài, đem thân thể bủn rủn càng thêm gần sát vòm ngực ấm áp kia, sau đó nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Lôi Thiết Nhĩ cảm nhận được tiếng hít thở tế nhị của người trong lòng, chậm rãi mở to mắt. Trong lòng y có chút kích động, bởi vì đây là lần đầu tiên Bạch Hạo chủ động nắm tay y, cũng là lần đầu tiên ở thời điểm thanh tỉnh tới gần ôm ấp của mình.

Đúng vậy, ở một khắc Bạch Hạo mở mắt ra kia, Lôi Thiết Nhĩ đã muốn tỉnh, mẫn cảm của thú nhân là nhân loại không thể đạt tới. Y thấy một loạt biểu tình của bạn hữu, cuối cùng khi hắn cầm lấy ngón tay của mình, phản thủ bao bọc lại.

Bàn tay Bạch Hạo không như những giống cái khác mềm mại chau chuốt, bởi vì bình thường hắn trừ bỏ rèn luyện, cũng giống như những thú nhân giống đực khác bận rộn chuyện bộ lạc. Hắn rất thật mạnh, sợ người khác đánh giá thấp bản thân. Nhưng mà hắn như vậy, lại làm cho chính mình càng thêm không yên lòng.

Bạn hữu rất vĩ đại, sẽ bị các giống đực mơ ước, Lôi Thiết Nhĩ đối với bạn hữu rất vất vả mới hồng (dễ dãi, lừa gạt) tới tay này cực kỳ cẩn thận, sợ một cái không cẩn thận, đã bị người khác lợi dụng kẻ hở. Bởi vì y biết, Bạch Hạo còn chưa chân chính đối với mình khẳng định một mực.

Muốn nghĩ biện pháp a..... Nếu không cứ sống lo lắng đề phòng như vậy, sẽ đoán thọ

Cánh tay Lôi Thiết Nhĩ lại ôm thật chặt, cúi đầu sủng nịnh hôn lên cái trán hơi lạnh của bạn hữu.

Bạch Hạo, ta đến tốt cùng phải làm như thế nào, mới có thể vĩnh viễn giữ người ở bên người đâu?

Ngày hôm sau thời tiết tốt, ánh mặt trời chiếu lên tuyết đọng tỏa sáng.

A Phù nhận thức đến những thứ không tầm thường trong bộ lạc, lại tận mắt nhìn song bào thai được sinh ra, rốt cục cảm thấy mỹ mãn muốn trở về.

Nhưng mà Khắc Lợi Tư muốn ở lại trong bộ lạc, nói cái gì muốn học tập những thứ y không biết.

A Phù bĩu môi hướng về phía y, ai chẳng biết người này coi trọng ca ca bạn hữu Tây Lợi Á, hai ngày này quả thực đối người ta như hình với bóng, còn kém gặp ai cũng nói y muốn theo đuổi A Thụy Nhĩ.

Nhưng nếu Khắc Lợi Tư không đi, vậy chính mình làm sao bây giờ? Hắn cùng Lợi Nặc đều là giống cái được không? Căn bản không thể trở về một mình thôi !

“Ta đưa các người đi.” Khải Nhĩ đã đi tới, tuy rằng y không phải tộc có cánh, nhưng sau khi biến thân, thân hình thật lớn cũng đủ nâng lên A Phù cùng Lợi Nặc đệ đệ hắn.

A Phù không quá thích nam nhân này, bởi vì trong mắt y tràn ngập ý tứ đối chính mình cảm thấy hứng thú, còn có nồng đậm cảm giác đoạt lấy. Mỗi lần bị cặp mắt kia nhìn chăm chăm, hắn đều có một loại cảm giác bản thân không có gì che giấu a.

Nhưng mà hiện tại, giống đực trong bộ lạc đều vội vàng chuẩn bị lễ vật cấp tiểu bảo bảo mới sinh ra, căn bản cũng không có mấy người nhàn rỗi.

Vì thế A Phù quyết quyết miệng, xem như đồng ý.

Cùng Tây Lợi Á và Bạch Hạo cáo biệt, mang theo lễ vật Bạch Hạo đưa cho, A Phù cùng Lợi Nặc ngồi lên lưng ngao khuyến to lớn do Khải Nhĩ biến thành, chạy hướng bộ lạc của mình.

Tiến bước khách nhân, Bạch Hạo dầm dẫm thất lực. Lôi Thiết Nhĩ tên kia một khi đã làm là không có tiết chế, kết quả mỗi lần chịu tội đều là bản thân. Bất quá Bạch Hạo cũng có chút buồn bực, vì sao những giống cái khác nhìn qua còn không cường tráng bằng mình, tại sao lại tình chàng ý thiếp cùng bạn hữu vui vẻ không thôi.

Chẳng lẽ đây là yêu? Bạch Hạo trừu rút khóe miệng, lại trừng mắt liếc Lôi Thiết Nhĩ từ sáng sớm đã biến thành đại miêu lấy lòng, đi về tới trong nhà mình.

Kiệt Sâm đã đi ra ngoài, tú tài cùng Tây Lợi Á đang hồng hồng từ nhà mình ngoạn trò chơi.

A Thụy Nhĩ không biết bị Khắc Lợi Tư “bắt cóc” đến nơi nào, Tuyết Lai ngồi ở cửa cố gắng đan áo lông cho tiểu bảo bảo.

Tất cả tất cả, đều có vẻ ảm áp như vậy.....

Nhưng loại ám áp này, lại bị hạ ngục (cuối trưa) hai ngày sau, Khải Nhĩ một thân vết máu trở về đánh võ.

A Phù được bảo hộ hoàn hảo khóc hô bồ nhào vào trên người Bạch Hạo: “Van cầu các người, cứu cứu Khải Nhĩ! cứu cứu Lợi Nặc ! Lợi Nặc bị thú nhân kỳ quái bắt đi rồi !”

41. Chương 41: Thú Nhân Kỳ Quái Màu Trắng

Lợi Nặc bị bắt đi rồi?

Bạch Hạo cả kinh, bất chấp thất lưng đau nhức, vội vàng đỡ lấy A Phù khóc không ra hơi, hỏi Lôi Thiết Nhĩ đồng dạng kinh ngạc: “Đến tột cùng sao lại thế này? Không phải nói giống đực đối xử với giống cái phi thường hiền hoà sao? Như thế nào sẽ.....”

Lôi Thiết Nhĩ cau mày xem thương thể trên người Khải Nhĩ, sắc mặt âm trầm: “Ta cũng không rõ, người trước hỏi xem đến tột cùng có chuyện gì xảy ra. Ta đi tìm Tu Đạt cùng Tuyệt Lai lại đây, thương thể Khải Nhĩ có điểm nghiêm trọng.”

Không cần Lôi Thiết Nhĩ nói Bạch Hạo cũng có thể nhìn ra đến, Khải Nhĩ bây giờ còn ở trạng thái thú hình, bởi vì thương thể quá nặng cho nên không thể tự ý thức biến thành hình người. Y suy yếu quỳ rạp trên mặt đất, xem ra mang được A Phù về đến đây đã là dùng hết tia khí lực cuối cùng rồi.

Một thân hắc mao dày rậm của Khải Nhĩ cơ hồ đều ướt sũng máu, da thịt mở ra, sâu đến có thể thấy được cả xương. Bạch Hạo từng chứng kiến thực lực Khải Nhĩ, ở trong đám thú nhân giống đực y cũng tính là một người nổi bật, nhưng hôm nay cư nhiên hấp hối, có thể thấy được thú nhân làm y bị thương kia cường đại cỡ nào.

Tu Đạt cùng Tuyệt Lai đem toàn bộ thảo dược cầm máu giảm đau trong bộ lạc đều lấy đến đây, Lôi Thiết Nhĩ cùng vài thú nhân khác biến hoá thành thú hình, vươn đầu lưỡi liếm vết thương trên người Khải Nhĩ. Nước bọt thú nhân là thánh phẩm dùng sơ cứu ban đầu, hơn nữa đầu lưỡi mềm mại, có thể rửa sạch bụi bẩn ở sâu trong miệng vết thương.

Vài giống cái giúp Tu Đạt nghiền nhuyễn dược thảo, đắp đều lên miệng vết thương đã rửa sạch qua, nơi huyết nhục mơ hồ kia, các giống cái nhìn thấy mà trong lòng đều nhuyến cơ hồ rơi lệ.

A Phù trừu khí, nói đứt quãng đem sự tình trải qua kể lại một lần.

Khải Nhĩ mang theo A Phù cùng Lợi Nặc chạy về hướng bộ lạc bọn họ. Từ bộ lạc của Lôi Thiết Nhĩ đến bộ lạc của A Phù phải mất ba bốn ngày, ở giữa phải đi qua một mảnh rừng rậm nhỏ cùng thảo nguyên rộng lớn. Bởi vì từng bộ lạc đều phân chia ra khu vực hoạt động của riêng mình, cho nên nơi này trên cơ bản không thuộc về bất cứ bộ lạc nào, coi như là khu vực săn bắn chung của các thú nhân.

Khi đêm xuống bọn họ tìm được một địa phương nghỉ ngơi gần nguồn nước, nhưng là không đợi ăn xong này nọ, Khải Nhĩ liền cảnh giác đứng lên.

Giống đực thú nhân đối với lãnh địa của mình là thập phần mẫn cảm, Khải Nhĩ khi tìm được nơi nghỉ ngơi này đã xem xét phụ cận xung quanh không có dã thú to lớn nguy hiểm, nhưng ngay trong nháy mắt này, y đột nhiên sinh ra một loại cảm giác bị người theo dõi.

Có sinh vật xa lạ tiếp cận bọn họ !

Nếu là dã thú lớn, Khải Nhĩ cũng không sợ hãi, nhưng loại cảm giác áp bách này cũng không phải phát ra từ dã thú.

Khải Nhĩ nhanh chóng tắt lửa, nháy mắt hóa thành thú hình, đối với phương hướng nguy hiểm thấp giọng rít gào cảnh cáo.

Bình thường, nếu đối phương đồng dạng là thú nhân, sau khi bị đồng loại cảnh cáo như vậy sẽ không tới gần nữa, hoặc là sẽ phát ra tín hiệu hoà bình, dù sao nơi này xem như khu vực công cộng, khó tránh khỏi

sẽ đụng tới thú nhân ở bộ lạc khác. Nhưng là trong bụi cây phát ra thanh âm sần sật dần đến gần, ngay cả Nội Lạc ngậy ngốc cũng đều phát giác không thích hợp, giống cái nhỏ nhỏ bán thú hóa, lông ở lỗ tai cùng đuôi đều dựng đứng lên.

Mang theo hai giống cái tốt nhất không nên cùng địch nhân cứng đối cứng, Khải Nhĩ cho dù tuổi trẻ hay lỗ mãng cũng hiểu được đạo lý này, y để A Phù cùng Lợi Nặc ngồi lên lưng mình, tính toán mang theo bọn họ rời khỏi nơi này. Nhưng ai biết còn chưa chạy được, một bóng dáng màu trắng đột nhiên vọt mạnh đến đây, hung hăng đánh lên hắc ngao to lớn.

Khải Nhĩ mặc dù phản xạ trốn tránh, nhưng là cái bóng trắng kia tốc độ quá nhanh, lực đạo lớn đến cơ hồ đem Khải Nhĩ húc đổ. Hắc ngao liên tục lui vài bước mới đứng vững thân mình, nơi bị đụng vào nóng bỏng đau rát. Y không có thời gian chiếu khán miệng vết thương của mình, mà đem toàn bộ lực chú ý đặt ở trên cái bóng trắng kia.

Đó là một dã thú kỳ quái, có ngoại hình to lớn giống như sư tử, toàn thân được bao trùm một bộ lông rậm màu ngân bạch, nhưng ở trên lưng, tứ chi cùng phía trên cái đuôi dài lại bao trùm bởi vảy sừng màu đen, nhìn qua nguy hiểm mà quái dị.

Ánh mắt dã thú tựa hồ là tham lam nhìn giống cái trên lưng Khải Nhĩ, cái đuôi không kiên nhẫn sục động, vảy sừng quất trên mặt đất phát ra âm thanh ca ca.

A Phù cùng Lợi Nặc bị dã thú này làm cho sợ hãi, bọn họ phục thấp thân mình, nắm chặt lông rậm trên lưng Khải Nhĩ, va chạm vừa rồi thiếu chút nữa đem bọn họ bắn ra ngoài.

Khải Nhĩ vì an toàn của giống cái vô tâm liên chiến, một bên gằm nhẹ đe dọa một bên lui về phía sau, chỉ cần rời khỏi khu rừng rậm nhỏ này, đến trên thảo nguyên là có thể thả lỏng chạy. Khải Nhĩ có tự tin, lấy tốc độ của mình, sẽ ít có thú nhân theo kịp. Nhất là loại dã thú không hảo chạy đường trường này, cước trình tuyệt đối không đuổi kịp bản thân.

Nhưng mà dã thú màu trắng kia tựa hồ nhìn ra được ý tưởng của Khải Nhĩ, y không để Khải Nhĩ lui về phía sau vài bước, liền lại vọt lên.

Khải Nhĩ không dám chống chọi, chỉ một mặt trốn tránh, cố gắng muốn tìm ra đối phương sơ hở, hảo hảo rời đi nơi này.

Mục tiêu của dã thú màu trắng là giống cái trên lưng Khải Nhĩ, nó một mặt vây quanh Khải Nhĩ cản xé, chính là làm cho y không rảnh trông chừng an nguy của giống cái kia.

Vài hiệp, trên người Khải Nhĩ bị cản ra vài miệng vết thương.

“Người đến tốt cùng là ai? Thuộc bộ lạc nào?” Khải Nhĩ cảm thấy người này không đơn giản chỉ là dã thú, bởi dã thú sẽ không có hứng thú với giống cái, dù sao giống cái có xinh đẹp đến mấy mà nói với dã thú, cũng bất quá chỉ là một miếng mồi no bụng, không hề có ham muốn, người này tuyệt đối là thú nhân !

Nhưng mà thú nhân sẽ dùng loại phương pháp này để đoạt lấy giống cái sao?

Đối phương chính là lạnh lùng hừ một tiếng, thế công như trước không dừng lại. Khải Nhĩ nổi giận, y cúi thấp thân thể để bọn A Phù đi xuống, tìm địa phương an toàn ở phụ cận trốn vào, sau đó chấn hưng tinh thần đối phó với kẻ không hiểu lễ phép.

Đại gia hỏa màu trắng kia cường tráng thần kỳ! Không nói tốc độ mau, liền ngay cả sức lực đều rất lớn, Khải Nhĩ thân mình đã bị thương, không qua vài hiệp, đã bị nó đánh bại, thiếu chút nữa bị cắn đứt yết hầu.

Khải Nhĩ giãy dụa thoát ra, một thân mồ hôi lạnh, loại thời điểm này y không thể lui ra phía sau, bởi vì y còn phải chiếu cố giống cái nhược tiểu, nhưng mà không đánh lại được. Răng nanh Khải Nhĩ nghiền vào nhau vang lên khanh khách, hướng về phía A Phù rống to: “Mang Lợi Nặc chạy trở về, ta bám trụ nó, các người mau đi đi!”

Khải Nhĩ không dám nghĩ dã thú kia có đi công kích bọn A Phù hay không, nguy hiểm trước mắt này phải triệt để giải quyết!

A Phù có chút há hốc mồm, nghe thấy âm thanh Khải Nhĩ, giữ chặt Lợi Nặc đang tạc mao liễu mạng lui về hướng cũ.

Hắn chưa từng gặp qua dã thú như vậy, nguy hiểm mà huyết tinh!

Phía sau, Khải Nhĩ cùng dã thú màu trắng kia cắn xé thành một đoàn, A Phù cùng Lợi Nặc liều mạng chạy trốn, vừa chạy trong chốc lát, bên tai liền truyền đến tiếng hít thở đặc hữu của dã thú, A Phù cảm thấy có người nắm lấy bả vai, sau cả người bị nhấc lên.

Không đợi hắn thét chói tai, Khải Nhĩ toàn thân là máu đánh tới, A Phù liền cảm thấy thân thể rung động, ngã ra lăn mấy vòng, xương cốt cả người cơ hồ đều nát.

Hắn rốt cục nhìn thấy rõ ràng, kẻ bắt lấy hắn là một thú nhân cao lớn, có một đầu tóc dài màu trắng. Thú nhân kia thân thể xích loã, sau lưng có một đôi cánh chim rộng lớn màu trắng, phía trên cánh chim cũng bao phủ một tầng vảy sừng màu đen.

A Phù cho tới bây giờ chưa từng thấy qua thú nhân như vậy, y thoát nhìn lạnh lùng, cả người tràn ngập hơi thở hoang dã.

Lợi Nặc đã chạy tới muốn nâng A Phù dậy, nhưng thú nhân kia sau khi đá bay Khải Nhĩ lại lao xuống đây, lần này mục tiêu của y biến thành Lợi Nặc.

Thú nhân đầu bạc đắc thủ nhưng cũng không ham chiến, đôi cánh vỗ vỗ vài cái liền bay lên trên trời, mặc kệ Khải Nhĩ lớn tiếng rít gào, y giam cầm giống cái trong tay, trong lỗ mũi phát ra hừ lạnh khinh thường, sau đó bay về phía sâu trong rừng rậm.

Nơi này cách bộ lạc Lôi Thiết Nhĩ khá gần, Khải Nhĩ cắn răng, một thân đầy vết thương cố gắng đem A Phù mang về bộ lạc.

A Phù dứt quãng nói xong, đôi mắt to xinh đẹp đã khóc sưng lớn như quả hạnh đào. Hắn ngồi chồm hổm ở bên người Khải Nhĩ, ôm lấy đầu Khải Nhĩ, nước mắt ào ào rơi: “Nếu, nếu không phải bởi vì ta cùng Lợi Nặc, Khải Nhĩ tuyệt đối sẽ không bị thương thành cái dạng này..... Ô ô, Khải Nhĩ..... Ô ô, Lợi Nặc.....”

Miệng vết thương trên người Khải Nhĩ đều đã xử lý xong, sau đó được khiêng vào phòng y, nguyên bản là thú nhân tuổi trẻ cường tráng hiện tại suy yếu cơ hồ không nghe thấy tiếng hít thở. Sắc mặt Tu Đạt rất không hảo nhìn: “Nếu y có thể sống quá mấy ngày, sẽ không vấn đề, bất quá buổi tối y nhất định phát sốt, phải dùng nước hạ nhiệt tứ chi cùng đầu mới được.”

Thú nhân mà A Phù hình dung bọn người Lôi Thiết Nhĩ chưa từng nghe nói qua, hơn nữa bọn họ cũng không biết nơi này từ khi nào đã xuất hiện một kẻ nguy hiểm như vậy.

“Không phải là thú nhân ở bộ lạc phụ cận sao?” Bạch Hạo đưa cho A Phù bát cháo, A Phù sau khi ăn xong cháo, chết sống cũng không chịu rời đi bên cạnh Khải Nhĩ, nếu không phải Khải Nhĩ, như vậy bị bắt đi, có khả năng là chính mình.

“Mặc kệ thế nào, người đều phải hảo hảo nghỉ ngơi một chút.” Bạch Hạo quyết định để cho vài người buổi tối thay phiên nhau chiếu cố Khải Nhĩ, hắn chân thành cầu nguyện tiểu tử kia có thể kiên trì sống sót.

Lôi Thiết Nhĩ tìm đến vài vị lão nhân trong bộ lạc, các giống được ngồi vây quanh một chỗ, thương lượng biện pháp giải quyết.

Các lão thú nhân nghe được Lôi Thiết Nhĩ miêu tả, liền tiếp phát ra tiếng thở dài, trong đó có một vị đã hơn một trăm hai mươi tuổi lên tiếng.

“Phía nam là địa bàn của thú nhân cầm (chim) tộc, hùng tộc ở phía nam hay phương bắc cũng có..... Phương bắc phần lớn đều là lang tộc cùng một ít bộ phận dực long tộc, vài loại thú nhân này xem như bá chủ, đều tự chiếm cứ địa bàn của riêng mình, bình thường cũng không làm phiền nhau. Ở giữa đại đa số là bộ lạc nhỏ, thú nhân nơi đó cũng không có lực công kích cường hãn như vậy. Mà kiểu bộ lạc như chúng ta cộng đồng vừa có cánh tộc cũng không có cánh tộc cũng không phải là ít, nhưng đều có vẻ hữu hảo, chỉ cần không hồ nháo ở lãnh địa của nhau, sẽ không phát sinh loại chuyện này. Nhưng mà ta nghe nói, ở sâu trong rừng rậm, hoặc thảo nguyên xa xôi bên kia, vẫn có một ít thú nhân, bọn họ bởi vì quá mức cường hãn, bất đồng với chúng ta, vẫn sống một mình, nhưng mà ta hiện tại nhiều tuổi như vậy, cũng chưa từng thấy qua loại

thú nhân này..... Tà cảm thấy, kẻ mà bọn Khải Nhĩ gặp phải, chính là loại thú nhân này từ trong rừng sâu đi ra ngoài tìm kiếm bạn hữu.”

Ở sâu trong rừng rậm..... Lôi Thiết Nhĩ nhìn ngọn lửa trước mắt nhảy múa, bọn họ cơ hồ chưa bao giờ đi quá sâu vào rừng rậm, có bộ lạc khác hay không căn bản cũng không rõ ràng lắm, bởi vì bọn họ biết, rừng sâu hàng năm bị cây cối cao lớn che phủ, cơ hồ không nhìn thấy mặt trời, bên trong tràn ngập đủ loại nguy hiểm. Nếu không phải đi ra ngoài kết bạn học tập hoặc là đi du lịch, căn bản không có thú nhân nào sẽ tiếp cận nơi đó.

Lôi Thiết Nhĩ lúc trước cũng không xâm nhập quá sâu trong rừng rậm, hơn nữa nếu cứ đi sâu vào, sẽ có một loại dây leo sống chuyên môn công kích những thứ bay trên không trung, làm cho người ta khó lòng phòng bị. Cho dù là ở trên đất bằng, cũng tràn ngập các loại nguy hiểm. Bọn họ không cần thăm dò vào quá sâu, dù sao đối bọn họ mà nói, chỉ cần có đủ thức ăn, cùng bảo trụ an toàn cho bộ lạc như vậy đủ rồi.

Nhưng mà hiện tại, cư nhiên có thú nhân thương tổn đồng loại thành như vậy, còn bắt đi một giống cái, đây là khiêu khích của y đối với các thú nhân, làm cho nhóm giống đực có chút không thể nhịn được nữa !

Tiểu kịch trường:

Tú tài đặt tên tự cho các bảo bảo, vì thế trưng cầu ý kiến mọi người.

Kiệt Sâm: Ca ca kêu Khoa Thụy Đặc, đệ đệ kêu Lao Luân Tư.

Tú tài cảm thấy mấy cái tên này rất không nội hàm, vì thế tự mình đặt: Ca ca kêu Mộ Dung Ngự, đệ đệ kêu Mộ Dung Phong

Tây Lợi Á đi theo giúp vui: Ca ca kêu Cầu thẳng, đệ đệ kêu Cầu dẫn, tiện danh dễ nuôi sống thôi Bạch Hạo gõ Tây Lợi Á một cái: Ca ca do ba ba đặt tên, đệ đệ do..... A Phi đặt tên, nhũ danh một đứa gọi Bảo Bảo, một đứa gọi Bối Bối Bối !

Tú tài muốn phản bác, bị Bạch Hạo trừng, rụt lại.....

Vì thế tên bảo bảo đặt xong, Bạch Hạo vừa lòng gật gật đầu

42. Chương 42: Cuộc Chiến Của Những Giống Cái

Ban đêm rừng rậm quá mức nguy hiểm, Tu Đạt ngăn lại các thú nhân rục rịch, Kiệt Sâm nhìn bạn tốt của mình biến thành như vậy, tức đến ánh mắt đều sung huyết, không để ý Tu Đạt khuyên can muốn lao ra ngoài.

“Nếu người chết ở bên ngoài, A Phi phải làm sao bây giờ? Hài tử của người làm sao bây giờ?” Bạch Hạo ngồi ở góc sáng sửa lạnh lùng nói một câu, thành công ngăn lại bước chân Kiệt Sâm.

Kiệt Sâm răng nanh cắn vào nhau vang lên kéo kệt kệt, cuối cùng phần hận chạy đi ra ngoài, từ rất xa nghe thấy tiếng y tru lên, tràn ngập phần nộ.

“Y mang theo giống cái, hẳn là sẽ không đi quá xa, sáng sớm ngày mai lại đi tìm đi.” Bạch Hạo vỗ vỗ bả vai Lôi Thiết Nhĩ: “Các người ở lại thương lượng một chút, tốt nhất là phân tổ hợp lý giữa có cánh tộc và không có cánh tộc, như vậy từ trên cao hay dưới mặt đất đều có thể chiếu ứng lẫn nhau.” Hắn đứng lên túm túm quần áo: “Ta đi xem bọn A Phù.”

Lôi Thiết Nhĩ nhìn Bạch Hạo đi xa, nhu nhu cái trán, thanh âm trầm thấp nói: “Ở đây không có cánh tộc không nhiều lắm, mỗi nhóm một người, ngày mai tiến vào rừng rậm tìm kiếm, nhưng mà không cần đi quá sâu..... Nếu.....” Nếu thật sự tìm không thấy, làm sao bây giờ?

Khắc Lợi Tư hung hăng đâm vào mặt bàn: “Thật sự là đáng chết, nếu ta đưa bọn họ trở về thì tốt rồi.”

A Tư Lan nhìn y một cái: “Khải Nhĩ đều không đánh lại, người xác định người có thể thắng?” Người này cứ nhiên muốn theo đuổi ca ca mình, cũng không suy nghĩ phân lượng bản thân, thật sự là mao đầu tiểu tử hay xúc động.

Khắc Lợi Tư ngôn ngữ đình trệ, cần môi không nói lời nào.

Khải Nhĩ ở trong bộ lạc cũng được tính là dũng sĩ có danh, lần trước cùng Lôi Thiết Nhĩ giằng co, nếu không phải do Lôi Thiết Nhĩ kinh nghiệm phong phú, phỏng chừng cũng không thắng được. Dù sao không có cánh tộc sức mạnh lớn hơn có cánh tộc rất nhiều.

Nhưng mà cái kẻ có cánh kia cứ nhiên đánh Khải Nhĩ trọng thương thành như vậy, còn có thể bắt đi một giống cái, rất khó phỏng bị phỏng đoán.

Phân chia tổ để ngày hôm sau xuất phát, các thú nhân đều tan đi, bọn họ cần hảo hảo nghỉ ngơi cả đêm, chuẩn bị ngày hôm sau toàn lực tìm kiếm, có lẽ còn nghênh đón một hồi huyết chiến.

Các giống cái cũng thực khẩn trương, nhất là có bạn lữ, nhìn đến thương thế của Khải Nhĩ, không ai buông lỏng được.

A Phù mệt mỏi ngủ gục, mái đầu nho nhỏ đặt cạnh cái đầu to lớn màu đen của Khải Nhĩ, ngón tay nắm lấy một chút hắc mao, ngủ thập phần không an ổn, mơ hồ nức nở vài tiếng.

Tây Lợi Á cùng A Thụy Nhĩ đang ở thay đổi da thú lạnh hạ nhiệt độ cho Khải Nhĩ, không biết là ai phá nát mặt sông, đào lấy một đồng vụn bằng mang về, da thú mềm mại đặt trên mặt băng, tuy thời tiện dùng.

Bộ lông Khải Nhĩ đã được các giống đực liếm đến thuận hoạt, nhưng là như cũ không che dấu được miệng vết thương dữ tợn. May mắn hiện tại là mùa đông, nếu là mùa hè, sợ là càng nguy hiểm hơn nữa.

“Có chút nóng lên.” A Thụy Nhĩ đối Bạch Hạo vừa vào nói.

Tuyết Lai đến từng nhà thu thập dược thảo cầm máu, cùng với số dược dự trữ của hắn, cũng bất quá chỉ có thể đủ cho Khải Nhĩ dùng bốn năm ngày thôi.

Ngày hôm sau các thú nhân giống đực cơ hồ khuynh sào xuất động, liền ngay cả lão thú nhân nhiều tuổi cũng ly khai căn nhà ấm áp. Thú nhân lớn tuổi dù sao kinh nghiệm phong phú, có thể hướng dẫn thú nhân tuổi trẻ bỏ qua rất nhiều đường vòng.

Trong bộ lạc chỉ để lại hài tử cùng giống cái, thức ăn dự trữ cũng đủ, bởi vì lần này, bọn họ chuẩn bị đi ra ngoài rất nhiều ngày.

Đại môn trên tường thành hạ xuống, không có cánh tộc ra ngoài trước, thét dài một tiếng.

Nhóm có cánh tộc dang rộng đôi cánh của mình, nhắm phía trời xanh.

Lôi Thiết Nhĩ đem đại môn kéo lên buộc hảo, ôm lấy Bạch Hạo đứng bên cạnh: “Bộ lạc giao cho người.”

Bạch Hạo không nói chuyện, chính là đột nhiên kiểm chân, ở trên cầm Lôi Thiết Nhĩ lưu lại một cái hôn.

Lôi Thiết Nhĩ nở nụ cười, đôi cánh thật lớn xoạt một tiếng dang rộng trên lưng, cùng đồng hữu bay hướng về phía rừng rậm.

Bạch Hạo vuốt vuốt môi mình, đột nhiên lắc lắc đầu cười, thở dài một tiếng xoay người trở lại nhà mình.

Nơi đó còn có tú tài cùng hai hài tử chờ mình đi chiếu cố đâu.

Trong bộ lạc nháy mắt trở nên thực yên ắng, liền ngay cả Tây Lợi Á bình thường thích nhất tranh cãi âm ỉ cũng trở nên ổn trọng. Không hề quần quít lấy Bạch Hạo, cũng không tái độu ngốc tú tài, ngẫu nhiên sẽ nhìn tiểu Đạt Tây trong chốc lát phát ngốc.

Các thú nhân đi được hai ngày, Khải Nhĩ như cũ vẫn mê man, nhưng đã không còn nóng lên, hô hấp cũng trở nên vững vàng. Đây xem như may mắn trong bất hạnh.

Bạch Hạo nấu đồ ăn cưỡng chế A Phù ăn xong, đang lúc thu thập phòng ở, lại thấy Bối Á Đặc mang theo vài tiểu thú nhân kinh hoảng chạy tới, phía sau cũng đi theo tiểu Âu Cảnh đã vài ngày không về nhà.

“Bạch Hạo, Bạch Hạo, bên ngoài có liệt xỉ bạo long!”

“Cái gì?” Các thứ trong tay Bạch Hạo thiếu chút nữa rơi xuống đất, hấn liền mạnh mẽ xông ra ngoài, trèo lên tường thành hướng ra xa nhìn lại.

Quả nhiên, xa xa có một mảnh điểm nhỏ màu đen hướng bên này nhanh chóng di động tới.

Bạch Hạo gắt gao bám lấy vách tường thành bằng đá, vài từ theo kẽ răng thoát ra: “Chuẩn bị, nghênh chiến!”

Các giống cái sau một trận kinh hoàng ngăn ngửi, được Bạch Hạo đầu vào đẩy tổ chức đứng lên: Bọn họ lục tục đem đá tảng còn thừa trong bộ lạc khuôn vác lên trên tường thành, còn chuẩn bị tốt củi gỗ cùng dầu trơn.

Lần này số lượng liệt xỉ bạo long không nhiều như lần trước, có thể là nghe thấy thú nhân không ở nơi này, cho nên tụ tập những phần tử còn sót lại tiến đến báo thù.

Bạch Hạo nhắm mắt, may mắn đã chỉnh sửa công sự phòng ngự, nếu không, lần này cho dù là thần tiên đến đây phỏng chừng cũng sẽ diệt tộc.

Liệt xỉ bạo long thật không ngờ phía trước bộ lạc này cứ nhiên dựng lên tường thành vừa cao vừa dày, bọn chúng ở dưới tường thành ngao ngao gào thét, cái miệng rộng che kín răng nhọn đang chảy nước dãi, càng tăng thêm vẻ xấu xí cùng hung tàn của bọn chúng.

Bạch Hạo để Tuyết Lai dẫn vài thú nhân đi đun nước nóng, sau khi đun sôi thì để tiểu thú nhân mang lên trên tường thành, rồi đổ xuống chỗ bạo long dày đặc đang gào thét kia.

Mấy tên kia làm sao còn trụ nổi, lập tức bị bỏng mà thối lui cách tường thành vài thước, sau đó hung tợn nhìn chằm chằm người phía trên.

Trên trán Bạch Hạo toát ra một tầng mồ hôi lạnh, hấn nhìn mọi người chung quanh, cơ bản tất cả đều là mặt không còn chút máu, lại cắn răng cứng rắn chống chịu.

Đúng, không có bất kỳ giống cái nào từng gặp phải trường hợp như vậy. Lần này cũng là sơ sót của Lôi Thiết Nhĩ, phỏng chừng y cũng không nghĩ đến, giáo huấn lần trước không đủ để đàn bạo long hung tàn này sợ hãi đến sang năm, mà là thừa dịp cơ hội như vậy chạy tới hoành hành.

Liệt xỉ bạo long ở phía dưới xông xáo, không lập tức vọt tới phía dưới tường thành, mà từng bước từng bước dần lên, đáp nổi lên “Long thê”.(thê : cái thang)

Nước nóng có chút cung cấp không kịp, Bạch Hạo cười lạnh vung tay lên: “Châm lửa!” Đàn bạo long này từng con từng con nổi nhau, vừa lúc biến thành xâu thịt bị đốt cháy.

Dầu trơn của cứ xỉ long được hoà tan, dùng gáo tưới lên trên người liệt xỉ bạo long phía dưới, sau đó vài bó đuốc được ném xuống.

Loại dầu trơn này đốt cháy thập phần mau, tuy rằng lửa không lớn, nhưng là nhiệt độ tuyệt đối đủ, hơn nữa độ thấm thấu của dầu trơn rất mạnh, nháy mắt đã thấm thấu vào bên trong làn da thô ráp dày cứng của liệt xỉ bạo long, chẳng sợ dù có quay cuồng trên mặt đất cũng khó mà dập tắt được.

Mấy chục con liệt xỉ bạo long bị đốt cháy kêu thảm thiết thê lương, hỏa diễm xuyên thấu qua làn da cứng rắn của bọn chúng, đốt cháy lớp mỡ cùng nộn thịt bên trong. Chúng nó đau đớn ở trong đội ngũ va chạm quay cuồng, thậm chí có con nhện không được cứ nhiên bắt đầu cắn xé đồng loại.

Giờ khắc này, phía dưới giống như trở thành luyện ngục, tiếng kêu rên nổi lên khắp nơi, từng phần tử chi vương vãi khắp nơi, trên tuyết trắng lưu lại vô số ấn ký hắc hồng.

Liệt xỉ bạo long đối bên này càng thêm e ngại, lại như cũ không chịu thối lui, chúng nó đang đợi, đợi cho nhóm giống cái yếu ớt này cạn tận lương tuyệt.

Vài tên tiểu thú nhân lớn tuổi xung phong nhận việc muốn vào rừng rậm tìm bọn Lôi Thiết Nhĩ trở về, bị Bạch Hạo nghiêm khắc ngăn lại.

Trong rừng rậm, ngay cả thú nhân đã trưởng thành cũng phải sợ hãi ba phần, làm sao hấn có thể để cho mấy hài tử này dẫn thân vào nguy hiểm?

Nhóm giống cái nhìn thăm cảnh phía dưới, người nhất gan cơ hồ bắt đầu nôn khan. Cho dù can đảm, cũng nhìn không được run rẩy.

Tuyết Lai sờ soạng toan thủy bên miệng, cường ngạnh đứng ở bên người Bạch Hạo. Hắn không biết phải nói gì, chính là cảm thấy, thời điểm không có giống đực, chỉ có Bạch Hạo là đáng giá dựa vào, hắn là giống cái có thể một mình sống trong rừng a!

Sắc trời dần dần hôn ám, liệt xỉ bạo long còn lại phía dưới lại bắt đầu xôn xao.

Bạch Hạo để các tiểu các thú nhân chặt chẽ chú ý hướng đi của liệt xỉ bạo long, dù sao ở trong đêm tối, chỉ có thú nhân mới có năng lực nhìn xuyên bóng đêm.

Vì giảm bớt lượng dầu trơn tiêu hao, cũng không đốt đuốc. Bạch Hạo cùng các giống cái bọc thăm ngồi dựa vào tường thành, cùng đợi đợt công kích tiếp theo của liệt xỉ bạo long, trong lòng cầu nguyện bọn người Lôi Thiết Nhĩ có thể mau chóng trở về.

Tây Lợi Á mang theo vài giống cái lớn tuổi nấu chút cháo thịt, dùng khay bưng lên. Uống chút cháo, cuối cùng có thể ấm áp một ít, nhưng là mùi cháo nhẹ nhàng thoảng qua, làm cho liệt xỉ bạo long càng há lớn miệng, càng dữ tợn.

“Chúng nó hướng bên này !”

“Cũng có hướng bên này !”

Liệt xỉ bạo long bắt đầu đánh du kích, để tiêu hao thể lực mọi người.

Bạch Hạo để vài giống cái can đảm theo dõi liệt xỉ bạo long, chỉ cần chúng nó tái dựng long thê, lại đổ dầu trơn xuống, sau đó, châm lửa!

Cả đêm đi qua, tất cả mọi người mệt mỏi không chịu nổi, nhưng mà những con vật xấu xí kia vẫn như cũ ở dưới rít gào.

Bạch Hạo một khắc cũng không dám lơ lỏng, hắn phân phó một bộ phận giống cái nhanh chóng đi nghỉ ngơi, để bảo trì sức chiến đấu.

Bởi vì ai cũng không biết mấy con vật ghê tởm kia đến tột cùng thì khi nào sẽ tấn công lại đây.

Bạch Hạo trong lòng biết, chỉ cần có một con liệt xỉ bạo long lên được phía trên, bọn họ liền xong đời! Đội ngũ chưa từng trải qua huấn luyện tác chiến này nhất định sẽ nhảy mất tán loạn, sau đó rốt cuộc không thể tổ chức lại lần nữa.

Cho nên, hắn tuyệt đối không thể khinh thường!

Lôi Thiết Nhĩ bọn họ đã vào trong rừng rậm tìm người, toàn lực tìm kiếm nhưng không thể tìm được thú nhân màu trắng kì quái kia.

Càng đi vào sâu, lại càng nguy hiểm. Lôi Thiết Nhĩ không rõ, thú nhân màu trắng kia làm sao có thể sống sót ở địa phương nguy hiểm như vậy.

Khi trong đội ngũ bọn họ lại tăng thêm vài người bị những thực vật hay côn trùng kỳ quái to lớn tấn công tới bị thương, Lôi Thiết Nhĩ không thể không hạ lệnh quay về.

Kiệt Sâm vô cùng không cam lòng, nhưng cũng không dám chạy vào quá sâu trong rừng rậm, y không biết nơi đó sẽ có nguy hiểm ra sao, hơn nữa, y còn có bạn lữ, có hài tử !

“A a a a ” Không cam lòng tru lên liên tiếp, đối mặt nguy hiểm không thể đối kháng, bọn họ không thể không lui về.

Lôi Thiết Nhĩ chỉ có thể cầu nguyện, tên thú nhân kia sẽ không thương tổn Lợi Nặc, bởi vì không có thú nhân giống đực nào sẽ thương tổn giống cái yếu đuối.

Thời điểm bọn họ kéo một thân mệt mỏi trở lại bộ lạc, cảnh tượng trước mắt khiến cho tất cả thú nhân can đảm câu liệt ! ! (mất hết can đảm)

Tiểu kịch trường:

Tú tài muốn dạy nhóm tiểu bằng hữu biết chữ: Buổi sáng tốt lành, ăn sáng chưa?

Tiểu bằng hữu: Ăn rồi ạ!

Tiểu bằng hữu A: Cháu sáng sớm ăn thịt nướng!

Tiểu bằng hữu B: Cháu uống cháo thịt!

Tiểu bằng hữu C: Nhà cháu ăn khoai lang luộc!

Tiểu bằng hữu D: Nhà cháu làm bánh nướng!

Tú tài lệ mục: Tiểu sinh hảo đối a, rõ ràng sáng sớm đã uống qua cháo thịt, nếm qua bánh nướng nhân thịt còn ăn cả khoai lang!

43. Chương 43: Người Chẳng Lẽ Không Muốn Sao?

Bên ngoài bộ lạc nơi nơi là hài cốt bầm thây, trên mặt tường thành loang lổ vết máu, thi thể bị đốt cháy tản ra mùi tanh mơ hồ. Đại môn được kéo lên bị cắn nát thành một lỗ thủng, phía xung quang còn có dấu vết cháy xém.

Là liệt tử bạo long ! !

Bọn ti tử này thừa dịp bọn họ không ở đây, cứ nhiên đến đánh lén bộ lạc !

Các thú nhân chạy vào bộ lạc, phát hiện bên trong cứ nhiên cũng có xác liệt tử bạo long, bọn họ giống như điên rồi chạy vọt vào trong nhà mình hô to tên bạn tử, nhưng không có nhìn đến bất luận người nào!

Không đợi các thú nhân hoãn quá khí, lại nghe thấy có người rống to:“Nơi này ! !”

Hai ba mươi con liệt tử bạo long vây xung quanh nhà Bạch Hạo, thấy các thú nhân đã trở lại, liền chạy trốn tứ phía. Đáng tiếc không đợi bọn chúng đi động nửa bước chân, đã bị các thú nhân phần nộ tê thành mảnh nhỏ.

Cửa phòng bị cự thạch ngăn chặn, Lôi Thiết Nhĩ đẩy ra cự thạch, một phen túm mở cửa chính. Bởi vì dùng sức quá lớn, cứ nhiên đem toàn bộ cánh cửa gãy sinh sinh túm ra.

Trong phòng, tất cả giống cái cùng tiểu hài tử đều ở, tụm thành một đoàn, lạnh run. Thấy các thú nhân đã trở lại liền khóc lớn chạy đi ra, ôm lấy người thân của mình khóc không thành tiếng.

Bọn họ đều còn sống ! !

Lôi Thiết Nhĩ cơ hồ cảm thấy đó là một kỳ tích ! Không chỉ y, toàn bộ thú nhân khi nhìn thấy người nhà, bạn tử cùng hài tử của mình, đều cho rằng đó là một kỳ tích!

Giống cái cùng hài tử đều được giống đực nhà mình đưa về trấn an.. Kiệt Sâm vọt vào trong phòng, ôm lấy tú tài ngồi trong góc giường, cả người phát run.

Tú tài hai tay ôm cổ bạn tử, nhẹ nhàng vỗ về:“Không sợ, ta không sao, ta thật sự không có việc gì.....”

Bạch Hạo đi ra ngoài cửa, nhìn Lôi Thiết Nhĩ đứng ở cửa vẫn trong trạng thái đại ra, cười đá y một cước:“Còn thất thần cái gì? Nhanh nhanh đem mấy thứ ghê tởm bên ngoài thu thập sạch sẽ. Các người cuối cùng cũng trở lại, chậm một chút nữa, chỉ sợ thực sự không thấy được chúng ta, ha ha.”

Cánh tay Lôi Thiết Nhĩ nâng lên rồi lại hạ xuống, cuối cùng xoay người đi thu thập tảo loạn bên ngoài, nhân tiện còn đá văng cửa mấy nhà, hô quát :“Đều đi ra cho ta, đem tất cả thu thập sạch sẽ, nếu sẽ lại tới thứ không tốt nào đó !”

Không trong chốc lát, thi thể liệt tử bạo long đều được đưa ra ngoài bộ lạc, xếp thành một đồng đống thành tro tàn. Cửa thành bị liệt tử bạo long cắn hỏng cũng được thú nhân dùng da thú cùng giáp xác cứng rắn tu bổ.

“May mắn còn có cái phòng này.” Lôi Thiết Nhĩ sửa lại đại môn nhà mình. Bạch Hạo ngồi xổm bên cạnh y, cười tủm tỉm nói: “Nhà này làm bằng đá nên rất chắc chắn, cửa cũng cứng rắn, vách tường lại cao, mấy con bạo long kia vây ở bên ngoài ước chừng đã một ngày, cũng không vào được.....”

“Câm miệng !” Lôi Thiết Nhĩ đột nhiên đề cao âm thanh, hét lớn một tiếng.

Bạch Hạo sắc mặt âm ám, im lặng không lên tiếng đứng lên đi vào phòng.

Kiệt Sâm tựa hồ dính vào trên người tú tài, kéo cũng không ra. Bạch Hạo tự giác tiêu sái bước vào một gian phòng khác, trải lại da thú trên giường, lại đi đến gian ngoài, châm bếp nấu bắt đầu nấu cơm.

Lôi Thiết Nhĩ sửa xong cửa nhà, đến sông nhỏ đập vỡ mặt băng, dùng nước lạnh tắm rửa một lần, sau đó ướt đầm trở về.

Cháo nóng hổi được bày ra trên bàn, y bưng lên một bát cùi đầu ăn, ánh mắt thế nhưng cũng không nâng một chút.

Bạch Hạo cũng không hỏi vì sao, không nói một tiếng ăn xong cơm, sau đó múc nước rửa mặt, thu thập sạch sẽ, tiến vào ổ chăn.

Gần ba ngày nay hắn đều không thể chớp mắt, bây giờ tinh thần buông lỏng, cơn buồn ngủ cơ hồ lập tức liền xâm chiếm toàn bộ hệ thần kinh. Còn chưa ngủ được, bên cạnh lại dựa vào một khối thân thể rắn chắc ấm áp, hai cánh tay cường tráng đem hắn gắt gao ôm vào trong ngực, lực đạo kia hận không thể đem Bạch Hạo khảm tiến vào trong ngực mới bỏ qua.

“Buông ra!” Bạch Hạo đẩy y:“Người muốn bóp chết ta sao?” Không bị liệt tử bạo long cắn chết ngược lại chết ở trong lòng bạn hữu, này quả thực sẽ biến thành trò cười .

Cánh tay hơi hơi buông ra một chút, Bạch Hạo gian nan chuyển qua thân, đối mặt đại gia khổng lồ không được tự nhiên, đang muốn mở miệng an ủi, đã thấy người nọ nhắm chặt hai mắt, nước mắt theo khóe mắt cuộn cuộn không ngừng chảy xuống.

Ta chết đi, người này cứ nhiên khóc !

Bạch Hạo lập tức luống cuống tay chân, liền đứng dậy lấy da thú lau mặt cho Lôi Thiết Nhĩ:“Trời à, người khóc cái gì a? Bao nhiêu tuổi còn khóc? Ta cũng chưa khóc đâu!”

Lôi Thiết Nhĩ không nói chuyện, chính là bả đầu chôn trên vai Bạch Hạo, nước mắt nóng bỏng dính thấp mái tóc ngắn của y.

Bạch Hạo thở dài, vươn tay luồn vào mái tóc Lôi Thiết Nhĩ, vuốt ve mái tóc cứng rắn của y:“Hảo, đừng khóc Người xem, không phải ta không có việc gì sao? Ta không sao, ai cũng không có chuyện gì, không ai chết, cũng không có người bị thương..... Lôi, may mắn các người trở về kịp..... Mấy bạo long này rất xấu xa, rất giảo hoạt. Hảo, đừng khóc a..... Ta sẽ không khinh địch, như vậy sẽ chết a, ta..... Ta còn.....” Ta còn chưa sinh hài tử cho người đâu..... Bạch Hạo nháy mắt đỏ mặt.

Quả thật, trong nháy mắt nhìn thấy Lôi Thiết Nhĩ xuất hiện ở cửa, Bạch Hạo cơ hồ muốn lập tức nhào ra ôm lấy y, muốn nói cho y mình sợ hãi cỡ nào. Là thật sự sợ hãi, sợ bản thân không bảo hộ được bằng hữu, người nhà; Sợ bản thân sẽ chết trong miệng liệt tử bạo long, không thể nhìn thấy y lần cuối cùng.....

Tất cả mọi người túm cùng một chỗ yên lặng cầu nguyện, cầu nguyện các thú nhân nhanh trở về.

Bạch Hạo cũng cầu nguyện, nếu lần này có thể sống sót, sẽ để xuống cái gọi là nam nhân tôn nghiêm, cùng Lôi Thiết Nhĩ hảo hảo sống, nếu có thể, hắn cũng muốn sinh bảo bảo.....

Bởi vì hắn phát hiện, bộ lạc thú nhân cứ nhiên yếu ớt như thế, các thú nhân luôn gặp nguy hiểm. Ở trong này, tất cả mọi thứ cơ hồ đều có thể thương tổn bọn họ, mặc kệ là thay đổi mùa hay bệnh tật, đau đớn, hoặc là cái gì khác.....

May mắn, những thứ mình lo lắng hết thấy đều không có phát sinh.

Hắn có thể nhìn ra được, Lôi Thiết Nhĩ dùng công việc để áp chế sợ hãi trong lòng. Đúng, ngay trong nháy mắt cánh cửa kia mở ra, Lôi Thiết Nhĩ..... Không riêng gì Lôi Thiết Nhĩ, tất cả các thú nhân, trên mặt đều che kín sợ hãi, cùng kinh hoảng.....

Chỉ sợ không có bi thống nào bằng việc mất đi bạn lữ cùng thân nhân, may mắn..... May mắn.....

Bạch Hạo chủ động ngẩng đầu, hôn lên hai má Lôi Thiết Nhĩ, hôn đi nội tâm yếu ớt cùng nước mắt trên mặt y.

“Hạo Hạo....” Lôi Thiết Nhĩ thanh âm khàn khàn: “Thời điểm ta vừa trở về, nhìn đến cảnh tượng bên ngoài, ta cảm thấy chính mình sắp chết..... Thật sự.....”

“Chúng ta đều không sao.....” Bạch Hạo như cũ tinh tế hôn khẽ nhìn như cường tráng vô cùng: “Chúng ta cũng không phải yếu ớt như vậy đúng không?”

“Không, người không biết, ta.....”

“Ta biết ! Lôi, ta cái gì đều biết!” Biết người vì sao sợ hãi, bởi vì ta cũng sợ hãi như thế.

Bạch Hạo nhìn Lôi Thiết Nhĩ mở lớn hai mắt màu đỏ, lông mày ướm sưng lại dài lại dày, làm cho nam nhân này hiện ra một tia tính khí trẻ con.

“Chúng ta zuoai (have sex) đi.” Bạch Hạo nhẹ nhàng nói.

Lôi Thiết Nhĩ có chút mờ mịt, y hiển nhiên là nghe không hiểu cái từ kia là gì.

Bạch Hạo nhéo nhéo bờ vai của y, kéo bàn tay trên lưng mình xuống dưới, ôm vào trước ngực: “Người không muốn sao?”

Lôi Thiết Nhĩ cả người chấn động, y có chút không thể tin được nhìn giống cái trước mắt này, thần thái giống như đang tự hỏi: Đây, đến tột cùng có phải là Hạo Hạo nhà ta hay không a?

“Không cần thì thôi.” Bạch Hạo thuận thế nằm ở trong lòng Lôi Thiết Nhĩ: “Buồn ngủ chết, mấy ngày nay ta cũng không dám ngủ.....”

“Vậy hiện tại ngủ đi.” Lôi Thiết Nhĩ nhìn Bạch Hạo khôi phục bình thường, thay đổi chút tư thế để hắn nằm trong lòng mình càng thêm thoải mái: “Chúng ta cùng nhau ngủ, hảo hảo ngủ một giấc.”

Trong mộng không có lo lắng cùng sợ hãi, chỉ có hai người gát gao ôm nhau.

Bạch Hạo lần này ngủ đến thiên hôn địa ám, chờ hắn thật vất vả từ trong giấc mộng thoải mái tỉnh lại, mở mắt ra liền thấy mấy đôi mắt lo lắng.

“Làm sao vậy?” Bạch Hạo thân cái lười thất lưng, thoải mái cơ hồ đều phải rên rỉ ra tiếng.

“Người ngủ gần hai ngày.” Lôi Thiết Nhĩ nắm lấy quần áo ở một bên, hầu hạ Bạch Hạo mặc vào, lại múc nước cho hắn rửa mặt sáu khẩu.

“Nếu Bạch Hạo tỉnh, vậy chúng ta đi ra ngoài thôi.” Tuyết Lai cười khê đứng lên, túm Tây Lợi Á đi ra ngoài: “Hai người các người trò chuyện đi, hai ngày này Lôi Thiết Nhĩ khẩn cấp không thôi a.”

Lôi Thiết Nhĩ từ gian ngoài bưng hoa quả cùng thịt nướng tiến vào, sắc mặt ngăm đen ửng đỏ: “Ta nghĩ người sinh bệnh, nhưng mà Tuyết Lai cùng Tu đạt đều nói người chỉ là đang ngủ, ta cũng không dám đánh thức người, liền vẫn đợi.....” Đem cái khay đặt ở đầu giường, y đè lại Bạch Hạo không cho hắn xuống dưới: “Người trước ăn chút điểm tâm này nọ đi, ta nghe bọn hắn nói, mấy ngày nay, may mắn có người..... Bọn A Tư Lan đi ra ngoài săn thú, đem thịt tốt nhất đều mang đến đây, nói người vất vả rồi, để người hảo hảo nghỉ ngơi.”

Tuy rằng hiện tại chỉ là vài câu nhẹ nhàng băng quơ, nhưng mà các giống cái đã truyền thất chuyển bát thiết đi??? Khi đem ba ngày hai đêm kia miêu tả lại, tất cả giống đực đều chấn kinh rồi.

Bọn họ ít dám tin tưởng có thể bình tĩnh chỉ huy như vậy, chính là một giống cái! !

Khi đó, tất cả mọi người tinh bì lực tẩn vẫn kiên trì, Bạch Hạo hạ lệnh để một bộ phận giống cái đem tất cả thức ăn nào có thể trực tiếp ăn mà không cần nấu chín đều đem vào phòng mình, sau đó để lão nhân, hài tử cùng Khải Nhĩ đang bị thương đi vào trước, cuối cùng dẫn tất cả giống cái đi vào. Bởi vì thời điểm kia, bọn họ chỉ còn lại có một chút dầu trơn, hoàn toàn không đủ để đuổi đi liệt xỉ bạo long đã leo lên, mà những con còn lại đã bắt đầu cắn xé cửa thành làm bằng gỗ cùng da thú, cửa thành bị cắn hỏng, chỉ là vấn đề thời gian.

Các tiểu thú nhân dùng hết khí lực đưa đến mấy khối cự thạch ngăn chặn cửa sổ cùng cửa chính, phòng ngừa liệt xỉ bạo long trong khoảng thời gian ngắn vọt vào phòng ở.

Bọn họ nấp trong phòng, chỉ có thể nghe được tiếng răng nanh va vào nhau của bọn chúng cùng tiếng kêu to khiêu khích, cùng với âm thanh va chạm vào đá.

Nhóm giống cái từ bộ lạc của Kiệt Sâm di chuyển đến cơ hồ đều nghĩ lần này nhất định là chết chắc rồi, tuy rằng bọn họ dũng cảm xua tan công kích của liệt xỉ bạo long một lần lại một lần, tuy rằng bọn họ an toàn tránh trong phòng, nhưng mà cái loại sợ hãi khi từng một lần bị diệt bộ lạc vẫn quanh quẩn trong đầu như cuc, giống như sự kiện kia chỉ phát sinh ngày hôm qua.....

Mãi cho đến cửa bị Lôi Thiết Nhĩ túm mở, bọn họ mới biết được chính mình được cứu rồi.

Một khắc kia, cơ hồ không thể dùng lời mà hình dung được!

Bạch Hạo ăn uống no đủ, vừa lòng sờ sờ cái bụng phình, sau đó cười nhìn Lôi Thiết Nhĩ: “Mặc kệ ta có bao nhiêu lợi hại, bao nhiêu khả năng, nhưng mà nếu không có các người, một mình ta cũng không thể làm gì được. Lôi, người không cần phải nghĩ ta quá vĩ đại, ta chỉ là muốn giống người, vì bộ lạc này, vì bằng hữu cùng thân nhân của mình, làm nhiều hơn một chút mà thôi.”

Lôi Thiết Nhĩ gật gật đầu, đột nhiên vừa đứng lên, đem Bạch Hạo vây ở trong cánh tay mình: “Hạo Hạo, ta đột nhiên nhớ tới đến..... Ân, đêm qua, người nói sự kiện kia, hiện tại có thể làm sao?”

“Sự kiện kia? Sự kiện nào a?” Bạch Hạo nháy mắt mấy cái, nhanh chóng đỏ mặt lên: “Không được, hiện tại vẫn ban ngày ban mặt đâu..... Không..... Ngô ngô..... Cút ngay, người này..... Ngô a.....”

Ban ngày? Ban ngày thì làm sao? Ai quy định loại chuyện này chỉ có thể làm vào buổi tối?

Lôi Thiết Nhĩ cảm thấy mỹ mãn cắn cắn hoa thần của bạn lữ, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào trong loại vận động thân mật giữa bạn lữ với nhau này.

TAT tiểu kịch trường:

Tây Lợi Á nhìn đến Bạch Hạo có khả năng như vậy, đều là xuyên qua đến mà bản thân lại chỉ biết làm đồ gốm, nung ra chậu bát gì đó, vì thế tâm tình vô cùng kém.

Tây Lợi Á: A Tư Lan, người vì sao yêu ta a?

A Tư Lan: người làm sao vậy?

Tây Lợi Á: Người xem Bạch Hạo lợi hại như vậy, người không thích hắn sao?

A Tư Lan..... Người thông nào sao?

Tây Lợi Á: Ta hâm mộ, ghen tị a ! Vì cái gì, này đến tội cùng là vì cái gì !

A Tư Lan:.....

Tây Lợi Á: Người không thương ta, người còn nói sẽ theo ta ngắm trăng, ngắm hoa nở hoa rơi, đi xem thủy triều balabala.....

A Tư Lan:.....

Tây Lợi Á: Người còn nói người..... Ngô ngô..... Chán ghét, để ta nói..... Ân a.....hết rồi.....

44. Chương 44: Kiến Thiết Bộ Lạc Cùng Cầu Ngẫu Vĩ

Khắc Lợi Tư đưa cha mẹ A Phù cùng Lợi Nặc đến, giống cái thú nhân kia ôm A Phù khóc không ngừng, giống đực thú nhân cũng chỉ đứng ở một bên, nhìn Khải Nhĩ trọng thương yên lặng thở dài.

Ba ba Lợi Nặc là hồ tộc, hồ tộc trên đại lục này cũng không phải rất nhiều, bởi vì tại thế giới nhược nhục cường thực này, thân mình hồ tộc có chút hư nhược rồi. Cho nên đại đa số hồ tộc đều thích dựa vào bộ lạc cường đại, hoặc là tự mình tiến vào sống trong bộ lạc cường đại, nếu không thì chính là đem bộ lạc thành lập ở bên cạnh bộ lạc lớn. Bất quá, thú nhân hồ tộc phần lớn đều cao gầy tuấn mỹ, lại thông minh linh hoạt, được sư trong bộ lạc đại đa số đều là hồ tộc, cho nên mặc kệ là giống cái vẫn là giống đực, cũng rất được hoan nghênh. Hơn nữa, nghe nói Tuyết Lai chính là hồ tộc.

Tuy rằng ba ba Lợi Nặc không cao bằng thú nhân nơi này, không sai biệt lắm cao hai thước, một giống đực có mái tóc dài màu ngân bạch nhìn qua giống như nam nhân vật chính bên trong tiểu thuyết. Tây Lợi Á nhìn người ta, lại nhìn nhà mình hắc trắng măng hán, có điểm nội ngư.

Thú nhân giống cái kia khóc xong rồi, ánh mắt sưng đỏ nhìn qua vô cùng đáng thương.

Bạch Hạo nhìn không được khuyên giải an ủi: “Ngài đừng thương tâm, đợi bộ lạc nghỉ ngơi hồi phục hai ngày, các giống đực lại đi tìm, nhất định có thể đem Lợi Nặc trở về !”

Thú nhân Hồ tộc lắc đầu, ôm bạn nữ của mình vào trong ngực, đối với Bạch Hạo bài trừ vẻ tươi cười: “Cám ơn người, bất quá không cần..... Giống cái bị giống đực bắt đi, sẽ không bị thương tổn, khả năng tối xấu cũng chỉ là bắt đi sinh hài tử, sau đó lại được thả về..... Bất quá chuyện như vậy rất ít. Lợi Nặc..... Chỉ có thể tự cầu phúc, không thể bởi vì hắn là một hài tử, đã để các người bị liên lụy.”

“Không phải là liên lụy!” Bạch Hạo vội vàng giải thích: “Chúng ta cũng không hy vọng chuyện như vậy phát sinh, nhưng nếu đã xảy ra, vậy phải sửa chữa. Chúng ta.....”

Thú nhân Hồ tộc làm cái thủ thế, ngăn lại Bạch Hạo lên tiếng: “Cám ơn, bất quá không cần, cùng với đi tìm hắn, để cho người khác bị thương, không bằng để các người xây dựng bộ lạc càng cường đại hơn, như vậy về sau mới không phát sinh loại chuyện tình giống như thế, không phải sao? Hơn nữa, ta nghe Khắc Lợi Tư nói, ngày trước bộ lạc các người bị liệt xỉ bạo long đánh lén, trong bộ lạc chỉ còn giống cái, nhưng không có thường vong gì, đây là một chuyện khiến cho tất cả thú nhân rất cao hứng. Người, là giống cái rất lợi hại, nếu tất cả giống cái đều lợi hại như vậy, như vậy.....” Hồ tộc thú nhân dừng một chút, thanh âm có chút khàn khàn. Hắn ôm sát giống cái trong lòng: “Chuyện Lợi Nặc không phải do các người sai, các người không cần tự trách. Năm trước bởi vì rất nhiều sự tình mà chết nhiều giống đực giống cái, đều là bởi vì năng lực của chúng ta không đủ..... Đây chẳng trách người khác.”

Bạch Hạo trầm mặc, lời cảnh báo bình thường của thú nhân hồ tộc đập vào trong lòng hắn. Đúng vậy, địa phương này, tuy rằng các thú nhân đều rất cường đại, nhưng sức sản xuất thấp, trình độ cuộc sống của mọi người bấp bênh trong nghèo khó. Thậm chí hàng năm đều phát sinh chuyện trong lúc sản bản gặp nguy hiểm mà chết đi nhiều thú nhân.

Cùng với lo lắng cho một giống cái, không bằng nghĩ xem làm thế nào để bản thân trở nên cường đại, làm thế nào để bộ lạc bộ lạc trở nên cường đại.

Cha mẹ Lợi Nặc ở trong này hai ngày rồi đi trở về, mẹ họ giữ chặt tay A Phù, đôi mắt lại bắt đầu hồng: “A Phù, về sau không cần tùy hứng, tìm người mình thích, hảo hảo sống. Nếu, nếu Lợi Nặc còn có thể trở về..... Hai huynh đệ các người hảo hảo sống chung là được rồi.”

A Phù gật gù đầu, lại hồi đầu nhìn nhìn Khải Nhĩ gần nhất tuy rằng đã tỉnh lại, nhưng đại đa số vẫn là ở trạng thái mê man: “Con lưu lại chiếu cố y, nếu không phải vì cứu con..... ba ba, mẹ, các người trở về đi, con ở đây rất tốt, chờ con tìm được bạn nữ, liền dẫn y trở về gặp hai người.”

Hồ tộc thú nhân từ chối thỉnh cầu muốn đưa bọn họ về của Khắc Lợi Tư, tỏ vẻ bản thân có thể mang bạn nữ trở lại bộ lạc an toàn. Y đuổi thân triển khai tứ chi, một ngân hồ xinh đẹp thật lớn xuất hiện ở trước

mặt mọi người, công bạn lữ, như tia chớp chạy đi.

Ngày như cũ trôi qua, thời tiết càng ngày càng ẩm áp, các thú nhân bắt đầu lo lắng việc dựng nhà ở và gia cố tường thành, Bạch Hạo cùng Tây Lợi Á nghiên cứu tìm tòi một ít hạt giống hoặc rễ cây có khả năng gieo trồng tốt, mang về trong bộ lạc.

Bọn tiểu Âu Cảnh bắt về hùng thỏ đã trưởng thành rất lớn, mỗi ngày nhốt trong lồng, ngủ xong lại ăn, ăn no lại ngủ, thể hình so với hoang dã bên ngoài còn muốn lớn hơn một vòng. Bạch Hạo quyết định năm nay sẽ nuôi nhiều hùng thỏ một chút, sản lượng thịt loại này cũng không thể khinh thường.

Mấy con dê cái vẫn nuôi dùng để lấy sữa vốn đều bị liệt xỉ bạo long cắn chết, bắt quá này cũng không đáng giá lo lắng. Chờ bọn họ dựng lại chuồng trại chắc chắn hơn, sẽ vào rừng rậm hoặc thảo nguyên bắt động vật mới trở về là được rồi.

Tường thành còn muốn tiếp tục xây cao hơn đây hơn, cửa thành cũng phải tính toán một chút dùng loại vật liệu nào mới chắc chắn, ác mộng bị liệt xỉ bạo long tấn công tốt nhất không cần lặp lại.

Bên trong tường thành là phải dựng nhà ở, bên ngoài tường thành lại vô cùng trống trải, là thảo nguyên liên tiếp không nhìn thấy điểm dừng.

Bạch Hạo quyết định khai khẩn toàn bộ đất đai ở hai bên tường thành, sau đó trồng măng trúc, khoai lang, khoai tây cùng một ít loại rau dưa có lá lớn. Vốn hẳn còn muốn trồng mấy loại lương thực như cây ngô gì đó để làm mỳ hay bánh, đáng tiếc năm trước không có lưu lại hạt giống, chỉ có thể cố gắng trong năm nay.

Còn có một ít cây ăn quả, thừa dịp vừa đầu xuân nhanh nhanh mang về trong bộ lạc, ở trước mỗi nhà trồng hai cây, đến mùa thu có thể có hoa quả ngon để ăn.

Có thú nhân ra ngoài săn thú kiếm trở về không ít trứng chim, nói là tìm thấy ở bên một hồ nước lớn. Thú nhân rất ít ăn trứng chim, chỉ có Tây Lợi Á cùng Bạch Hạo ngẫu nhiên ăn một lần. Bắt quá, có trứng chim, là có thể ấp ra chim non để nuôi.

Tây Lợi Á bắt tay vào tính toán từ khi trứng nở thành gà, gà lại đẻ trứng, trứng gà, gà đẻ trứng, vô cùng vô tận vẫn đến tận cùng bao nhiêu ngày.

Bởi vì tiết trời đã có chút ẩm lại, Kiệt Sâm bắt đầu từ bị chuyện dựng nhà mới. Y tính đợi đến khi dựng xong nhà mới liền mang cả nhà trở về, dù sao cứ ở nhà người khác, bản thân cũng không thoải mái.

Trong khoảng thời gian này, Bạch Hạo cùng Lôi Thiết Nhĩ ngược lại là ở trong nhà Kiệt Sâm, bởi vì một gian phòng khác cũng có giường sưởi dùng để ấp trứng chim. Biện pháp này Bạch Hạo mới chỉ nhìn thấy trên ti vi, đến tận cùng có thể ấp nở thành chim non hay không hẳn cũng không biết, dù sao mặc kệ thế nào trước cứ thử xem.

Tây Lợi Á đổi chuyện này có vẻ dễ bụng, mỗi ngày vừa mở mắt ra chuyện thứ nhất chính là chạy tới đem từng cái trứng lên ủ ấm một chút, làm cho bên trong đều được sưởi ấm, sau đó trong miệng nói mấy lời linh tinh như chim nhỏ chim nhỏ, mau ra đây.

Tiểu hài tử trong bộ lạc bắt đầu tự phát rèn luyện, các giống cái cũng sẽ bài trừ thời gian đến tham gia một chút. Mỗi người đều muốn cố gắng để bản thân càng ngày càng trở nên khỏe mạnh hơn. Như vậy, cho dù gặp được nguy hiểm nào, tối thiểu thân thể sẽ không là trở ngại cho bản thân.

Bạch Hạo cũng mỗi ngày bận rộn xoay quanh, có thú nhân tìm thấy thực vật ăn được vào mùa xuân đã phát triển tươi tốt, đều lấy tới hỏi Bạch Hạo có thể trồng được hay không; Hoặc là bọn họ sẽ bắt một ít tiểu động vật để nuôi trong chuồng, cũng không quản những vật nhỏ này có thể hoà thuận ở chung hay không; Thậm chí có người ở trong sông mò lấy một đám cá nhỏ đặt trong hang nước, hy vọng qua vài ngày có thể ăn cá lớn.....

Bạch Hạo an bài người ở ngoài tường thành đào hà đạo rộng năm thước sâu ba thước, sau đó phần đất phía bên ngoài hà đạo đều khai khẩn, biến thành từng khối từng khối ruộng. Sau đó lấy khoai lang, khoai sọ mà các nhà thu được, dùng dao nhỏ chia thành tiểu khối, chôn xuống.

Hà đạo từng ngày nhanh chóng hình thành, một đám đại hình dã thú tứ chi vung lên tán loạn đào đất, chỉ cần mười ngày, liền cùng sông nhỏ phía xa không sai biệt lắm.

Nước sông được dẫn vào vòng quanh hơn một nửa bộ lạc, rồi lại được dẫn trở về nguồn. Nước thanh lương trong vắt mang theo một đám cá nhỏ bơi qua bơi lại. Bạch Hạo thậm chí còn để người ta đào một con kênh nhỏ sâu hai mét chạy ngang qua bộ lạc, hai bên dùng đá tảng đắp chắc chắn, làm cho nước sông chảy qua toàn bộ bộ lạc. Như vậy khi mức nước giạt quần áo, sẽ không phải đi xa.

Một đám người bận rộn suốt hai tháng, trong bộ lạc được bố trí đổi mới hoàn toàn.

Nhà ở bằng đá cao lớn thẳng tắp chỉnh tề, phía trước mỗi nhà đều trồng mấy loại cây ăn quả, phía sau là chuồng nuôi thỏ, nuôi mấy con tiểu hùng thỏ.

Con kênh nhỏ sáng lấp lánh như một cái dây lưng màu bạc, chảy qua trong bộ lạc, ngẫu nhiên còn có thể thấy mấy con cá nhỏ nhảy lên khỏi mặt nước. Quảng trường bộ lạc bị con kênh phân làm hai, Tây Lợi Á quần quít lấy A Tư Lan bắt y ở giữa quảng trường dựng một tiểu đình, dùng thú cốt làm cột, mái đình lợp bằng da thú cùng mai thú, ở giữa đình, phía trên con kênh đặt một phiến đá, trên phiến đá đặt một mai rùa lớn không biết lấy từ đâu ra làm thành cái bàn.

Vì thế nơi này biến thành địa phương được các giống cái thích nhất, nhất là khi tiết trời quá nóng, ngồi ở trên phiến đá, ăn hoa quả được ngâm trong nước lạnh, rất thỏa mãn.

Chuồng nuôi dê đã được dựng hảo dựa vào núi, bên trong giống như vườn bách thú, dùng nhánh cây và tảng đá chia thành từng ô, mỗi ô nuôi một loại động vật khác nhau.

Trứng chim được Tây Lợi Á chiếu cố hơn hai mươi ngày, rốt cục nở ra chim non, bất quá tỉ lệ sống sót không cao lắm, chỉ có hơn mười con chim nhỏ nhọ cùng hai mươi con nhìn giống như con vịt.

Mặc kệ nói như thế nào, có cũng so với không có cường.

Tiểu động vật lông xù kia trở thành sủng vật mà tiểu hài tử thích nhất, mỗi ngày nơi nơi chạy, bắt sâu nhỏ về đút cho gà con vịt con ăn.

Thời điểm thế giới này tối tốt đẹp, hào quang lấp lánh, là khi trong bộ lạc liên tiếp truyền ra tin vui có giống cái mang thai.

Lôi Thiết Nhĩ cùng Đạt Khắc tư quả thực nhạc điên rồi!

Năm giống cái mang thai a, bao gồm cả Tuyết Lai vẫn không thể có hài tử!

Đây là lần đầu tiên trong bộ lạc có nhiều giống cái mang thai như vậy ! !

Các thú nhân cốt cục có thể nghỉ ngơi một chút, ở trên quảng trường vừa múa vừa hát để chúc mừng thời khắc tốt đẹp. Lôi Thiết Nhĩ còn mượn cơ hội này tiếp tục cử hành nghi thức kết bạn lứa cùng Bạch Hạo.

Bạch Hạo vốn nghĩ đến chính là hai người tay trong tay đi qua đi lại một chút thôi, ai biết Lôi Thiết Nhĩ biến thành thú hình, đứng đối diện Bạch Hạo cọ đến cọ đi, lại lắc lắc bộ lông xù, lại vươn vai, muốn làm nửa ngày, Bạch Hạo mới ở dưới sự giải thích của Tuyết Lai hiểu được, người kia đang nhảy cầu ngẫu vũ đâu! Tuy rằng mỗi giống đực khi tìm được bạn lứa đều sẽ nhảy cầu ngẫu vũ, nhưng mà Tuyết Lai lại tỏ vẻ Lôi Thiết Nhĩ bởi vì quá mức kích động, cho nên kỹ thuật nhảy thật sự rất khó coi.

Nhìn mọi người chung quanh hi hi ha ha xem náo nhiệt, Bạch Hạo vô lực ô mặt: Này đến tột cùng là có bao nhiêu dọa người a kính nhờ đừng nhảy nữa được không

45. Chương 45: Cháy Rừng [Nhất]

Mùa xuân, khắp nơi tràn đầy sức sống.

Mỗi ngày sáng sớm, đều nghe được tiếng chim hót, thanh thanh thúy thúy.

Động vật trên thảo nguyên cũng đông dần lên, Bạch Hạo sợ chúng nó đến cắn phá vườn rau vừa mới nhú mầm, trong một ngày liền đem toàn bộ đất trồng rau vấp lại.

Gà con cùng vịt con cũng đã thay lông, từ bộ lông nhung mao thay đổi thành lông chim sắc sỡ.

Tây Lợi Á vì phòng ngừa chim chóc chưa đường quen sẽ bay đi mất, ngoan tâm, dùng dao găm của Bạch Hạo cắt hết số lông vừa mọc ra của mấy con chim nhỏ, kết quả làm hại bọn nhỏ đều thương tâm, vài ngày không đại để ý đến hần. Làm hại Tây Lợi Á tận tình khuyên bảo giải thích nửa ngày, mới lại được tiểu bằng hữu thân cận.

Trong bộ lạc, một bộ phận tiểu thú nhân đã có thể theo ba ba vào rừng rậm đi săn, Bối Á Đặc cũng là một trong số đó.

Mỗi ngày, thời điểm sáng sớm Bối Á Đặc đi, tiểu Âu Cảnh thực luyện tiếu, đứng ở cửa lưu luyện chia tay; Đợi Bối Á Đặc thắng lợi trở về, tiểu hải tử liền cao hứng vừa ôm vừa nhảy, giống như con mèo kia là do chính mình săn được mang về.

Một trận mưa xuân qua đi, nắm cùng măng non trong rừng rậm bắt đầu nhú lên, Bạch Hạo cảm thấy bản thân giống hết cô giáo chủ nhiệm, vai mang ba lô dẫn theo một đoàn giống cái ở bìa rừng vừa đi vừa ngắm cảnh, kiếm mấy cái nắm, măng non, hay mộc nhĩ gì đó, bận rộn đến bất diệc nhạc hồ.

Măng non chế nhỏ cùng mộc nhĩ đem đi phơi nắng, nắm thì lấy dây xâu lại treo trên mái hiên, thời điểm muốn ăn chỉ cần trực tiếp ngắt xuống, rất tiện lợi.

Tuyết Lai có bầu, Đạt Khắc Tư mỗi ngày giống như chuẩn ba ba hưng phấn quá độ, ăn sợ lạnh, mặc sợ không đủ, sợ thiếu ngủ không tốt. Sau đó không ngừng chạy tới hỏi Bạch Hạo phải làm như thế nào, phải làm sao bây giờ, khiến cho Bạch Hạo vô cùng buồn bực. Người hỏi ta, ta đi hỏi ai đây? Bản thân vẫn là nam nhân chưa từng sinh tiểu oa nhi, hần làm sao biết người mang thai phải chú ý những cái gì a? Nhưng là nhìn đến ánh mắt sáng long lanh của Đạt Khắc Tư, Bạch Hạo lại ngược ngùng nói ta không biết, vì thế hổ hổ ba ba (hàm hồ) nói:“Đừng đứng ngoài gió, coi trời lạnh, nhất định phải ăn uống đầy đủ, cần phải vận động nhiều một chút, đừng để hần tâm tình không tốt..... Tóm lại, chính là như vậy.”

Đạt Khắc Tư giống như nhận được thánh chỉ, về nhà liền đem Tuyết Lai đặt trên giường, kéo lò sưởi lại gần, không chuẩn làm cái này, không chuẩn làm cái kia, Tuyết Lai muốn rửa mặt, Đạt Khắc Tư nhanh chóng chạy tới, tự hầu hạ thân ái nhà mình, rửa mặt, lau người tuyết đối nghĩa bất dung từ. (việc nghĩa không từ chối)

Ngay từ đầu Tuyết Lai còn cảm thấy mới mẻ, ngoan ngoãn để cho bạn lữ hầu hạ, nhưng mà không quá vài ngày thấy chán, cuối cùng cực không kiên nhẫn đem đại gia khoả kia đuổi đi săn thú, sau đó chính mình chậm rì rì đi đến trên quảng trường, bọc da thú phơi nắng.

Bạch Hạo mỗi ngày chạy lên núi rồi lại chạy vào rừng, tìm thấy không ít các loại rau có thể ăn được, thậm chí còn phát hiện một đồng bí đồ lớn nhỏ tại khe núi, không biết là lúc nào bị tiểu động vật tha đến nơi này, ăn không hết liền để mọc mầm.

Bạch Hạo thật cẩn thận đem những mầm bí đồ cùng những hạt giống chưa nảy mầm đều đem về, trồng ở phía sau nhà, lòng tràn đầy chờ mong đợi đến mùa thu có thể ăn bí đồ chưng ngọt ngào hương vị.

Gà con cùng vịt con do Tây Lợi Á nuôi rất mau lớn, mỗi ngày được ăn rất nhiều sâu béo mập cùng cá nhỏ, lại không cần bay nhảy khắp nơi, cho nên con nào cũng phì đơ đơ, Tây Lợi Á nhìn mà hai mắt mạo lục quang, hận không thể lập tức bắt lấy một con đem đun canh, cho thêm vài cái nắm, thực mỹ vị..... Đường nhiên, này chỉ là tưởng tượng, có một đám hải tử mỗi ngày đều nhìn chăm chăm đầu, còn kém chưa có đánh số cho đám gà vịt kia.

Tú tài hậu sản thân thể đều khôi phục tốt lắm, không có việc gì liền ôm lưng nhục đoàn tử đi ra ngoài khoe. Hai tiểu oa nhi tuy rằng sớm đã được đặt tên, nhưng tú tài không muốn gọi, người Trung Quốc có thói quen đặt nhũ danh cho hải tử, gọi bằng nhũ danh mới có vẻ thân thiết.

Vì thế hai oa nhi một người tên là Cầu dẫn một người tên là Cầu thặng, đáng thương ba ba của chúng còn tưởng cái tên này thực khả ái, vì thế liền ngầm đồng ý, khiến cho người nêu ra mấy cái tên này là Tây Lợi Á ghen cười một thời gian.

Mùa xuân chỉ có hai tháng, rất nhanh liền trôi qua.

Nhóm giống cái mang thai thân hình nổi rõ, hơn nữa bắt đầu không chịu nổi nóng bức, hoàn hảo trong bộ lạc có một con kênh dẫn nước, dùng cho bọn họ hạ nhiệt độ.

Gần đây cái nóng của mùa hè liên tục ra sức triển khai uy lực của nó, hỏa cầu vĩ đại không chút lưu tình thiêu đốt toàn bộ đại địa, các thú nhân vốn không chịu nổi nhiệt độ cao, nóng bức mùa hè đối với bọn họ mà nói quả thực chính là một loại khổ hình. Vì thế sau khi trải qua sáng sớm thanh lương, mấy đại gia hỏa này đều lười biếng ngâm mình trong con kênh nhỏ, từ rất xa nhìn lại giống như những chiếc há cảo được xếp ngay ngắn. Hai bên con kênh được Bạch Hạo cho trồng nhiều loại cây ăn quả, cho nên nơi này trở thành một thắng cảnh nghỉ hè không tệ.

Nhóm giống cái mang hoa quả ngày hôm qua hái về ngâm trong nước, sau đó tựa vào dưới tàng cây tiếp tục đan áo. Hoạt động này trở thành trò tiêu khiển mà bọn họ thích nhất, thậm chí có giống cái còn nghiên cứu ra các cách đan áo khác nhau, thu hút những giống cái tụ tập lại nhìn.

Đến khi thái dương bắt đầu hạ sơn, nhóm giống đực mới lười biếng đi ra khỏi con kênh, vẩy vẩy bọt nước trên người, uống một chút canh được nấu sẵn, mới bắt đầu lập nhóm đi săn thú. Đợi cho thái dương hoàn toàn lặn xuống, thời điểm thiên địa một mảnh tối đen rồi trở về, trực tiếp ở bên cạnh con kênh sử lý con mồi, thu hút một đám cá nhỏ chuyển động vây quanh. Vài thứ kia đối với bọn họ là thức ăn tốt nhất.

Trời quá nóng, không ai nguyện ý ở trong phòng nấu cơm, trên quảng trường cháy lên vài bếp lửa, nướng các loại thịt phì nộn. Các giống cái rửa sạch rau ăn lấy về từ ngoài vườn rau, bóc lấy miếng thịt ngậy mỡ ở bên trong, ăn thực sung sướng.

Theo từ lúc bụng của các giống cái càng ngày càng lớn, không khí trong bộ lạc lại càng vui sướng, thẳng đến vài tiểu ao nhi kia phía trước phía sau lần lượt xuất thế, cảm xúc sung sướng đến tột cùng.

Ban đêm, Lôi Thiết Nhĩ ngủ không yên, cầm lấy tay Bạch Hạo nói: “Người biết không? Đây là lần đầu tiên trong bộ lạc có nhiều hài tử nhất; Người biết không? Đã lâu trong bộ lạc không có nhiều như vậy tân bảo bảo được sinh ra; Người không biết..... Ta quả thực rất cao hứng, ta vẫn nghĩ đến bộ lạc ở trong tay chúng ta sẽ trở nên tốt đẹp như thế nào, liền nhịn không được muốn khóc.....” Nói xong, hán tử đen xì như núi này liền thật sự ô ô khóc lên, đem Bạch Hạo hoảng sợ, vội vàng vừa hồng vừa khuyên, hồi lâu mới ngừng lại dòng lệ to như bánh bao này a.

“Ta chỉ cảm thấy, bản thân rất hạnh phúc.” Lôi Thiết Nhĩ cũng không sợ nóng, đem Bạch Hạo ôm vào trong ngực, không ngừng nỉ non: “Rất hạnh phúc, hạnh phúc đến mức ta cảm thấy có chút sợ hãi..... Vì sao ? Vì sao.....” Dần dần, hán tử nhìn như kiên cường kỳ thật rất yếu ớt này liền ngủ.

Bạch Hạo thở dài, thoát khỏi ôm ấp của y, thật sự là quá nóng. Hắn nhìn Lôi Thiết Nhĩ bởi vì ngủ mà khuôn mặt mang chút tính khí trẻ con, trong lòng cũng có chút lực lực đau lòng. Theo hắn biết, Lôi Thiết Nhĩ thậm chí còn nhỏ tuổi hơn hắn, nếu là trước kia, độ tuổi này bắt đầu vẫn còn đang học đại học. Nhưng mà y lại nắm giữ thành bại hưng suy của cả một bộ lạc, trọng trách này đặt ở trên người bất luận kẻ nào đều có vẻ trầm trọng. Bạch Hạo đột nhiên cảm thấy, may mắn mình đến đây, có thể giúp y chia sẻ một ít, nếu không, đại nam nhân này thế nào cũng phải đem bản thân mệt đến hồng rồi không chừng.....

Ngày lại ngày trôi qua, mầm cây trong vườn rau đều phát triển thập phần tươi tốt, bụi trúc nhỏ từng cây cao ngất xanh biếc; Cây ăn quả trong bộ lạc cũng bắt đầu ra hoa kết trái, từng chùm nho nhỏ, nhìn qua vô cùng mê người.

Đàn gà đàn vịt lần đầu tiên đẻ trứng, tròn vo nóng hổi hấp ở trong bụi cỏ, được tiểu hài tử coi như trân bảo mà đưa đến trước mặt người lớn; Trong chuồng lại có thêm dê con, nai con được sinh ra, sữa dê mới mẻ trở thành thực phẩm bổ dưỡng cho nhóm tiểu bảo bảo.

Khắc Lợi Tư thuận lợi theo đuổi A Thụy Nhĩ, chính đại quang minh mời A Thụy Nhĩ tiến vào ở trong nhà mình. Tuy rằng A Tư Lan đối với tiểu giống đực nhỏ hơn chính mình này rất không hài lòng, bất quá xem xét y đối với ca ca của mình rất tốt, cũng chỉ có thể đem không hài lòng nhét vào trong bụng.

Khải Nhĩ cố gắng theo đuổi A Phù, nhưng mỗi lần A Phù nhớ tới Lợi Nặc, đều thực thương tâm. Vì thế quá trình Khải Nhĩ truy thê quả thực dài lâu thống khổ, bất quá chính y nguyện ý, người khác cũng không có biện pháp.

Trên phần đất trống trong bộ lạc lại nổi lên vài toà nhà, lưu lại cho tiểu thú nhân bắt đầu ra ngoài du lãm, hy vọng thời điểm bọn họ trở về có thể mang theo bạn lữ của mình.

Hết thấy bình thản mà hạnh phúc, làm cho Bạch Hạo phát hiện cho dù bản thân không vào rừng săn thú, mỗi ngày cũng có thể trải qua thập phần phong phú, hơn nữa người trong bộ lạc đều đối hân vô cùng tôn kính. Cho dù không có địa vị thủ lĩnh của Lôi Thiết Nhĩ, Bạch Hạo cũng sẽ được tôn kính nhờ vào trí tuệ của bản thân mà trải qua rất thoải mái.

Hôm nay, một ngày bận rộn, các thú nhân tẩy đi một thân móng vuốt, cùng bạn lữ nhà mình nằm trên giường nói chuyện phiếm, đột nhiên nghe được một chút thanh âm ồn ào rất kỳ quái. Bọn họ đứng lên ra bên ngoài xem, phát hiện thiên không nguyên bản hắc ám lại nổi lên sắc cam không bình thường!

Cháy ! !

Cháy rừng !

Rừng rậm phát sinh hỏa hoạn không phải một lần hai lần, nhưng mà mỗi lần cháy rừng liền có vô số tử vong, khả năng còn có thể có thay đổi.

Bạch Hạo đây là lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy cháy rừng, người nơi này có ý thức phòng cháy còn cao hơn so với ở thế giới cũ, cho nên lần này cháy là không phải do con người, phỏng chừng là thiên hỏa. Vốn vào ngày hè, sương mù cùng khí mê tan trong rừng rậm liền nồng đậm, tùy tiện một chút ma sát nhỏ nhỏ đều có thể xảy ra hỏa hoạn. Nhìn thiên không nhuộm đỏ cùng khói đặc cuồn cuộn, còn có tiếng rên rỉ như có như không truyền đến, làm cho Bạch Hạo trong lòng căng thẳng.

“Chúng ta đi chữa cháy!” Bạch Hạo bắt lấy Lôi Thiết Nhĩ cánh tay: “Bên trong lửa hình như còn có thú nhân, chúng ta phải đi!”

Lôi Thiết Nhĩ dừng một chút, lập tức gật gật đầu.

Năm ngoái, bọn họ chỉ ngóng trông có thể có một trận mưa, kiêu diệt đại hỏa, nhưng là hiện tại.....

“Người có biện pháp dập tắt lửa sao?” Lôi Thiết Nhĩ chờ đợi nhìn Bạch Hạo.

Bạch Hạo cắn cắn môi: “Không có, nhưng ta có biện pháp có thể làm cho hỏa thế không lan rộng!”

“Vậy đi!” Lôi Thiết Nhĩ vọt tới bên ngoài, đem sở tất cả thú nhân tập hợp cùng một chỗ: “Bạch Hạo có biện pháp có thể khiến cho hỏa thế không lan rộng, ai nguyện ý đi theo ta?” Đây là đánh giá sinh tử, rất có khả năng không cẩn thận sẽ bị ngọn lửa nuốt lấy sinh mệnh.

Chính là trầm mặc một khắc, tất cả thú nhân đều phát ra tiếng hô đồng ý.

Lần này cháy rừng nếu không dập tắt, rất có khả năng sẽ lan đến bên cạnh bộ lạc, tuy rằng nhìn qua khoảng cách rất xa, hướng gió cũng không thổi qua bên này, nhưng ai biết khi nào thì hướng gió sẽ đột nhiên thay đổi đâu?

Lôi Thiết Nhĩ để lại một bộ phận thú nhân đóng ở bộ lạc, lần tấn công của liệt xỉ bạo long đó đã giáo huấn cho bọn họ biết không quản bất kỳ tình huống, cũng không để giống cái ở một mình trong bộ lạc.

Mọi người đều tập hợp hoàn hảo, Bạch Hạo đem phương pháp của mình nói cho bọn họ, sau đó tất cả thú nhân rống to một hồi quyết thắng, Lôi Thiết Nhĩ triển khai hai cánh, dẫn đầu hướng nơi xảy ra hỏa hoạn bay đi.

Tiểu kịch trường

Tây Lợi Á: Ta biết bơi ếch. ‘Cởi hết nhảy vào trong nước bắt đầu lượn lờ’.

Bạch Hạo: Ta biết bơi ngựa. ‘mặc tiểu khố hàm súc nằm ở trên mặt nước’.

Ngốc tú tài: Ta biết bơi cầu! ! ‘lột sạch quần áo liền nhảy vào trong nước’.....

Kết quả rầm một tiếng, trầm trầm xuống dưới đáy.

Ngốc tú tài được vớt lên nội ngư đầy mặt: Ta thật sự biết bơi, rõ ràng ta ở trên giường luyện tập vô cùng thuần thực, vì cái gì a! !

46. Chương 46: Cháy Rừng [Nhị]

Hỏa thật sự rất lớn, nhiệt khí bốc lên làm cho người ta không thể tới gần, thậm chí sức nóng sẽ làm cánh của có cánh tộc nháy mắt cháy sém.

Tất cả thú nhân nhanh chóng hạ xuống, Lôi Thiết Nhĩ đem Bạch Hạo đặt ở địa phương an toàn, sau đó hướng về phía trời cao rống to. Theo tiếng hô của y, các thú nhân cũng bắt đầu rống to, dần dần, địa phương khác cũng truyền đến tiếng hô đáp lại của thú nhân.

“Để ta nói biện pháp cho các thú nhân đang cứu hoả trong rừng rậm, để cho bọn họ tập hợp lại cùng nhau làm.” Ánh mắt Lôi Thiết Nhĩ phản chiếu ánh lửa toả ra hồng quang: “Người ở trong này, bất cứ việc gì cũng không chuẩn đi.”

Bạch Hạo biết loại thời điểm này không phải là lúc mình thể hiện, vì thế nghe lời gật gật đầu, thân thủ ở trên lỗ tai mao nhưng của Lôi Thiết Nhĩ xoa nhẹ hai cái: “Cẩn thận một chút.”

Đầu lưỡi Lôi Thiết Nhĩ liếm liếm bàn tay Bạch Hạo, quay đầu liền chạy vọt tới nơi cách đại hoả gần nhất.

Từng gốc cây đổ xuống, rõ ràng trơ lên phần rễ, một đường cách ly nhanh chóng được hình thành.

Các thú nhân lẫn nhau dùng tiếng hô trao đổi, thanh âm cùng phát ra lan truyền đi rất xa rất xa.

Phía sau, đột nhiên từ trong đám cháy thoát ra một thú nhân, trong tay ôm chặt lấy một giống cái, y lo lắng gào thét lớn: “Ai có thể cứu cứu hắn, van cầu các người, ai có thể cứu lấy hắn ! !”

Thú nhân này bị khói lửa hun đến nhìn không ra nguyên bản bộ mặt, nhưng mà giống cái trong lòng y lại được bảo hộ rất tốt, chính là khuôn mặt nhỏ nhắn đen tuyền, cau mày, đã hôn mê.

Lôi Thiết Nhĩ vội vàng đem thú nhân này đến bên cạnh Bạch Hạo, Bạch Hạo xuất ra túi nước tùy thân mang theo cho giống cái kia uống một chút, lại để hắn rửa mặt sạch sẽ. Khi tro tàn trên mặt được rửa sạch, Bạch Hạo giật mình a một tiếng.

Này cư nhiên là Lợi Nặc đã bị cướp đi hơn hai tháng trước!

Thú nhân kia..... Bạch Hạo nhìn thú nhân trước mắt trên đỉnh đầu một đám tóc bị cháy đen quăn tít, chặt vật không chịu nổi, không thể đem y cùng thú nhân màu trắng vô cùng lợi hại mà A Phù nói liên hệ cùng một chỗ.

“Hắn thế nào?” Thú nhân không để ý ánh mắt Bạch Hạo nhìn mình có bao nhiêu quái dị, chính là lo lắng ôm bạn lữ của mình: “Hắn đến tột cùng làm sao vậy?”

Bạch Hạo thở dài, quả nhiên là ba ba A Phù nhìn xa, xem ra tiểu Lợi Nặc hẳn là trải qua không tồi, dù sao thú nhân này cũng lo lắng cho hắn như thế: “Không có việc gì, chính là bị sặc khói hôn mê mà thôi, lập tức tỉnh lại.”

Thú nhân nháy mắt nhẹ nhàng thở ra, ngay sau đó thân thể lão đảo một chút, ngã ngồi ở bên cạnh Bạch Hạo: “Không có việc gì? Vậy là tốt rồi..... Vậy là tốt rồi.....” Nói xong, liền quang minh chính đại mê man. Đường cách ly hoả hoạn được đào rất dài rất dài, Bạch Hạo cơ hồ đều nhìn không tới động tác của các thú nhân. Chỉ có thể ngẫu nhiên nghe được tiếng hô của thú nhân truyền tới, còn có âm thanh đại thụ bị đốn ngã.

Bạch Hạo nhìn đại hoả đã muốn khống chế không sai biệt lắm, thần kinh buột chặt cũng có chút lơ lửng. Hắn nhẹ nhàng ngồi xuống, nhìn thú nhân như đang ngủ lại vẫn ôm bạn lữ không buông tay, có chút xuất thần.

Hắn biết, thế giới này, giống đực đều là phi thường sủng nịch giống cái, sau khi kết làm bạn lứa, kia là ngậm trong miệng sợ tan, ôm trong tay sợ vỡ nát. Cái loại tâm tính hận không thể đem đến đồ tốt nhất đều phải cấp cho bạn lứa của mình, là hắn ở thời gian trước kia căn bản không thấy được.

Nếu chính mình bị thương, Lôi có thể hay không cũng sốt ruột như vậy? Bạch Hạo đột nhiên tò mò nghĩ, hắn nhớ lại chuyện bản thân lỗ mãng chạy vào rừng rậm bất cứ xỉ long, khi đó quan hệ của mình cùng Lôi còn chưa thân mật như bây giờ, thậm chí đúng vào thời điểm hắn thập phần phản cảm tác phong chuyên chế của thú nhân. Nhưng mà vừa nghĩ đến bộ dáng Lôi vì không cho bản thân một mình xông vào nguy hiểm mà ở trước mặt mọi người biến thành đại miêu làm nũng, lại cảm thấy thập phần buồn cười.

Bầu trời không vì hừng đông mà sáng tỏ, hơi nước trong không khí càng ngày càng nặng.

Bạch Hạo ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây đen đã muốn tích tụ một tầng thật dày.

Mùa hè, thiên can vật tảo (Ý là trời nắng nên mọi vật kho khan, nhiều bụi), nhưng mà mưa cũng đặc biệt nhiều. Liền một hồi công phu, từng giọt mưa lớn như hạt đậu rầm rầm rơi xuống.

Thú nhân vẫn trong mê man bị mưa làm bừng tỉnh, y vội vàng đem Lợi Nặc ôm trong lòng mình, cuộn lại thân thể, không cho mưa hắt tới trên người bạn lứa.

“Đừng tránh ở dưới tàng cây, chúng ta tận lực tìm nơi trú mưa, bọn họ cũng nên trở lại. Lát nữa người theo chúng ta trở về bộ lạc, hảo hảo chữa trị cho các người một chút.” Bạch Hạo lấy tay che ở trước trán, hạt mưa lớn đập lên da thịt đau nhức.

Thú nhân có chút do dự, xem ra y cũng không có thói quen đến bộ lạc đông người.

“Cho dù không suy nghĩ cho chính mình, cũng phải suy nghĩ cho bạn lứa người chút, hắn cũng không cường hãn như người.” Bạch Hạo hừ lạnh một tiếng: “Núi hoang dã lâm cũng không thích hợp để giống cái sống, cho dù người có thể đem thứ tốt nhất của người cho hắn, kia cũng không phải là hắn muốn.” Hắn biết Lợi Nặc là tiểu hài tử cái thẹn thùng ngại ngùng, tuy rằng lớn lên cũng cao đến trên dưới mét tám đi, đáng tiếc vẫn là tính nết hài tử, thích nhất là xem náo nhiệt. Ngày bọn họ tổ chức lễ mừng năm mới, Lợi Nặc cả người đều rất hưng phấn. Hiện tại bị thú nhân này phong toả ở trong rừng rậm, cũng không biết có đồng bạn cùng hắn hay không, có thể thấy tiểu gia hỏa này có bao nhiêu buồn bực.

Thú nhân không cam lòng gật gật đầu, nắm thật chặt tay lại: “Bạn lứa của người, khi nào thì bọn họ trở về?”

“Nhanh đi?” Bạch Hạo hướng về phía Lôi Thiết Nhĩ biến mất nhìn nhìn, hắn vốn tưởng rằng nếu trời mưa, như vậy mấy người kia hẳn là đã trở lại a, nhưng mà vì cái gì vẫn không có động tĩnh?

Ba người lại đợi trong chốc lát, mới có thú nhân lục tục chạy về, thậm chí ở trên lưng còn cõng một gã bị thương.

“Đây là có chuyện gì?” Đợi Lôi Thiết Nhĩ chạy về đến, Bạch Hạo chỉ vào mấy người bị thương được mang về hỏi: “Các người cư nhiên bị thương?”

“Không phải chúng ta, bọn họ được phát hiện bên trong lửa.” Lôi Thiết Nhĩ quay đầu liếm liếm nơi hoả thế đốt chọi lông bị thương, lại nghiêm túc nói: “Đều trở về bộ lạc đi, đem theo cả những người bị thương, biết bay mang theo không biết bay, nhanh chóng trở về.”

Tuy rằng đại hỏa sẽ ở trong trận mưa này dần dần tắt, nhưng mà trong mưa rừng rậm sẽ xuất hiện rất nhiều côn trùng kỳ quái rất lớn, mấy thứ kia cho dù giết chết cũng không thể ăn, hơn nữa còn kéo đến một đám, rất là phiền toái.

Mặc dù bay ở trong mưa thực phiền toái, nhưng mà có cánh tộc vẫn triển khai hai cánh, đem đồng bạn của mình ở trên lưng, hướng bộ lạc bay đi.

Thú nhân Lợi Nặc có chút nhăn nhó, dưới cái nhìn chăm chăm của Bạch Hạo bài trừ một câu: “Các người đi trước dẫn đường, ta ôm hắn chạy vẫn có thể đuổi kịp.”

“Người chẳng lẽ sẽ không biết bay?” Bạch Hạo khả nhớ rõ A Phù nói người kia biết bay.

Thú nhân không được tự nhiên nhăn mặt nhíu mày: “Ta chạy nhanh vẫn nhanh.”

Lôi Thiết Nhĩ không kiên nhẫn, y nhe răng hướng về phía thú nhân kia: “Cọ xát cái gì? Ta mang bọn người trở về, nhanh lên. Người không sợ nguy hiểm, bạn lữ của người cũng không sợ sao?”

Thú nhân cắn cắn thân, rốt cục điểm đầu đồng ý. Y trèo lên lưng Lôi Thiết Nhĩ, như trước cuộn thân mình, vì Lợi Nặc chống đỡ mưa.

Đội Bạch Hạo cũng yên vị, Lôi Thiết Nhĩ hét lớn một tiếng, sau lưng xoạt một tiếng cư nhiên toát ra hai đôi cánh, dùng sức vỗ hai cái, liền bay lên thiên không.

Bạch Hạo kinh ngạc không khép lại miệng, hẳn nhớ rõ thời điểm bản thân vừa tới, Tuyết Lai mơ hồ nói qua Lôi Thiết Nhĩ không chỉ có một đôi cánh, nhưng hẳn đến đây lâu như vậy, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Lôi Thiết Nhĩ triển khai hai đôi cánh!

Có chút rung động, nhưng càng là nhiều kiêu ngạo, là cái loại kiêu ngạo khi người nhà mình cường thế hơn người khác.

Trời mưa rất lớn, hắt vào khiến người ta cơ hồ không mở mắt ra được, Bạch Hạo lau nước mưa trên mặt, quay đầu nhìn lại phía sau.

Đại hỏa trong rừng rậm đã được diệt không sai biệt lắm, một cỗ khói đặc màu đen nổi lên phía chân trời, nguyên bản rừng rậm xanh ngắt bị thiêu đốt trụi một khối lớn, biến thành đen tuyền khó coi.

Bất quá, không qua vài năm, nơi này sẽ lại được thảm thực vật mới bao trùm, hồi phục lại bộ dáng sinh cơ dạt dào như dĩ vãng. Tất cả động vật vẫn có thể ở trong này sinh sôi nảy nở, đời sau bọn chúng khả năng sẽ không nhớ tới nơi này từng bị một hồi đại hỏa làm cho người ta hoảng sợ thiêu đốt qua.

Chỉ có con người, mới có thể vẫn nhớ rõ đau xót cùng bài học nhận được sau mỗi lần tai nạn, sau đó từ trong rút ra kinh nghiệm, phòng ngừa tai nạn tiếp theo tái diễn. Cho nên, trong các loài động vật cũng chỉ có con người mới nhanh chóng trở thành bá chủ.

Bạch Hạo nghĩ, có lẽ mấy trăm năm sau, thú nhân cũng sẽ phát triển đến có nhà lầu, có xe lửa, có máy bay, chính là không biết bọn họ khi đó, còn có nhớ đến khoái hoạt khi giang cánh bay lên bầu trời? Hoặc là vui sướng khi tự do chạy nhảy trong rừng rậm trên thảo nguyên?

Làm người có được một ít, sẽ mất đi một ít, đây là vĩnh viễn không thể tránh được .

Bạch Hạo đột nhiên có chút thương cảm, hẳn gắt gao nắm lấy phần lông trên cổ Lôi Thiết Nhĩ, ngón tay có chút phát run.

Lôi Thiết Nhĩ không biết bạn lữ mình nghĩ xa đến vậy, y chỉ là nhanh hơn tốc độ, bởi vì y cảm thấy Bạch Hạo nhất định cảm thấy rất lạnh, cho nên ngón tay run rẩy mới truyền lên người mình.

Các thú nhân về tới bộ lạc của mình, Tuyết Lai đã sớm tổ chức các giống cái chuẩn bị tốt thảo dược, hơn nữa đun rất nhiều nước ấm.

Người bị thương được tập trung trong nhà vài thú nhân độc thân, còn có rất nhiều thú nhân không biết ở các bộ lạc khác bộ lạc, cũng được an bài trong phòng ở ẩm áp, tắm nước ấm khu hàn, còn có canh thịt nóng hổi mang đến trước mặt.

Bọn họ bị bộ lạc không được coi là lớn nhưng thực làm người ta rung động này mê hoặc, uống xong canh nóng liền ở trong căn phòng bọn họ chưa từng thấy qua đối tới đối lui, miệng không ngừng tán thưởng. Khi bọn họ biết đây đều là “phát minh” của một giống cái, mấy cái miệng kia há ra quả thực có thể nhét vào được một cái bát tô.

Lôi Thiết Nhĩ đơn giản giới thiệu một chút bộ lạc cho bọn họ, liền vội vã trở lại nhà mình.

Khải Nhĩ ngay từ đầu do cách khá xa nên không phát hiện thú nhân đang ôm Lợi Nặc kia chính là kẻ đã đánh bại chính mình còn khiến cho bản thân mê man đã lâu, nay thấy y, cả người đều bắt đầu xao động đứng lên, nếu không phải xem xét dưới tình huống thú nhân kia vẫn ôm Lợi Nặc không buông tay, y cơ hồ sẽ lao lên rồi.

Thú nhân không có tâm tư để ý đến thủ hạ bại tướng kia, y thật cẩn thận đem Lợi Nặc đặt ở trên giường trong nhà Bạch Hạo, sau đó ôn nhu vén lên mái tóc rối của Lợi Nặc, ánh mắt không hề chớp nhìn bạn lữ của mình, tựa hồ hết thấy chung quanh đều không liên quan đến y.

Bạch Hạo đứng phía sau mới phát hiện, trên lưng thú nhân này, cơ hồ đều bị lửa đốt cháy, da thịt cháy xém bên ngoài, cùng máu tràn ra quyện thành một mảnh, nhìn qua vô cùng ghê người!

47. Chương 47: Không Cần Cùng Giống Cái Phát Giận

“Ta nghĩ, ngươi hẳn là nên đắp chút thuốc.” Bạch Hạo nhanh chóng nhắc nhở, diện tích bỏng lớn như vậy, thực dễ bị nhiễm trùng. Cho dù là thú nhân cường tráng, cũng không ngăn cản được vi khuẩn xâm nhập.

“Ta muốn chờ hẳn tỉnh lại.” Thú nhân lắc đầu, tiếp tục nhìn Lợi Nặc đang hôn mê, bàn tay to lớn nắm chặt lấy tay Lợi Nặc, trong ánh mắt che kín tơ máu chứng minh y có bao nhiêu sốt ruột.

“Nếu hẳn tỉnh lại, thấy ngươi vẫn còn một bị thương, sợ là sẽ càng thương tâm.” Bạch Hạo thuyết phục thú nhân một chút: “Hắn không có việc gì, ngươi cứ yên tâm đi đắp thuốc đi.”

Thú nhân lo lắng nửa ngày, mới nhú mồm đi theo phía sau Tuyết Lai đi thượng được.

Chân trước y vừa bước đi, A Phù ở phía sau liền phác đi lên: “Chính là cái tên kia, y cướp đi Lợi Nặc. Trời ạ, Lợi Nặc đáng thương cứ nhiên hôn mê, nhất định bị khổ rất nhiều.” Hắn quỳ gối bên giường, dùng khăn lông ướt nhẹ nhàng lau mặt cho Lợi Nặc: “Hắn thật sự chỉ là ngất đi thôi? Sẽ không phải là bị cái tên thô bạo kia đánh đi?”

Bạch Hạo có chút dở khóc dở cười, hắn thân thủ cấp Lợi Nặc dịch dịch chắn: “Không có xấu như ngươi tưởng, tên kia vẫn đối với Lợi Nặc tốt lắm, thời điểm trở về còn dùng thân thể của mình chắn gió chắn mưa cho Lợi Nặc đâu.”

“Nhưng y đã thương Khải Nhĩ!” A Phù chỉ trích. Tiểu gia hỏa này rõ ràng đã sớm thích tiểu tử Khải Nhĩ kia, trong lúc Khải Nhĩ hôn mê vẫn cực nhọc hầu hạ cả ngày lẫn đêm. Nhưng mà đợi đến lúc Khải Nhĩ thanh tỉnh liền đối với người ta hờ hững, cũng không biết trong lòng đến tột cùng đang suy nghĩ cái gì.

“Khải Nhĩ cũng không phải bạn lữ của ngươi, mà thú nhân trong lúc tranh đấu chuyện bị thương cũng không phải một lần hai lần.” Bạch Hạo buồn cười nhìn A Phù bạnh quai hàm: “Tốt lắm, ngươi ở đây nhìn hắn, ta đến chỗ Tuyết Lai xem có cái gì cần phải giúp không.”

Khải Nhĩ giống như môn thần đứng ngoài cửa, thấy Bạch Hạo đi ra liền đứng thẳng lưng.

“Đừng đánh nhau!” Bạch Hạo dặn dò, đi được hai bước lại cảm thấy lo lắng, quay đầu nhìn Khải Nhĩ: “Y đã bị thương, ngươi có thắng cũng không vinh quang.”

Khải Nhĩ không cam lòng hừ một tiếng, vẫn là gật gật đầu.

Thật sự là tiểu hài tử. Bạch Hạo buồn cười hướng nhà Tuyết Lai bên kia đi đến, trên cơ bản tất cả những người bị thương đều được tập trung một chỗ, thuận tiện cho nhóm được sự trị liệu.

Mưa to hai ngày hai đêm, cháy rừng rốt cục bị tiêu diệt.

Sau trận mưa là một ngày nắng, Lôi Thiết Nhĩ mang theo các thú nhân có thể hoạt động được, bắt đầu thăm dò vào đồng tro tàn trong rừng rậm. Bởi vì lửa lớn sẽ đốt cháy rất nhiều thực vật cùng còn trùng có hại, cho nên khả năng nguy hiểm cũng ít đi. Các thú nhân chỉ cần đề cao cảnh giới, trên cơ bản sẽ không gặp được quá nhiều nguy hiểm.

Vốn Lôi Thiết Nhĩ thăm nghĩ chỉ ra ngoài săn bắn mà thôi, nhưng mà Bạch Hạo yêu cầu y vào trong rừng rậm nhìn xem, có lẽ sẽ gặp được thú nhân bị thương nhưng không ai cứu chữa.

Bạch Hạo nói rất đúng ! Lôi Thiết Nhĩ không hề một câu oán hận, trời sáng tỏ liền mang theo các đồng hành bay đi ra ngoài.

Thức ăn trong bộ lạc còn rất nhiều, cho nên dù ba năm ngày các thú nhân không đi săn bắn cũng không đến nỗi đói, Bạch Hạo thực yên tâm tuần tra một vòng quanh bộ lạc, sau đó bắt đầu chăm sóc khu đất trồng rau của hắn.

Thú nhân bị thương trên cơ bản vẫn có thể tự do hành động, năng lực khôi phục của các thú nhân giống đực vẫn là không thể khinh thường. Bọn họ được vài giống cái nhiệt tâm dẫn đi dạo xung quanh bộ lạc, đến chuồng nuôi động vật, chuồng nuôi hùng thỏ, còn có đất trồng rau ở bên ngoài tường thành, sau đó ngồi nghỉ ở lương đình ăn canh cá mỹ vị. Nếu không phải bọn họ có bộ lạc của chính mình, phỏng chừng cũng không muốn trở về.

Lợi Nặc đã sớm tỉnh lại, nhìn thú nhân phía sau lưng đắp kín thảo dược yên lặng rơi lệ.

Bạch Hạo trong lời kể lại đứt quãng của Lợi Nặc đã biết thú nhân này tên Kiều, bởi vì bản thân không giống người bình thường, cho nên không quá hợp quần, liền vẫn sinh hoạt trong rừng rậm. Hơn nữa cha mẹ Kiều cũng là sinh hoạt đơn lẻ như vậy. Sở dĩ y đi ra bắt cóc giống cái, là vì y đã lớn, có dấu hiệu phát tình. Dưỡng dục hậu đại là trách nhiệm bản năng của mỗi một thú nhân, cũng vì rất muốn có một giống cái có thể làm bạn với mình, muốn có một bảo bảo giống mình.

Bởi vì sống trong rừng rậm quá lâu, Kiều nói chuyện không thông thuận, thậm chí ngay cả thói quen sống cũng đều không giống như những thú nhân quần cư. Y coi trọng gì đó, có thói quen chiếm đoạt lấy, thức ăn chỉ cần ăn được là tốt rồi, không cần biết tư vị như thế nào. Y không biết làm thế nào biểu đạt tình cảm của bản thân, khi giáp mặt với Lợi Nặc bị bắt đến, y cũng là cường ngạnh chiếm lấy, thậm chí nhốt hắn trong sơn động, sợ hắn chạy trốn.

Lợi Nặc là giống cái tâm tư đơn thuần, hơn nữa giống cái sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại với giống đực cần chính bản thân mình, vì thế hắn cố gắng cải thiện thói quen cuộc sống của Kiều, tỷ như ăn thức ăn chín, tỷ như tắm rửa, tỷ như ... trước khi ngủ phải hôn mình một cái....

Hai tháng ngắn ngủi, Kiều liền hòa tan trong tấn công ôn nhu của Lợi Nặc, hận không thể mỗi ngày đem hắn phụng trong lòng bàn tay, bộ dáng bảo bối kia mặc cho ai nhìn đều đã đổ mắt.

Nhưng mà Lợi Nặc dù sao vẫn quen cuộc sống quần cư, thời điểm hắn lại một lần nữa đưa ra ý định muốn trở về bộ lạc, Kiều giận dữ. Bởi vì y vẫn cảm thấy, chỉ cần Lợi Nặc trở về bộ lạc, sẽ không quay lại, y không muốn Lợi Nặc đi, y muốn giống cái này vĩnh viễn ở bên cạnh mình !

Khi y phần nộ ném Lợi Nặc lên trên giường trải đầy da thú, không để ý đến cầu xin của hắn, đem một tảng đá lớn lấp kín cửa động, còn bản thân chạy ra ngoài phát tiết phần nộ trong lòng!

Y tuyệt đối không thể rời khỏi Lợi Nặc! Cũng không thể làm cho Lợi Nặc rời đi! Đây là giống cái của y, cho dù là bắt đến, cũng là của y!

Rốt cục, khi y dùng một thân vết thương đổi lấy lửa giận bình ổn, lại hoảng sợ phát hiện! Rừng rậm cháy !

Nơi bị cháy ngay tại phụ cận sơn động! Lợi Nặc vẫn còn ở bên trong !

Kiều không để ý đại hỏa sẽ thiêu đốt đôi cánh của mình, cũng không quản lửa cháy trên mặt đất sẽ làm bị thương đôi chân, lại càng không để ý đến khối cự thạch bị hỏa thiêu đốt sẽ làm bỏng bàn tay mình. Khi y đẩy ra cự thạch phát hiện Lợi Nặc hôn mê bất tỉnh, cả người đều nhanh hồng mất!

Y bắt đầu hối hận, hối hận chính mình không nên rời khỏi nơi này, y thậm chí hối hận vì sao bản thân không sống ở trong bộ lạc! Nếu đây là ở trong bộ lạc, như vậy sẽ không gặp đến nguy hiểm khó đoán trước, hơn nữa sẽ có rất nhiều thảo dược trị thương! !

Trong lúc Kiều tuyệt vọng, y nghe được tiếng hô của các thú nhân, y biết, đó là thanh âm dùng để liên lạc, tuy rằng không hiểu đến tột cùng là mang ý tứ gì, nhưng y biết, rất nhiều thú nhân đến nơi này, bọn họ tới cứu phát hỏa!

Ôm lấy Lợi Nặc hấp hối, Kiều triển khai hai cánh liền bay hướng địa phương thú nhân phát ra tiếng. Lửa quá lớn, cánh rất nhanh đã bị cháy. Kiều từ không trung ngã xuống xuống đất, vẫn không dừng lại chút

nào tiếp tục chạy về phía trước.

Cây cối bị thiêu đốt không ngừng rơi xuống cành cây bị đứt gãy, nhánh cây đổ bừa bãi rơi trúng đầu, trên lưng y, đốt cháy một mảng sủi bóng nước, đốt đến da thịt sần lại.

Rốt cục, y chạy tới bên cạnh đám cháy, gặp Lôi Thiết Nhĩ cùng Bạch Hạo.....

Thời điểm giống cái kia nói với y Lợi Nặc không có việc gì, Kiều cảm thấy tất cả thống khổ đều đã cách xa y.....

Vết thương của Kiều thập phần nghiêm trọng, lông vũ trên cánh chim cơ hồ đều bị đốt trụi, còn có phía dưới cánh chim, cũng bị thiêu đốt rồi tinh rồi mù, da đã bị cháy đến không còn, xương cốt đều cuộn lại. Dưới sự phụ trợ của cánh chim, vết thương trên lưng Kiều ngược lại không tính quá lợi hại.

“Trong khoảng thời gian ngắn cơ bản không có khả năng tiếp tục phi hành.” Tu Đạt run run tự tay bôi thuốc cao tốt nhất cho Kiều: “Ta nói trong thời gian ngắn, ít nhất cũng phải một năm. Tiểu tử, không bằng một năm này ngươi nghỉ ngơi ngay tại đây đi.”

Kiều không nói gì. Y vừa mới tiến vào bộ lạc liền phát hiện Khải Nhĩ, sau đó đoán rằng đây là bộ lạc của Lợi Nặc. Hiện tại bản thân bị trọng thương, căn bản không thể mang Lợi Nặc rời đi, hơn nữa sơn động y vẫn ở đã bị thiêu hủy, đã thấy việc tùy tiện mang theo một giống cái tiến vào rừng rậm, tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Nhưng mà đã tập quán sống một mình, Kiều ở trong bộ lạc gốc qua ngày có điểm câu nệ, nơi này có nhiều người, khiến y thập phần không quen, nhưng mà lại không thể không xác định, đây tuyệt đối là bộ lạc tốt nhất mà y từng gặp qua.

Nguyên lai Lợi Nặc từ nhỏ đã sinh hoạt tại nơi này a, trách không được tốt như vậy.....[khi Kiều tiến vào thứ đầu tiên y ý thức được là bộ lạc thực sự quá cường đại]. Khi Kiều nhìn đến Lợi Nặc thanh tĩnh cùng một giống cái ôm nhau khóc rống, trong lòng còn có chút rối loạn. Y chưa từng gặp qua Lợi Nặc khóc, chẳng sợ lúc trước y đối với hắn như vậy, hắn đều không có khóc. Nhưng là hiện tại, lại khóc đến thương tâm. Hắn quả nhiên không thể rời khỏi thân nhân của mình

Kiều yên lặng tìm được Bạch Hạo, y trực giác lời nói của giống cái này trong bộ lạc có nhất định phân lượng. Y nói cho Bạch Hạo biết bản thân sẽ ở trong này một thời gian, khả năng là một năm, bất quá y không có thói quen ở nơi nhiều người, cho nên muốn hỏi một chút nơi nào trong bộ lạc có vẻ yên lặng, y muốn làm nhà ở chỗ đó.

Phòng ở trong bộ lạc đều tập trung, Bạch Hạo suy nghĩ nửa ngày, rốt cục nhớ tới đến chân núi phía sau bộ lạc có một sơn động. Phía trước không có nhà ở, trước cũng từng có thú nhân ở đó. Hiện tại sơn động này vừa lúc có thể cho Kiều mượn cùng Lợi Nặc ở lại, đợi sau khi Kiều quen với cuộc sống trong bộ lạc, tái dựng một căn nhà cũng không muộn.

Sau khi nói ra ý nghĩ của mình, Kiều lúc này gật đầu đáp ứng.

Vị trí sơn động thật không sai, ẩn nấp, nhưng mà động khẩu lại đối mặt bộ lạc. Trong sơn động cũng rất lớn, ngay từ đầu Bạch Hạo muốn dùng nó để chứa đồ đạc này nọ, nhưng mà luôn luôn bận rộn, liền quên, hiện tại vừa đúng lúc thu thập để người khác vào ở.

Da thú trong bộ lạc rất nhiều, A Phù lựa vài tấm mềm mại thoải mái đem đến trải trong sơn động.

Tuy rằng hắn rất không cam lòng để đệ đệ mình đi theo một tên như vậy, bất quá xem tại y đối tốt với Lợi Nặc, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Khải Nhĩ bởi vì mỗi lần nhìn đến Kiều đều tặc mao, vì thế bị Bạch Hạo phái đến bộ lạc A Phù báo tin cho cha mẹ hắn biết, nói người tìm được rồi, để bọn họ yên tâm.

Lại qua hai ba ngày, giống đực ra ngoài lục tục trở lại bộ lạc, đồng thời cũng mang về đại lượng con mồi. Bọn người Lôi Thiết Nhĩ đã phát hiện vài thú nhân bị thương trong rừng rậm, nhanh chóng để đồng hữu đem người về cứu chữa. Bọn họ thậm chí còn thấy được mấy cỗ thi thể thú nhân, bởi vì không thể thoát khỏi trận đại hỏa, mà vĩnh viễn lưu lại bên trong rừng rậm.

Do bị đốt cháy quá lợi hại, vài thú nhân vô danh này không thể nhận ra đặc thù, cũng liền không thể tìm được bộ lạc bọn họ. Lôi Thiết Nhĩ mai táng tất cả, thật sâu thổ dài.

Mặc kệ con người cường đại cỡ nào, trong thiên tai luôn vô cùng nhỏ yếu. Lôi Thiết Nhĩ triển khai hai cánh bay về nhà mình, y bức thiết cần phải ôm lấy bạn lữ của mình, cái ôm ấm áp kia, vĩnh viễn là nơi y có thể dừng lại, cũng chỉ có nơi đó, y mới không cảm thấy thế giới này đáng sợ cỡ nào.

48. Chương 48: Chúng Ta Cố Gắng Sinh Bảo Bảo Đi

Tổn thất hoả hoạn mang đến đối với bộ lạc bọn họ mà nói không có bao nhiêu đại ảnh hưởng, bất quá một tháng sau hoả hoạn, bên ngoài tường thành xuất hiện đột ngũ các thú nhân mang theo người nhà. Bọn họ là một bộ lạc nhỏ nhỏ sống trong rừng rậm, tất cả chỉ bất quá có ba mươi mấy người.

Những thú nhân lần trước Lôi Thiết Nhĩ cứu được trong hoả hoạn có hai người là sống trong bộ lạc này. Thú nhân sau khi về nhà hưng phấn cùng thủ lĩnh kể lại bộ lạc cứu mình có bao nhiêu mỹ lệ, thú nhân bên trong có bao nhiêu cường đại, bọn họ biết dựng tường thành cao lớn cùng nhà ở xinh đẹp, còn có thể chăn nuôi dã thú, dùng sữa của bọn chúng cho hài tử bổ sung dinh dưỡng. Kỳ thật này cũng không tính là gì, trọng yếu nhất chính là, trong bộ lạc này có rất nhiều hài tử, trong đó còn có một đôi song bào thai!

Hài tử, là có thể mang đến vận may, bọn họ là thiên thần của toàn bộ bộ lạc, cũng là tương lai cường đại của bộ lạc.

Thú nhân thủ lĩnh kia động tâm, rất nhiều thế hệ bọn họ vẫn ở trong rừng rậm trải qua cuộc sống gian khổ, người trong bộ lạc cũng càng ngày càng ít, đã muốn hơn mười năm không có bảo bảo nào được sinh ra. Bọn họ không phải chưa từng nghĩ đến việc gia nhập bộ lạc cường đại, chính là sợ bộ lạc cường đại cần bản không cần loại thú nhân yếu nhược như bọn họ gia nhập.

“Thủ lĩnh bọn họ phi thường hiền lành, hơn nữa còn nói qua có ý tưởng muốn thu nhận những bộ lạc nhỏ để mở rộng.” Thú nhân tiếp tục cổ động thủ lĩnh, hẳn thật sự là rất thích bộ lạc kia.

Cuối cùng, thủ lĩnh rốt cục quyết định chuyển nhà, hậu trữ kiểm bì (da mặt dầy) đem tất cả mọi người trong bộ lạc đưa đến trước tường thành cao lớn.

Bên ngoài tường thành, là rừng trúc tươi tốt xanh um, còn có đất trồng rau xanh biếc chỉnh tề, vài giống cái mang theo bọn nhỏ ở trong đất trồng rau nhỏ cỡ đại. Phía dưới tường thành, là một hà đạo, dòng nước loàn loàn chảy xuôi đến cuối tường thành, cuối cùng đổ vào con sông ở phía xa xa.

Sau khi thủ lĩnh thú nhân kia đổ mặt cùng Lôi Thiết Nhĩ nói ra ý tưởng muốn gia nhập, đã được mọi người trong bộ lạc nhiệt liệt hoan nghênh.

Bọn họ còn được phân đến phòng ở rộng mở sáng ngời, điều này làm cho bọn họ vốn đã quen ở thụ ốc (hốc cây) cực kỳ tò mò.

“Nhiều thế hệ chúng ta đều ở trên cây, bởi vì trên cao so với dưới mặt đất an toàn hơn.” Khuôn mặt thủ lĩnh kia vẫn đỏ rực, mỗi lần mở miệng nói chuyện đều thẹn thùng, ngón tay cứ xoắn lấy mái tóc của mình: “Chúng ta biết rất nhiều thảo dược, cũng nhận thức các loại dã quả, nắm có thể ăn được, nhưng thú nhân trong bộ lạc chúng ta yếu nhược, mỗi lần săn bắn không nhất định có thể thắng lợi trở về..... Nhưng mà, thú nhân chúng ta cũng không phải không lợi hại, chỉ là bọn họ thường xuyên ăn không đủ no..... Ách, ý của ta là, các người không nên nhìn chúng ta thấp kém, kỳ thật.....kỳ thật.....”

Bạch Hạo bị bộ dáng nói lắp của y làm cho cười lên tiếng, kết quả hại thủ lĩnh này càng thêm đỏ mặt.

Lôi Thiết Nhĩ đồng ý để bọn họ ở trong những căn nhà còn lại, nếu không đủ thì tự đi khuôn đá về làm nhà ở, nếu không được, bộ lạc bên này sẽ hỗ trợ.

Điều này khiến cho bộ lạc bên kia thập phần cảm kích, nhất là vị thủ lĩnh, bởi vì quá mức hưng phấn, đôi mắt mở lớn đến gần giống như chuông đồng.

“Thật tốt quá, thật tốt quá ! ! Chúng ta, chúng ta thật sự biết làm việc! Chúng ta biết bắt cá, bao nhiêu cá cũng bắt được, chúng ta sẽ vì bộ lạc tìm đến càng nhiều mầm cây, việc trồng trọt, chúng ta cũng sẽ cố gắng đi học!”

Tiến bước thủ lĩnh hưng phấn quá độ cùng tộc nhân của y, Bạch Hạo xích xích nở nụ cười nửa ngày: “Bọn họ đến tột cùng là chủng tộc gì a? Ở tại trên cây, chẳng lẽ là hầu tử?”

“Cái gì là hầu tử?” Lôi Thiết Nhĩ nghe không hiểu: “Bọn họ là tộc mèo rừng, chủng tộc này vốn rất cường đại, chính là sau lại không biết vì sao dần dần suy nhược, hơn nữa đại bộ phận giống cái của tộc mèo rừng đều đi theo giống đực trong bộ lạc cường đại, làm cho bộ lạc càng ngày càng yếu nhược.” Giống đực không cường đại, rất khó hấp dẫn giống cái yêu thích, bộ lạc không có giống cái, trên cơ bản cùng diệt vong cũng không khác nhau.

“Bất quá, bọn họ thập phần có kinh nghiệm trong việc nhận thức dã quả cùng các loại côn trùng có độc hay không, cho nên dù không săn bắt được con mồi, bọn họ vẫn có thể dựa vào vài thứ kia mà sống sót.” Lôi Thiết Nhĩ sờ sờ đầu Bạch Hạo, đi ra ngoài an bài chuyện bộ lạc mới.

Tuy rằng Lôi Thiết Nhĩ biểu hiện thực bình tĩnh, nhưng Bạch Hạo biết tên kia trong lòng nhất định rất kích động, hiện tại trong bộ lạc đã có hơn trăm hộ dân, trước sau có hai bộ lạc gia nhập. Điều này khiến cho Lôi Thiết Nhĩ vẫn một lòng muốn phát triển bộ lạc phải hảo hảo chiêu cố hoàn chỉnh một phen, chính mình cũng không thể nhàn rỗi, có chủng tộc có thể đi tìm mầm cây gia nhập, tổng so với bản thân không có kinh nghiệm mà sờ loạn càng mạnh hơn.

Mùa hè còn chưa đi qua, Tây Lợi Á lại một lần nữa hoài thượng bảo bảo. Dem tất cả giống cái đều ghen tị đỏ hai mắt.

Giống cái vốn khó có thể mang thai, thật vất vả sinh được một bảo bảo, thân thể suy yếu cần điều dưỡng nhiều năm mới có cơ hội hoài thượng bảo bảo thứ hai, ai biết Tây Lợi Á người này mỗi ngày ăn cái gì, cư nhiên lại một lần nữa mang thai!

Biết được tin tức Tây Lợi Á lại mang thai, Bạch Hạo đột nhiên cũng có một chút tâm động.....

Đi vào bộ lạc đã gần một năm, nhìn này bộ lạc biến hóa nghiêng trời lệch đất, cũng thấy rất nhiều tiểu bảo bảo sinh ra. Mỗi lần nhìn biểu tình phong phú của thú nhân có bảo bảo, Bạch Hạo liền cảm thấy có điểm thực xin lỗi Lôi Thiết Nhĩ.

Tuyết Lai từng an ủi hắn, nói bản thân cùng Đạt Khắc Tư cũng đã ở với nhau năm sáu năm mới có bảo bảo, cho nên Bạch Hạo cũng không cần quá để ý loại sự tình này. Nhưng mà Bạch Hạo vừa tưởng tượng đến song bào thai nhà tú tài cùng biểu tình đắc ý của Tây Lợi Á, liền vô cùng buồn bực.

Vết thương trên lưng Kiều đã lành lặn không sai biệt lắm, cố ý yêu cầu đi theo bọn Lôi Thiết Nhĩ ra ngoài săn thú. Bị cự tuyệt vài lần, trên mặt thú nhân thập phần mất hứng, y lại một lần nữa cường điệu cho dù không có cánh, y cũng rất cường đại, cho nên không thể kỳ thị y như vậy, hơn nữa bạn lữ của y muốn ăn thứ chính mình săn về mới được!

Lôi Thiết Nhĩ nhìn kẻ mang về mặt quật cường này, đành phải đồng ý. Cùng lắm thì lần này bọn họ không vào rừng rậm, chỉ đến thảo nguyên là được rồi. Động vật trên thảo nguyên tuy rằng không lớn, nhưng săn nhiều một chút cũng có thể đủ ăn.

Năng lực săn bắn của tộc mèo rừng quả nhiên không tốt lắm, sau khi biến thân thành mèo rừng, thân thể nhỏ hơn một phần ba so với các thú nhân khác. Cho dù chỉ là một con hươu sừng nhọn, cũng phải đến ba bốn con mèo rừng vây công mới bắt được, hơn nữa trên cơ bản đều sẽ bị thương. Bất quá bởi vì bọn họ gia nhập, trên bàn ăn của các thú nhân phong phú hơn. Các loại nấm, rễ cây, dã quả có thể ăn được bọn họ xếp thành từng đôi mang về bộ lạc, đôi khi còn có thể mang về rất nhiều quả hạch, làm cho chủng loại đồ ăn vặt của tú tài cũng trở nên thập phần phong phú.

Bộ dáng biến thân của Kiều lần đầu tiên xuất hiện trong bộ lạc làm cho Bạch Hạo hoảng sợ, hắn cảm thấy giống như mình nhìn thấy một con kỳ lân biến chủng! Tuy rằng trên đầu không có sừng, tứ chi cũng không giống, hơn nữa một thân bạch mao, vẩy đen, nhưng mà giống hệt kỳ lân trong tranh Tết ah!

Nhìn bộ dáng Bạch Hạo đối với thú hình của Kiều yêu thích không buông tay, Lôi Thiết Nhĩ không hài lòng, y nhoáng một cái biến thành đại lão hổ cũng cũng Bạch Hạo, khiến cho hắn rời xa dã thú màu trắng không nhìn ra đến tột cùng là thuộc loại gì kia. Sau đó dùng ánh mắt tròn tròn ngáp nước nhìn Bạch Hạo tỏ vẻ bản thân bất mãn, cuối cùng ngửa cái bụng cầu vuốt ve, muốn làm Bạch Hạo đỡ khóc đỡ cười.

Cánh của Kiều bị bỏng rất nghiêm trọng, mỗi lần đem cánh xòe ra ngoài để thương được, đều đã làm cho Lợi Nặc nho nhỏ khóc một hồi. Bất quá đáng được chúc mừng là, phần cánh nhọn phía dưới bị đốt trụi đã bắt đầu có xương cốt mới dài đi ra, nộn thịt mỏng manh cũng bắt đầu bao trùm nơi bị cháy hỏng, tin tưởng không bao lâu, đôi cánh của y sẽ khôi phục bộ dáng trắng nõn xinh đẹp như trước.

Thời điểm Kiều đã biết chỗ tốt của nhà ở của bọn Bạch Hạo, bắt đầu tìm vật liệu thích hợp mang về làm nhà, còn yêu cầu Bạch Hạo tìm hộ y một địa phương hẻo lánh có thể dựng nhà ở, tự mình một người gạt Lợi Nặc buồn đầu khổ làm, dùng thời gian một tháng nhanh chóng dựng xong nhà ở. Khiến cho khi Lợi Nặc chuyển vào nhà mới, nắm lấy bàn tay đầy máu của Kiều khóc đến thương tâm, bộ dáng kia làm cho Kiều nghĩ hắn không thích căn nhà này, thiếu chút nữa lại đem nó huỷ đi.

Trước khi mùa đông bắt đầu, phụ thân Lợi Nặc cứ nhiên mang theo bộ lạc của mình cũng gia nhập đến đây. Tuy rằng lý do là vì chiếu cố A Phù cùng Lợi Nặc thật không có sức thuyết phục, nhưng nhóm giống cái hồ tộc xinh đẹp vẫn hấp dẫn các thú nhân độc thân trong bộ lạc điên cuồng phát ra nội tiết tố.

Có giống cái xinh đẹp dụ hoặc, khiến cho nhóm tiểu tử kia nhiệt tình mười phần, chẳng những thể hiện tài năng săn bắn, liền ngay cả việc giúp đỡ hồ tộc dựng nhà ở một đám cũng làm đến dường như không biết mệt. Bọn họ như vậy, nhạ tộc mèo rừng buồn bực thật lâu, dù sao nhà ở là do bọn họ tự dựng lấy thôi. Bất quá nhìn xem nhóm giống đực trong bộ lạc của mình cũng đều đối với giống cái hồ tộc chảy nước miếng, thủ lĩnh mèo rừng cũng chỉ có thể nhắm mắt mở một con mắt, ai bảo trong tộc thiếu thốn giống cái a, này cũng chẳng trách người khác.

Bộ lạc càng lúc càng lớn, Bạch Hạo tâm huyết dâng trào yêu cầu Lôi Thiết Nhĩ mang mình bay lên trời, từ trên cao nhìn xuống bộ lạc. Nhà cửa chỉnh tề, quảng trường xinh đẹp, đất trồng rau đang vào mùa thu hoạch, không một điều nào không khiến Bạch Hạo cảm động rơi lệ.

Thú nhân trong bộ lạc bận rộn chuyển quanh : Có người bắt đầu mang da thú ra phơi nắng, có người đang treo thịt khô dưới mái hiên, có người đang may quần áo ấm cùng giày da dùng cho mùa đông, có người đang lựa hoa quả làm mứt hoặc hoa quả khô, có người cùng tiểu hài tử chạy nhảy nháo nháo trên quảng trường, có người chuyên tâm phơi nắng dưới ánh mặt trời.... Tất cả, đều bất đồng rất xa với thời điểm khi mình vừa đến, nơi này trở nên xinh đẹp, dồi dào như thế.

Lôi Thiết Nhĩ mang theo Bạch Hạo đáp xuống trong bộ lạc, mọi người nhìn thấy bọn họ đều mỉm cười chào hỏi, giống cái sẽ hướng Bạch Hạo hỏi cách làm áo da, giống đực lại hứng thú với phương pháp chế tác cạm bẫy. Tiểu hài tử cầm lấy chiếc bánh vừa nướng xong phết đầy mật đưa cho Bạch Hạo, nhìn hắn ăn một miếng, mới vui vẻ chạy vụt đi.

Tiểu Đạt Tây đã có thể thú hoá, tiểu hắc báo xinh đẹp khả ái nghiêng ngả lão đảo chơi đùa trước cửa nhà, dẫn đến một đám giống cái kinh hô cùng tiếng cười sùng ái.

Bối Á Đặc chính thức bắt đầu hướng tiểu Âu Cảnh “cầu hôn”, kết quả đem tiểu Âu Cảnh dọa chạy về “nhà mẹ đẻ” né một tuần, lại bị tiểu thú nhân trảo trở về. Nó có điểm không rõ vì sao bạn tốt sẽ biến thành loại quan hệ này, xem ra con đường cầu hôn của Bối Á Đặc còn thực xa xôi..... Bất quá người còn chưa trưởng thành đâu, vì sao phải gấp gấp như vậy a *thở dài* !

Khải Nhĩ rốt cục thắng được tâm mỹ nhân, cao hứng cùng A Phù kết thành bạn lữ, để cho Bạch Hạo thưởng thức một lần cái gì gọi là chân chính cầu ngẫu vũ. Kết quả chính là Lôi Thiết Nhĩ bị bạn lữ nhà mình khách sáo đã lâu.....

Ngốc tú tài được Kiệt Sâm dưỡng béo một vòng, khuôn mặt nhỏ nhắn trưởng ra song cằm, sau đó bị Bạch Hạo nghiền khắc đúng đắn giáng một lần tác hại của béo phì, mới có chút thu liễm, bất quá còn không biết có hữu dụng hay không.

Lợi Nặc cũng có dấu hiệu mang thai, có thể là giống cái bán thú hóa luôn thực dễ dàng hoài thai từ. Kiều rốt cục phải làm ba ba, khuôn mặt than đen kia rốt cuối cùng cũng lộ ra một tia tươi cười.

Mùa thu cơ hồ trong một đêm vừa đến đây đã đi rồi, khi gió lạnh cuốn đi lá rụng, từng bông tuyết tung bay rơi xuống đại địa.

Ngoài phòng, ngân trang tổ khóa (một mảnh màu bạc); Trong phòng, ấm áp thoải mái.

Một trận kịch tình qua đi, Bạch Hạo ôm cổ Lôi Thiết Nhĩ, thì thào nói nhỏ: “Ta cũng muốn có bảo bảo, Lôi, chúng ta cố gắng sinh bảo bảo đi.....

49. Chương 49: Bối Á Đặc – Âu Cảnh Thiên [Nhất]

Bối Á Đặc nghe cha mẹ nói trong bộ lạc có hai giống cái mới đến, là mẫu tử.

Mẫu tử? Nói như vậy, chính là có tiểu thú nhân đi vào bộ lạc? Bối Á Đặc rất ngạc nhiên, nó đi theo phía sau cha mẹ hoan hỉ chạy tới vô giúp vui.

Xa xa nhìn qua, kia hẳn là giống cái, gầy teo nho nhỏ, tránh ở bên cạnh mụ mụ của mình, vẫn cúi đầu, cũng không hay nói chuyện. Bối Á Đặc không cao hứng lắm, nó vẫn nghĩ là tiểu giống đực đâu, như vậy tất cả sẽ có thể cùng nhau chơi trò đi săn trò, đáng tiếc là giống cái..... Giống cái tối mảnh mai, lần trước nó không cẩn thận va phải Á Tân một cái, kết quả hẳn liền ngã sấp xuống, làm hại mình bị ba ba đánh đòn.

Ngày hôm sau, khi bọn họ đều ăn xong điểm tâm, mẫu tử kia mới thức dậy. Bối Á Đặc lau một phen mồ hôi trên trán do chơi đùa, nghe thấy Tuyết Lai thúc thúc gọi giống cái kia là Bạch Hạo.

“Bối Á Đặc, chúng ta qua nhìn xem đi?” Tu Tư đẩy đẩy bả vai Bối Á Đặc. Tuy rằng Bối Á Đặc chỉ mới sáu tuổi, khả năng nó cũng là một tiểu hài tử thú nhân cường tráng, hiện tại trong bộ lạc tiểu hài tử giống đực ít hơn giống cái, cho nên tiểu Bối Á Đặc tự thành vị vua nhỏ.

“Đi thì đi.” Bối Á Đặc vung tay lên, một đám hài tử rầm rầm chạy tới, vây quanh hai mẫu tử kia cười hì hì nhìn.

Tuyết Lai bế lấy hai tiểu hài tử giống cái ít tuổi nhất: “Xem, các người lại có bạn chơi mới nha, là một tiểu giống cái xinh đẹp..... Ân, ai tới chiều cổ hẳn?”

Bối Á Đặc cẩn thận nhìn nhìn tiểu giống cái kia, cảm thấy hẳn lớn lên nhìn thuận mắt hơn những giống cái mà nó biết, vì thế tiến lên phía trước giữ chặt tay hẳn: “Cùng chúng ta đi chơi đi, người tên là gì?”

Tiểu giống cái kia vẻ mặt mờ mịt, nhìn nhìn mình lại nhìn nhìn mụ mụ của hẳn, mắt to chớp chớp, cũng không nói.

Không lẽ là gốc tử sao? Bối Á Đặc muốn thu tay lùi về, nó cũng không muốn cùng gốc tử chơi đùa.

Tuyết Lai nghiêng đầu: “Nga, Bối Á Đặc, tiểu giống cái này tên Âu Cảnh, ân..... Về sau người sẽ chiều cổ hẳn sao?”

Bối Á Đặc sửng sốt, âm thầm bĩu môi, nhưng mà vẫn bày ra bộ dáng vô cùng khả ái nhìn Tuyết Lai: “Tuyết Lai thúc thúc, hẳn rất được, về sau để hẳn làm bạn lữ của ta được không?”

Một người tên là Bạch Hạo một người tên là Âu Cảnh, cái tên đều kỳ quái.....

Tuyết Lai cười loan hạ thất lưng: “Ai nha nha, cái này ta cũng không thể làm chủ, tiểu Cảnh hiện tại nghe không hiểu người nói cái gì đâu, người cứ dạy hẳn nói chuyện rồi tính sau.”

Bối Á Đặc gật gật đầu, nguyên lai tiểu giống cái này không phải gốc tử, chỉ là nghe không hiểu nó nói chuyện. Nhưng mà vì sao bọn họ lại nghe không hiểu? Chẳng lẽ người trong bộ lạc khác nghe không hiểu khi người của bộ lạc mình nói chuyện sao? Tiểu Bối Á Đặc làm bộ dáng như sắp tuyên bố một chuyện trịnh trọng lý kỳ đối với Âu Cảnh nói: “Tiểu cảnh, về sau người chơi cùng bọn ta đi, ta sẽ dạy ngôn ngữ nơi này cho người, sau đó người làm bạn lữ của ta được không?” Dù sao người cũng không nghe được, hơn nữa các

tiểu giống cái khác trong bộ lạc đều bị người ta định sẵn rồi, không bằng mình ra tay với hấn trước. Bối Á Đặc cảm thấy bản thân thật sự thông minh, tuyệt không chịu thiệt.

Không quá vài ngày, Bối Á Đặc liền phát hiện tiểu giống cái này thực thông minh, bởi vì hấn đã có thể nói vài câu thoại đơn giản, hơn nữa rất nhanh dung nhập vào trò chơi đi săn của của bọn họ..... Hơn nữa không phải lấy thân phận con mồi.

Phát hiện này làm cho Bối Á Đặc có điểm giật mình, nhưng cũng có chút tiểu hưng phấn, dù sao tiểu giống cái này cũng coi như bạn lữ tạm định trên danh nghĩa của mình, hơn nữa bản thân mai sau nhất định là thú nhân cường đại, giống cái đương nhiên cũng phải cường đại a.[tâm tư tiểu hài tử a, chính là đơn giản như vậy].

Giống cái tên Bạch Hạo kia muốn dựng phòng ở, Bối Á Đặc rất kỳ quái, trong bộ lạc nhiều phòng trống như vậy, tại sao hấn còn muốn dựng phòng ở? Hơn nữa phòng ở cần lớn như vậy sao? Bộ dáng vô cùng tò mò nga.

Thời điểm phòng ở mới dựng xong, Bối Á Đặc ngồi ở trên giường ấm áp, trong lòng thực khiếp sợ.

Cái giường này, cư nhiên ấm ! ! ấm áp a ! ! ! thời tiết rất nhanh sẽ lạnh, buổi tối bọn họ đều là đắp rất nhiều da thú để giữ ấm, nhưng nơi này cư nhiên có loại giường tự nó có thể nóng lên ! ! !

Bối Á Đặc có chút ghen tị nhìn tiểu Âu Cảnh ở trên giường lăn lộn, sau đó dùng sức nghĩ xem bản thân phải làm cách nào để có thể cũng được ngủ trên cái giường ấm áp này.

Thời gian trôi qua, Bối Á Đặc phát hiện giống cái tên Bạch Hạo kia quả nhiên có rất lớn bản sự, nghe nói tự hấn có thể bắt được con mồi, nghe nói thời điểm hấn vào bộ lạc mang theo rất nhiều mật, là hấn tự lấy được, nghe nói hấn biết làm rất nhiều đồ ăn ngon..... Được rồi, đây không phải nghe nói, bởi vì nó cũng đã ném qua. Hơn nữa hấn còn phát minh một phương pháp dệt vải mới, kết quả mũ mũ của mình mỗi ngày làm hết công việc liền thích ngồi dưới ánh nắng dùng hai cái que qua lại đan cái loại áo len gì đó. Thật sự là kỳ quái.

Tiểu Âu Cảnh đã có thể nói chuyện được, Bối Á Đặc cho rằng đây là do công lao của bản thân. Mỗi ngày ưỡn cao bộ ngực nhỏ, đem theo tiểu bạn lữ tương lai của nó đi dạo khắp nơi. Cái gì? Tạm định? Sao có khả năng, giống cái thông minh như vậy, hơn nữa lại có mũ mũ biết nấu cơm, nhất định phải hảo hảo nắm chắc mới đúng! ! Bối Á Đặc thật thông minh đâu. Bất quá, qua một thời gian khá dài nó mới biết, nguyên lai tiểu giống cái gầy bẹp này, cư nhiên lớn hơn mình mấy tuổi.....

Bối Á Đặc rốt cục hỗn đến có thể cùng tiểu Âu Cảnh ngủ chung trên giường sưởi. Tuy rằng bị cha mẹ cười nhạo nói có bạn lữ liền ngay cả nhà cũng không thèm về, nhưng đối với Bối Á Đặc hấp dẫn lớn nhất chính là mỗi ngày được ăn ngon, có giường nằm ấm áp, còn có thể ôm ấp tiểu bạn lữ mềm mại. Tư thế ngủ nó thích nhất đó chính là ôm lấy thắt lưng tiểu Âu Cảnh, cũng đầu trong lòng hấn, sau đó tay cầu tiểu bạn lữ sẽ ôm đầu của nó, làm cho nó ngủ đến thư thư phục phục .

Bối Á Đặc lần đầu tiên cảm thấy, có tiểu bạn lữ thật sự rất không tồi.

Lôi Thiết Nhĩ thúc thúc muốn theo đuổi mũ mũ tiểu Âu Cảnh. Bối Á Đặc nghĩ không ra, trong bộ lạc có nhiều giống cái độc thân lớn lên lại xinh đẹp như vậy, hơn nữa có mấy người cũng rất thích Lôi Thiết Nhĩ thúc thúc, nhưng mà vì sao y lại chọn một người, hắc hắc, tóc ngắn ngắn như vậy? Chẳng lẽ bởi vì hấn biết nấu cơm? Biết làm giường sưởi ấm áp? Hay là sẽ dạy cho mọi người phương pháp đan áo len? Nó từng hỏi qua mũ mũ, nhưng mũ mũ chỉ cười cười, nói thích chính là thích, làm sao có nhiều lý do như vậy a? Sau đó mũ mũ lại nói cho nó một tin tức thực sự khiếp sợ.

“Bạch Hạo là ca ca của Âu Cảnh, Bối Á Đặc, người trăm ngàn không cần gọi Bạch Hạo là mũ mũ.” Bối Á Đặc hắc nghiêm mặt nhìn mũ mũ cười đến loạn hạ thắt lưng, khoe miệng run rẩy vài cái. Nó cảm thấy Lôi Thiết Nhĩ thúc thúc thật sự rất sáng suốt khi lựa chọn giống cái kêu Bạch Hạo kia, dù sao Bạch Hạo sẽ không giống mũ mũ, mỗi ngày chỉ biết nấu một nồi kỳ quái gì đó bắt mình cùng ba ba ăn, hoàn hảo ba ba sẽ làm thịt nướng thơm ngào ngạt, nếu không..... Bối Á Đặc nhéo nhéo cánh tay nhỏ bé của mình, nhìn nhìn tiểu Âu Cảnh mỗi ngày chạy theo phía sau mình, hoàn hảo, cơ bắp cũng có, độ đàn hồi cũng có, nó quả nhiên là tiểu giống đực cường tráng!

Theo càng ngày càng hiểu biết tiểu Âu Cảnh, Bối Á Đặc lại càng cảm thấy chính mình sáng suốt. Như vậy một giống cái khả ái, xinh đẹp được mình nhận trước, bao nhiêu giống đực hâm mộ chết. Bất quá Bạch Hạo kia rất chán ghét, nói cái gì muốn rèn luyện thân thể, khiến cho bọn nó một vòng lại một vòng chạy bộ xung quanh bộ lạc, còn làm cái gì hít đất, làm hại bản thân ngày hôm sau vô cùng đau nhức ê ẩm, bất quá có tiểu Âu Cảnh hỗ trợ nhu nhu cánh tay ấn ấn chân, nếu không nó thực không muốn đứng lên a.

Chạy được vài ngày, trong bộ lạc đột nhiên đến đây một đám thú nhân.

Bộ lạc đột nhiên bận rộn lên, rất nhiều thú nhân giống đực đi khuôn đá tảng vây xung quanh bộ lạc, còn ở bên ngoài đào rất nhiều hố sâu. Sau lại, ba ba tranh thủ lúc rảnh rỗi trở về nói với mẹ, liệt xỉ bạo long sắp đến!

Bối Á Đặc biết cái loại xấu xí kia! Bởi vì thời điểm liệt xỉ bạo long tập kích bộ lạc, bắt đi bảo bảo của A Thụy Nhĩ thúc thúc, còn đả thương bạn lữ hân. Làm hại A Thụy Nhĩ thúc thúc khóc đến thương tâm gần chết!

Nhưng mà hiện tại, mấy thứ kia lại muốn đến đây! !

Bối Á Đặc gắt gao nắm lấy bàn tay tiểu Âu Cảnh, nó không phát giác bản thân đang phát run, thậm chí còn run rẩy lợi hại. Bỗng nhiên, nó được một vòng tay nho nhỏ ôm lấy, tiểu Âu Cảnh vỗ vỗ vai nó: “Bối Á Đặc, không cần sợ hãi.”

Đúng vậy, không cần sợ hãi, nó là một tiểu thú nhân, hơn nữa nó cũng muốn bảo hộ bạn lữ của mình! Nó phải thay đổi trở nên mạnh mẽ! !

Ngày đó liệt xỉ bạo long tập kích, nó bị người lớn an bài trong phòng không cho ra ngoài. Trong phòng còn có các hài tử khác cùng giống cái, đều lặng yên cầu nguyện. Giống cái tên Bạch Hạo kia lấy ra dao găm, nói muốn ra ngoài xem xét. Bối Á Đặc rất thích dao găm kia, rất sắc bén, chuẩn xác!

Bạch Hạo đi ra ngoài, bên ngoài, liệt xỉ bạo long kêu thảm thiết cùng tiếng quát tháo của các thú nhân làm cho Bối Á Đặc nhin không được cắn chặt môi.

Nó vẫn rất sợ, thậm chí nhắm chỉ cần nhắm mắt lại là có thể tưởng tượng ra bộ dáng xấu xí ghê tởm của liệt xỉ bạo long ! Nó ôm chặt lấy tiểu Âu Cảnh, tựa hồ như vậy có thể cho nó không cần phải quá sợ hãi.

Tiểu Âu Cảnh ngoan ngoãn lui trong lòng, hai tay ôm lấy thắt lưng nó, miệng không ngừng thì thào tự nói: “Không phải sợ, không phải sợ.....”

Bối Á Đặc biết, đây là nói cho mình nghe, hân khiến cho chính mình không cần sợ hãi.

Rất kỳ quái, trong thanh âm tĩnh tế, Bối Á Đặc như có kỳ tích an tĩnh lại, thân thể không hề phát run. Đúng, không phải sợ, nếu bản thân còn sợ thành như vậy, làm sao có thể bảo hộ được bạn lữ? Làm sao có thể bảo hộ được người nhà?

Nó nhìn cái trán tiểu Âu Cảnh lộ ra giữa mái tóc đen, nhẹ nhàng hôn lên.

Nhưng là tiểu Âu Cảnh chỉ chớp chớp ánh mắt, có chút mờ mịt nhìn nhìn nó, sau đó lộ ra một nụ cười ngại ngùng.

Cuộc chiến kia, bởi vì các thú nhân đi săn thú kịp thời trở về, cho nên chiến thắng. Nhưng mà khi nhìn thấy Bạch Hạo cả người đầy máu được Lôi Thiết Nhĩ thúc thúc ôm, lại vẫn chuyện trò vui vẻ, tâm Bối Á Đặc hung hăng co rúm một chút !

Ngay cả một giống cái đều có thể dũng cảm như vậy, Bối Á Đặc, người dựa vào cái gì mà cảm thấy sợ hãi? Người là thú nhân giống đực anh dũng a ! ! !

Bộ lạc dưới sự dẫn dắt của giống cái tên Bạch Hạo kia bộ dáng dần dần đổi mới. Khi Bối Á Đặc nghe được ba ba mẹ mẹ tâm sự nói Lôi Thiết Nhĩ thúc thúc tìm được một giống cái rất tốt, còn nói hân là ánh sáng hy vọng của bộ lạc.

Bối Á Đặc đột nhiên cảm thấy bản thân có chút nhỏ bé, nó không muốn bị so sánh với một giống cái, nếu nói như vậy, về sau nó đều không còn mặt mũi nào cùng tiểu Âu Cảnh kết làm bạn lữ ! !

Từ nay về sau, nó không hề mỗi ngày chơi đùa, mà là cùng ba ba luyện tập các kỹ xảo đi săn, mỗi ngày mệt đến tinh bì lực tẫn, nhưng mà mỗi ngày nó đều có thể thấy tiểu Âu Cảnh đun nước ấm đợi mình trở về tắm rửa, còn tự tay bưng cơm cho nó. Buổi tối còn giúp nó xoa bóp chân tay, sau đó ôm nó ngủ.

Rất cục, nó có thể đi theo ba ba đi ra ngoài săn bắn đơn giản, thời điểm nó săn được con mồi đầu tiên, trong lòng người thứ nhất nó nghĩ đến chính là Âu Cảnh, tiểu bạn lữ của nó! Bởi vì nó đã trở thành giống đực nhỏ tuổi nhất đi săn trong bộ lạc! Đây là vinh quang cỡ nào!

Rất cục, khi nó một lần nữa thật sự cùng tiểu bạn lữ đưa ra chuyện muốn làm bạn lữ cả đời, lại đem tiểu Âu Cảnh dọa chạy. Hắn chạy về nhà Bạch Hạo, trốn trong phòng không chịu ra.

Bối Á Đặc nhìn vài ngày, rất cục nhìn không được, tự mình đi qua đem tiểu bạn lữ lui thành một đoàn kia ôm lấy, bắt cóc về nhà mình!

Đúng, nhà của mình, Bối Á Đặc đã có nhà ở của riêng mình!

Đây sẽ trở thành nơi nó cùng tiểu Âu Cảnh ở cả đời, sau đó sinh rất nhiều bảo bảo!

Tiểu kịch trường

Hiện đại thiên:

Bối Á Đặc: Tức phụ, lão tử đã về, bên ngoài nóng muốn chết.

Tiểu Âu Cảnh: Lăn đi tắm rửa, một thân hân thối

Bối Á Đặc: Thối cái mao! đám nữ nhân kia nói cái này gọi là phong vị nam nhân.

Tiểu Âu Cảnh cười lạnh: Người nghĩ các nàng khen người đâu? Các nàng đây là nói người là xú nam nhân!

Bối Á Đặc: Sát, một đám tiểu nương da, lão tử chỉ biết các nàng không nói lời hay, vẫn là tiểu Cảnh nhã hảo.

Tiểu Âu Cảnh: Người cút đi !

50. Chương 50: Bối Á Đặc, Người Làm Sao Vậy?

Tiểu Âu Cảnh vừa tròn mười lăm tuổi, mới hoàn toàn hiểu được thế giới này không có muội muội ngực lớn cũng không có tỷ tỷ xinh đẹp yêu kiều, chính là bản thân phải sống cả đời ở thế giới này. Mà hỗn tiểu tử kia rõ ràng nhỏ tuổi hơn mình lại cao hơn mình một cái đầu, cư nhiên lại chính là cái kẻ mà từ nhỏ bản thân luôn cho rằng chỉ là một tiểu oa nhi thân thiết!

Tuy rằng Bạch Hạo ca ca cùng hắn xuyên tới đã sinh vài bảo bảo, tuy rằng gốc tú tài ca ca cũng sinh bảo bảo. Nhưng mà, này cũng không thể chứng minh bạn tiểu Âu Cảnh có thể chấp nhận một người nam nhân trở thành lão công của mình! !

Thình nhìn rõ ràng, là lão công!

Dựa vào cái gì? Rõ ràng đều là nam nhân, chẳng lẽ liền bởi vì người cao hơn ta? Người có hơn ta hai cái cánh? Kia gà vịt nuôi trong sân cũng có cánh, sao người không đi nhận chúng nó làm đệ đệ muội muội?

Đương nhiên, lời này tiểu Âu Cảnh chỉ có thể ghen ở trong bụng không dám nói ra, nếu không trong bộ lạc có đến hơn 80% thú nhân đều là có cánh tộc, nghe hắn nói như vậy, còn không đánh chết hắn a?

Vì thế, tiểu Âu Cảnh nổi lên bí quyết kéo dài, đem tiểu thú nhân Bối Á Đặc giống như hầu tử nóng nảy kéo dài từ mười một tuổi đến mười lăm tuổi, lại từ mười lăm tuổi lại kéo dài đến mười tám tuổi, cuối cùng bình tĩnh nói với y: “Mười tám tuổi là thời điểm tốt nhất để ra ngoài du lãm, thiếu niên đừng cảm a, phải biết hướng về ánh mặt trời!”

Bối Á Đặc hoàn toàn bị cọ xát đến phát hỏa.

Từ khi y sáu tuổi liền cùng giống cái này một chỗ, che chở đến mức không để bất kỳ ai động đến một cọng tóc của hắn cho tới năm hai mươi ba tuổi. Các giống cái khác ở tuổi này đã sớm tìm bạn lứa, nhưng là hắn đâu, cứ nhiên vẫn hồn nhiên chơi đùa, đem bạn lứa “ngâm hiểu” trực tiếp ném đến sau đầu đi.

Bối Á Đặc gấp a, rõ ràng mỗi ngày ngủ cùng một chiếc giường, nhìn thấy, sờ được chính là không cho ăn, là ai cũng đều gấp, càng đừng nói đến hai kẻ lớn nhỏ hoả lực thịnh vượng. Hiện tại y cảm thấy bản thân đến ngay cả uống nước đều khổ, lưỡi chất đắng, trông mắt che kín tơ máu, liền ngay cả thịt nướng mật vốn yêu thích nhất cũng ăn không vô nữa.

Chuyện tiểu Âu Cảnh thích nhất chính là chăm sóc vườn rau của hắn, chiều cổ mấy con thỏ mập, nhặt trứng gà trứng vịt để yếm chế, sau đó đến chỗ tú tài dạy tiểu bằng hữu viết chữ. Thời điểm chạng vạng mát mẻ thì đến quảng trường chơi bóng đá hoặc bóng rổ.

Bóng đá cùng bóng rổ này là Bạch Hạo thấy một đồng tiểu tử choai choai rất nhàm chán, mới tìm người thương lượng làm ra đến. Khiến cho mấy tên này đến buổi tối liền không có việc gì làm rồi cục tìm được một nơi có thể phát tiết năng lượng thừa thãi.

Kỳ thật cũng không thể trách bọn họ không có việc gì làm, dù sao đây vẫn còn là xã hội nguyên thủy, muốn cái gì, không có gì, cho dù đi ra ngoài du lịch cũng chưa chắc đã đặc sắc, nhưng có thể gặp nguy hiểm rất lớn. Tiểu Âu Cảnh đều đã hơn hai mươi tuổi, tổng cộng có ba lần ra ngoài. Đường nhiên, đi đến bộ lạc A Phù không tính, bởi vì thật sự quá gần.

Lôi Thiết Nhĩ bởi vì mở rộng bộ lạc, vì thế sinh ra ý niệm liên minh, có cánh tộc và hắc lang tộc ở phương bắc, cùng tộc gấu chó ở phương nam, cùng nhau chia sẻ kinh nghiệm kiến thiết bộ lạc và đặc sản xung quanh. Vì thế vài bộ lạc này liền trở thành điểm dừng chân nghỉ ngơi tốt nhất trong quá trình du lãm của các giống được thú nhân.

Bối Á Đặc thừa dịp tiểu Âu Cảnh đi chơi bóng, chạy đến bên cạnh Bạch Hạo a dua.

“Bạch Hạo thúc thúc.....” Tiểu tử hắc trắng cổ găng bài trừ một nụ cười khả ái, Bạch Hạo xem nổi lên một thân da gà.

“Bối Á Đặc, có chuyện gì sao?” Hắn đang dùng chân đùa giỡn lão lục đã có thể thú hoá, trên tay cầm một quyển da dê thật dày, bên trong ghi lại đại sự phát sinh trong vài năm của bộ lạc, còn có ngày các hài tử được sinh ra.

“Àn, cái kia.....” Bối Á Đặc gãi gãi đầu: “Tiểu Cảnh vẫn không đồng ý với ta, ta không biết nên làm cái gì bây giờ.”

Bạch Hạo liếc mắt một cái nhìn tiểu tử muốn tìm bất mãn kia, ha ha cười: “Là việc này? Người đã ở cùng hắn hơn mười năm, như thế nào còn muốn làm không đến a?”

“Ta cũng không biết.” Bối Á Đặc cực kỳ ủy khuất: “Hắn chính là không đồng ý, mỗi lần ta muốn chạm vào hắn, hắn đều không cao hứng.” Kia ánh mắt hung hăng trừng lên đầy trông trắng đến bây giờ y còn run sợ đầu.

“Vậy người nghĩ biện pháp đi, tìm ta có tác dụng gì?” Đậu chán lão lục, hắn búng lên chóp mũi để nó đi nhìn xem các ca ca có hảo hảo đọc sách hay không.

Tú tài hiện tại trở thành lão sư thứ hai trong bộ lạc, bởi vì người thứ nhất là Bạch Hạo, liền ngay cả sách giáo khoa cũng là do hắn biên soạn ra. Một người từng tham gia quân ngũ làm được đến mức này, cũng coi có như kỷ niệm vượt thời đại đi.

“Ta không nghĩ ra a !” Bối Á Đặc vẻ mặt cầu xin: “Qua hai ngày nữa, ta sẽ ra ngoài du lãm, phỏng chừng phải đến một hai năm mới trở về, vạn nhất tiểu Cảnh coi trọng người khác làm sao bây giờ?”

Bạch Hạo nhìn tiểu Âu Cảnh đánh bóng rổ trên quảng trường một đầu đầy mồ hôi, nhấp hé miệng: “Này ta cũng thực khó nói, bất quá, hắn ngay cả người đều chường mắt, trong bộ lạc phỏng chừng cũng không có ai lọt được vào mắt hắn, người cứ yên tâm ra ngoài du lãm, chờ người cổ găng trở về, hắn nghĩ thông cũng không chừng.”

“Thật vậy chăng?” Bối Á Đặc chờ mong nhìn Bạch Hạo.

Bạch Hạo trốn tránh ánh mắt hằn, tiếp tục đọc sách: “Thật sự, thật sự, hấn đã cùng với người mười năm, người còn chưa tin hấn sao? Được rồi, nên làm gì thì cứ làm đi thôi.” Thật sự là tiểu tử ngốc, mặc quần áo tiểu Cảnh làm, ăn cơm tiểu Cảnh nấu, còn chạy tới đây hỏi nhiều vấn đề ngu ngốc như thế, thật đúng là đồ đầu đất.

Chiếm được hứa hẹn gián tiếp, Bối Á Đặc vui rạo rức tiêu sái.

Qua vài ngày, các hài tử tuổi sắp xỉ trong bộ lạc tụ cùng một chỗ, sau khi Lô Thiết Nhĩ làm xong nghi thức, trải qua nghi thức này, bọn họ chỉ trở thành một nửa người lớn, đợi đến khi du lãm trở về, cũng liền chứng minh bọn họ đã hoàn toàn trưởng thành.

Tiểu Âu Cảnh lấy ra một hàu bao bằng da thú đưa cho Bối Á Đặc: “Giữ hảo, bên trong có dược thảo Tuyết Lai thúc thúc làm, còn có một ít gia vị, bọn họ nói các người chỉ có thể mang mấy thứ này đi ra ngoài, hài tử đáng thương.”

Bối Á Đặc nắm lấy tay Âu Cảnh kéo hấn đến một góc, thần sắc khấn trương khuôn mặt đỏ bừng: “Cái kia, tiểu Cảnh, ta phải đi”

“Ta biết.” tiểu Âu Cảnh nhìn phía xa một đám bằng hữu đang cùng người nhà tạm biệt: “Đi sớm về sớm.”

“Nhưng cũng phải mất một năm đâu.” Bối Á Đặc meo meo: “Cho ta hôn một cái được không? Về sau, ta phải rất lâu không có bên cạnh người, để ta hôn người nhé.”

“Đừng nói giống như đi không trở về a.” Tiểu Âu Cảnh dùng mũi chân di di hạt cát: “Chờ người trở về rồi nói sau.”

Bối Á Đặc vẻ mặt thất vọng, lắc lắc cánh tay Âu Cảnh, hận không thể khiến cho giống cái yêu đến chết đi sống lại này nhỏ đi tùy thân mang theo. Đáng tiếc, đây cũng chỉ là tưởng tượng mà thôi.

Nhìn Bối Á Đặc đi được vài bước, Âu Cảnh đột nhiên lên tiếng: “Quay lại!”

Bối Á Đặc dừng lại cước bộ, vui vẻ xoay người chạy về: “Có việc gì sao?”

Âu Cảnh đột nhiên vươn tay ôm lấy cổ y, đem đầu của y áp xuống, dùng sức hôn lên khoé miệng của y: “Chờ người trở về, ngoan ngoãn gả cho lão tử làm tức phụ!”

Bối Á Đặc trải qua nhiều năm giáo dục như vậy, đã sớm biết tức phụ có ý nghĩa gì. Bất quá y cũng không để ý cách dùng từ này, chính là đã biết sau khi du lãm trở về có thể cùng Âu Cảnh kết làm bạn lữ, cao hứng hoa chân múa tay vui sướng: “Nhất định, nhất định, không thể đổi ý a.”

“Được rồi, người đi nhanh đi, đừng để người ta nhìn thấy chê cười!” Âu Cảnh làm bộ như không kiên nhẫn khoát tay áo, chính mình lại nhích dần đến trong bóng râm của căn nhà.

Sát, mặt đều hồng nóng lên, quả nhiên hành động hôn môi này không thể làm dưới tình huống rõ như ban ngày.

Đến khi toàn bộ tiểu tử giống đực đều lưu luyến ly khai bộ lạc, chạy hướng về phía mặt trời. Âu Cảnh nho nhỏ thở dài, quay người lại, vừa đúng lúc thấy Bối Á Đặc cha mẹ, đang đứng ở phía sau hấn nhìn hấn cười đầu.

Âu Cảnh thoáng cái đỏ thắm mặt, thì thào kêu hai tiếng thúc thúc.

“Còn gọi cái gì thúc thúc, kêu phụ cha mẹ, nga, đương nhiên, kêu ba ba mẹ mẹ cũng được a.” Giống đực thú nhân thô cuồng ha ha cười: “Tiểu Cảnh người a thật là, luôn tha Bối Á Đặc nhà ta vòng vòng, người xem tiểu tử kia, đều bị người tha gầy.”

“Nào có.....” Âu Cảnh đại quýnh: “Ách, ta, ta đi thu thập phòng, lúc y đi nhất định không gặp chán đâu.” Nói xong, bạn hữu Âu Cảnh vẻ mặt đỏ bừng nhanh như chớp chạy mất.

“Cho người trêu hấn, xem, chạy mất đi.”

“Ai nha, có thể chạy tới đâu a? Mười năm sau đều là tức phụ nhà chúng ta, chính là tiểu tử Bối Á Đặc kia rất không sáng ý, nếu là ta, như thế nào cũng phải để hấn hoài thượng bảo bảo mới đi.”

“Ít đến đây đi, bảo bảo ra đời nhìn không thấy ba ba, cũng không thân cận. Lão nhị nhà chúng ta không phải người hồng mắt một năm mới được sao.”

“Đúng, đúng, đúng, ta sai rồi..... Ai nha, đừng nhéo ta.....”

Hai người nhắc lại chuyện cũ lẩm bẩm tiêu sái đi xa, Âu Cảnh tránh ở trong phòng, rành mạch nghe được bọn họ đối thoại.

Cái gì tức phụ, ta là nam nhân!

Hắn nâng tay sờ mặt mình, vẫn là rất nóng bỏng.

Giống đực rất giỏi sao? Dựa vào cái gì bọn họ được gọi là giống đực như ta lại gọi là giống cái đâu? Hừ, đợi tên hỗn đản Bối Á Đặc trở về, ta thế nào cũng phải bắt y gọi ta là lão công! Thật là, đều nhiều như vậy năm , tiểu tử này cư nhiên còn không khai thông a, rất hỗn đản!

Âu Cảnh sờ sờ tiểu phúc của mình, bằng phẳng, rắn chắc, còn có cơ bụng.

Hắn nhớ tới dáng vẻ hạnh phúc khi Bạch Hạo mang thai, cư nhiên..... Có điểm mong đợi.....

Kỳ thật một năm, rất nhanh liền trôi qua.

Các tiểu thú nhân lúc trước ra ngoài du lãm lần lượt trở về nhà, có người còn mang theo tân bạn lữ của mình.

Âu Cảnh đem da thú đẹp nhất mà Bối Á Đặc săn được, làm cho y kiện áo ngắn cùng váy da thú mới. Một năm này, phòng chừng y ở bên ngoài cũng chưa hảo hảo mặc một bộ có thể coi là quần áo, hơn nữa không cần biến thành dã nhân.

Áo da đã làm xong, mỗi ngày lấy ra phơi nắng, đảo mắt lại qua nửa năm nữa, mắt thấy trời sắp đổ tuyết, , Bối Á Đặc còn chưa trở về.

Y sẽ không xảy ra chuyện gì đi? Âu Cảnh có điểm lo lắng. Nhưng mà nhìn đến bộ dáng các thú nhân khác một chút cũng không để ý, lại ngượng ngùng hỏi.

Rốt cục, vào một ngày tuyết rơi nào đó, Bối Á Đặc đã trở về.

Nhưng mà trở về cùng y, còn có một giống cái xinh đẹp có thể bán thú hoá. Nhìn kĩ hơn, trong tay giống cái kia còn ôm hài tử.....

Âu Cảnh ngây dại, áo da ở trong tay bị vò đến không còn hình dạng.

Bối Á Đặc mang theo giống cái kia, đến gặp thủ lĩnh Lô Thiết Nhĩ, gặp qua cha mẹ của mình, sau đó liền thẳng tắp vượt qua người Âu Cảnh, tiến vào căn nhà chưa từng có người thứ ba bước vào kia, nơi tràn ngập khí tức của Bối Á Đặc cùng Âu Cảnh.

Bây giờ, Âu Cảnh đứng ngoài cửa, Bối Á Đặc cùng giống cái xa lạ kia, đứng phía trong.....

Anh bỏ tường rồi, tội nghiệp tiểu Cảnh nha

51. Chương 51: Kẻ Vô Trách Nhiệm

Tất cả mọi người ngạc nhiên, thậm chí là kinh ngạc nhìn một màn kia.

Âu Cảnh xanh cả mặt, thân thể hơi run run, không biết là do lạnh, hay là tức giận.

“Ách, ta đi xem, đây là có chuyện gì.” Cha mẹ Bối Á Đặc vội vàng an ủi Âu Cảnh, sau đó chạy vào trong phòng, lớn tiếng hỏi .

“Bối Á Đặc, hần là ai vậy?”

“Ôi chào, ta vừa nói rồi a, hần là Mạt Khắc, bạn lữ ... của ta.” Bối Á Đặc trả lời, lại không biết vì sao, nói ra hai chữ bạn lữ, lại cảm giác rất không thích hợp.

“Ba ba mụ mụ, ta là bạch hùng tộc, ta tên là Mạt Khắc, đây là con ta, La Lạp, được ba tháng tuổi.” Thanh niên xinh đẹp kia cười dựa sát vào trong lòng Bối Á Đặc, vẻ mặt hạnh phúc.

“Cái gì? Bạn lữ?” Phụ thân y sợ ngây người: “Vậy Âu Cảnh làm sao bây giờ? Người muốn vứt bỏ hần?”

“Âu Cảnh?” Bối Á Đặc vẻ mặt mờ mịt: “Hần..... Là ai?” Chẳng lẽ là thiếu niên đứng bên ngoài vừa rồi? Bối Á Đặc hướng mắt ra ngoài cửa sổ nhìn lại, chỉ thấy bóng dáng gầy yếu nhỏ bé, càng lúc càng xa.

Ba! Một cái tát hung hăng đập lên mặt Bối Á Đặc, khiến cho Mạt Khắc thét chói tai.

“Người đi a, mới được bao lâu, ngay cả hài tử đều có, hần bồi người hơn mười năm, liền rơi vào kết quả như vậy? Bối Á Đặc, người thực làm cho sĩ diện thú nhân ta mất hết!” Ba ba y sinh khí vẻ mặt đỏ bừng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói xong nói, vung tay bỏ đi.

Mụ mụ nhìn trái nhìn phải, cuối cùng túm cánh tay Bối Á Đặc, kéo y đến một bên: “Người đến tốt cùng làm sao vậy? Mới được bao lâu, người ngay cả Âu Cảnh đều đã quên? Giống cái này thật sự là bạn lữ của người? Kia..... Là hài tử của người?”

Bối Á Đặc nhu nhu thái dương: “Đúng, của ta.....”

“Người!” Mụ mụ y buông tay ra: “Người đi, coi như ta nuôi không người!” Nói xong cũng muốn đi ra ngoài.

“Mụ mụ chờ đi.” Bối Á Đặc vội vàng túm trụ mụ mụ đang nổi giận đùng đùng: “Âu Cảnh, hần là ai vậy? Đối với ta rất trọng yếu sao? Ta, ta, có nhiều chuyện ta nhớ rất mơ hồ, nhưng là..... Ta không nhớ rõ bản thân từng có bạn lữ, ta là nói trước kia, ta không có ấn tượng..... Hơn nữa.....” Y thống khổ ngồi xổm xuống, hai tay đỡ lấy đầu, nửa ngày thở không ra hơi.

Mạt Khắc vội vàng đem hài tử đặt ở trên giường, tiến lên nâng y dậy: “Bối Á Đặc, người thế nào? Đầu còn đau hay không?” Hần cắn cắn môi, ngẩng đầu nhìn giống cái kia lo lắng lại tức giận: “Mụ Ách, thúc thúc, Bối Á Đặc từng vì cứu ta, bị thương ở đầu, rất nhiều chuyện không nhớ rõ. Bất quá, y từng nói với ta không có bạn lữ, ta mới, ta mới.....” Ta mới cùng hần trở về. Nếu y có bạn lữ, vậy bản thân phải làm sao bây giờ? Lại rời đi sao? Đi tìm cái kẻ không phụ trách, chân chính ba ba của hài tử?

Không! Mạt Khắc nhắm mắt, người kia là nỗi đau trong lòng hần, hần muốn quên toàn bộ về y, sau đó bắt đầu cuộc sống mới!

“Đã quên?” Mụ mụ Bối Á Đặc thì thào lặp lại một lần, sau đó đột nhiên xoay người đi ra ngoài: “Ta đi hỏi Tu Đạt một chút, còn cả Tuyết Lai, xem có biện pháp trị liệu nào không, đúng rồi, ta phải nói cho Âu Cảnh, không phải người không cần hần, mà là người bị thương mà thôi, đúng, chính là như vậy!”

Âu Cảnh, Âu Cảnh..... Bối Á Đặc nhìn xung quanh căn phòng, quen thuộc mà lại xa lạ..... Tự nhiên, đây cũng không phải căn phòng một mình y ở, chẳng lẽ, y thật sự từng có bạn lữ? Nhưng mà, vì sao y lại quên mất? Nhưng nếu Âu Cảnh thật sự chính là bạn lữ của mình, kia, Mạt Khắc làm sao bây giờ?

“Đã quên?” Ánh mắt Âu Cảnh ửng đỏ, nhìn qua hần là đã khóc. Hần ôm lão lục nhà Bạch Hạo, đem đại miêu nhi xinh đẹp như thành một đoàn: “Y không quên bộ lạc này, không quên Lôi Thiết Nhĩ, không quên cha mẹ, thậm chí hần không quên bản thân còn có một căn nhà, chỉ duy nhất quên ta?” Hần lạnh lùng cười: “Các người tin sao? Được rồi, ta không tin.”

Ngay cả hài tử đều có, nay nói bản thân đã quên có thể vấn hồi cái gì? Chẳng lẽ muốn mình cùng một giống cái khác cùng nhau hầu hạ y? Nghĩ cũng được quá đi. Âu Cảnh hần chẳng lẽ còn sợ không tìm thấy một bạn lữ rất tốt sao?

Tâm, từng trận từng trận đau nhức, nhưng Âu Cảnh lại dùng mỉm cười để ngăn chặn đau lòng, tiếp tục đem mèo con niết đến kêu khóc.

Lôi Thiết Nhĩ vội vàng cứu nhi tử nhà mình ra, ôm vào trong ngực hạo hạo an ủi vuốt ve, sau đó dùng ánh mắt ý bảo Bạch Hạo: Làm sao bây giờ? Ta tối sẽ không xử lý loại sự tình này.

Có thể làm sao bây giờ? Bạch Hạo trừng mắt liếc y một cái, xả ra chút tươi cười: “Thúc, Âu Cảnh mặc kệ như thế nào, cũng là đệ đệ của ta, đệ đệ nhà mình gặp phải loại sự tình này, ta có thể nói như thế nào? Chẳng lẽ khiến cho Bối Á Đặc vứt bỏ bạn lữ của hắn, đến cùng Âu Cảnh sao? Kia không có khả năng, hơn nữa cho dù như vậy, Âu Cảnh nhà ta cũng không chấp nhận. Một kẻ ngay cả bạn lữ cũng có thể tùy ý vứt bỏ, sao có thể đủ tư cách làm bạn lữ đâu?”

Mụ mụ Bối Á Đặc sưng sốt hồi lâu, cuối cùng đành phải ngượng ngùng rời đi.

Người vừa đi, Âu Cảnh lại thấy không nhịn được, ôm lấy Bạch Hạo khóc rống lên, mười mấy năm cảm tình, một năm rưỡi chờ đợi dày vò, chỉ dùng hai chữ đã quên, gạt bỏ tất cả.....

“Có lẽ.....” Lôi Thiết Nhĩ nghĩ muốn nói tốt cho Bối Á Đặc mấy câu, lại ở trong sự xem thường của Bạch Hạo ngậm miệng lại.

Bối Á Đặc mấy ngày nay cũng không quá tốt, mặc kệ y làm gì, tựa hồ đều cảm thấy có người chỉ trỏ mình, đợi y quay lại nhìn, lại không phát hiện cái gì. Những bằng hữu chơi với nhau trước kia, cũng đều cùng y bất hoà, ở mặt ngoài sẽ hi hi ha ha đánh cái tiếp đón, nhưng mà vừa quay đầu sẽ bước nhanh tiêu sái ly khai.

Âu Cảnh..... Bối Á Đặc nhìn áo cùng váy da thú xinh đẹp nhất được trên tuyết, đường khâu thập phần tinh tế, cũng rất vừa vặn với dáng người mình. Khi đó, thiếu niên tên Âu Cảnh kia, chính là cầm lấy bộ quần áo này, đứng ngoài cửa nhìn mình, nhưng mà.....Y ôm lấy đầu, răng cắn vào môi đến chảy rạt ơ máu.

Vì sao y lại quên mất người trọng yếu nhất? Nếu y thương hắn như vậy, vì sao lại quên?

Đầu, đau quá. Y dùng sức đập vào tường, nhưng đau đớn trên da thịt không cách nào chế trụ đau đớn bên trong đầu.

Mạt Khắc khóc đem y túm đứng lên: “Bối Á Đặc, ngươi muốn làm gì đây? Nếu đã quên, vậy hảo hảo nhớ lại a, ngươi làm cái gì vậy!”

Một đầu đầy máu, theo hai má kiên nghị của Bối Á Đặc chảy xuống dưới.

“Ta không nên quên, nhưng mà, ta thật sự không nghĩ ra.....” Bối Á Đặc bùm mặt: “Ta không nghĩ được, vì sao, vì sao.....”

Mạt Khắc lau nước mắt trên mặt, cuối cùng hạ quyết tâm. Hắn ôm lấy hài tử chạy ra khỏi phòng, hướng về phía nhà Bạch Hạo.

Hắn biết, thiếu niên kia hiện tại đang ở đó, đấy cũng là nhà của thủ lĩnh.

“Ngươi tới làm cái gì?” Bạch Hạo biết bản thân không thể giận chó đánh mèo, nhưng nhìn đến giống cái đoạt bạn lữ của đệ đệ mình, hắn không biết nên dùng thái độ gì đến đối mặt.

“Ta tìm Âu Cảnh, ta có lời muốn nói với hắn.” Mạt Khắc nắm thật chặt cánh tay, đem hài tử ôm chặt hơn: “Nói xong, chẳng sợ các người đuổi ta đi, ta cũng không ý kiến.”

“Ngươi có ý tứ gì?” Âu Cảnh từ trong phòng đi ra, thản nhiên nhìn hắn một cái: “Trời lạnh như thế, ngươi ôm hài tử chạy tới chạy lui làm cái gì?”

“Ta chỉ là muốn nói với ngươi, ta, ta.....” Thanh âm Mạt Khắc có chút run run, thậm chí thân thể cũng bắt đầu run rẩy đứng lên. Cuối cùng, hắn hít thật sâu, bình tĩnh nhìn về phía Âu Cảnh: “Nếu ngươi tin tưởng y, nên biết, y không phải là người tùy tiện tìm một giống cái làm bạn lữ.”

Âu Cảnh loan loan khóe miệng, bài trừ một tia cười lạnh: “Các người hài tử cũng đã có, còn nói cái này, có tác dụng sao?”

“Đứa nhỏ này không phải của y!” Mạt Khắc đột nhiên khóc thành tiếng: “Y là vì cứu ta mới như vậy, ta, ta lừa y ta là bạn lữ của y..... Nhưng mà lâu như vậy, y chưa bao giờ chạm vào ta ! Bởi vì y nói mình không có bạn lữ, nếu không ta cũng sẽ không lừa y. Là ta không đúng, van cầu ngươi, đừng đối xử với y như vậy, đầu của y chảy máu, hảo đáng thương.....”

“Vậy thì sao?” Âu Cảnh ngồi trên ghế trong phòng khách, dùng mũi chân di di mặt đất: “Trọng điểm không phải là y tìm người làm bạn lữ, mà là y đã quên mất ta, ai cũng không quên, lại cố tình quên ta!” Đây, mới chính là thứ khiến hần phải đau lòng!

“Người nói người lừa y, vậy đã có chuyện gì?” Bạch Hạo bắt lấy trọng điểm bát quái, bắt đầu hỏi.

Mạt Khắc cắn cắn môi, nhìn bảo bảo ngủ say trong lòng, sau một lúc lâu mới mở miệng: “Ba ba của hài tử, đã đi mất từ rất lâu Khoảng nửa năm, chưa bao giờ trở về. Ta có hài tử, người trong bộ lạc khinh thường ta..... Vì thế ta chạy đi, kết quả thiếu chút nữa bị dã thú ăn thịt. Là Bối Á Đặc đã cứu ta, y lúc ấy cũng bị thương, nhưng mà ta không biết tại sao, cho nên y cùng dã thú rơi xuống hắc nhai, thời điểm ta tìm được, y đã hôn mê..... Sau lại, ta vì không để hài tử không có phụ thân, mới...bất quá, ta từng hỏi y có bạn lữ hay không, y suy nghĩ rất lâu, mới trả lời là không có..... Ta, ta liền lừa y nói người tại sao lại quên mất ta, ta là bạn lữ của người. Y, y sẽ tin”

Bạch Hạo âm thầm ở trong lòng phỉ nhổ, chuyện tình này, thực cầu huyết. Trước kia xem phim truyền hình đều cảm thấy đó là nói hươu nói vượn, làm sao có khả năng sẽ phát sinh loại chuyện này. Nhưng hôm nay cuối cùng biết cái gì gọi là nghệ thuật xuất phát từ cuộc sống, đời sống cao hơn nghệ thuật Đây là rõ ràng là phim truyền cầu huyết dài tập!

Được rồi, hần không nên nghĩ như vậy, dù sao phim tình cảm cầu huyết lần này, diễn viên chính là lão đệ nhà mình.....

“Nếu không, người đi xem Bối Á Đặc, cố gắng nhìn người nhiều, y có thể nhớ được cái gì đó.” Bạch Hạo khuyên đến.

“Ta dựa vào cái gì đến nhìn hần?” Âu Cảnh xoay quá mặt: “Người chẳng lẽ bảo ta đi nói với y hai ta đã ở chung hơn mười năm, người tại sao có thể quên ta? Bất lấy bờ vai của y dùng sức lắc lắc? Ca, cho dù ta còn nhỏ, nhưng ta cũng nhớ rõ đây là chuyện chỉ có các nữ nhân vật chính trong TV mới làm, ta không đi !”

Ách..... Bạch Hạo sờ sờ cái mũi, lại nhìn nhìn Mạt Khắc khóc thành lệ nhân: “Nếu không, nếu không người về nghỉ ngơi trước đi..... Trời rất lạnh đừng để sinh bệnh, dù sao hài tử quan trọng hơn. Chuyện này, chuyện này chúng ta tiếp tục thương lượng thương lượng.”

Mạt Khắc nức nở gật gật đầu đi rồi, không trong chốc lát lại đặng đặng chạy tới: “Không tốt, Bạch Hạo, Âu Cảnh, Bối Á Đặc y.....Y đi rồi !”

Âu Cảnh mạnh mẽ đứng dậy: “Đi rồi? Đi nơi nào?”

“Ta không biết.....” Mạt Khắc khóc đến mặt mũi: “Ta trở về, y liền đi ra ngoài. Ta hỏi y đi đâu, y chỉ nói cái gì đã quên, không nên, liền bay đi.”

“Này hết hy vọng!” Âu Cảnh cùng Bạch Hạo liền xông ra ngoài, đã sớm không thấy bóng dáng Bối Á Đặc.

Bên ngoài, tuyết hạ tới dày đặc, thời tiết như vậy, trên cơ bản giống đực cũng sẽ không ra ngoài một mình, y đây là đi nơi nào? Muốn chết sao?

“Đội bọn Lôi Thiết Nhĩ trở về, có lẽ bọn họ vừa vặn có thể gặp nhau đâu.” Các giống đực có một bộ phận đi săn, nhìn thấy Bối Á Đặc tuyệt đối sẽ tóm y trở về.

Âu Cảnh nghiêng răng nghiêng lợi: “Vô tổ chức, vô kỷ luật, y nghĩ mình vẫn là tiểu hài tử sao? Đều đã đi du lãm trở về mà còn không trưởng thành!” Quay người lại, thấy trong ánh mắt Bạch Hạo tia trêu tức, lập tức chuyển đề tài: “Cho dù không nghĩ cho bản thân, cũng nên nghĩ cho hài tử! Rất vô trách nhiệm!” Nói xong, nổi giận dùng dùng đi vào phòng, đem cửa đóng âm âm.

52. Chương 52: Bối Á Đặc – Âu Cảnh Thiên [Kết Thúc]

Đội cho nhóm giống đực đi săn thú trở về, như cũ vẫn không thấy bóng dáng Bối Á Đặc.

Ấu Cảnh có điểm nóng vội, nhưng mà lại không muốn để người khác nhìn ra được, chỉ có ánh mắt liên tục nhìn ra ngoài cửa sổ đã tiết lộ ý nghĩ trong lòng.

Mạt Khắc đặc biệt bận khoản, tổng cảm thấy việc này đều là do mình nháo đi ra. Hắn nơm nớp lo sợ bởi ở bên cạnh Ấu Cảnh, sợ thú nhân nơi này sinh khí liền sẽ đuổi mình đi..... Bên ngoài bằng thiên tuyết địa, hẳn một mình một người mang theo hài tử, tuyệt đối không sống nổi.

Ba ba Bối Á Đặc đối với điều này hoàn toàn không lo lắng, y chỉ lạnh lùng cười: “Tìm không thấy người? Vậy tốt nhất đừng về đây nữa, ta coi như chưa từng có hài tử là nó. Làm ra chuyện như vậy, còn mặt mũi trở về sao? Không bằng chết ở bên ngoài đi!”

“Y đối với người như vậy, người còn lo lắng cho y?” Bạch Hạo nâng quai hàm không có việc gì ghé vào trên cửa sổ, gần đây hắn lại hoài thai, thân mình lười biếng, cái gì cũng không muốn làm. Phỏng chừng cũng là do đã sinh vài hài tử, đem Bạch Hạo lão nhân gia một thân khí khái thiết huyết mài đến nhanh không còn, nhất là khi nhìn đến vài tiểu nắm do mình sinh ra kia, liền càng thêm mẫu tính hóa.

Ấu Cảnh mạnh miệng uốn éo đầu: “Ai lo lắng cho y? Y đã quên ta, ta dựa vào cái gì đi lo lắng.” Nhưng mà mạnh miệng thì mạnh miệng, tuy rằng việc Bối Á Đặc đã quên mất mình khiến hắn bị đả kích, nhưng dù sao cũng có mười năm tình cảm, nói buông tay, kia tuyệt đối không có khả năng, hắn lại chưa bị ép đến đường cùng.

Ngày một ngày lại một ngày đi qua, đảo mắt nửa tháng. Ấu Cảnh ngoài miệng nói không nóng nảy, nhưng mà trong lòng thượng hỏa, làm cho trên mặt nổi lên vài cái đại ngát đáp, điều này khiến cho tâm tình của hắn càng thêm phiền táo.

Hôm nay, ai cũng không có ra ngoài, một đám người làm xong công việc hàng ngày, tìm nơi có thể phơi nắng ngồi vây quanh cùng một chỗ nói chuyện phiếm. Lúc này đột nhiên có người vội vã chạy tới: “Lôi Thiết Nhĩ, bên ngoài có giống đực thú nhân, nói đến tìm bạn lữ của y, hỏi chúng ta có nhìn thấy không?”

Từ khi đắp tường thành cao hơn, liền chứng tỏ nói cho người khác muốn tiến vào phải gõ cửa trước, cho nên mỗi ngày đại môn của bộ lạc đều có người tuần tra, thuận tiện xử lý một ít công việc trong tầm tay.

Lôi Thiết Nhĩ không biết ngày đại lãnh này lại có ai đến, lại đúng lúc gặp đám người rất nhàm chán này, vì thế hô rầm rầm một đám người vọt tới đại môn xem náo nhiệt.

Bên ngoài đứng một thú nhân cao lớn, nhìn qua phong trần mệt mỏi, hơn nữa trên người có chút vết thương, xem ra là trải qua rất nhiều địa phương mới tìm đến đây.

“Ta gọi là Ba Ân Tư, là ứng tộc ở phía nam. Ta nghe nói các người có liên minh cùng ứng tộc ở phương bắc, phải không?” Y thấy Lôi Thiết Nhĩ, trước tự giới thiệu một chút.

Lôi Thiết Nhĩ gật đầu, dẫn y tiến vào: “Người muốn tìm bạn lữ của người? Vì sao hắn không cùng một chỗ với người?”

Biểu tình Ba Ân Tư thập phần bi thương: “Khi ta đến phương bắc du lịch, nhận thức hắn. Hắn là bạch hùng tộc, ước chừng.....” Y so cái độ cao: “Cao như vậy, rất được, tóc dài xám trắng.”

Bạch hùng tộc? Ấu Cảnh trong lòng giật giật, nhìn về phía căn phòng mình cùng Bối Á Đặc từng ở qua. Mạt Khắc từ lúc Bối Á Đặc trốn đi, cũng rất ít khi ra khỏi phòng, hắn cũng là sợ thú nhân nơi này chỉ trở, cho nên mỗi lần đều là bản thân đưa qua một ít thức ăn cho hắn.

Hơn nữa, hắn từng nói, bản thân là bạch hùng tộc.....

“Hắn tên là gì?” Lôi Thiết Nhĩ hiển nhiên cũng nghĩ đến giống cái được Bối Á Đặc mang về: “Lúc trước nơi này của ta đã từng đến một giống cái.....”

Ba Ân Tư nhân tình sáng lên: “Hắn tên Mạt Khắc! Hơn nữa, ta nghe nói bởi vì hắn mang thai nên bị đuổi đi, nếu như không cố ý bỏ đi, hẳn hắn là còn có một hài tử..... Đều là ta không tốt, nếu khi đó ta không ly khai hắn, sẽ không phát sinh loại sự tình này, ta đi tìm hắn rất lâu, đều là ta.....”

Bộ dáng tự trách của Ba Ân Tư khiến cho Ấu Cảnh có chút khổ sở, hắn nhớ tới ánh mắt xa lạ khi Bối Á Đặc nhìn mình, đột nhiên rất muốn khóc.

Một bàn tay ấm áp vỗ vỗ lưng hắn, Âu Cảnh nhìn Bạch Hạo đứng ở phía sau mình, đành đem nước mắt nuốt trở vào.

Lôi Thiết Nhĩ mang theo Ba Ân Tư đến nơi Mạt Khắc trụ.

Rất xa liền thấy Mạt Khắc ôm hài tử ở dưới ánh mặt trời chôn quả chín, Tuyết Lai đang mang thai bồi hắn nói chuyện.

“Mạt Khắc!” Ba Ân Tư hét lớn một tiếng, y không dám tin vào mắt mình. Cái người khiến y mong nhớ ngày đêm, hiện tại hoàn hảo xuất hiện trước mặt, còn có hài tử của y, khả ái lại xinh đẹp.

Quả chín trong tay Mạt Khắc rơi xuống, hắn ngẩn người, đột nhiên ôm hài tử chạy vào trong nhà, dùng sức đóng cửa lại, đem một đám người đều bỏ tại bên ngoài.

“Mạt Khắc, là ta, Ba Ân Tư a !” Thú nhân giống đực sốt ruột chạy tới, dùng sức gõ cửa: “Người làm sao vậy? Mở cửa a Mạt Khắc !”

Loảng thoảng, có tiếng khóc từ bên trong truyền ra, nhưng cửa như cũ vẫn đóng.

Ba Ân Tư sốt ruột hận không thể đem cửa giật ra, nhưng lại sợ dọa đến người bên trong, chỉ có thể không ngừng ở ngoài cửa gấp đến giờ chân: “Mạt Khắc, người làm sao vậy? Ta muốn nói chuyện với người a !”

Một đám người ở bên ngoài hai mặt nhìn nhau, lần đầu gặp được tình huống này, không phải là giống cái nên nội ngưu đầy mặt vọt tới trong lòng giống đực, dùng sức đâm vào ngực y mà nói: “Nhĩ hảo xấu, người tại sao đến bây giờ mới xuất hiện a, người ta đợi hảo sốt ruột.” Mà không phải loại trạng thái chạy trốn không thấy này a.

Tuyết Lai đột nhiên cười ra tiếng, hắn đẩy một phen thú nhân đang bạo phát: “Uy, Ba Ân Tư..... Ân, không bằng để ta vào hỏi giúp người một chút đến tột cùng sao lại thế, người xem, người sốt ruột cũng vô dụng a, trước tìm một chỗ nghỉ ngơi chốc lát, ăn một chút gì đi, ta xem người cũng mệt muốn chết đi .”

“Ta không đói bụng!” Ba Ân Tư lắc đầu, bần lữ không để ý đến mình, làm sao còn có thể ăn cái gì!

“Kia cũng phải đi nghỉ ngơi a, không bằng tắm rửa một cái cũng tốt, người như vậy không sợ dọa đến Mạt Khắc sao.” Tuyết Lai che miệng ha ha cười: “Đạt Khắc Tư, anh dẫn y đến nhà chúng ta, em vào giúp y hỏi một chút đến tột cùng sao lại thế này.” Nói xong nháy mắt với Đạt Khắc Tư mấy cái.

Đạt Khắc Tư lập tức liền ngẫm hiểu, đây là lão bà nhà mình bảo mình dẫn người kia đi tiện thể bắt quái đầu, có thể thấy được gần đây quả thật là nhảm chán hỏng rồi.

“Ta không còn mặt mũi nhìn y.” Mạt Khắc lau lệ, khóc rầm rức: “Ta làm ra chuyện như vậy, tìm người khác giả mạo bần lữ của mình, còn chia rẽ Bối Á Đặc cùng Âu Cảnh..... Ta như vậy, làm sao còn có thể đi gặp y.....”

“Dù sao lúc ấy cũng là tình thế bức bách a, nếu là ta, ta cũng sẽ làm như vậy” Tuyết Lai rót chén nước đưa cho hắn, trong lòng vùng trộm thề lưỡi.

Mạt Khắc oa khóc thành tiếng: “Ta còn không bằng chết đi cho rồi, nếu ta chết, Bối Á Đặc sẽ không phải vì cứu ta mà ngã bị thương, cũng sẽ không quên Âu Cảnh, lại càng không làm ra những chuyện như vậy..... Ô ô, lòng ta thực khổ sở..... Cho dù các người đuổi ta đi, ta đều không nỡ câu oán hận, thật sự.....”

“Hảo, hảo, không thể nào, sẽ không ai đuổi giống cái ra ngoài đâu, nói sau, nơi này chúng ta cũng không có nhiều quy củ như vậy, được rồi, đừng khóc nữa..... Một hồi Ba Ân Tư nhìn đến lại đau lòng, dù sao y cũng tìm người lâu như vậy, nếu người thật sự..... Ân, thật sự đã chết, có muốn cũng không còn nhìn thấy y nữa a.” Tuyết Lai thở dài, đây là chuyện gì a, thật sự là bất quá tới cực điểm.

Ba Ân Tư bị Đạt Khắc Tư bắt buộc tắm rửa một trận, thay đổi một thân quần áo du thú sạch sẽ, ai ăn một chút, vẫn đứng ngồi không yên.

“Ta chỉ trở về xử lý một ít chuyện Bởi vì thủ lĩnh bộ lạc của ta chết đi nên trong bộ lạc bắt đầu phân biệt, đánh nhau rất lợi hại. Cho nên người trong nhà truyền lời bảo ta phải nhanh chóng trở về xử lý..... Ân, nhà của ta cùng là trụ hệ thân thuộc của thủ lĩnh, chính là như vậy. Ta sợ Mạt Khắc một đường chịu khổ, để hắn ở lại trong bộ lạc chờ ta, ai biết chờ ta xử lý xong việc trở về, người trong bộ lạc bọn họ nói.....”

Nói bởi vì Mạt Khắc đã hoài thai, còn chưa có bạn lữ, cho nên đã bị đuổi đi..... Đây hùng tộc thực bảo thủ.” Y ảo não dùng bàn tay to nắm lấy tóc mình: “Về sau, ta bắt đầu đi tìm, đem tất cả những bộ lạc phụ cận hùng tộc tìm khắp một lần, cũng không phát hiện ra hân. Có người nói với ta, Một giống cái ra ngoài một mình, căn bản không thể sống sót, khiến ta buông tha đi. Ta đều điên rồi, nếu hân chết, ta tuyệt đối cũng sẽ không cần sống! Nhưng mà, nhưng mà ta tin tưởng vững chắc hân vẫn còn sống, vì thế liền một mực đi tìm”

Hán tử lớn như vậy, thời điểm nói chuyện đã khóc không thành tiếng: “Các người không biết, mỗi lần nhìn thấy hài cốt thú nhân, ta đều có cảm giác muốn chết, sợ đó là Mạt Khắc Cảm tạ các người, cũng cảm tạ thượng thiên, rốt cục làm cho ta tìm được hân rồi..... Ta.....”

Bạch Hạo nghe bát quái nghe đến thương tâm, trong lòng cảm khái vạn phần. Tình cảm các thú nhân nơi này tốt như vậy, như thế nào lại ra một đứa ngốc như Bối Á Đặc đâu? Đã quên ai không quên, cố tình đem..... Ai !

“Người đi qua rất nhiều địa phương, vậy có biết hay không có người đựng phải đầu, liền quên mình tối..... Ách, là người tối trọng yếu của mình?” Âu Cảnh đầy cõi lòng hy vọng nhìn Ba Ân Tư, hân biết, bản thân chỉ tự lấy cớ cho Bối Á Đặc, đồng thời cũng hy vọng có thể tìm được phương pháp cho Bối Á Đặc khôi phục trí nhớ..... Âu Cảnh ở trong lòng âm thầm phỉ nhổ chính mình, nhưng lại nhịn không được muốn hỏi.

Ba Ân Tư lau mặt một phen, dùng sức nghĩ nghĩ, sau đó lắc đầu: “Ta không nhớ rõ có người như thế..... Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Âu Cảnh vội vàng hỏi.

“Ở phương bắc có địa phương không ai quản lý, nơi đó mọc một loại thảo dược, nếu ăn lầm, sẽ bắt đầu dần dần quên đi chuyện trọng yếu nhất của mình, mãi cho đến khi quên đi toàn bộ. Đây cũng là ta nghe một vị thú nhân rất già hay đi du lịch nói lại, hân nói có bộ lạc nơi đó cho thú nhân mất đi bạn lữ ăn loại thảo dược này, sau đó quên đi bạn lữ của mình, bắt đầu lại một lần nữa. Các người cũng biết Dù sao nhiều địa phương có bộ lạc thú nhân rất nhỏ yếu, mất đi một gã thú nhân đối với bọn họ mà nói đều là một loại đả kích.”

Nhân tình Âu Cảnh sáng lên, trên gương mặt bay lên hai mạt đỏ ửng. Hân hiện tại có thể xác định Bối Á Đặc nhất định là ăn lầm phải loại thảo dược này, nếu không sao lại có thể quên chính mình đâu? Nhất định là như vậy .

“Vậy loại thảo dược này, có biện pháp gì để giải trừ sao? Ta là nói nếu ăn lầm” Lôi Thiết Nhĩ nhìn đến bộ dáng hưng phấn của Âu Cảnh, chỉ biết hân đang nghĩ cái gì. Hiện tại chuyện quan trọng hàng đầu chính là phải hỏi ra được giải dược, sau đó sẽ đem tiểu tử đáng giận kia tìm trở về.

“Này rất đơn giản, phụ cận loại thảo dược này có một loại rêu màu đen, hái về nấu thành nước, uống vài lần là có thể” Ba Ân Tư tả hữu nhìn nhìn: “Có ai ăn phải cái loại này sao?” Thật sự là kẻ không hay ho, ăn loại thảo dược này, nhất định sẽ quên đi bạn lữ của mình, sau đó..... Hy vọng bạn lữ y có thể tha thứ cho y.

“Ta dẫn người đi tìm giải dược, Đạt Khắc Tư, người tìm vài người đem Bối Á Đặc tìm về !” Lôi Thiết Nhĩ nói đi là đi, y biết Âu Cảnh là bảo bối trong lòng Bạch Hạo, trong khoảng thời gian này Âu Cảnh không thoải mái, hân trong lòng cũng buồn bực theo, tuy rằng bề ngoài nhìn không ra, nhưng mà cuối cùng đến buổi tối lại đem mình cắn đến vết thương luy luy.

Bạch Hạo cao hứng ôm Âu Cảnh, tiểu tử này cuối cùng đã hết khổ, nếu không cứ nhìn khuôn mặt oán phụ của hân, đều làm cho mình ăn không tiêu a.

Thảo dược rất nhanh được tìm về, Lôi Thiết Nhĩ đem hai loại dược đều lấy một ít. Như vậy nếu trong bộ lạc lại phát sinh sự tình giống như của A Thụy Nhĩ, tối thiểu có thể giảm bớt bọn họ thương tâm..... Tuy rằng biện pháp này thực tàn nhẫn, nhưng quên đi quả thật thuốc chữa thương tốt nhất.

Bối Á Đặc cũng bị Đạt Khắc Tư tha từ trong rừng rậm về, thú nhân thiếu niên trên người vết thương luy luy bị đánh bất tỉnh. Y tựa hồ có chút không nhớ rõ Đạt Khắc Tư, thời điểm bị mọi người vây xung quanh, còn tưởng là tới tranh thức ăn, phản kháng phi thường lợi hại, khi Đạt Khắc tư đỡ khóc đỡ cười.

Vợ chồng Ba Ân Tư đã sớm tận thích tiền ngại (nói lại tình xưa), hiện tại tốt hận không thể hoá thành một. Ba Ân Tư muốn đợi đến đầu xuân mới đưa Mạt Khắc về nhà, vì thế được Bạch Hạo an bài ở chỗ khác, Bối Á Đặc trở lại phòng ở của mình, sau đó bị quán một bụng đầy nước thuốc.

Âu Cảnh chưa về cùng, đối không tới nhìn y, cảm thấy bản thân lúc trước khóc thật là lãng phí nước mắt. Cái tên ham ăn Bối Á Đặc kia thực sự không làm cho người ta bớt lo.

Ba ngày sau, Bối Á Đặc từ trạng thái mờ mịt khôi phục lại, vừa tỉnh ngủ mở mắt ra chuyện đầu tiên chính là đi tìm Âu Cảnh.

“Tiểu Âu Cảnh? Ân, hai ngày trước vừa cùng người khác kết làm bạn lữ.” Tây Lợi Á lửa cháy đổ thêm dầu, hấn đối với chuyện Bối Á Đặc đã quên Âu Cảnh cực kỳ để ý. Hơn nữa vì kích thích đến tên vô lương tâm này, hấn còn đích thân chạy đi tìm Ba Ân Tư, bảo y đi ra diễn một tuồng kịch, coi như báo ân.

Ba Ân Tư phu phu nghe kế hoạch, quỳnh không xong, nhưng mà cuối cùng vẫn bị bắt phải đồng ý.

Bối Á Đặc nghe thấy chuyện Âu Cảnh đã cùng người khác kết làm bạn lữ: “Không, không có khả năng đi? Như thế nào! Ta bắt quá mới rời đi có hơn nửa năm, hấn.....” Trái tim y đau đớn như sắp vỡ nát, không, tiểu Cảnh chỉ có thể là của mình, sao có khả năng cùng người khác một chỗ.

“Là thật.” Tây Lợi Á thương hại nhìn y: “Người ăn lầm một loại thảo dược, kết quả quên mất Âu Cảnh Ân, người còn nhớ rõ việc người mang về một giống cái, nói đó là của người bạn lữ không?”

Bối Á Đặc đỡ lấy đầu, trải qua Tây Lợi Á nhắc nhở mới nhớ ra, y tựa hồ nhớ đến cái gì, mặt nháy mắt trắng: “Không, như thế nào sẽ Ta, không có khả năng..... Tại sao có thể như vậy.....”

“Chính là như vậy, người đem Âu Cảnh quên mất, làm hại hấn khổ sở phải chết, vì thế đã tùy tiện bắt một giống đực làm bạn lữ..... Ân, không tin ta nói A, người xem, bọn họ ở bên ngoài tản bộ đâu.” Ba Ân Tư làm thật tốt quá, cũng không biết y dùng lý do gì có thể gọi được Âu Cảnh ra ngoài, liền ngay cả thời gian cũng vừa hoàn hảo đúng lúc.

Bối Á Đặc mạnh đứng lên, đôi mắt đỏ bừng nhìn bóng hai người bên ngoài, cả thân thể đều không thể khống chế được co rút lại, cuối cùng soạt một tiếng biến thân thành hắc lang, lao ra bên ngoài nhắm đến trên người giống đực kia! Y cứ nhiên dám nắm tay tiểu Cảnh, thật sự là muốn chết!

Ba Ân Tư nghe được động tĩnh phía sau, vội vàng nháy mắt mở ra hai cánh, ôm lấy thất lưng Âu Cảnh bay lên trên trời.

Thực ngoan, y là ứng tộc, khả không chịu nổi loại va chạm này của mãnh thú, sẽ nát a.

“Người buông tiểu Cảnh ra! !” Sau lưng Bối Á Đặc cũng triển khai một đôi cánh, bay đến ngang tầm cùng Ba Ân Tư giằng co.

“Dựa vào cái gì?” Ba Ân Tư nói xong câu đó, còn có điểm tâm tư, màn trình diễn này, thật sự là đã bị liên lụy lại không hay ho.

Âu Cảnh buồn bực nhìn nhìn khuôn mặt chột dạ của Ba Ân Tư, lại nhìn nhìn Bối Á Đặc đỏ bừng hai mắt, lập tức biết phát sinh chuyện gì. Hấn âm thầm bĩu môi: “Ba Ân Tư, ta mệt mỏi, chúng ta trở về đi.”

“Được được” Ba Ân Tư vội vàng mang theo Âu Cảnh bay trở về, tối thiểu trở lại chỗ thủ lĩnh bộ lạc bên kia, nếu thực sự phát sinh chuyện gì, còn có người khống chế cục diện.

“Tiểu Cảnh!” Bối Á Đặc ở phía sau điên cuồng hét lên: “Tiểu Cảnh, đi xuống, không cần đi cùng y! ! tiểu Cảnh !”

Âu Cảnh cắn chặt răng, hai tay nắm lại, cơ hồ nhịn không được đã muốn bỏ nhào vào trong ngực Bối Á Đặc, nhưng là.....

“Ta đã không còn là tiểu Cảnh của người, Bối Á Đặc, thời điểm người quên mất ta, ta đã không còn là”

“Không ! ! !” Bối Á Đặc quả thực sắp điên rồi, y không khống chế được hai cánh của mình, thân mình vừa đảo, liền từ không trung rơi xuống mặt đất.

Âu Cảnh trong lòng run lên, vẫn là nhin xuống ý niệm tiến lên trong đầu: “Ba Ân Tư, chúng ta đi mau, đi.....” Bối Á Đặc, người cũng nên biết cảm giác khi bị người ta quên đi, lúc trước..... Ta cũng đau lòng như vậy, đau đến hận không thể đi tìm cái chết!

Tây Lợi Á đứng xa xa nhìn Bối Á Đặc ngã xuống dưới, trong lòng run lên. Hắn vội vàng chạy tới, trong lòng cầu nguyện khả trăm ngàn không cần ngã đến tàn phế a, này bất quá chỉ là diễn trò, chỉ giáo huấn một chút thôi. Nhưng mà đợi đến lúc đi tới trước mặt Bối Á Đặc nhìn miệng y miệng trào ra một cổ cổ máu tươi, liền bị dọa choáng váng: “Trời ạ, Bối Á Đặc, người..... Tiểu Cảnh, không cần náo loạn, Bối Á Đặc thổ huyết Tuyết Lai, Tuyết Lai ! !”

Bối Á Đặc đáng thương, khí cấp công tâm hơn nữa rơi từ trên cao xuống, cả người hư nhược không ít. Ói ra nửa ngày huyết mới chế trụ được, đem Âu Cảnh dọa đến oa oa khóc lớn.

Tây Lợi Á biết bản thân xông hùa, tránh ở trong nhà không chịu đi ra. Hoàn hảo Bạch Hạo chưa từng đến mắng hắn, ngược lại còn khen hắn một chút, làm cho Tây Lợi Á nửa ngày đều sờ không tới ý nghĩ.

Thật sự là một mùa đông nhiều chuyện a.....

Bạch Hạo vuốt vuốt cái bụng của mình từ trong nhà Bối Á Đặc đi ra, vợ chồng son bên trong kia đã sớm ôm đến cùng một chỗ thân đến thân đi. Bối Á Đặc cũng thật là, một màn kia thật sự có thể đem người ta dọa đến chết khiếp. Đáng tiếc, đáng tiếc, hiện tại không có máy quay phim, nếu không hắn tuyệt đối sẽ đem kịch tình cầu huyết này thu lại, đợi đến lúc già mở ra coi lại.....

Ngô, tuy rằng nơi này cái gì cũng không có, nhưng cũng rất hạnh phúc đâu.

Bạch Hạo nhìn đại miêu phía sau thủy chung cách mình không xa tao nhã uy mãnh, trong lòng ngọt tư tư.

Phỏng chừng chính là bởi vì rất hạnh phúc, cho nên bản thân mới có thể liên tiếp sinh bảo bảo cho y đi. Liền ngay cả loại tâm tư tranh cường hạo thắng lúc trước đều nhanh không còn, thật là.....

Vậy vậy tay, Bạch Hạo vừa lòng nhìn đại miêu chạy chậm lại đây, cạo chính mình bả vai.

“Ta mệt mỏi.” Hắn nhu nhu đầu đại miêu.

Đại miêu lập tức biến trở về hình người, Lôi Thiết Nhĩ một phen ôm lấy Bạch Hạo, ôn nhu ôm vào trong ngực: “Mệt mỏi liền trở về nghỉ ngơi đi, ta đun nước ấm cho người, buổi tối tắm một cái hạo hạo ngủ một giấc, gần nhất người rất phiền lòng.”

Bạch Hạo thỏa mãn gối đầu lên trên vai Lôi Thiết Nhĩ, mỉm cười gật gật.

53. Chương 53: Ngày Xưa Có Tú Tài Tên Gọi Vân Phi

Mộ Dung thế gia ở trên giang hồ vẫn thực sự có địa vị vững chắc, bởi vì bọn họ không chỉ nổi danh trong võ lâm, mà ngay cả triều đình cũng phải nhường nhịn bọn họ ba phần. Dù sao Mộ Dung gia cũng có nguyên lão ba triều, lại liên tục trong ba đời xuất hiện tân khoa trạng nguyên

Mộ Dung gia tộc khổng lồ, phía dưới có vài nhánh gia tộc.

Nhà Mộ Dung Vân Phi, chính là một chi trong dòng họ sáng chói kia.

Mộ Dung Vân Phi ở nhà sắp xếp hành lão tam. Vừa không giống như đại ca là con cả đỉnh thiên lập địa, võ công cao cường, cũng không giống như nhị ca phong lưu phóng khoáng, lại càng không giống như đại muội có kỹ năng thêu thùa nhất đẳng, thậm chí cũng không bằng cả tiểu muội tiểu đệ đáng yêu, dẫn người hoan hỷ.

Nhưng mà Mộ Dung Vân Phi thành thật, từ nhỏ đến lớn, thành thành thật thật đọc sách, đọc sách, cùng đọc sách. Lớn lên lại thanh tú, khuôn mặt nhỏ nhắn, đôi mắt to, cái mũi nho nhỏ, cái miệng nhỏ nhắn, không thể so sánh giống các tiểu cô nương, vẫn được các cô nương coi trọng khi chọn hôn phu.

Đáng tiếc tiểu Vân Phi trong lòng có chí lớn, cái gọi đại trượng phu không thể là kẻ vô tích sự, nếu không sao có thể thành gia! Cho nên đến năm mười tám tuổi, hôn sự vẫn chưa được định.

Lúc hán tuổi còn trẻ, dưới sự đốc thúc của phụ mẫu thi đậu viện sinh, không quá vài năm thi đỗ tú tài, mặc dù là tú tài trẻ tuổi nhất trong nhà, nhưng cũng không có gì đáng giá để vui mừng. Dù sao Mộ Dung gia bọn họ, trừ bỏ nữ nhân, các nam nhân thấp nhất cũng đã từng đậu tú tài

Bất quá Mộ Dung Vân Phi đích thật chân chính là một tú tài vai không thể gánh tay không thể xách, mỗi ngày rời giường rửa mặt xong, cầm quyển sách trong sân rung đùi đắc ý ngâm nga tứ thư ngũ kinh, hoảng đến giờ cơm. Mười tám năm, đảo mắt để mặc hán như vậy lung lay xuống dưới.

Một năm này là thời điểm đi thi, phụ mẫu Mộ Dung Vân Phi đã sớm thúc giục hán vào kinh. Tuy rằng đứa con trai này ôn nhu nhược nhược ở nhà cũng vô dụng, nhưng nếu có thể thi đỗ tam giáp, trong nhà cũng vẻ vang không chừng.

Cứ như vậy, Mộ Dung Vân Phi mang theo tiểu thư đồng, lưng mang hai bao sách lớn, lộ phí giắt trong lòng ngực, ngồi xe lừa, xèo xèo oa oa gấp rút chạy hướng kinh thành.

Mộ Dung Vân Phi rất ít rời nhà xa như vậy, trên đường thấy cái gì đều là mới mẻ. Kia hết nhìn đông tới nhìn tây đích, bộ dáng ngu ngốc hấp dẫn chú ý của bọn đạo chích trên đường

Càng đi về sau, tổng hội gặp rất nhiều tú tài cũng rời nhà vào kinh đi thi, mỗi tú tài trên người đều mang theo bạc. Số bạc này cùng các tú tài chưa từng ra gió, liền trở thành cách làm giàu tốt nhất cho bọn cướp ven đường.

Vì thế, Mộ Dung Vân Phi cứ như vậy bị người ta theo dõi, xe lừa chạy mất không nói, mà ngay cả hai bao sách lớn yêu thích nhất cũng rơi đầy đất, thư đồng cũng không biết chạy đến nơi nào.

Nhìn mấy kẻ cướp càng đuổi càng gần ở phía sau, Mộ Dung Vân Phi khóc không thành tiếng, bị nước mắt bao phủ, liền không nhìn rõ đường phía trước, thẳng tắp chui vào một lùm cây, sau đó theo trên vách núi ngã nhào đi xuống.

“Khiếp, thà chết cũng không buông bạc!” Kẻ cướp đứng trên vách núi hung hăng xì một ngụm, phần hận tiêu sái rời đi.

Mệnh ta thật bạc! ! Họ Mộ Dung Vân Phi há miệng kêu thật to, rất muốn giống như những nhân vật hỗn tạp hàng này vẫn xem trong tiểu thuyết, a một tiếng rung động đến tâm can, đáng tiếc thanh âm kia, muốn hét lên mà vẫn mắc trong cổ họng, sống chết không chịu chạy ra bên ngoài.

Phù phù một tiếng, Mộ Dung Vân Phi nằm dài trên mặt đất.

Không có cảm giác đau vừa truyền lên đại não, tiếng a vẫn nghẹn trong cổ họng rốt cục cũng xông ra.

“A a a a

~” kêu lên đến quả nhiên thoải mái hơn...

Mặt đất dưới thân động dậy một cái, Mộ Dung Vân Phi rốt cục mở to mắt, sau đó bắt đầu nghiên cứu khác thường vì sao mặt đất lại xù lông, mềm mềm, lại còn có thể di chuyển. Chờ hán ngẩng lên nhìn thấy một đầu dã thú thật lớn, miệng lại không tự giác há to, đáng tiếc cái tiếng a kia lại tắc ở trong cổ họng.

“Cha, nương, cứu mạng a! ! !” Mộ Dung Vân Phi tâm đập bình bịch, đáng tiếc đại não không nghe lời, chớp mắt, hôn mê bất tỉnh.

Dã thú thật lớn kia đứng lên vẫy vẫy, hù dọa đến Mộ Dung Vân Phi mềm nhuyễn nằm bẹp ném tới trên cỏ, hừ cũng không hừ một tiếng.

Giống cái? Dã thú ngậm đầu, dùng cái mũi cọ cọ người nào đó đang hôn mê, sau đó trong mũi phát ra âm thanh phì phì. Một cỗ hương khí nồng đậm khiến nó thực sự không thoải mái, vẫy vẫy cái đầu lớn, sau đó duỗi mở tứ chi, rõ ràng biến thành một nam nhân cao lớn khôi ngô.

Nam nhân ngẩng đầu nhìn thiên không xanh lam, lại nhìn thảo nguyên bốn phía xanh thẫm, y có chút không rõ giống cái ăn mặc quái dị này đến tột cùng là xuất hiện như thế nào, rõ ràng rơi từ trên trời xuống? Chẳng lẽ vừa rồi có con chim lớn cấp hần bay qua sao?

Y ngồi xổm xuống, ngón tay lần theo nơi tú tài phát ra mùi hương lục lợi, lấy ra một thứ màu đỏ hình dáng kỳ quái gì đó, nắm ở trong tay mềm mại, trên mặt có hoa văn xinh đẹp, hương khí chính là phát ra từ đây.

Bàn tay to thô hắc lại tiếp tục thăm dò, đụng đến một gói to chứa những viên đá sáng lấp lánh. Y cầm lấy viên đá nhìn ngắm thật lâu, thậm chí hung hăng cắn một cái. Trên viên đá lưu lại dấu răng thật sâu, yên lặng nói cho thú nhân kia mình không phải đồ ăn.

Thú nhân đem túi hương cùng nhét vào trong gói to đựng những viên đá kia, sau đó bàn tay nâng tú tài lên vai vác về nhà.

Thú nhân này kêu Kiệt Sâm, là tân thủ lĩnh của tiểu bộ lạc này.

Bộ lạc thật sự rất nhỏ, chỉ có hai mươi mấy nhà, phòng ở thô ráp hỗn độn dựa vào vách đá, biểu lộ nơi này năng lực sống sót cũng không phải rất mạnh.

Kiệt Sâm thực sự không muốn làm thủ lĩnh, bởi vì làm thủ lĩnh sẽ không thể đi du lịch khắp nơi, chỉ có thể ngồi ở nhà nhìn bộ lạc, cố gắng đích duy trì nó, phát triển nó.

Y thậm chí không muốn tìm bạn lữ ở trong bộ lạc, bởi vì y biết phụ cận có rất nhiều bộ lạc tốt hơn, nơi đó cũng có giống cái. Giống đực có năng lực, đều có thể đến bộ lạc khác tìm bạn lữ đưa về, dù sao hiện tại giống cái cũng là rất khó có được.

Có thể là ông trời cảm thấy y cô đơn, chỉ là một giấc ngủ trưa, trên trời liền rơi xuống một giống cái, rơi ngay trên người y, đây nhất định gọi là trúng mục tiêu đã định nha.

Kiệt Sâm rất là đặc ý.

Tú tài rốt cục đã tỉnh, lắc lắc các đầu choáng váng hồ hồ, mắt to mờ mịt nhìn bốn phía.

Đây là nơi nào? Chỗ ở của ả nhân dưới vách núi? Hay phòng nghỉ của những người đi săn?

Phòng ở không có cửa sổ, chỉ có ánh sáng duy nhất chiếu qua cửa chính. Nói là cửa, cũng bất quá chỉ là cái động khẩu bất quy tắc thôi.

Tú tài vừa muốn đứng dậy, trong phòng tối sầm lại, phía cửa xuất hiện một thân ảnh cao lớn, đem ánh sáng bên ngoài chắn hơn phân nửa.

“Người tỉnh? Cảm giác thế nào?” Kiệt Sâm buông đồ ăn trong tay, tiến lên đỡ lấy tú tài.

Tú tài xoát cái đỏ mặt.

Đây là dã nhân nơi nào? Rõ ràng chỉ vậy một khối da thú nhỏ như vậy ở bên hông! Hắc, hắc, hắc, hắc đều thấy được tiểu kê kê ở bên trong nhô đầu ra !

“Vô lễ chó thị, vô lễ chó thị ...” Tú tài nhắm chặt hai mắt nhắc đi nhắc lại, thân thể lui về sau.

Kiệt Sâm buồn bực nhìn tiểu tử nhu nhược trước mắt, hắc nói cái gì a? Rõ ràng không phải ngôn ngữ thú nhân. Chẳng lẽ còn có bộ lạc không hề nói ngôn ngữ thú nhân sao?

“Người có muốn ăn chút gì hay không?” Kiệt Sâm đem thịt đã nướng chín đưa tới trước mặt tú tài.

Mùi thịt nướng tiến vào mũi tú tài, khiến hắc chảy nước miếng, bụng bắt đầu kêu càu nhàu vang lên.

Nhưng mà vừa mở mắt, kia tiểu kê kê thò đầu ra lại xuất hiện trước mắt, sợ tới mức hắc lại nhanh chóng nhắm mắt.

“Không ăn?” Rõ ràng nghe thấy bụng giống cái này kêu càu nhàu, nhưng mà hắc vì sao vừa mở mắt lại nhắm lại, này là có ý gì?

Bàn ta cầm thịt ở trước mặt tú tài quơ quơ: “Người không đói bụng?”

Cái dài tú tài không tự giác đi theo hương thịt nướng trái phải chuyển động, Kiệt Sâm cảm thấy chơi thật khá, tay cầm thịt nướng bắt đầu chuyển động vòng vòng. Quả nhiên, cái đầu của tiểu giống cái kia cũng chuyển động theo.

Rõ ràng bản thân rất đói bụng a, chẳng lẽ là ngượng ngùng?

Kiệt Sâm hắc hắc cười, lấy lá cây ăn được bọ miếng thịt nướng lại, nhét vào trong tay tú tài: “Người ăn trước, không đủ nơi này vẫn còn.” Nói xong buông đĩa chứa đồ ăn, rời khỏi phòng.

Lực áp bách giảm nhỏ, tú tài trộm mở to mắt, thấy trong phòng không có người, mới thở phào một hơi.

Hắn rối rắm nhìn thịt nướng trong tay, bản thân là người đọc sách phải biết lịch sự, khí khái từ chối nói không cần. Nhưng mà hắn thật sự rất đói bụng a, rất đói bụng, rất đói bụng a. Tiếng vang trong bụng càng lúc càng lớn. Tú tài hung hăng nuốt nước miếng một cái, nghĩ thầm dù sao nơi này cũng không có ai quen biết ta, không bằng ăn no trước nói sau, lần sau trở về chết sống không thừa nhận là được rồi.

Khai tâm cho bản thân, tú tài không còn kiêng nể, bắt đầu cắn xé thịt nướng trong tay, ăn như hổ đói.

Người ngoài cửa thấy tú tài rốt cục cũng chịu ăn, mới yên tâm tiêu sái rời đi.

Người trong bộ lạc biết Kiệt Sâm nhặt được một giống cái đem về, đều tỏ vẻ rất ngạc nhiên, yêu cầu đến xem, bị Kiệt Sâm nghiêm túc cự tuyệt.

Vào xem? Khai cái gì vui đùa! Không nói trước giống cái này có thể nhát gan, hơn nữa giống cái trong bộ lạc mình lại ít, vạn nhất hắn nhìn thấy giống đực khác liền thích thượng y thì làm sao bây giờ? Kia không phải mình không công nhận về sao?

Kiệt Sâm liếm liếm dầu mỡ lưu lại trên ngón tay, nhếch miệng nhẹ nhàng nở nụ cười.

Làm sao bây giờ? Đương nhiên là phải thu phục giống cái này trước nói sau! Khi hắn trở thành bạn lữ của mình, vậy sẽ không có người đánh chủ ý đến hắn.

Cảm thấy ý tưởng này vô cùng không sai, Kiệt Sâm đứng lên đi về phía lão dược sư trong bộ lạc, muốn lấy mấy trái cây vỏ đen cứng rắn.

Tú tài đáng thương ăn uống no đủ, cuộn mình trong một đồng du thú, thương tiếc hai bao sách lớn của mình. Hắn nghĩ bản thân có thể không kịp thời gian vào kinh đi thi, còn có một chút uể oải, bất quá nơi này hắn là cách chỗ mình rơi xuống không xa, không biết thợ săn nơi này có biết đường vào kinh hay không. Có lẽ đi nhanh một chút, hắn vẫn còn kịp. Nghĩ đến đây, tú tài lại vui mừng một chút. Xoay người, hắn đưa tay vào trong ngực thăm dò, phát hiện hầu bao cùng ngân lượng tùy thân không thấy đâu!

Nguy rồi, không có bạc chẳng khác nào không có lộ phí, vậy phải làm sao bây giờ? Hơn nữa hầu bao kia là đại muội làm cho mình, nói là có thể phù hộ bình an, vì sao cũng không thấy? Hắn rõ ràng đem nó buộc ở đai lưng a!

Tú tài đem y phục trên người cởi xuống dưới lực lột nửa ngày, lại ghé vào trên da thú tìm kiếm: “Hầu bao đâu? Hầu bao đâu? Bạc của ta đâu? Ai nha... Chẳng lẽ là bị thợ săn kia lấy đi? Thật sự là kỳ quái, y lấy bạc là được rồi, vì sao cả hầu bao cũng muốn lấy đi ... Kỳ quái, kỳ quái...”

Kiệt Sâm vừa vào cửa, liền nhìn thấy nửa người trên của tiểu giống cái kia trần trụi trắng bóng, thí thí ngẩng lên, nằm úp sấp ở trên giường chuyển tới chuyển lui. Y tính thần chấn động, nhếch môi nở nụ cười. Không nghĩ tới tiểu gia hỏa này nhiệt tình như vậy, mình còn chưa tỏ thái độ đâu, trước đã chuẩn bị xong tư thế chờ đợi mình

54. Chương 54: Đúng Là Thú Nhân Tìm Bạn Lữ

Mộ Dung Vân Phi đang tìm kiếm hầu bao của mình, lại thành linh bị một đôi tay to lớn ôm vào ngực.

“Tên điên cuồng kia, buông ra ngô... Ngô ngô...” Nói còn chưa nói xong, đôi môi đã bị ngậm lấy. Mà ngay cả y phục trên người cũng bị thuần thực cởi ra hết, ngón tay thô ráp làm cấn vuốt ve trên người hắn.

Tú tài trợn tròn mắt, nam nhân này, rõ ràng có đoạn tụ chi mê!

“Buông ra, buông ta ra!” Hắn có chút sốt ruột, mình cũng không phải tiểu quan, thô nhân này rõ ràng lại đối đãi với hắn như vậy!

“Người hỗn đản, buông tay! A a... Không cần sờ!” Địa phương mẫn cảm ở phía dưới bị nắm giữ, hù dọa tú tài đến nước mắt bắt đầu chảy ra, mà ngay cả thói quen thường ngày nghiền ngẫm từng từ một cũng bị quăng đến sau đầu, chỉ biết giãy giụa.

Kiệt Sâm nhìn tiểu tử trắng như tuyết ở trong ngực mình, y có chút không khống chế được. Không nghĩ tới da thịt giống cái này cứ nhiên mềm mại mịn màng như vậy, hơi chút dùng sức, liền lưu lại hồng ấn trên da...

“Người làm bạn lữ của ta đi.” Kiệt Sâm lật người tú tài lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt: “Khóc cái gì? Người không thích ta?” Không thích còn cởi thành như vậy câu dẫn người?

“Cút ngay, người là đồ man rợ!” Tú tài sợ hãi, nam nhân này trên thân bán mảnh nội khổ cũng không có, cơ thể màu đồng nổi rõ cơ ngực, phía mặt dưới, đại kê kê của y đang đỉnh lấy tiểu kê kê của mình, còn không ngừng cọ tới cọ lui.

Kiệt Sâm hoàn toàn nghe không hiểu hắn đang nói cái gì, chỉ biết là thân thể đang xoay đến xoay đi này khiến cho cảm xúc của mình tăng vọt, y khẩn cấp đem tú tài đặt ở giữa đồng da thú mềm mại, phục thân đè ép đi xuống.

Thời điểm Kiệt Sâm quần giao lấy tiểu trái cây bên trái trên ngực tú tài, tiếng khóc của hắn liền biến thành tiếng thổ dốc rên rĩ. Cảm giác xa lạ thổi quét qua đầu óc của hắn, làm cho hắn không biết phải ứng phó như thế nào. Phía trước ngực truyền đến âm thanh mát vào chắc chắn lại khiến cho hắn nổi lên một thân da gà, hai chân kẹp lấy thắt lưng nam nhân ở trên người mình, không ngừng cọ sát.

Hoả nhiệt trên người Kiệt Sâm làm cho hành động của tú tài nháy mắt đình chỉ, môi của y rời khỏi tiểu quả đã bị cắn đến trướng đại, di chuyển lên mặt tú tài, tinh tế hôn đi nước mắt hắn, dọc theo khoé mắt liếm đến trên môi, lần nữa ngậm lấy. Đầu lưỡi lửa nóng linh hoạt tiến vào, tìm kiếm thứ ngọt ngào mềm mại của hắn trên đầu, làm cho tú tài phát ra giọng mũi rất nhỏ, hừ nhẹ giống như ấu thú.

Một tay Kiệt Sâm tiếp tục dao động trên người tú tài, tay kia bóp vỡ vỏ trái cây màu đen, lấy ra thịt quả màu trắng ngà bên trong, đem nó xoa lên lỗ vào bí ẩn của tú tài, ngón tay hữu lực từng chút từng chút một đưa thịt quả vào bên trong.

Cảm giác được nơi nào đó của mình bị xâm lấn, tú tài có chút sợ hãi, hai tay nắm chặt, liều mạng đánh vào bả vai nam nhân, nhưng mà lại chẳng có tác dụng gì.

“Người... Người người... Làm cấn! Nơi đó không được... A... Ta không phải đoạn tụ! Không cần...” Nơi đó bị ngón tay thô lớn xâm nhập, tú tài cảm thấy sợ hãi trước nay chưa từng có, nhưng mà đáy lòng lại trào lên một tia chờ mong..

Môi Kiệt Sâm tiếp tục đi xuống, gặm cắn khối thân thể bạch tích nhỏ nhắn. Thân thể giống cái này một chút cơ cũng không có, sờ trong tay vô cùng mềm mại, thực sự là hảo tiểu tử.

Khi y đem tiểu kê kê phấn nộn kia ngậm vào trong miệng, một loại cảm giác kỳ dị dọc theo sống lưng chạy thẳng lên đại não tú tài, làm cho hắn chịu không nổi lớn tiếng hô khóc, nhưng mà thân thể lại nhẹn không được rất nhanh di chuyển hướng lên trên, hận không thể đem tiểu kê kê cùng tiểu cầu của mình đều nhét vào trong miệng nam nhân.

Kiệt Sâm càng lúc càng nhanh, làm cho hắn quên đi xâm lấn ở phía sau, thẳng đến khi mấy ngón tay kia lặng lẽ rời khỏi, thay vào đó là một đại trụ nóng bỏng, ma sát tiến vào nơi mềm mại chặt chẽ, tú tài mới chậm nửa nhịp bắt đầu muốn chạy trốn.

Nhưng mà đã chậm!

“Đau a, đau!” Tú tài mở lớn miệng cố gắng hô hấp, thắt lưng không ngừng vặn vẹo bị đôi tay cứng rắn kiềm chế lại, thứ lửa nóng kia không chút lưu tình từng tắc từng tắc đỉnh hướng vào bên trong, thẳng đến cuối cùng.

Co giãn như vậy, mềm mại như vậy, thoải mái như vậy.

Kiệt Sâm thật sâu thở dài, thân thể buộc chặt. Y không dám cử động mạnh, sợ một chút không cẩn thận sẽ phá hủy đi giống cái nhu nhược này. Chờ hần không còn vặn vẹo nữa, ngón tay của y bắt đầu vuốt ve những điểm mẫn cảm trên thân thể mềm mại của tiểu tử. Hần kẹp thật chặt, làm cho Kiệt Sâm có chút đau.

Qua hơn nửa ngày, tiểu kê kê phản hồng phun ra bạch trọc lần đầu tiên trong cuộc đời. Thân thể căng thẳng sau lại xụi lơ xuống dưới, toàn thân tú tài thả lỏng lười biếng, loại cảm giác gần như làm người ta huỷ diệt này hần chưa từng trải qua, nhưng mà sau khi trải qua, cảm thấy vô cùng tốt đẹp.

Nhìn giống cái đã thả lỏng, Kiệt Sâm bắt đầu di chuyển thân thể của mình. Thứ cứng rắn kia cùng với thịt quả trơn nhẵn gian nan khai thác nơi không mấy thông thuận.

Thịt quả ướt át cùng tác dụng thôi tình của nó phát huy công hiệu, khiến cho tú tài chỉ giây dựa thoáng cái, rồi bỏ lại tất cả nước chảy bèo trôi mà thuận theo chuyển động của nam nhân. Cảm giác thống khổ lúc ban đầu chậm rãi tiêu tan, tùy theo mà đến chỉ còn lại cảm giác tê dại khác lạ, nhất là khi đại trụ trong cơ thể ma sát đến một nơi nào đó, càng khiến cho người ta không khống chế được hét chói tai.

Đêm hôm đó, tú tài không biết bản thân đến tột cùng bắn ra bao nhiêu lần, hần mệt mỏi đến không chịu nổi cuối cùng trong lúc nam nhân vẫn cố gắng ra ra vào vào mơ màng ngủ.

Kiệt Sâm thở dài thật sâu, đem một tia tinh hoa cuối cùng rót vào nơi gần như hút mấy linh hồn y kia, sau đó lưu luyến lui ra ngoài.

Bạch trọc quá nhiều theo động tác rời khỏi của y mà trào ra, giống cái đang ngủ say cau mày, không thoải mái ưm một tiếng.

Kiệt Sâm tham lam nhìn địa phương bởi vì sử dụng quá độ mà sưng đỏ, tiểu cúc hoa xinh đẹp, cẩn thận tràn ra từng chút từng chút một tinh hoa cùng thịt quả màu trắng ngà.

Nơi này chính là chỗ sẽ vì mình mà kéo dài hậu thế, nhưng mà nó nhỏ như vậy, tiểu thú nhân của mình thật sự có thể đi ra từ nơi này sao? Ngón tay của y nhẹ nhàng đụng chạm nơi đó, làm cho tú tài khổ sở rụt lại, theo động tác của thân thể hần, càng nhiều chất lỏng chen chúc tràn ra, Kiệt Sâm nhìn thấy gần như nhịn không nổi lại muốn nhào lên tiến vào.

Nhịn nửa ngày, rốt cục nhịn xuống xao động trong thân thể. Kiệt Sâm cảm thấy thỏa mãn ôm giống cái từ trên trời rơi xuống này, vui vẻ đi ngủ.

Không biết ngủ bao lâu, tú tài rốt cục mở mắt. Toàn đau trên người khiến hần thống khổ thở dốc, nhất là địa phương khó có thể mở miệng kia, nóng bỏng đau xót đến hần muốn khóc lên.

“Người tỉnh?” Kiệt Sâm khom lưng xuống, nhìn đôi mắt ướt át đen lầy của giống cái: “Ta mang người đi tắm rửa.” Y dùng da thú bọc lấy tú tài, thật cẩn thận ôm vào trong ngực, đi nhanh ra ngoài.

Phía sau bộ lạc có một ngọn núi nhỏ, nơi đó có suối nước nóng, là nơi rất nhiều giống cái đều thích.

“Chúc mừng a, Kiệt Sâm.” Vừa ra khỏi cửa, đã bị vài thú nhân vây quanh: “Chúng ta cũng nghe thấy nga, thật là một giống cái nhiệt tình.”

Kiệt Sâm cười hắc hắc, làn da màu đồng nổi lên một mảng hồng nhuận sâu kín. Đêm qua, tú tài khóc hô, rên rỉ tuyệt đối đều bị người trong bộ lạc nghe được hết, bất quá như vậy rất tốt, có thể chứng minh năng lực của bản thân cường hãn cỡ nào.

Làn nước ấm áp bao vây lấy thân thể đau nhức của tú tài, khiến hần nhịn không được thở dài một tiếng. Kiệt Sâm cũng bước vào suối nước nóng, ôm tú tài vào trong ngực, để hần thoải mái dựa trên người mình: “Ăn một chút gì đi.”

Bên cạnh suối nước nóng đã sớm chuẩn bị tốt đồ ăn, tú tài vô cùng đói bụng, từng ngậm từng ngậm gặm lấy thịt nướng tươi mới cùng hoa quả chua chua ngọt ngọt. Hắn có chút nhận mệnh, mình cũng đã bị người ta như vậy như vậy, phỏng chừng đoạn thời gian này thật sự không thể vào kinh, đương nhiên cũng bỏ lỡ thời gian thi. Hắn cảm thấy thân thể của mình đã ô uế, kẻ man rợ này coi mình giống như tiểu quan! Hơn nữa vừa rồi y ôm mình đi trên đường, phát hiện vài nam nhân cao lớn giống y, cũng chỉ vây quanh một kiện váy da thú, này đến tột cùng là địa phương nào? Bản thân có thể chạy thoát hay không? Tú tài có chút phần hận gặm cắn mẩu xương, tiếng nước nhỏ vụn khiến Kiệt Sâm nghe được lại bắt đầu hưng phấn.

“Ngô (ta) muốn về nhà...” Tú tài ăn uống no đủ, đẩy ra bàn tay lớn không đứng đắn của Kiệt Sâm: “Ngô (ta) phải về nhà!”

Kiệt Sâm hôn lên khoé mắt có chút sưng đỏ của tú tài: “Ta tên là Kiệt Sâm, người sao?”

“Ta nghe không hiểu người đang nói cái gì, ta muốn về nhà!” Tú tài mắt húng trừng mắt nhìn y, đáng tiếc bộ dáng nhỏ bé kia hoàn toàn khiến thú nhân hiểu lầm.

Ngón tay Kiệt Sâm thuận theo nước ấm, lại một lần nữa tiến vào địa phương kia.

“A a, ta phải về nhà, người, đồ man rợ, hỗn đản, sắc lang!” Tú tài nổi giận, hắn quay đầu sang bên, phần nộ cắn lên ngực nam nhân.

Kiệt Sâm thở dốc một tiếng khó nhin, tiểu giống cái là đang câu dẫn mình sao? Y rõ ràng cắn lên nơi đó của mình...

Vì thế, hai người hoàn toàn có suy nghĩ khác nhau mà hiểu lầm, lại một lần sét đánh bốc cháy, ở trong hồ nước ấm áp được ánh mặt trời chiếu rọi xuống, làm lần đầu tiên đánh đã chiến.

Tú tài cảm thấy chính mình muốn rời ra thành từng mảnh, tiểu kê kê của hắn đều phun không ra cái gì, nhưng mà đại kê kê phía sau vẫn như cũ không biết mệt mỗi tiến vào, lại tiến vào.

Trải qua vài ngày ở chung, tú tài rốt cục biết kẻ man rợ kia kêu Kiệt Sâm, y cũng một ngậm một ngậm vô cùng thân thiết gọi mình A Phi.

A Phi... Thực thô tục. Tú tài rất bất mãn bĩu môi.

Khi tú tài lạc trong thôn này một vòng mới phát hiện, nơi này căn bản không phải địa phương mình hiểu biết. Hơn nữa, thời điểm Kiệt Sâm mang theo hắn lên trên ngọn núi không cao kia, hắn rốt cục thấy được thảo nguyên phía sau núi, cùng những rặng núi xa xa tận cùng thảo nguyên!

Sau đó tú tài phát hiện nam nhân cao lớn này có thể biến thân thành dã thú, mới hoàn toàn hiểu được, mình rốt cuộc không thể quay về nơi chốn cũ. Sẽ không còn được gặp lại phụ mẫu cùng huynh đệ tỷ muội. Chuyện vào kinh đi thi, thì nay càng thêm xa vời như mây bay...

Tú tài muốn khóc, khả bởi vì mấy ngày nay tần suất hắn khóc khi bị làm rất cao, khiến hắn hiện tại căn bản là không thể khóc được. Hắn ngồi trên tảng đá dưới ánh mặt trời, nhìn các nam nhân trong thôn đi qua đi lại — nơi này chỉ có nam nhân, mặc kệ là cao lớn hay nhỏ gầy, mặc kệ là tiểu hài tử hay lão nhân gia, đều là nam nhân! Các nam nhân mỗi ngày mặt trời mọc mà chỉ, mặt trời lặn mà tức. Cao lớn cùng nhỏ gầy kết làm phu thê, song túc song phi (như hình với bóng)...

Tú tài đang cầm một khay thịt khô cùng quả dại, vô ý thức nhồi nhét vào trong miệng, nhét nhét, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề...

Không có nữ nhân, như vậy, tiểu hài tử, tột cùng là đến từ đâu? ? ?

Chẳng lẽ... Khi hắn thấy một giống cái mang thai về mặt vô cùng hạnh phúc đi ngang qua trước mặt, một miệng đồ ăn phốc cái bị phun ra!

55. Chương 55: Thích Ứng Trong Mọi Tình Cảnh Sinh Bánh Bao

Bình tĩnh của tú tài hoàn toàn bị đánh tan.

Hắn ở địa phương này ngôn ngữ không thông, hưởng thụ được thú nhân Kiệt Sâm chiều cố, ăn các loại thịt nướng rau củ cùng dã quả, mỗi ngày không phải là bị làm đến mức mệt ngủ thiếp đi, thì cũng là bị làm đến tỉnh lại.

Kiệt Sâm muốn có đứa nhỏ. Thời điểm tú tài xụi lơ ở trong lòng ngực thú nhân phơi nắng, thấy rõ ràng ánh mắt y toát lên khát vọng khi nhìn thấy nam nhân mang thai.

Đứa nhỏ? Mình có thể hoài thai đứa nhỏ sao? Tú tài nhét một ngụm thịt khô vào miệng, sau đó đưa tay sờ sờ tiểu phúc bằng phẳng của mình.

Nơi này là bình bình ah, mềm a, một chút cơ cũng không có. Hắn hăm mộ nhìn cơ ngực cùng cơ bụng rắn chắc của Kiệt Sâm, đây phỏng chừng là bản thân cả đời cũng không thể có được a.

Sức ăn của tú tài có chút tăng lên, Kiệt Sâm lo lắng nhìn tiểu phúc của hắn, nghĩ không ra một khay đồ ăn lớn như vậy, làm cách nào có thể biến mất trong thân thể nhỏ nhắn gầy teo kia. Thẳng đến có một ngày Kiệt Sâm sợ tiểu phúc phình ra của hắn bị nứt vỡ, đem hắn đưa tới được sư trong bộ lạc mới biết được, tiểu bần lữ của mình, rõ ràng có bảo bảo! ! !

Thiên a, bọn họ rõ ràng nhanh như vậy đã có bảo bảo! !

Các loại đồ ăn mới mẻ được cuộn cuộn không ngừng đưa đến phòng Kiệt Sâm, tú tài ăn đến bất diệc nhạc hồ, không thèm để ý đến bản thân dài ra hai cái cằm cùng tiểu phúc mềm mại đã nhô lên.

Cuộc sống hàng ngày bình thản hạnh phúc vào thời điểm mùa đông vừa tiến đến bị phá vỡ, bộ lạc bình yên bị một đám liệt sĩ bạo long xấu xí tập kích. Tú tài chưa từng thấy qua tràng cảnh huyết tinh như vậy bị dọa đến choáng váng, thẳng đến khi máu tươi ấm áp bắn lên mặt hắn, hắn mới mãnh liệt phục hồi tinh thần.

Các giống đực trẻ tuổi bảo hộ giống cái cùng hài tử, còn lại lão nhân gia thì dùng chính bản thân để làm mồi dụ đám giết người kia chú ý.

Kiệt Sâm một thân vết máu, chỉ huy chiến đấu cùng đường tháo chạy.

Tú tài dùng sức ổn ổn tinh thần, sau đó ôm lấy một tiểu hài tử đang gào khóc một bên, đuổi kịp cước bộ chạy trốn của bộ lạc.

Cha mẹ đứa bé này, đã bị liệt sĩ bạo long cắn chết, máu trên người hắn, chính là ấn kí cuối cùng mà giống cái kia lưu lại..

Hắn đã không kịp sợ, chỉ biết phải chạy, muốn chạy trốn càng nhanh, nhanh hơn nữa!

Bộ lạc đã tránh thoát được liệt sĩ bạo long tập kích, chỉ còn lại hai mươi mấy người, bị thương trong mắt Kiệt Sâm khiến cho tú tài gần như khóc lên.

Nhóm giống cái ngồi vây quanh một chỗ nghỉ ngơi, mệt mỏi làm cho bọn họ nhìn càng bi thảm. các giống đực tụ lại một chỗ thương lượng đối sách, không thể cứ lang thang đi mãi, bộ lạc cũng không thể trở về, biện pháp duy nhất là đầu nhập vào bộ lạc khác, điều kiện tiên quyết là bọn họ chịu nhận mình.

Đây là thế giới nhược nhục cường thực, người nhỏ yếu, đương nhiên sẽ bị vứt bỏ, không ai có câu oán hận.

Kiệt Sâm mang theo những người còn lại, đi suốt đêm tới được một bộ lạc gần nhất. Thủ lĩnh bộ lạc này tên Lôi Thiết Nhĩ, bọn họ từng cùng nhau đi du lãm, đều là thủ lĩnh tuổi trẻ. Y cho phép nhóm tàn binh bại tướng này vào trú ngụ, vì bộ lạc mình, Kiệt Sâm từ bỏ vị trí thủ lĩnh, từ nay về sau hai bộ lạc hợp làm một, chỉ có một thủ lĩnh là Lôi Thiết Nhĩ.

Kiệt Sâm phát hiện bộ lạc này không giống bộ lạc của mình, bọn họ biết thiêu chế đồ gốm, dùng hai cái que nhỏ để dệt vải, còn có toà nhà cao nhất kia, là nhà của thủ lĩnh.

Nơi đó có cửa sổ, phòng ở sáng ngời, bên trong ấm áp thoải mái.

Kiệt Sâm âm thầm hạ quyết tâm, nhất định phải vì A Phi cũng dựng một toà nhà như vậy

Bạn lữ thủ lĩnh tựa hồ hiểu được A Phi nói chuyện, có thể bọn họ đến từ cùng một bộ lạc đi. Kiệt Sâm nhìn tú tài dần dần vui vẻ, hoan hỉ cực kỳ.

Này bộ lạc rất hùng mạnh, nhất là giống cái kêu Bạch Hạo kia, làm cho tất cả giống đực đều nhìn với cặp mắt khác xưa.

Liệt xỉ bạo long rất nhanh tìm được bộ lạc bên này, khi đó bọn họ còn ở bên ngoài săn thú, đến khi thú nhân có cánh tộc tìm được bọn họ thông báo bộ lạc bị tập kích, Kiệt Sâm gần như muốn chết tâm!

Tuy rằng bố trí bày rập cùng tường thành, trong bộ lạc cũng lưu lại thú nhân canh gác, nhưng mà liệt xỉ bạo long hung tàn mấy người kia ... không thể ngăn cản được a.

Thời điểm bọn họ nhanh chóng trở về bộ lạc, chiến đấu đã rất gay gắt, tất cả thú nhân đều lao vào chiến trường này, mà ngay cả giống cái Bạch Hạo kia, cũng mang theo một lưỡi dao kỳ quái sắc bén, chém giết lũ sinh vật xấu xí này.

Bảo vệ bộ lạc, tất cả giống cái đều không có bị thương.

Kiệt Sâm nhìn đến tiểu tú tài nhà mình, nước mắt xoát xoát rơi xuống.

Tú tài trải qua một hồi sinh tử, nhất là thời điểm hắn biết mình có đứa nhỏ, bắt đầu càng thêm y lại Kiệt Sâm. Hơn nữa nơi này có người có thể bồi mình nói chuyện phiếm, có nhiều đồ ăn ngon, có thể thay đổi môi trường sống thoải mái, tú tài rất cực an tâm. Lúc liệt xỉ bạo long lại đánh lên khiến cho tú tài khẩn trương đến bụng cũng đau, nhưng khi hắn nhìn thấy Kiệt Sâm trở về, nhìn thấy nước mắt trên mặt y, cả người đều trầm tĩnh lại.

Có người quan tâm chính mình, còn có thứ gì đáng để mình sợ hãi đâu?

Bụng tú tài lớn đến không thể lớn hơn, làm cho tất cả thú nhân có chút lo lắng.

Kiệt Sâm mỗi ngày giúp hắn mát xa đôi chân sưng phù cùng thất lưng bủn rủn, nhưng ở thời điểm khuyếch trương nơi đó giúp hắn lại không thể quá mức kích động.

Bụng quá lớn, được sư Tu Đạt nói bên trong có hai bảo bảo, tin tức này khiến cho Kiệt Sâm hưng phấn gần như muốn điên mất.

Bộ lạc này bắt đầu chuẩn bị lễ mừng năm mới, Kiệt Sâm không biết cái gì gọi là năm, nhưng mà lại thấy tú tài vô cùng hứng thú. Bất quá Kiệt Sâm hoài nghi, có phải là bởi vì bạn lữ của thủ lĩnh nói thời điểm lễ mừng năm có rất nhiều đồ ăn ngon nên hắn mới có thể hưng phấn như vậy.

Trên quảng trường dấy lên lửa trại, từng lồng đèn được treo trước cửa mỗi nhà, các thú nhân nướng con mồi, vừa múa vừa hát.

Biết bạn lữ nhà mình thích ăn, nhất là từ khi có bảo bảo, thì càng thêm tham ăn, cho nên khi Kiệt Sâm lấy thức ăn cho bạn lữ nhà mình không chút nương tay, làm cho các giống cái khác thấy được xích xích cười trộm.

Tú tài ăn đến có chút chống đỡ, hắn xoa xoa dạ dày của mình, lại xoa xoa bụng của mình, cảm thấy hôm nay bụng chìm một cách kỳ cục. Hắn muốn trở về phòng nghỉ ngơi một chút, sợ là mình tham ăn ảnh hưởng đến tiểu bảo bảo, nhưng mà mới vừa mới đứng lên, trong bụng truyền đến một trận đau đớn, làm cho hắn gần như ngã sấp xuống!

Tú tài muốn sinh ! Tin tức này làm cho tất cả thú nhân phấn chấn.

Tân niên tân bảo bảo, thật sự là dấu hiệu tốt.

Chính là đáng thương Kiệt Sâm, bị máu loãng trong người tú tài chảy ra hù dọa đến gần như muốn nổi khùng, nếu không phải Đạt Khắc Tư cùng Lôi Thiết Nhĩ ngăn y lại, phỏng chừng y sẽ điên mất.

Tiểu bảo bảo rất cực sinh hạ, được Tuyết La dùng da thú mềm mại ôm lấy. Hai tiểu bảo bảo giống nhau như đúc, chỉ lớn bằng một nắm tay Kiệt Sâm.

Tú tài sinh xong bảo bảo, vừa mệt vừa đói, đầu vừa ngọe liền ngủ, lần nữa hù dọa Kiệt Sâm chết khiếp.

Mẫu tử đều được ôm đến nơi ấm áp, Kiệt Sâm run rẩy gỡ ra màng mỏng trên người tiểu bảo bảo, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn giống nhau như đúc của bọn chúng, đột nhiên khóc. Y ôm tú tài mê man, khóc không thành tiếng.

Cho tới bây giờ y cũng không nghĩ tới chính mình nhanh như vậy sẽ có bạn lũ, nhanh như vậy có bảo bảo, hiện tại tiểu tử từ trên trời giáng xuống kia đem tất cả hạnh phúc đều cho y, làm cho y có chút không chịu nổi.

Khi ánh mắt trời ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ của nhà mới chiếu lên khuôn mặt Kiệt Sâm, y tỉnh dậy.

Tú tài ghé vào trong ngực của mình đang ngủ say, hai đứa sinh đôi nghịch ngợm kia đã sớm chạy ra ngoài chơi. Tiểu thú nhân biến hóa thành tiểu nấm đáng yêu, làm cho các giống cái yêu thích không buông tay.

Hiện giờ, trong bụng tú tài lại có thêm một tiểu bánh bao. Kiệt Sâm vuốt ve mái tóc dài nhu nhuyến của bạn lũ, cúi đầu hôn lên trán hắn.

Cùng người mình yêu nhất mỗi ngày cùng một chỗ, mặt trời mọc mà chỉ, mặt trời lặn mà tức, còn có điều gì hạnh phúc hơn đâu?

56. Chương 56: Bảo Bảo Nhà Bạch Hạo ...

Bạch Hạo mang thai...

Kỳ thật thời điểm biết tú tài có thể mang thai, hắn biết bản thân cũng sẽ có một ngày như thế. Nhưng khi thời điểm ngày hôm nay thật sự đã đến, hắn vẫn có chút trở tay không kịp.

Bạch Hạo ngay từ đầu chỉ là có chút buồn ngủ thôi, mỗi ngày thân thể lười biếng không muốn vận động, hơn nữa hiếm thấy muốn ăn như thế, ăn bao nhiêu cũng cảm thấy đói. Hắn nghĩ do lao động quá nhiều nên mệt mỏi, nhưng mà chẳng đến một ngày đột nhiên phát hiện cái bụng của mình nhô lên, mới đột nhiên tỉnh ngộ.

Tuyết Lai đối với bụng của hắn sờ soạng nửa ngày, vui sướng nói cho hắn biết: “Chúc mừng người, Bạch Hạo... Lôi Thiết Nhĩ nhất định sẽ vui chết mất.”

Bạch Hạo nghe nói như sấm ngang tai, ngạnh sinh sinh đông cứng lại rồi.

“Có đứa nhỏ? Này trong bụng... Có một tiểu hổ tử?” Bạch Hạo không dám tin, hắn nhìn chằm chằm cái bụng của mình, cảm thụ được nhịp đập bên trong, cả người liền hoảng hốt.

Lôi Thiết Nhĩ nhận được tin tức, liền vừa chạy vừa bay về đến nhà, ôm Bạch Hạo cười đến khoe miệng kéo đến tận mang tai: “Thật tốt quá, thật tốt quá, ta có bảo bảo, ha ha ha ha ha ha.”

Bạch Hạo bị y xoay chuyển muốn phun, sau đó gặp người xuống nôn một trận lại được Lôi Thiết Nhĩ ngoan ngoãn phóng tới trên giường.

“Hạo Hạo, ta thật cao hứng!” Ánh mắt Lôi Thiết Nhĩ có chút hồng: “Rất cao hứng, rất cao hứng, ha ha ha.”

Bạch Hạo có chút buồn bực, hắn đem bản thân lui ở trên giường, không dám đụng vào bụng của mình, giống như đó là một cái nhọt kỳ quái: “Đổi từ khác, không cần vui qua vui lại như thế.” Mang thai... Nếu như mình sống trong thế giới hiện tại, phỏng chừng sớm đã bị người ta mang lên bàn giải phẫu, một người nam nhân rõ ràng mang thai...

Lôi Thiết Nhĩ vò đầu bứt tai, ghen nửa ngày: “Ta, ta... Cái kia... Vui, thật sự...”

Bạch Hạo thật sâu thở dài.

Chuyện Bạch Hạo có thai này sau một ngày công phu tất cả mọi người đều đã biết, ngay cả bộ tộc bạch hồ bên cạnh cũng chạy tới chúc mừng.

Thủ lĩnh bạch hồ tộc tên Kiệt Tư là một thú nhân tuổi trẻ cao lớn tuấn tú, màu mắt xanh lam giống như mắt hồ. Bạn lý y thì thực sự không nháy mắt, im lặng, hơn nữa không nói quá nhiều, chính là ánh mắt đen bóng.

Kiệt Tư chỉ vào tiểu tử đang ngủ trong lòng bạn lý của mình: “Bảo bảo nhà ta chính là giống đực, nếu bảo bảo nhà ngươi là giống cái, thì để hai đứa thành một đôi được không?”

Bạch Hạo cười cười từ chối cho ý kiến, hắn biết tiểu tâm tư của Kiệt Tư này. Bạch hồ tộc từ trước đến nay yếu nhược, nếu như có thể cùng con cái của thủ lĩnh bộ lạc tương đối cường đại liên hôn, như vậy sinh tồn về sau cũng sẽ có chút bảo đảm.

“Rồi nói sau, có lẽ đứa nhỏ nhà ta có tính tình kỳ quái thì sao.” Ban ngày Bạch Hạo đã phải ứng phó với những người tiến đến chúc mừng, hơi mệt chút.

Kiệt Tư muốn nói lại thôi, cuối cùng là ôm bạn lý của mình rời đi.

Bụng mỗi ngày một to hơn, mang thai cũng làm cho tính tình Bạch Hạo có chút táo bạo, sau đó đem Lôi Thiết Nhĩ mỗi ngày trấn an cùng “khuếch trương” cho mình cần đến một thân vết thương. Lôi Thiết Nhĩ từ bì lại kiểm đem dấu răng cho là huy chương, ngẩng đầu ưỡn ngực khoe ra trước mặt người khác, bộ dáng kia làm cho Bạch Hạo tay dương khó chịu.

Rất cực tới thời điểm sinh sản, đau bụng lần thứ nhất truyền đến, khuôn mặt Bạch Hạo lập tức trắng bệch.

Hắn chân thật cảm nhận được vật nhỏ kia, ở trong bụng mình gây sức ép, nhưng mà lại đang tìm đường ra.

Tuy rằng đã nhiều lần xem qua người khác sinh bảo bảo, nhưng mà đến phiên chính mình, kia tuyệt đối chính là một hồi đau khổ!

Bạch Hạo muốn hét chói tai, muốn ngăn lại, muốn bản thân lại xuyên đến nơi vô danh nào đó, tóm lại không cần ở đây, trước con mắt bao nhiêu người sinh đứa nhỏ!

Đau đớn nơi bụng dưới khiến cho hắn ngay cả thở dốc đều cảm thấy khó khăn, động khẩu bí ẩn kia không ngừng có chất lỏng chảy ra bên ngoài, mọi người chung quanh vẫn không ngừng gọi tên hắn, bảo hắn dùng lực. Bàn tay to của Lôi Thiết Nhĩ nắm lấy ngón tay của hắn đến gần như sắp gãy.

Đây là sinh đứa nhỏ? Vì sao lại thống khổ như vậy? Vì sao lại đau muốn chết a? Bạch Hạo muốn hét to, nói ta không sinh, ta là nam nhân, vì cái gì muốn sinh đứa nhỏ a? Nhưng mà vừa mở miệng lại chỉ có thể phát ra âm thanh thở dốc ồ ồ.

Gần như đã trôi qua cả thế kỷ, đứa nhỏ rốt cục được sinh ra.

Đoàn tử nhỏ nhỏ mềm mại, cuộn mình bên trong tấm màng mỏng.

Màng mỏng được Lôi Thiết Nhĩ thật cẩn thận xé mở, tứ chi tiểu bảo bảo múa may vài cái, sau đó mở mắt.

Thật to a, con người hoàng kim sắc, gần như làm cho Lôi Thiết Nhĩ đau khóc thành tiếng: “Đúng là bảo bảo giống đực, còn là một giống đực bảo bảo có ánh mắt hoàng kim a!”

Bạch Hạo nhìn tiểu nắm kia có thể dùng hai bàn tay ôm trọn, nó đang cười với mình, nhếch mép lộ ra hai hàng lợi phần nhọn.

“Ánh mắt hoàng kim?” Bạch Hạo buồn bực, hắn cùng Lôi Thiết Nhĩ cũng không có ánh mắt màu vàng a.

Lôi Thiết Nhĩ đem bảo bảo đặt trong ngực Bạch Hạo, gật gật đầu: “Tổ tiên của ta, nghe nói là hồ tộc cực mạnh có ánh mắt hoàng kim, nhưng mà đã rất lâu không xuất hiện nữa...” Nói xong, y rõ ràng khóc đi ra.

Bạch Hạo nhìn nhục đoàn tử nằm trong lòng ngực hồ hồ gặm chân của mình, thực nhìn không ra nó sẽ biến đổi thành thú nhân cực mạnh.

Bảo bảo của Kiệt Tư trong Bạch hồ tộc đã được hai tuổi, không biết nghe từ đâu biết được ba ba hắn đã từng định ra một mối hôn sự cho hắn. Vì thế ba ngày hai đầu quần quýt lấy mụ mụ muốn đi nhìn bạn lý tương lai. Biến thành hai nhà dở khóc dở cười, lại cảm thấy có chút xấu hổ.

Tiểu hồ ly tương lai ngồi lên đầu giường, bên cạnh nhục đoàn tử trắng nõn kia, trừ bỏ Bạch Hạo, bất kỳ sinh vật giống đực nào chỉ cần vừa tới gần, sẽ bị hấp lộ ra tiểu răng nanh thị uy, bộ dáng đáng yêu vô cùng.

Nhục đoàn tử đã được Lôi Thiết Nhĩ đặt tên, gọi Bạch Duệ. Thời điểm biết được Bạch Hạo mang thai, Lôi Thiết Nhĩ bắt đầu vắt hết óc đích suy nghĩ, còn chạy tới lãnh giáo tiên sinh dạy học duy nhất trong bộ lạc Mộ Dung Vân Phi. Tú tài thực sự không keo kiệt đặt ra cho y mấy chục cái tên, phía sau mỗi cái tên còn có chú giải. Lôi Thiết Nhĩ cầm phiến đá viết tên giống như cầm thánh chỉ. Tuy rằng căn bản y xem không hiểu dòng chữ như gà bới phía trên này đến tột cùng là cái, nhưng mà như cũ muốn mỗi ngày đều lấy ra xem xét xem xét.

Bạch Hạo không đành lòng cướp đoạt sung sướng coi như duy nhất khi sắp làm ba ba của Lôi Thiết Nhĩ, chỉ là sợ y rồi rầm quá mức, vì thế ngón tay tùy ý chỉ vào phiến đá: “Ta thích tên này.”

Vì thế nhục đoàn tử từ nay về sau liền gọi Bạch Duệ.

Nhục đoàn tử Bạch Duệ còn chưa cai sữa, Bạch Hạo lại có phiền não mới, là... Hắn tại sao lại có? ? ?

Bằng hữu Bạch Duệ được năm tháng như cũ nằm trên da thú vô ưu vô lự gặm chân phun phao phao, tiểu hồ ly Tang Đạt như cũ chuyên tâm chăm sóc “bạn lữ” tương lai của mình. Chỉ có bạn Bạch Hạo, nhìn cái bụng lại cao lên của mình, khóc không ra nước mắt.

Hắn biết, nơi này tuyệt đối không phải là phát phì, cái loại cảm giác trong cơ thể mình có một mầm sống đối với hắn tuyệt đối không phải xa lạ...

“Lôi Thiết Nhĩ!” Bạch Hạo cầm bầu nước hung hăng ném tới trên đầu đại lão hổ trang đáng yêu: “Lần này sinh xong, người cả đời đừng nghĩ lên giường của ta! ! !”

Lôi Thiết Nhĩ dùng đại móng vuốt che đầu mình, y thật sự không cố ý thôi, thân thể giống cái thụ thai không phải là một chuyện dễ dàng, y làm sao có thể biết bạn lữ nhà mình vừa sinh xong đứa thứ nhất lại hoài thai lần nữa đâu... Ách, kỳ thật đây là một chuyện tốt, thật sự... Nghĩ đến đây, đại lão hổ từ từ đứng lên, tìm phiến đá đã bị lạnh lẽo mấy tháng nay, lại bắt đầu cân nhắc việc đặt tên cho bảo bảo...

Tiểu lão hổ Bạch Duệ đảo mắt đã được năm tuổi, từ lúc nó có thể biến thân thành tiểu lão hổ ... uy phong lẫm lẫm, tiểu hồ ly liền thụ đả kích khóc chạy về nhà, thề không bao giờ ... đến đây nữa!

Ai có thể nghĩ đến bảo bảo tiểu bạn lữ trông coi ba năm lại rõ ràng là một giống đực giống mình! Hơn nữa y nhỏ hơn hắn, nhưng mà sau khi biến thành thú hình lại lớn hơn mình! Đây là đả kích tiểu thú nhân tuyệt đối không thể chịu được!

Bạch Hạo lần thứ hai sinh ra hai bảo bảo giống cái, ở trong bộ lạc rất được hoan nghênh. Hắn từng nghĩ muốn đem bảo bảo thứ hai của mình chấp nhận cho tiểu hồ ly, đáng tiếc bị lão đại vừa làm nũng vừa uy hiếp, đành phải đem ý tưởng lùi về trong bụng đi.

Tư tưởng của Bạch Hạo tuyệt đối rất đơn thuần, hắn thật sự đơn thuần nghĩ rằng lão đại nhà mình không thích tiểu hồ ly, cho nên cự tuyệt để hắn làm bạn lữ đệ đệ của mình. Khả về sau tiểu Bạch Duệ lớn lên, hắn phát hiện sự tình tuyệt đối không đơn giản như vậy... Đường nhiên, đây là nói sau.

Hiện tại trước mặt để cho Bạch Hạo buồn bực chính là, hắn cảm thấy bản thân sắp biến thành heo, trong năm năm ngắn ngủn, hắn rõ ràng sinh năm bảo bảo, biến thành thần tượng của tất cả giống cái trong bộ lạc...

Nhưng mà chỉ có trời biết, Bạch Hạo có bao nhiêu không muốn làm loại thần tượng này!

Lôi Thiết Nhĩ trở thành ba ba tối uy phong trong bộ lạc, mỗi ngày lúc đi ra ngoài, phía sau đi theo bốn tiểu đoàn tử, trong lòng ngực còn ôm một nãi oa, bộ dáng kia giống như đại tướng quân uy phong, tất cả mọi người trong bộ lạc nhìn mà thêm không được.

Bất quá muốn thì muốn, hiện tại ai cũng biết Lôi Thiết Nhĩ bị Bạch Hạo đuổi ra ngoài, mỗi ngày chỉ có thể ngủ ở cửa, này đã ba tháng, không dám bước một bước vào trong nhà. May mắn hiện tại thời tiết còn chưa lạnh, nếu không y tuyệt đối sẽ bị đông lạnh đến sinh bệnh, kể cả y có cường tráng đến đâu.

Lôi Thiết Nhĩ không phải không từng cầu xin Bạch Hạo, khóc lóc om sòm, lăn lộn trang đáng yêu đều dùng qua, đáng tiếc vô dụng. Ánh mắt Bạch Hạo hàm chứa vô hạn tiểu dao tử, sừ sừ sừ đâm Lôi Thiết Nhĩ một thân huyết, cuối cùng bỏ mình ở trên phiến đá ngoài cửa nhà học máu run rẩy.

Cuối cùng vẫn là Tu Đạt cho Lôi Thiết Nhĩ mấy dĩa quả, mới giải thoát y khỏi vận mệnh ngũ ngoai cửa cay đắng.

Tu Đạt nói đây là loại trái cây dùng để tránh thai, nhưng bởi vì nơi này giống cái mang thai thực không dễ dàng, cho nên loại trái cây này chưa có ai dùng qua. Về phần công hiệu của nó, là do từ xa xưa truyền lại, có dùng được hay không... Để bọn họ tự mình thí nghiệm mới được.

Bạch Hạo trong lòng vô cùng mâu thuẫn, tổng đem Lôi Thiết Nhĩ ném ở bên ngoài cũng không phải chuyện hay, người khác chê cười là chuyện nhỏ, đứa nhỏ dần dần trưởng thành, không thể để cho con cái chê cười cách làm của cha mẹ. Vì thế sau khi y kể lại cách dùng của trái cây được cố vấn, nghiêm mặt để cho Lôi Thiết Nhĩ vào cửa .

Bạch Hạo thật không nghĩ tới, chính mình sống hơn ba mươi năm, rõ ràng còn dùng thuốc tránh thai.

Khoảng cách ba tháng, Lôi Thiết Nhĩ rốt cục có thể ôm bạn lữ nhà mình vào ngực, tâm tình vô cùng kích động, động tác vô cùng triển miên, làm cho Bạch Hạo ba ngày không có thể xuống giường...

Xuân đi thu đến, bọn nhỏ dần dần đều trưởng thành, ở trong bộ lạc vui đùa người truy ta chạy.

Bạch Hạo chống đỡ thất lưng già, vô cùng vui mừng nhìn ngắm bộ lạc trong tay mình từng chút một dần dần trở nên xinh đẹp mà cường đại. Loại tâm tình này đúng là không thể dùng ngôn ngữ đến miêu tả. Nếu như vẫn sống ở thời không trước kia, hẳn hiện tại có thể sẽ lấy một nữ hài tử thành thật làm vợ, sau đó sinh một bảo bảo, bình bình đạm đạm sống hết một đời. Nhưng mà ở nơi này, tất cả những thứ bình thường lại biến thành không tầm thường.

Bạch Hạo biết, chờ mình già rồi, chết đi, nhưng mà bọn nhỏ tuyệt đối sẽ càng thêm thông minh, cường đại. Có lẽ một ngày nào đó, quốc gia chỉ có thú nhân này cũng sẽ giống như thế giới trước kia của mình, có xe ô tô, có TV, có máy tính...

Không biết vào thời điểm đó, có người nào còn nhớ rõ, rất lâu trước kia, tổ tiên bọn họ vẫn ở trong nhà đá, ăn thức ăn thô sơ, mặc quần áo bằng da thú. Bởi vì dinh dưỡng không đủ, cho nên sinh sản thấp, một bảo bảo được sinh ra là có thể làm cho người toàn bộ lạc mừng rỡ như điên.

Nhưng bọn họ cần cù, dũng cảm, dám yêu dám hận. Chuyên nhất đối với bạn lữ của mình, tình yêu thuần túy mà lâu dài, đây là dùng cái gì đều không đổi được...

Lôi Thiết Nhĩ đi săn đã trở về, ráng chiều phủ lên người y một tầng sáng mờ.

Người kia cao lớn uy vũ, dũng cảm thông minh.

Thay đổi chủ yếu chính là: hắn thương y, cả đời một đời, vĩnh viễn không thay đổi

57. Chương 57: Ta Chỉ Muốn Người

Tiểu hồ ly Tang Đạt thực thương tâm, hắn vẫn nghĩ bảo bảo phần hồng đáng yêu kia là bạn lữ tương lai của mình, vì thế không oán không hối chờ đợi, sau ba năm phát hiện ... nhục đoàn tử bảo bảo biến thân! Biến thân thì biến thân đi, rõ ràng nhỏ hơn hai tuổi, nhưng mà dựa vào cái gì thú hình của y còn lớn hơn của mình một vòng a?

Tang Đạt bị nghiêm trọng đá kích, chạy về nhà đem mình vùi vào trong da thú, sống chết cũng không chịu ra.

Sau vài ngày bị thương cũng vơi bớt, mới ôm cổ mụ mụ nức nở: “Ta về sau không bao giờ ... đến bộ lạc bọn họ nữa! Ô ô, ta về sau muốn tìm một giống cái như mụ mụ làm bạn lữ.”

Trạch Duy Nhĩ, mụ mụ Tang Đạt dờ khóc dờ cười, chỉ có thể oán trách trừng mắt liếc Kiệt Tư một cái: “Đều tại người, cái gì mà định hôn từ nhỏ ah.”

Kiệt Tư không sao cả nhún nhún vai: “Khi đó đã nói với nó đó là tiểu giống đực nha, nhưng mà không phải nó mỗi ngày vẫn chạy tới, ta có biện pháp nào?”

Tang Đạt nghe ba ba nói như vậy, khóc đến thương tâm ...

Tang Đạt dần dần trưởng thành, lớn lên so với ba ba còn xinh đẹp.

Bạch hồ tộc đối với các loại thịt không có nhu cầu đặc biệt, bình thường đã quả rau dưa gì gì đó là có thể thỏa mãn nhu cầu trong năm. Bất quá bạch hồ tộc đối với thảo dược rất có hiểu biết, Tang Đạt chính là tiểu dược sư có chút danh tiếng trong bạch hồ tộc.

Hôm nay, bạch hồ tộc sẵn thú trở về, con mồi không phong phú như của bọn người Lôi Thiết Nhĩ, nhưng là lợi dụng bầy rập cũng bắt được hùng hổ cùng sơn dương nhỏ, như cũ sẽ khiến cho người trong bộ lạc thực sự thỏa mãn.

Hồ ly thích ăn gà, cho nên bạch hồ tộc có một trại nuôi gà rất lớn. Trứng là nhặt được từ bãi sông, chuồng gà thì được Bạch Hạo trợ giúp dựng lên, tiểu hồ ly mỗi ngày việc thích nhất chính là đi xem có gà con mới nở hay không, trứng gà mới đẻ có đủ chia đều cho mỗi nhà hay không. Cho nên tuy rằng bạch hồ tộc yếu nhược, nhưng mà qua ngày cũng coi như hoàn hảo.

Đương nhiên, phần tốt đẹp này không tính trên Tang Đạt.

Thời điểm Tang Đạt đủ mười tám tuổi muốn đi ra ngoài du lãm, rèn luyện kinh nghiệm, nhưng mà không đến một năm đã bỏ chạy về, phía sau đi theo một cái đuôi to.

Trạch Duy Nhĩ nhìn đại lão hổ Bạch Duệ đi theo phía sau tiểu hồ ly nhà mình, cực kỳ bất đắc dĩ.

Bạch Duệ là lão đại nhà Lôi Thiết Nhĩ, có một đôi mắt kim hoàng sắc, nghe nói thú nhân có loại ánh mắt này, là thú nhân lợi hại nhất trên thế giới, cho nên y tuy rằng nhỏ hơn Tang Đạt hai tuổi nhưng mà lại cùng bọn Tang Đạt đi du lãm rèn luyện kinh nghiệm. Hơn nữa tiểu tử kia vài năm không ngừng quần quít lấy Tang Đạt, dám đem tất cả giống cái bên cạnh hắn đều cưỡng chế dời đi, hơn nữa nơi nơi tuyên bố nói Tang Đạt là y định hôn từ nhỏ, khiến cho Tang Đạt đã mười tám tuổi cũng chưa có ai làm bạn lữ.

“Bạch Duệ...” Trạch Duy Nhĩ chắn ở trước mặt đại lão hổ muốn đi theo Tang Đạt cùng nhau vào nhà: “Ách, người không trở về nhà sao?”

Đại lão hổ vẩy vẩy đuôi, chớp chớp mắt to: “Trong chốc lát sẽ trở về, Tang Đạt đang giận ta, ta còn chưa hồng hảo đâu.”

Trạch Duy Nhĩ nhin xuống xúc động trợn trắng mắt, tâm nói người chọc tiểu hồ ly nhà ta tức giận không phải một lần hai lần, vậy lần này có hồng hảo hay không a? Không phải là đều chọc đến tiểu hồ ly tặc mao sau đó mới vui vẻ chạy trốn?

Đệ đệ Tang Đạt Tang Lạp chạy đến, tiểu lông xù bằng nắm tay nhảy lên lưng Bạch Duệ: “Bạch Duệ ca ca, người lại khiến cho ca ca ta tức giận?”

Bạch Duệ ngồi chồm hổm xuống, đại móng vuốt xoa xoa mặt: “Hắn nói thích giống cái nhà Phi Á, ta nói người ta đã sớm có bạn lữ, hắn liền tức giận, ta có biện pháp nào.”

Phi Á cùng bạn lữ cố gắng gần sáu bảy năm mới có bảo bảo đầu tiên, là một tiểu giống cái đáng yêu, đương nhiên là được nuông chiều đến nguy. Mà ngay cả cho hắn lựa chọn bạn lữ cũng là chọn tam lấy tứ, sau tiểu giống cái kia thích thượng lão nhĩ nhà Lợi Nặc, dám mặt dày tử triển lạn đánh, đem tiểu lân màu trắng kia khoá trong tay.

Lúc trước Tang Đạt giúp Tuyết Lai đưa thảo dược, liếc mắt một cái liền coi trọng tiểu giống cái kia, đuổi theo hai năm cũng chưa được. Đương nhiên, trong lúc này cũng là do đủ loại quấy rối của Bạch Duệ, sau lại biết hắn có bạn lữ, vốn thực thương tâm, lại bị Bạch Duệ cho một kích, tức giận đến chạy về nhà.

Tang Đạt ở trong phòng rống: “Nếu không phải người, ta đã sớm theo đuổi được hắn, có lẽ tiểu hồ ly cũng có rồi đó!”

Bạch Duệ đuổi cái lười thất lưng, đem Tang Lạp kéo khỏi lưng mình: “Không có khả năng, hần tuy rằng thích màu trắng, nhưng là thích thuần trắng như tiểu lân kia, mà không phải màu ngân bạch.”

Từ trong phòng lao ra một cái bóng màu ngân bạch, nhào vào bên cạnh Bạch Duệ cắn: “Chính là ngươi, chính là ngươi, là ngươi nơi nơi nói lung tung! Ta mới không phải bạn lữ của ngươi! Ngươi là đồ đáng ghét!”

Đại hồ sặc sỡ cùng hồ ly màu ngân bạch quần lấy thành một đoàn: “Ta không có nói sai a, lúc trước ngươi nhìn ta ba năm không phải vì cho ta là bạn lữ sao? Hiện giờ liền thay đổi, sao có thể như vậy!”

“Khi đó ta nghĩ đến ngươi đích thật là giống cái!” Cái đuôi to của Tang Đạt vỗ lên trên đầu Bạch Duệ: “Sớm biết ngươi là giống đực đáng ghét, ta sẽ không lãng phí thời gian.”

Bạch Duệ một bên ứng phó trảo gãi ngứa của Tang Đạt một bên chiếm tiện nghi của hần, sờ sờ ngực, cào cào mông, khiến Tang Đạt tức đến lông mao toàn thân đều dựng đứng sắp nổ tung.

Trạch Duy Nhĩ thấy nhưng không thể trách, hai đứa nhỏ này đánh đã nhiều năm, cũng chưa từng thấy đứa nhỏ nhà mình chiếm thượng phong.

Bất quá lão đại nhà Lô Thiết Nhĩ cũng thực là kỳ quái, nhiều giống cái dịu dàng đáng yêu như vậy không đi trêu chọc, cần gì coi trọng Tang Đạt .

Trong thế giới thú nhân giống cái vốn ít, cho nên ngẫu nhiên cũng sẽ có hai giống đực sống cùng nhau. Nhưng mà hiện tại tiểu giống cái trong bộ lạc cũng không ít, vấn đề là tiểu tử này chẳng coi trọng một ai, không thể không quần quýt lấy Tang Đạt.

Tang Đạt đánh mệt mỏi, một cái thí đem Bạch Duệ huân lùi sang bên đánh hất xì, chính mình thì ngồi trên cao liến mao: “Bạch Duệ ta cho ngươi biết, cho dù không có giống cái thích ta, ta cũng sẽ không thích ngươi!”

Bạch Duệ đem cái mũi trên mặt đất cọ nửa ngày, mới hai mắt đầm lệ ngẩng đầu: “Ta mới không sợ, dù sao cái ta có chính là thời gian.”

Tang Đạt tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, lại thấy tên vô lại kia không có cách nào. Đuổi cũng không đi, đánh cũng đánh không lại.

Hần trừng mắt liếc về phía Bạch Duệ một cái: “Tùy ngươi, dù sao ta không bao giờ ... muốn nháo với ngươi nữa!” Nói xong vẫy vẫy cái đuôi to trở về phòng của mình .

Bạch Duệ vui vẻ chạy về nhà, ghé vào dưới chân Bạch Hạo làm nũng.

Bạch Hạo tức giận đạp y một cước: “Lại bị đuổi về ?”

Bạch Duệ gãi gãi lỗ tai, hắc hắc cười: “Ân a, ư...”

Bạch Hạo đạp một cước lên trán y: “Ngươi gọi ta là cái gì?”

Bạch Duệ nhanh chóng lùi về đằng sau: “A cha, cha! Ta nói cha, lúc trước ba ba theo đuổi ngươi như thế nào a?”

Bạch Hạo sờ sờ cằm, từ khi sinh đứa nhỏ, râu cũng dần dần không mọc nữa: “Y có theo đuổi ta sao? Y chính là đem ta nhốt ở trong này mà thôi.”

Bạch Duệ bĩu môi: “Thiếu đến, có thể nhốt ngươi? Ba ba đó là không muốn sống chẳng.”

Bạch Hạo cười ha ha: “Nói rất đúng, nói rất đúng, bắt quá ta với ba ba ngươi cùng ngươi và tiểu hồ ly không giống nhau, cho nên ta không có ý cách nào cho ngươi ý kiến gì.”

“Ta chỉ biết...” Bạch Duệ ngay tại chỗ lăn một vòng liền biến trở về hình người: “Ta đi tắm rửa một cái, du lãm gì gì đó rất không có ý nghĩa, trở về ta mang vài người đi ngang qua rừng rậm nhìn xem phía bên kia đến tột cùng có cái gì vậy. Cha không cho ta đi một mình, nếu không phải vì chiều cổ Tang Đạt, ta sớm đã trở về.”

“Người ít khoe mẽ đi!” Bạch Hạo vỗ vỗ bả vai đứa con. Bạch Duệ mới mười sáu tuổi, cũng đã cao hơn mình không ít, hơn nữa bây giờ lại đúng là đang ở tuổi lớn, phỏng chừng qua hai năm nữa, đều có thể cao bằng Lôi Thiết Nhĩ.

Bạch Duệ hắc hắc cười, lấy ra một kiện váy da thú vây quanh thắt lưng, lết xẹt lết xẹt chạy ra sông nhỏ bên ngoài tắm rửa. Thân thể màu đồng khoẻ mạnh no đủ, ở ánh mặt trời chiếu rọi toả ra một tầng quang huy ónh nhuận.

Bạch Hạo thở dài, lắc lắc đầu.

Đứa nhỏ này, nếu chỉ là muốn tìm giống cái sống cùng, đây tuyệt đối là chuyện rất đơn giản, có vài giống cái trong bộ lạc thực sự khoẻ mạnh, nếu không còn có các bộ lạc liên minh đâu. Nhưng mà đứa nhỏ này hết hy vọng, một lòng một dạ thích thượng tiểu hồ ly kia, từ nhỏ đến lớn mặt dày quần lầy bên cạnh tiểu hồ ly, đến bây giờ cũng chưa thành công.

Cũng không phải tâm lý Bạch Hạo thoải mái, chính là ở trong nhận thức của hắn, cảm thấy giống cái cùng giống đực, duy nhất không giống nhau là giống cái có thể sinh bảo bảo thôi, những thứ khác... không cần nói đến.

Bạch Duệ mười tám tuổi, thú nhân ở trong bộ lạc có thể đánh lại y lác đác được mấy người, chỉ có tiểu bạch lân ca ca cùng vài cái tương đối lực lưỡng.

Tiểu hồ ly lại hoan hỉ đuối theo đệ đệ nhà tiểu bạch lân, một giống cái đầy ngạo khí, mỗi ngày đưa đến nhà người ta nào quả đại nào con thỏ rừng, nai con, kết quả tặng được vài ngày, cũng không hơn được số chiến lợi phẩm một lần đi ra ngoài săn thú của tiểu bạch lân ca ca..

Tang Đạt luôn ở vô hình trung khiêu chiến cực hạn, sau đó bại lui trong yên lặng.

Bạch Duệ chạy tới an ủi hắn, kết quả lại cắn xé một hồi, cuối cùng Tang Đạt khóc đến hai mắt đỏ bừng: “Đều là người, ta chán ghét người, người tránh ra ! !”

Bạch Duệ đem tiểu hồ ly đặt ở dưới thân, bộ lông trắng rậm rạp rồi bù dính một mảnh tro bụi.

“Đều là người, đều là người!” Tang Đạt vừa khóc vừa giẫy ra, hai chân trước không ngừng cào lên khuôn mặt Bạch Duệ: “Ta ghét người nhất!”

Bạch Duệ không nói lời nào, chỉ là vươn đầu lưỡi liếm liếm khuôn mặt tiểu hồ ly, một chút một chút, đem nước mắt cùng tro bụi đều liếm sạch sẽ.

“Người không thể không quần quít lấy ta được không?” Tiểu hồ ly đánh đến một mồi, tứ chi mềm oặt duỗi ra, đôi mắt được nước mắt rửa qua sáng long lanh, khiến Bạch Duệ nhìn đến trong lòng ngứa ngáy.

“Không thể.” Bạch Duệ cúi đầu, dùng trán cọ cọ lỗ tai tiểu hồ ly: “Người truy bọn họ, ta truy người.”

Tang Đạt vỗ Bạch Duệ một bạt tai: “Truy ta có cái gì hảo, ta cũng không thể sinh tiểu lão hồ cho người!

“Ta chỉ muốn người, không cần tiểu lão hồ.” Bạch Duệ liếm liếm cái mũi ướt át của Tang Đạt: “Người nếu thích tiểu hồ ly, ta sẽ ra bên ngoài tìm cho người, có rất nhiều bộ lạc nhỏ, thường xuyên không đảm bảo được cho tiểu hài tử của mình...”

“Cút ngay, ta muốn đứa nhỏ của người khác làm cái gì?” Tang Đạt thật sự không còn cách nào khác, mình cũng đã hai mươi, ngành sinh sinh bị cái tên nhỏ hơn mình hai tuổi này quần lầy cũng đã mười sáu mười bảy năm, đến bây giờ vẫn là cô đơn một mình.

“Kia, người cùng ta cũng sẽ không sinh bảo bảo a.” Bạch Duệ vô cùng ủy khuất.

“Còn không đều là tại người, đều là tại người!” Chân Tang Đạt đá đá vào bụng Bạch Duệ: “Tránh ra, dè chết ta !”

“Không cần!” Bạch Duệ vô lại đem toàn bộ thân thể đè lên người Tang Đạt: “Ta thích ôm người như vậy, Tang Đạt, người theo ta đi... Hảo hảo hảo, đừng cào, ta theo người cũng được... Tóm lại, vì sao chúng ta không thể cùng một chỗ a? Ta thấy có không ít giống đực cùng giống đực ở với nhau đâu.”

“Đó là bởi vì bên cạnh bọn họ không có giống cái!” Tang Đạt bị ép tới chỉ có chân trước có thể động dậy, hấn đẩy ra đại lão hổ đang gối đầu trên vai mình: “Người thật sự không thể đi tìm giống cái sao? Kiên định sống, sinh một đồng tiểu lão hổ, thật tốt.”

Bạch Duệ rầu rĩ lắc đầu: “Không cần, không có người cùng ta, muốn nhiều tiểu hổ như vậy làm cái gì?”

Tang Đạt ngẩn người, khuôn mặt bị bộ lông màu ngân bạch bao trùm có chút nóng lên: “Người không nên nói lung tung, ta, ta là giống đực...”

“Dù người là giống đực hay giống cái cũng không qua hệ a, ta thích chính là người, không được sao?” Bạch Duệ nghiêng đầu, hôn lên đôi mắt Tang Đạt: “Người cùng ta cả đời không được sao? Thích đứa nhỏ, để đệ đệ của người sinh, hoặc là đệ đệ của ta cũng có thể... Ta đều đuổi theo người hơn mười năm, người không thể quay đầu lại một chút sao?”

Tang Đạt không nói lời nào, chân trước vô ý thức nắm lấy bộ lông rậm trên cổ Bạch Duệ, từng chút từng chút tràn đầy. Hô hấp của Bạch Duệ vọng lên tai hấn, là ấm áp.

Hấn nhìn không trung, một màu xanh lam, không có một gợn mây. Ngẫu nhiên có tiểu diều bay ngang qua, lưu lại một dấu vết màu xám.

“Hảo... Vậy cùng nhau qua cả đời đi...” ——

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuyen-qua-chi-thu-nhan-quoc-gia>